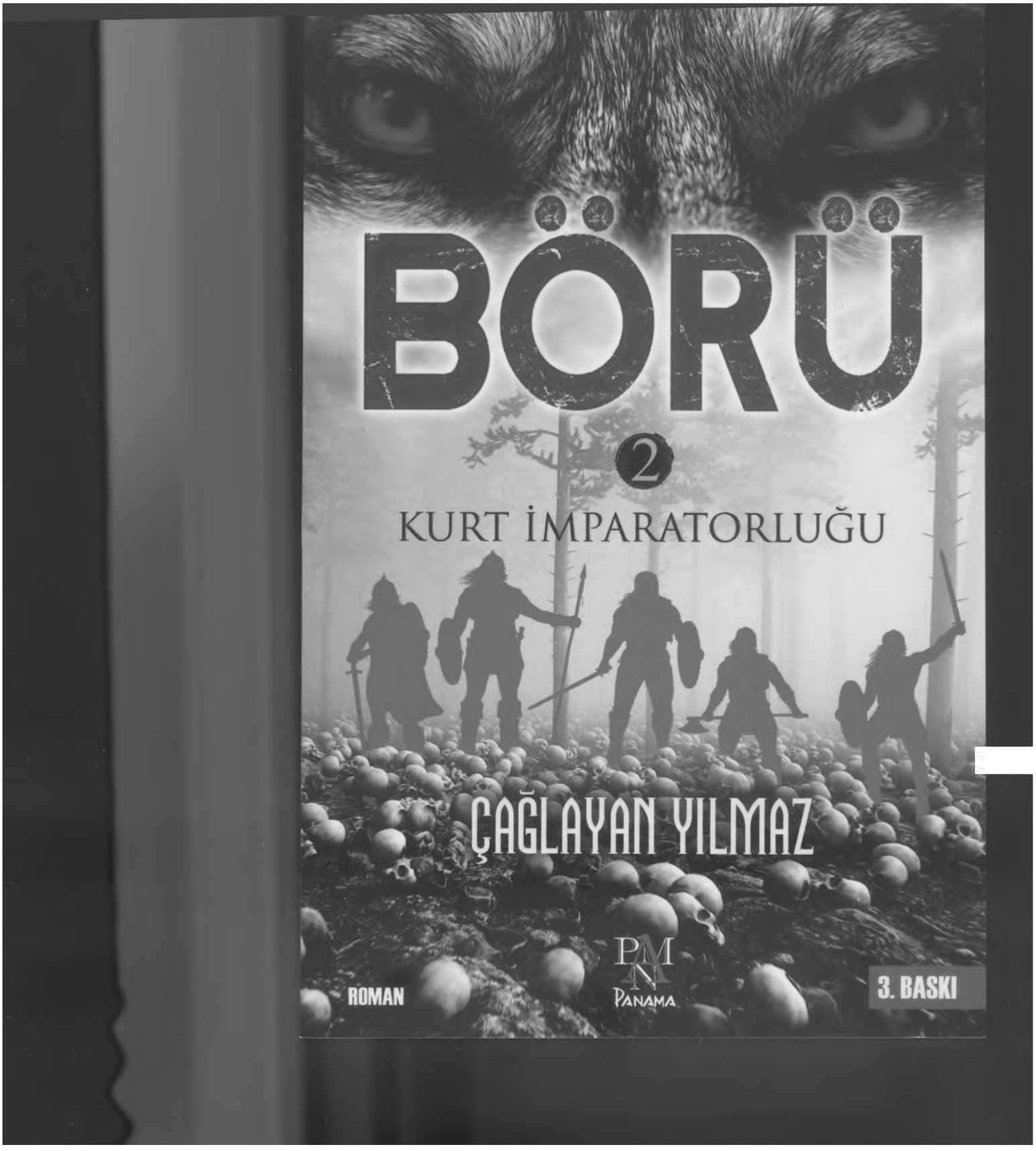

BÖRÜ
2
KURT İMPARATORLUĞU
ÇAĞLAYAN YILMAZ
ROMAN
PANAMA
3. BASKI

KURT İMPARATORLUĞU

ÇAM VILIYIfIZ

3. BASKI

BÖRÜ2
Kurt İmparatorluğu

Çağlayan Yılmaz

Panama Yayın No: 393

ISBN: 978-605-2221-41-9

Genel Yayın Yönetmeni
Caner Vural

Kapak Tasarımı
Leyla Çelik

Birinci - İkinci Baskı: Ekim 2018
Üçüncü Baskı: Kasım 2018

Baskı-Cilt: Ayrıntı Matbaası
Sertifika No: 13987
Yayıncı Sertifika No: 18439

© Bu kitabın her hakkı saklıdır.
Yayıncının izni olmaksızın çoğalblamaz,
kaynak göstermek suretiyle alıntı yapılabilir.

Panama Yayıncılık
Yüksel Caddesi 7A/7
Kızılay-ANKARA
Tel-Fax: (0.312) 432 14 89
www.panamayayincilik.com
info@panamayayincilik.com

Depo
Libya Caddesi 25/B
Küçükesat-ANKARA

BÖRÜ

2

KURT İMPARATORLUĞU

ÇAĞLAYAN YILMAZ

KARAKTER ADLARI

Bangu Bey: Börü Han'ın kardeşi
Alpagut Han: Börü Han'ın oğlu
Tendübay Kağan: Cerdukay Kağan'm büyük oğlu
Buga Kağan: Cerdukay Kağan'm küçük oğlu
Ceren Hatun: Alpagut Han'ın karısı
Kayra Hatun: Tendübay Kağan'm karısı
Asena: Alpagut Han'ın kızı
Börü: Alpagut Han'ın oğlu
Almila: Asena'nın komutanı
Çoğa: Tendübay'ın komutanı
Torumtay: Buga'nın komutanı
Apraş: Agarta Üstadı
Kuzgun: Hain Agarta Üstadı
Günkut: Tendübay'ın oğlu
Gölge: Dev kara kurdun adı
Temir Tonka: Börü'nün andası
Kara Kutay: Hain beylerin başı
Bargan: Kara Kutay'm yeğeni
Kral Gonk: Öldürülen Şu Kralı
Ejder Kral/ Rulin: Şu'nun Kralı
Prens Lu: Ejder Kral'ın kardeşi
Raji: Güneyin Kralı
Göktuğ: Kuzeyin komutanı

SÖZLÜK

Acun: Dünya
Algış: Dua
Budun: Halk
Çaşıt: Casus
Günbatısı: Batı
Gündoğusu: Doğu
Karayan: Kuzey
Kıyın: Ceza
Kızılyan: Güney
Köpürge: Savaş davulu
Kuyag: Zırh
Oğuş: Aile
Orun: Rütbe
Otacı: Şif acı
Pusat: Silah
Sakçı: Muhafız, Bekçi
Salma: Vergi
Tamga: işaret, mühür
Tamu: Cehennem
Tigin: Kağan oğlu
Tin: Ruh
Tolga: Miğfer
Us: Akıl
Yağı: Düşman

Antlaşma

Açık gökyüzünde, ışıklarını altından ırmaklar gibi gecenin karanlığına akıtan Ay'a dikilmiş bir çift göz, önünde yanan ateşe doğru indi. İhtiyarlıktan sarkmış göz kapaklarının altından, karşısında oturan otuzlarına yaklaşmış güçlü savaşçıya doğru bakıp gülümsedi.

"Artık tavşan avlayabiliyorsun Raji."

Uzun boylu, esmer tenli Raji, büyük gözlerinin akındaki gece karası göz bebeklerindeki umutsuz ifadeyle, "Koyunlarımı kurtlar parçaladı ihtiyar. Bu topraklarda tavşandan başka bir şey yok," dedi.

"Neden kızılyanm savaşçılarına katılmıyorsun? Onlardan biri olduğunu, hatta bir zamanlar babanın onlara liderlik ettiğini söyledin. Hakkının peşine düşmeksin Raji!"

"Kimsem yok ihtiyar! Etrafa bir bak, muhafız görüyor musun? Peşimden gelen bir kabile var mı? Yok! Düşmanlarım kabilelere bile yaklaştırmazlar beni. Bu tepelerde ölüp gideceğim. Beni bekleyen gerçek bu!"

İhtiyar, elindeki küçük tavşan budunu afiyetle sıyırıp kemiği yere bıraktı. Göğsüne inen aksakalını avucuyla düzelttikten sonra, "Beni tanımadığın hâlde günlerce yemeğini paylaştın Raji. Hatta bir kaplık temiz suyunun yarısını verdin. Ben de sana bunun karşılığını ödemeliyim," dedi. Raji, hafif rüzgârda uçuşan, omuzlarına kadar inen kara saçlarını düzeltip kemikli yüzüne oturan bir gülümsemeyle ihtiyara baktı.

"Ne ödemesi ihtiyar? Altı üstü tavşan ve su."

"Ödeyeceğim Raji."

"Tamam, hadi öde o zaman! Ne vereceksin? Yolda bulduğun küçük hayvan kemiklerini ya da birkaç küçük yemişi mi?"

İhtiyar, avuçlarmı açıp gözlerini kapattı. Bu sırada Raji, ihtiyarın usunu yitirmiş bir adam olduğunu düşünüp, yaptıklarını görmezden geldiği bir anda, gözünü alan bir ışıkla bakışlarını kaldırdığında, ihtiyarın avuçlarından çıkan alevleri gördü. Oturduğu küçük kütükten birden ayağa kalkıp "Nesin sen? Bunu nasıl yaptın?" diye bağırdı. Elini pusatına götürüp kınından çıkardı. İhtiyar, ayağa kalkarak avuçlarında yanan alevlere üfledi ve söndürdü.

"Sana geleceği verecek olanım Raji! Ben Agarta üstatlarından biriyim. Benimle elindeki her şeyin yansım paylaşana, acunun yarısını vereceğim!"

Raji, kara kaşlarını çatmış bir hâlde, ihtiyarın sözlerini anlamaya çalışıyordu.

"Agarta üstadı mı? Büyük savaş zamanındakiler gibi mi?"

"Evet! O zamanlar çok genç bir adamdım. O zamana şahit oldum. Kızılyanın özgür savaşçılarının, acımasız Cerdukay'm ordusunda neler yaptığını biliyorum. Elinde böyle bir güç varken, geri itemezsin!"

Raji, pusatını beline geri soktuktan sonra ihtiyara doğru yürüyüp, iki adım kala durdu.

"Kabilelerin kral seçimine gidersem, beni daha konuşmadan öldürürler."

"Öldüremeyecekler!"

"Nasıl olacak bu?"

"Tanrı toprağa, suya ve havaya üflediğinde, insan can buldu. İlk yaratılış zamanında, ilk isyanı insan ırkı başlattı. İsyan bastırıldığında tek bir kağan, tüm acunun hâkimi oldu. Yaratılış zamanının son muhafızları; Tann'nm Zincirlenmiş Savaşçıları, kağana karşı geldikleri için cezalandırılıp bir mağaraya kapatıldılar. Yedi savaşçı, o zamanlardan beri karanlıktalar. Onları uyandırıp emrine sokacağım. Kızılyanın özgür savaşçılarının kralı olduğunda, acunun en büyük kral asası senin elinde olacak. Bahsettiğim en büyük kağanın soyu Mu'ya, Mu'nun soyu da kurt ve aslana dayandı. Şimdi Uyguriler, kadim atalarının miraslarının peşine düşecekler. Sanki tek başlarına karanlığı yok etmişler gibi! Sadece onlar da değil! Babil, Mısır, Hattiler, Amazonlar, Amisonya, Barbarlar, Şu ve diğerleri! Hepsi en büyük güç olmak için gizlice kadim sırlara erişmeye çalışacaklar. Ya sen? Budununun başkalarının muhafızları olmalarından mutlu mu olacaksın? Neden imparatorluğunu kurup ilk yaratılıştan beri acunu mahveden bu budunlar yerine o gücü sen tutmayasın?"

Raji, ihtiyarın sözlerini düşünüyordu. Başını olumsuz bir şekilde sallayarak "Yapamam! Ben o kral değilim!" dedi.

"Neden? Börü Han için yola çıkıp Cerdukay'ın ordusunda can veren diğerleri gibi mi olmak istersin? Söylesene, babanı kim hatırladı? Onlar beş koldan Uyguri topraklarını yönetirken, senin budununu kim hatırladı? Kadim sırları ele geçiren kim olursa olsun, sana ve kabilelere acıyacağım mı sanıyorsun?"

Raji, ihtiyarın sözlerinin etkisiyle dişlerini sıkarak çevresine bakıyordu. İhtiyar doğru söylüyor olabilirdi.

"Bak Raji! Yurtsuzlar başıboş bir hâlde geziyorlar. Kadim savaşçılar uyandırıldığında sınırlar belirlenecek!"

"Kimlerden bahsedersin?"

"Bilmediğin o kadar çok şey var ki! Şimdi karar ver; yeni acunda dışlanıp küçük görülen bir budundan mı olmak istersin? Yoksa kızılyanda altın tahtmda oturan yenilmez bir kral mı?"

Raji'nin kaybedeceği hiçbir şey kalmamıştı. Koca dalgalardan sonra büyük kayıplar veren kabileleri, düşman gibi birbirlerini yok etmek için fırsat kollayan kabile şeflerini düşündü. İhtiyarın söylediği şey, bu durumda olan bir budun için büyük bir hayaldi.

"Peki, ben bu kadar güçlü olacaksam, senin çıkarın ne olacak ihtiyar? Burada yediğin tavşan ve içtiğin birkaç kap su mu?"

"Hayır! Sen acunu yönetmeye başladığında, ben de tüm kadim sırların tek sahibi olacağım. Ben gizemin efendisi, sen ise savaşın efendisi olacaksın. Bizi kimse durduramayacak!"

"Bana o gücü ver!"

İhtiyar gülümseyerek ellerini şaklattığında, küçük parıltılarla kıvılcımlar çıktı. Karanlığın içinden kendilerine doğru gelen iki kara atı fark eden Raji, gittikçe belirginleşen hayvanların ihtişamına bakıyordu. Önlerine gelip evcil köpekler gibi durduktan sonra boyun büken, parlak tüylü, yeleleri göğüslerine kadar inen iki ah inceledi.

"Bu atlar... Onları nasıl hemen çağırabildin?"

"Onlar hep oradaydı ama onları görebilmen için sana sunduğum anlaşmayı kabul etmeliydin. Bu ata bindiğinde, bir daha dönüşün olmayacak Raji! Seni zorlu savaşlar

ve güçlü düşmanlar bekliyor olacak. Sana son kez soruyorum. Teklifimi kabul ediyor musun?"

"Ediyorum ihtiyar! Ediyorum!"

İhtiyar, yaşından beklenmeyecek bir çeviklikle atın üzerine zıpladığında Raji de zaman kaybetmeden diğer ata bindi. İhtiyar gülümseyerek "Şimdi, yıldırımların efendisi Çakay Han'ın cezalandırdığı yenilmezlerin uyanma vakti! Deh!" dedikten sonra ikili karanlıkta gözden kayboldular. Raji, hem kendi hem de kabileleri için yeni bir geleceğe atını sürerken, Uyguri topraklannda beklenmedik bir mutsuzluk hâkimdi. Alpagut Han'ın kemikli yüzüne oturmuş gerginlik alın çizgilerine vurmuştu. Küçük kara gözleri dalgındı. İnce dudaklarında, derinlerden gelen farklı bir ses tonuyla, "Anam Aysera Hatun'un durumu kötüye gidiyormuş Ulu Bangu. Onu geri getirmek istesem, yaşından dolayı yola dayanamaz. Dalgalar yükselmeden önce onu Büyük Mabet'e (Göbeklitepe) götürmekle iyi mi ettik bilemedim," dedi.

"Yapabileceğimiz bir şey yoktu Alpagut Han. Cerdukay Kağan nasıl bile bile ölümü beklediyse, o da büyüdüğü yerde son nefesini vermek istedi. Fakat dalgalar mabede ulaşmamış. Bu, Tanrı'nın bir mucizesi olmalı. Tüm acun yerle bir olmuşken orası ayakta kaldı. Kaleler, şehirler, duvarlar yok oldu. Şimdi kişioğlu en baştan başlayacak. En önemlisi de sınırlar yeniden belirlenecek."

Alpagut Han sıkkın bir hâlde, büyük bir deri parçasını yanındaki ayı postlarının arasmdan çıkardı. Kıvrılmış hâldeki deriyi uzattı.

"Bahsettiğin şu sınırları belirleme işi çoktan başlamışa benziyor amca."

Bangu Bey, deri parçasını alıp açtı ve okumaya başladı. Okudukça gözleri büyüyordu.

"Bunlar, çok uzaklardaki kandaşlarımız. Ağabeyim Börü Han, büyük cenge başlamadan önce beni Agarta topraklarına göndermişti. Oraya gönderdiği birlikten hiç haberim yoktu."

"On beş gün önce obaya üç genç savaşçı geldi. Aslında seni buraya bu mesaj için çağırdım. Babam, Amisonya Kralı ve ordusuyla Atlantis'i yok etmeye giderken, ordusundan bir birliği de Amisonya topraklarını koruması için göndermiş. Gelenler o zamanki erlerin oğullarından. Zamanla barbarlar güçlenmişler ve Amisonya'nın yeni kralı ata anlaşmasına sadık kalmamış. Kandaşlarımıza sırt çevirmişler. Zor dürümdalar."

"Kaç erleri varmış?"

"Tahmini yedi bin fakat tek bir bey yok. En son beyleri dalgalar yükseldiğinde sayrılıktan uçmağa varmış. O yüzden parçalanmışlar ve tek yumruk olan barbarlara karşı duramaz olmuşlar."

"Onları bir araya getirecek yeni bir lider gerekli."

Alpagut Han başını sallayarak amcasının sözlerini onayladı.

"Düşündüğüm kişi mi geçiyor aklından Alpagut Han?"

"Asena! Kızım Asena ve güçlü kadın savaşçıları barbarları durdurup gerekirse Amisonya'yı dize getirebilirler."

"Ya oğlun Börü?"

"O benimle Hatti topraklarına gelecek. Asena burada birliğini hazırlarken, Börü de Demir Taht ile görüşecek.

Karayan, çamur ve bataklıktan ibaret topraklar. Birliklerin ilerleyebileceği ve hayvanların otlayabileceği bir yol yok. Bu yüzden Hatti topraklarından orduyu geçirmemiz gerekecek."

"İyi düşünmüşsün Alpagut Han."

Alpagut Han ve Bangu Bey, o gece uzun uzun acunun son durumunu konuştular. Şular, kızılyanın özgür savaşçıları ve herkesin başına bela olmaya başlayan Yurtsuzlar denen dağınık birlikleri değerlendirdiler. Alpagut Han, her gün biraz daha kuraklaşan topraklarını düşünüyordu. Budunu için daha verimli topraklara ilerlemeyi, uç beylikleri kurmayı planlıyordu fakat önce, anası Aysera Hatun'u görmeli ve kandaşlarına yardım etmeliydi.

Asena

Ardındaki üç yüz kadın savaşçıyla, kadife gibi gece karası, sırtına kadar uzanan saçlarını rüzgârda savurarak atını süren Asena, Şu Hükümdarı Gonk'un topraklarına varmak üzereydi. İleride, puslu havanın içerisinde sanki dumanların arasına gizlenmiş gibi görünen, yeniden inşa edilen şehrin kulelerini fark ettiler. Ruhsuz, korkudan yükselen birer anıt gibiydiler. Asena, küçük, hafif çekik kara gözlerine oturan bir gülümsemeyle, "Şu lar da en az Diler kadar korkaklar," diye söylenip çamurlu arazide hızını arttırdı.

Yeni yapılan şehrin dört bir yanında yüzlerce işçi çalışmaktaydı. Girişte karşılarına çıkan üzeri kara ejderha figürü işlemeli yeşil kuyaglar giymiş on sakçı, atlarını yan yana getirip saygıyla selam verdiler. Asena, hafif rüzgârda ahenkle dans eden omuzlarındaki beyaz kurt postunu düzeltip sağ elini pusatının başına koyduktan sonra başını hafifçe geriye yatırdı. Küçümser gözlerle baktığı sakçılara, "Ben Kurt Diyarı'ndan, Alpagut Han'ın kızı Asena! Size bu toprakları bahşeden Savaşın Efendisi, Ulu Hükümdar, Börü Han'm torunuyum! Açın yolu!" dediği anda sakçılar hızla atlarını iki yana açtılar. İsmini duymuşlardı fakat onu daha önce hiç görmemişlerdi. Yeşil kumaş üzerine işlenmiş beyaz kurt başlı bayrağı gördüklerinde, selam verme gereği duymuşlardı.

Sakçılar iki yana çekildiklerinde Asena, ardındaki üç yüz kadın savaşçısıyla yeni şehrin içinde ilerlemeye başladı. Sakçılardan ikisi, iki yandan ayrılan yollardan hızla atlarını sürüp Asena'nın geldiği haberini krallarına ulaştırmak için harekete geçtiler. Asena ve yanındakiler ise, çamurun içerisinde bata çıka koca taşlar yontup, bükülmüş belleriyle taşıyan işçileri izleyerek ilerliyorlardı. Doğru düzgün beslenememiş, kemikleri sayılır hâle gelmiş işçileri incelerken, Asena'nın birliğinin komutanı, aynı zamanda andası olan Almila, atını hızlandırıp "Hanımım, ölüm korkusuyla taşları üst üste dizerken, taşların altında kendi kendilerini öldürüyorlar. Bunu neden yapıyorlar?" dedi. Almila'mn uzun ve ay kadar beyaz yüzüne anlamsız bir tiksinti oturmuştu. Yay kaşları çatılmış, delici gök rengi gözleri, taş taşıyan işçilere birer zavallıya bakar gibiydi.

Atlarına hız verip iki yanlarında tek sıra hâlinde bir koruma şeridi oluşturan Şu sakçılarma bakan Asena, gösterişli kuyagları altına gizledikleri korkak yüreklerini düşünerek sırıttı. Küçük taştan evlerin ilerisindeki yüksek taş kulelerden birinin yanından geçerken, bir deri bir kemik kalmış, beli bükük bir ihtiyar, "Katilin soyu!" diye bağırıp avuç büyüklüğündeki taşı Asena ve birliğine doğru fırlattı. Onunla beraber, iki taraftan üzerlerine taş atmaya başlayan onlarca işçiyi fark eden Şu sakçıları kalkanlarını kaldırıp topraklarına gelen Uyguri birliğini korumaya çalışırken Asena, "Pusat çek!" diye bağırdı. Öfkeyle dişlerini sıkıp atından indi ve kurt başlı pusatını çekti. Atından iner inmez, Şu sakçılarının şaşkın bakışları arasında, kendilerine ilk taşı atan ihtiyara doğru hızla koşan Asena, yerden tekrar taş alan adama doğru pusatını fırlatıverdi.

Asena ile beraber saldırıya geçen birliği, zayıf ve güçsüz işçileri kısa sürede oklarıyla yere sererken, çevredeki diğer işçiler korkuyla ellerini kaldırıp yere diz çöktüler. Göğsüne saplanan kılıçla sırtüstü düşmüş ihtiyarın başına dikilen Asena, kılıcını çekti. Gözlerini göğe dikip çoktan son nefesini vermiş olan ihtiyarın suratına tükürdükten sonra çevredeki işçilere doğru pusatını kaldırıp "Daha isteyen var mı? Size bu toprakları bahşeden atam Börü Han ve bu topraklardaki adaletin kılıcı olmuş Cerdukay Kağan'a katil diyecek başka biri var mı?" diye bağırdı.

Sesi soğuk taşların arasında yankılanırken, diz titreten bakışları, herkesin üzerinde geziyordu. Şu sakçıları, hemen arkasında dikiliyorlardı. Sakçılardan birine doğru dönen Asena, "Bu ihtiyar nerede çalışıyordu?" diye sordu. Şu eri çalıştığı yeri gösterdiğinde, işaret edilen yerde dikilen üç işçiye baktı.

"Buraya gelin!"

İşçiler tedirgin bir hâlde birbirlerine bakıyorlardı.

"Size buraya gelin dedim!"

Uç işçi, koşarak karşısına dikilip diz çöktüler.

"Bu adam sizinle birlikte taş taşıyordu. Neden böyle bir saldırıya kalkıştı?"

İşçiler cevap vermiyordu. Pusatını kavrayıp içlerinden birinin başının tam ortasına indirdi. İki yana fışkıran kanlarla, acı bir inleme eşliğinde yüzüstü düşen işçinin yanındaki iki arkadaşı korkuyla titremeye başladılar. Bu sırada Şu sakçıları, Asena'yı durdurmak için harekete geçmek istediklerinde Almila, kılıcını kaldırıp önlerini kesti.

"Aklınızdan bile geçirmeyin! Burayı Şu kelleleriyle doldururuz!"

Asena, titreyerek can veren işçinin yanındaki arkadaşlarına, "Söyleyin! Bu ihtiyar neden bize saldırdı?" diye tekrar bağırdı. Önündeki işçilerden biri titrek bir ses tonuyla yutkunarak "O... O bir Yurtsuz efendim. Di soyundandı," dedi. Asena, Almila'ya doğru dönüp, atını getirmesini işaret etti.

"Demek Yurtsuzlar ha?"

Şu erlerinin yüzüne bakıyordu. Hepsi gözlerini toprağa doğru indirmiş, krallarının yaptığı hatanın cevabını veremez hâldeydiler. Almila, Asena'nm kar beyazı atını getirip arkalarındaki kadın savaşçılara harekete hazır olmaları için emir verdi. Asena atına binince, Almila da çevik bir hareketle tek seferde atma atladı. Hızla atlarını Kral Gonk'un gün geçtikçe daha da yükselen kalesine doğru sürdüler.

Kalenin yanından başlayan yüksek duvarlarla, kral için bir de saray yapılıyordu. Asena, kalenin girişinde bekleyen kralın rahiplerinin önünde atını durdurup parlak çizmelerini hızla yere vurdu.

"Hoş geldiniz Asena Börükan. Kralımız..."

"Beni Gonk'a götür rahip!"

İhtiyar rahip, öfkeyle soluyan savaşçı kadına eliyle yol gösterip diğer rahiplere başıyla gitmelerini işaret etti. Kalenin içindeki büyük girişten iki yana kıvrılan merdivenlerden hızla çıkan Asena, büyük koridordan taht salonunun ejderha işlemeli, kalın tahtadan büyük kapısına vardı. Ardında onu takip eden tek savaşçısı Almila'ya beklemesini işaret ettikten sonra sakçıların kapıyı aralamasıyla taht salonuna girdi. Tavanlardan sarkıtılan iki beyaz ejderha işlemeli kara bayrağın ortasına kurulmuş gösterişli tahtında oturan kırklarının ortasındaki Kral Gonk, ayağa kalkıp

gülümseyerek "Hoş geldin Asena Börükan! Bu ne şeref!" deyip kendisine yaklaşan misafirine doğru yürüdü. Sırtına kadar uzanan ince telli, kara saçlarını örmüş; uzun boyuyla, üzerine giydiği kara kaftanı, bir bayrak gibi dalgalanarak hareket ediyordu. Asena, Kral Gonk'un tam karşısına dikilip kendisine uzattığı elini sertçe sıktı.

"Yurtsuzları şehrinde barındırmak da nedir Kral Gonk?"

Gonk'un gülümseyen soluk renkteki ince dudakları, bir anda gerilmeye başladı. Küçük, çekik gözlerinin içine oturmuş iki küçük boncuk gibi yuvarlanan kara gözleri, telaşla parıldadı.

"Şöyle buyur Asena Hatun. Bilmen gereken farklı şeyler var."

Asena, kralın gösterdiği köşedeki iki geniş koltuktan birine oturdu. Karşısına oturan Kral Gonk'a öfkeyle bakıp "Şehrindeki işçiler, beni ve birliğimi taşlamaya kalktılar. Öldürdüğüm işçinin bir Di artığı olduğunu öğrendim. Seni dinliyorum kral!" dedi.

"Yurtsuzlar pusat kuşanıp kızılyandaki özgür savaşçılara katılıyorlar. Aralarında cenk etmek istemeyenleri sadece işçi olarak çalıştırıyorum. Şehrimi, yağılarımın teriyle ve kanıyla kurmamdan daha doğal ne olabilir? İşim bittiğinde hepsini uçsuz denizin derinliklerine göndereceğim."

"Cerdukay Kağan'dan bu yana, bu topraklarda Yurtsuzları barındırmak yasaktır. Şimdi babam Alpagut Han, Yurtsuzları şehrinde çalıştırdığını, Uyguri birliklerinin taşlandığım duysa sence ne olur? Şehrini dümdüz edip kelleni, dikmeye çalıştığın kulelere asmaz mı Kral Gonk?"

Kral, öylece bir süre bakakaldı. Yutkunduktan sonra başını sallayarak gülümsedi.

"Doğru dersin Asena Börükan. Yurtsuzlar şehrimden çıkarılacak. Bunun dışında, birliğinle neden buraya geldin? Apagut Han benden ne ister?"

"Sular çekildiğinden beri salmalarını göndermedin Kral Gonk. Anlaşılan şehir diktirmekten hayvan otlamayı, gemi ticaretini unutur olmuş budunun! Alpagut Han'ın buyruğudur; Göndermediğin her salma için, yüzer kişilik birliklerden oluşan sakçılarını emrimize vereceksin. Erlerin, Yurtsuzların geçişini durdurmak için gözcü birlikleri olarak Han'ımıza hizmet edecekler. Salmalarını eskisi gibi ödemeye başladığında, birliklerin aralıklarla geri gönderilecek."

"Birliklerim mi? Bak Asena Börükan, benim de savaşçılara ihtiyacım var. Yurtsuzlar her yerdeler."

"Buyruğa karşı mı gelirsin?"

"Hayır... Tamam, göndereceğim!"

Asena gülümseyerek koltuğun yanında duran küçük tahta sehpanın üzerindeki kırmızı elmayı alıp kütürdeterek ısırdı. "Bak, toprak ödüllerini vermeye başlamış. Bunlarla ilgilenmelisin Kral Gonk. Biz varken, senin ne duvarlara ne de kalelere ihtiyacın var! Hele o dev kulelere hiç gerek yok!" deyip yutkundu. Kral Gonk, bu anlaşmadan oldukça mutsuzdu. Bu durum yüzünün gerginliğinden ve Asena'ya bakışlarından belliydi.

"Bu gece burada kalın. Birkaç ahmak işçinin yaptığı saygısızlığı telafi edelim Asena Hatun."

"Buna vaktimiz yok Kral Gonk. Uğramamız gereken obalarımız vardır."

Kral, sakçılarına seslendikten sonra içeri giren güçlü Şu erine, "Üç yüz baş at hazırlatılsın ve Alpagut Han'a ben-

den bir hediye olarak gönderilsin. Değerli taşlarımızdan dört küp de yüklenip kervan yola çıkarılsın," dedi. Asena Hatun, gülümseyerek oturduğu yerden kalktı. Kral Gonk da ayağa kalktığında elini sıktı.

"Hediyelerinden Alpagut Han'ımız mutlu olacaktır kral."

"Bugünü unutabiliriz Asena Hatun. Birkaç ahmak işçi için dostlarımızla aramızın bozulmasını istemeyiz. Bizden olmayanlar şu andan itibaren temizlenmeye başlanacaklar."

"Peki, dediğin gibi olsun. Kızılyan rüzgârlarıyla birlikte gelen yağmurlarla, yani otuz gün sonra sana bir birlik göndereceğim. Salmalarını o zamana kadar hazırlamalısın."

"Merak etmeyesin Asena Hatun. Her şey tas tamam olacak. Baban Alpagut Han'a, dostça selamımı iletesin."

Asena başıyla krala selam verip deri çizmelerinin topuklarını taş zemine sertçe vurarak yürüdü ve salondan çıktı. Dışarıda bekleyen Almila, meraklı gözlerle hanımına bakıyordu.

"Gülümsüyorsunuz hanımım?"

"Kral, kendini nasıl affettireceğini iyi biliyor Almila. Babam Alpagut Han'a, oldukça hoşuna gidecek bir armağan hazırlatıyor. Hadi, biz yola devam edelim. Uğramamız gereken üç oba daha var. Babamın emriyle bize katılacak erler var."

"Emredersiniz hanımım!"

Asena önde, Almila bir adım gerisinde Şu sakçıların arasından yürürken, yanlarından hızlı adımlarla geçen kısa boylu bir rahibin isteksiz selamını gülümseyerek kar-

şıladılar. İkisi de, kendilerine salma ödeyen Şu Kralı'nın, bu durumdan aslında ne kadar hoşnutsuz olduğunun farkındaydılar. Fakat onların asla Kurt Diyarı'nın erlerine karşı pusat çekemeyeceklerini biliyorlardı. Korkuyorlardı ve sayıca daha azlardı.

Yanlarından geçip taht salonuna giren rahip, bu durumu değiştirecek olan haberi vermeye gelmişti. Sıkkın bir hâlde taht odasında yavaş adımlarla yürüyen uzun boylu kralının önünde diz çöküp selam verdikten sonra gülümseyerek yüzüne baktı. Kral Gonk, "Bana beklediğim haberi getirdiğini söyle rahip!" dedi.

"Getirdim efendim. En sonunda ulaştık!"

Kral, heyecanlı bir şekilde rahibin dibine kadar girdi, j Gözlerini kocaman açıp ellerini ovuşturarak "Anlat!" dedi.

"Buzlar çözülünce, balçık, yağmurlarla Ejder Mağarası'nın girişinde bir savaşçı başı heykeli ortaya çıkardı efendim. Mağaraya girmek için uzun süre uğraştık. Yüz güçlü erimiz oradalar. Girişi açtık sayılır. Artık içeri girebiliriz!"

"Girişte ne vardı rahip? İki at toynağı şeklini gördün mü?"

"Gördüm efendim! Orası aradığımız yer. Girişin iki tarafına kazınmış birer at toynağı!"

Kral derin bir nefes alıp başını havaya kaldırdı. Gözleri kapalı bir hâlde dişlerini sıkarak "Şu Alpagut Han'dan da, birliklerinden de çok sıkılmıştım! Sonunda..." dedi.

"Ne zaman yola çıkacağız efendim? Kaç kişi hazırlamamı istersiniz?"

"Yolculuk için yüz er ayarla. Kimse nereye gittiğimizi bilmeyecek. Yanımıza sadece gerekli olan şeyleri al."

"O topraklar, yağmurlardan sonra tekrar soğudu.

Hâlâ da çok soğuk efendim. Bu yüzden atlarımızın otlayacağı bir yer yok. Bu yüzden yeterli miktarda at yemi ve fazlaca aş almalıyız."

"Hemen hazırlıklara başla! Yarın gün doğumuna kadar her şeyin hazır olmasını istiyorum! Kaybedecek zamanımız yok. Yeni bir acun doğduysa, bu acunda, yaratılıştan bu yana eski acunun gizlediği ata mirasımızı alacağız! Kara Ejderha'nm soyu, tekrar eskisi gibi güçlü olacak!"

Rahip ve Kral Gonk, taht salonun penceresinden kalenin önünde atma binip birliğiyle yola çıkan Asena'yı gülümseyerek izliyorlardı. Kral Gonk, başını sallayarak "Gönder bakalım Asena... Gönder birliğini! O gün onlara salma yerine kendi kellelerini verdiğimde, bakalım ne yapacaksınız!"

Aslanlar

Uyguri topraklarının kızılyanında iki kağan, kalın gövdeli çam ağaçlarının arasında, arkalarındaki kalabalık birlikleriyle bekliyorlardı. Üzerlerine giydikleri aslan başı işlemeli kara kuyagları, geniş omuzlarında uçuşan duman rengi kürkleriyle, kendilerine doğru yaklaşan kalabalık birliği izliyorlardı. Deri çizmeleri gün ışığında parıldayan, aslan başlı kılıçlar kuşanmış bu iki yiğit; Cerdukay Kağan'ın oğulları Tendübay ve Buga'ydı. Sadece babalan gibi tepeden toplayıp sırtlarına kadar uzattıkları kara saçlarıyla değil, acımasızlıklarıyla da Cerdukay Kağan'ın adını hâlâ diyarda yaşatıyorlardı. Tendübay, küçük kara gözlerini kısıp uzun ve sivri burnundan derin bir nefes alıp dudaklarını alan bir gülümsemeyle, "Demek Yurtsuzların yeni geçiş yolu burası! Buga, okçu birliği hazır mı?" dedi.

"Harekete geçmek için hazırlar ağabey!"

"Ya Barslar?"

"Sabırsızlar!"

"Okçular ileri! Barslar hazır olsunlar!"

Emirden sonra atlı okçu birliği harekete geçince, Buga ve ağabeyi Tendübay'ın çenelerine inen hançer bıyıkları, gerilen suratlarıyla titredi. Buga, yanına getirilen kara bir atın kalçasına sert bir şaplak atıp yağılara doğru koşturdu. Gece karası at, yağıların üzerine doğru ilerlerken Yurtsuzların öncü liderleri, gelen hayvanı gözlüyordu. Yanındaki-

lere atı gösterip "Bu at da nereden çıktı? Yakalayın şunu, daha çok ata ihtiyacımız var!" dedi. En arkalardan atını hızlandırıp yürümekten bitap düşmüş gençlerin yanından rüzgâr gibi geçerek liderlerinin yanına gelen orta yaşlı bir adam, yüzü kireç gibi olmuş bir hâlde durdu.

"Bu hâlin ne?"

"O at... O, Tendübay Kağan'ın burada olduğunun işareti! O, birini öldürmeden önce kara bir at gönderir!"

Ata doğru harekete geçen dört adamına geri dönmeleri için bağıran lider, "Sen ne dersin? Cerdukay Kağan'm oğullarından Tendübay mı?" dedikten sonra arkadaki adamlarına eliyle işaret verdi. Aniden durup hepsi birden pusatlarım çektiler.

"Cerdukay Kağan'ın oğlu Tendübay! Dalgalar yükselmeden önce görmüştüm. Kendilerine boyun eğmeyen beylerle cenk edeceği alana böyle kara bir at göndermişti. Ona baş eğmeyen beylerin ordusundaydım."

Bu sırada boğuk, derinden gelen bir boru sesi yükseldi. Yurtsuzlar'ın tek gözlü lideri, kızıl sakallarını titreterek bir araya gelmelerini emretti. İki yüz Yurtsuz savaşçı, yuvarlak yapıp çevreyi süzmeye başladılar. Karşılarından kendilerine yaklaşan atlı okçu birliğini fark ettiklerinde tahtadan, küçük, yuvarlak kalkanlarına davrandılar. Kendilerine doğru gelen okçu birliği ikiye ayrılarak çevrelerini sarmaya başladığında, Buga, "Birazdan teslim olurlar ağabey. Baksana, yürümekten bilekleri avuç içim kadar kalmış bu soysuzların!" dedi. Tendübay, iki yüz Yurtsuz'u izliyordu.

"Çevrelerini sarıp beklesinler. İki er hazırlansın. Pusatlarını bırakıp teslim olmalarını söylesinler."

Tendübay'ın emrinden sonra üç sıra arkadaki boruyu çalan savaşçı bir kez daha, kısa kısa iki kere üfledi. Yurtsuzların etrafını saran yüzlerce okçu, bir anda yaylarına gerip beklemeye başladılar. Ağaçlık alandan bulundukları yere doğru gelen iki güçlü savaşçı kısa süre sonra okçuların arasından geçip atlarını durdurdular. Aralarından biri, "Lideriniz öne çıksın! Teslim olun! Pusatlarınızı atın!" diye bağırdı. Yurtsuzların liderinin bacakları titriyordu. Tendübay geliyordu. Acımasızlığıyla ünlü Tendübay!

Karşı koyarlarsa, buradan canlı çıkmayacaklarını biliyordu. Ardındaki savaşçılarına baktığında gözlerinde sadece korku vardı. Yurtsuzların lideri, kalabalıktan ayrılıp üç adım ileri çıktı. Pusatını yere atıp "Teslim oluyoruz!" diye bağırdı. Tendübay başını olumsuz bir şekilde salladıktan sonra aslan başlı pusatını vurdu.

"Onurlu bir adamın kellesini almayalı o kadar uzun zaman oldu ki! Bunun gibi onursuz köpeklerden artık çok sıkıldım! Barslar! Kan yolu!"

İki yüz savaşçı, kara atlarıyla harekete geçtiler. Barslar, orduda kara at kullanan tek birlikti. Kara atları ve başlarından sırtlarına kadar uzanan kar parsı kürkleri, onların en belirgin görsel özellikleriydi. Kar beyazı, üzeri benekli, parlak postlarıyla, ejder ağızlı pusatlarını kaldırarak Yurtsuzlara doğru harekete geçtiler. Barslar kısa sürede atlı okçuların arasından geçip Yurtsuzların çevresinde bir çember daha oluşturdular. Barslar'ın komutanı Çoğa, öne doğru çıktı.

"Lideriniz öne!"

Yurtsuzların lideri ilk emirden sonra tekrar yerine dönmüş olsa da, Barslar'ın Komutanı Çoğa bağırdığında,

tek gözlü lider korkmuş bir hâlde ileri doğru çıktı. İri cüsseli komutan, kemikli burnunu tiksinir gibi çekip; ela, kartal bakışlarını Yurtsuz'a dikti.

"Kızılyanın Efendisi; Cerdukay Kağan'm oğlu Tendübay Kağan'ın buyruğuyla teslim olmanızı emrediyorum. Ben, ölümü getiren vahşi pençelerin sesi; Barslar'ın Komutanı Çoğa!"

Yurtsuzların lideri içinden, "Lanet olsun! Bu, Yurtsuz kasabı Çoğa!" diye söylendikten sonra nefesini topladı.

"Teslim oluyoruz! Sizinle... Sizinle bir sorunumuz yok! Sadece kızılyanın özgür savaşçılarına katılmaya gidiyoruz."

Çoğa gülümseyerek atını sağa ve sola doğru hareket ettirdi.

"Savaşçılarına ikiye ayrılıp karşılıklı dizilmelerini emrettiğimi söyle!"

"Bunu neden istiyorsun komutan?"

"Hemen dediğimi yap! Yoksa tek hareketimde başlarınız yaylardan fırlayan oklarla patlar!"

Tek gözlü lider arkasına dönüp, emri verdi. Kalabalık telaşlanmış ve korkudan ne yapacağını bilmez bir hâlde bir süre sağa sola baktılarsa da, hemen karşılıklı yüzer kişi olarak dizildiler.

"Pusatlarınızı alın ve arka tarafa, uzağa fırlatın!"

Yurtsuzlar söylenenleri harfiyen yerine getiriyorlardı.

Barslar, Çoga'nın işaretiyle atlarından indiler. Yurtsuzların arkalarına geçip aralarında birer adam boşluk bırakıp diz çöktürdüler. Yurtsuzların ellerini de yere dayatıp pusatlarını kavradılar. Çoğa, adamlarına doğru, "Diz çök! Tendübay Kağan ve Buga Kağan geliyor!" dedi ve atından

indi. Tek gözlü lider, Çoga'nın arkasına geçip sırtından sertçe itmesiyle dizleri üzerine çöktü. Okçulardan biri, belinden boruyu çıkarıp dokuz kere üfledi. Tendübay ve kardeşi Buga, arkalarındaki kalabalık birlikle beraber ormanlık alandan atlarına hız verdiler.

Yurtsuzların lideri, üzerlerine gelen kalabalık birliği gördüğünde, teslim olmakla ne kadar doğru bir karar almış olduğuna kanaat getirdi. Tendübay ve Buga, tam karşılarında atlarından indikten sonra arkalarındaki ordu da atlarından inip diz çöktüler. Yurtsuzların lideri, güneşin arkalarından vurduğu iki adamın yüzünü göremiyordu. İki güçlü beden, birer gölge gibi kendine doğru yavaş adımlarla gelirken, ortalığı saran kan kokusuyla irkildi.

Tendübay ve Buga, Yurtsuzlar'dan yapılan etten koridorda yürürken, Barslar, yağı kanıyla kağanlarına kandan, kızıl bir halı oluşturuyorlardı. Her adımda, Barslar'ın pusatları önlerinde diz çöken Yurtsuzların kellesine iniyordu. Hemen önünde fışkıran kanlarm ve yuvarlanan başların arasında gülümseyerek ilerleyen Tendübay, katliamın tadını çıkarıyordu. Yurtsuzların lideri korkudan titrerken, arkasındaki Komutan Çoğa, gelen iki kağanı gururla izledi. Tek gözlü lider, "Ama... Ama teslim olduk!" dediğinde Çoğa, Yurtsuz'un kulağına doğru eğildi.

"Şşş... Aslanlar karşındayken susmayı öğrenmelisin sıçan! Yoksa dilini keserim!"

Yurtsuzların lideri, çizmeleri adamlarının kanlarına bulanmış iki kağana doğru başını kaldırdı. Arkalarında, yerde yatan, bazıları hâlâ can çekişen başsız bedenlere baktı. Tendübay, ellerini arkasına bağlayıp "Nereye gidiyordunuz Yurtsuz?" diye sordu.

"Kızılyana... Kızılyana efendim! Sizinle asla sorunumuz yok efendim. Canımı bağışlarsanız, ölene kadar size hizmet ederim."

"Benden korkuyor musun?"

Lider, başını sallayarak cevap verdi. Yutkunuyor, Tendübay ve Buga'nm her hareketinden bir anlam çıkarmaya çalışıyordu. Tendübay'm sesi bir anda sertleşti;

"O zaman yurduma adım atmaya nasıl cesaret edersin köpek? Hele ki obalarıma saldırmaya!"

"Biz saldırmadık efendim! Tanrılar şahidimdir biz saldırmadık! Yurdunuzdan geçmenin bedeli neyse size fazlasıyla öderim! Beni bırakın, özgür savaşçılara gideyim. Onların arasındaki hizmetkârınız olayım."

"Demek siz saldırmadınız! Sizden başka bu büyüklükte bir birlik var mıydı?"

"Görmedim efendim, bağışlayın beni!"

Tek gözlü liderin olduğu yerde zor durduğunu, nefes alıp verişlerinin hızlandığını izleyen Tendübay, Çoga'ya başıyla işaret verdi. Çoğa, belinden çektiği iki bıçağı adamın boynuna şimşek gibi indirdi. İki yana ırmak gibi boşalan kanlarla sağ tarafına doğru düşen lidere bakan Buga, "Onlar mıydı sence ağabey?" diye sordu.

Gözlerini kısarak etrafa bakan Tendübay, "Burada başka birlik yok. Gözcü birlikleri de farklı bir haber getirmedi. Anlatılan kalabalık, bu Yurtsuzlardan başkası olamaz. Şuna bir bak! Bu toprakların adamı bile değil. Kim bilir nereden geldi. Belki altın karşılığında çalışan katillerden biriydi," dedi.

"Şimdi ne yapacağız ağabey?"

"Kızılyana gideceğiz. Şu özgür savaşçıların kabileleri-

ne efendilerinin kim olduğunu hatırlatmanın zamanı geldi. Babamız Cerdukay Kağan'dan sonra başlarındaki bilge liderin uçmağa vardığı haberini almıştım. Belli ki yeni bir lider seçecekler ya da seçtiler. Bize boyun eğmeleri gerektiğini onlara hatırlatmamız lazım. Yoksa bu kadar Yurtsuz, sınırımızda birleşince birer sıçan olduklarını unutup, karşımızda kaplan kesilmeye çalışırlar. Kelleleri bir torbaya doldursunlar Çoğa! Harekete hazır olun!"

Buga, ağabeyinin sözlerine hak veriyordu. Çoğa ise kağanın emrini yerine getirmek için hemen erlere doğru yöneldi. Tendübay ve Buga'nın atları, başsız bedenleri çiğnemesi için önlerine getirildi. Tendübay Kağan, "At bin! Kızılyana!" diye bağırdı.

Aslanın Hükmü

Alpagut Han, yeni günün ilk ışıklarıyla hatunun kendisine getirdiği sıcak keçi sütünü yudumlayarak kendine geldi. Kaptaki taze sütü içerken, Ceren Hatun, ceylan bakışlarına oturan bir hüzünle, "Aysera anamızın üzerimizde emeği çoktur bey. Onu, en zayıf anında göreceksin. Buna hazır mısın?" diye sordu. Alpagut Han, elindeki tahta kabı bıraktıktan sonra derin bir nefes aldı.

"O, hem budun içinde hem de tüm acunda yaşayan son efsane, hatun. Börü Han, Cerdukay Kağan, Zile ve diğerleri... Hepsi gittiler. O, son Gümüş Maskeli. Büyük Mabet'ten haber geldiğinden beri dalgalar yükselmeden önce anamı oraya götürüşüm aklımdan çıkmıyor. Mabede girdiğinde duvarlara bakarak, babam Börü Han ile tanıştığı günleri âdeta yaşayarak ilerliyordu. Hiçbir zorluk karşısında bileğim bükülmedi. Başım asla eğilmedi ama bu sefer farklı hatun. O... Beni Alpagut Han yapan, bize töreyi öğreten kadın, benim anamdir. Bilmiyorum hatun, benim için çok zor olacak."

Ceren Hatun, oturduğu yerden kalkıp beyinin soluna oturdu. Güçlü koluna ellerini şefkatle koyup, "Ne olursa olsun yine dimdik ayakta durmalısın bey. Bilirim bu çok zordur ama oğlumuz Börü de seninle gelecek. Sonra kızımız Asena, koca bir orduyla mabede varacak. Onlara her durumda nasıl davranmaları gerektiğini sen öğrettin. Şim-

di öğrettiklerinin tersini yaparsan, eğilirsen, sana inançları zayıflar," dedi. Alpagut Han başını salladıktan sonra hatununa döndü.

"Doğru dersin hatun!"

Onu alnından öpüp, uzun kara saçlarında parmaklarını gezdirdikten sonra kalktı ve üzeri en iyi ustalar tarafından işlenmiş kuyagını giymeye başladı. Önünde, yukarıdan aşağıya doğru inen bir kılıç işlemesi olan deri kuyagı giydikten sonra kurt başı omuzluklarını geçirdi. Kuyagının kancalarına sabitlediği bozkurt kürkünün tüylerini özenle düzeltti. Kara pantolonu ve parlak deri çizmelerini giydi. Parmağına, sedef taşından yapılmış yuvarlak yüzüğünü taktıktan sonra, boynuna, anası Aysera'nm, henüz o çok küçükken şans getirmesi için verdiği kurt dişini geçirdi.

Ceren Hatun ile otağından çıktıktan sonra yolculuk için hizaya geçen birlikleri izlerken uzun boylu, ateş gibi bakan kara gözleriyle oğlu Börü, koşarak yanlarına geldi.
İri kolları ve geniş omuzlarıyla, beline taktığı çift, yayvan kılıçlarını rüzgâr gibi savuran bir yiğitti. Eliyle sertçe deri kuyagma vurup selam verdikten sonra, "Birlik hazır baba. Emrinle yola çıkabiliriz," dedi. Alpagut Han oğluna yaklaşıp sertçe sırtına vurdu.

"Av nasıldı Börü?"

"Az kalsın orman iyelerini bile avlayacaktık baba. Ok- ! larımızın ucundan zor kurtuldular."

Börü ve Alpagut Han gülüyorlardı. Ceren Hatun ise ikisinin mutluluğunu izleyip Ulu Tengri'ye, bu huzurun hiç bozulmaması için içinden yakarıyordu. Alpagut Han, "Hadi gidelim oğul. Yolumuz uzundur," dedi ve yürümeye başladı. Börü, anasının elini öptükten sonra sarıldı.

"Gözlerin bir kartalmki gibi açık olsun oğul."

"Merak etmeyesin ana!"

Börü, babasının yanına koşarak bir adım gerisinden yürümeye başladı. Beş yüz Uyguri eri, atlarıyla sağlı sollu dizilerek bir koridor oluşturdular ve ortalarından geçen hanlarını başlarıyla selamladılar. Erlerin yaptığı koridorun sonunda kar beyazı atına binen Alpagut Han ve gece karası atına binen Börü, yönlerini günbatısma çevirip hareket emri verdiler. Beyaz kurt başlı yeşil Uyguri bayraklarını kaldırdıklarında, Büyük Mabet'e yolculuk başlamış oldu.

***

Alpagut Han'ın, oğlu Börü'yle yola çıktığı saatlerde Şu topraklarında Kral Gonk, üç yüz baş ata ve küplere bakıyordu. Kalesinin önünde, bu hediyeleri götürmek için bekleyen erlerinin arasında dolaşıyordu. İhtiyar rahip, "Buna gerek kalmayabilir efendim," dedi.

"Zaman kazanmalıyız rahip. Bunu yapmazsak, Asena geri dönecektir. Bize güvenmeliler ki, gelecek için çalıştığımızda bizi rahatsız edemesinler."

Kral Gonk, elindeki deriyi kervan başına verdi.

"Bunu Alpagut Han'a ver. Ona sarsılmaz dostluğumuzun bir göstergesi olan bu armağanları kabul etmesini istediğimi söyle."

"Emredersiniz Kral'ım!"

Kervan yola çıkarken, Kral Gonk, rahiple göz göze geldi.

"Hazırlıkların tamamsa erken çıkalım rahip."

"Hazır efendim. Kalenin arka duvarında yüz er bizi bekliyor. Yola çıkabiliriz."

"Gidelim!"

Kral Gonk hızlı adımlarla kalenin arka duvarlarında bekleyen birliğinin yanma gitti. Dalgaların yükselmesinden çok önce başlattığı, gizliden gizliğe yürüttüğü aramaların sona yaklaşmasının heyecanını yaşıyordu. Hemen arkasından yürüyen ihtiyar rahip, amcası tahtta oturduğunda bile onun yanındaydı ve kadim sırları ararken onun hep aracı eli olmuştu. Çok uzun süre sabretmişti. Tahta oturduktan sonra ata mirasına kavuşacağı o anı, ne kadar beklemişti! Aklının bir köşesinde de, ona kadim sırları fısıldayan kadının sözleri vardı;

"Onlar isyankârlardandı! Beş bayrağın yüz karalamadandı! Onlar... Onlar Erlik Han'ın tarafını seçen, Tengri'nin bahçelerinden kovulanların tarafında olanlardı. Bu, alnına kara bir başparmağı basıp insanların içine çıkmak kadar taraf olmak, karanlığa bulaşmaktı."

***

Kral Gonk, rahibi ve yüz muhafızıyla harekete geçtiğinde, aslanlı bayrak, özgür savaşçıların toplanma yerine varmak üzereydi. Ulu dağların eteklerini saran kalın gövdeli ağaçların oluşturduğu büyük ormanın başlangıcındaki koca nehrin kenarı oldukça kalabalıktı. Bütün kabileler, yeni bir lider seçmek için bu büyük düzlükte toplanır, günler süren yağmurlardan sonra tahtın sahibini belirlerlerdi. Tendübay ve Buga, koca boynuzlu hayvan kafataslarının asılı olduğu direklerin, çığlık atan savaşçıların arasına atlarını sürmeye başladılar. Çevrelerinde hemen bir koruma çemberi oluşturan Barslar, kendilerine düşmanca gözlerle bakan, kana susamış savaşçıları izliyorlardı. Arkalarındaki

büyük birlik, bayrakları en tepeye kaldırmış, gururla ilerliyordu.

Kabile liderlerinin buluştuğu dev çadıra gelen haberle, liderlerin hepsi hemen dışarı çıktılar. Gelen habere o kadar şaşırmışlardı ki, kimse tek cevap verememişti.

"Aslanlı sancak geliyor! Kızılyanm Efendileri buradalar!"

Buga, daha uzaktaki zırhlarla ve gösterişli püsküllerle süslenmiş filleri ve iki boynuzluları (gergedan) fark etti.

"Anlaşılan bu kabileler görmeyeli Kurt Diyarı'na bilenir olmuş ağabey."

Tendübay gülümseyerek kardeşine baktı.

"Bilenseler ne olur Buga? O dev boynuzlar bizim demir yumruğumuzu nasıl ezebilir? Hah!"

Buga, ağabeyinin alaycı gülüşünden sonra pusatını daha sert kavradı. Altındaki atı, her adımında onu biraz daha geriyordu. Ağabeyi kadar rahat değildi. Ani bir saldırıda, sayıları az da olsa üstün gelebilirlerdi belki ama savaş uzarsa, çok büyük kayıplar verirlerdi. Hatta ağabeyini bile kaybedebilirdi. Kardeşinden sonra bir kaybı daha kaldıramayacağını biliyordu. Buga bunları düşünürken atlarını, kendilerini bekleyen onlarca kabile liderinin önünde durdurdular. Yirmi Bars, hemen atından inip Tendübay ve Buga'nın iki yanında etten duvar ördüler. Çoğa, hemen arkalarmdaydı. İki kardeş atlarından inip liderlere beş adım kala durdular. Liderler arasından en ihtiyarı ileri çıktı. Boynuna astığı iki fildişi ve üzerine giydiği gösterişli deri elbisesiyle, küçük kemiklerden yapılma beş yüzüğü taktığı sağ elini uzattı. Tendübay, ihtiyarın eline bakıp hareket bile etmeden, "Şu sesi durdur ihtiyar!" dedi.

Çevrelerinde çekirge sürüsü gibi toplanan kalabalığı süzen Çoğa, erlere başıyla hazırda beklemelerini işaret etti. Hızlı ritimler çalan dört davulcu, aralıksız olarak tüm güçleriyle tokmakları indiriyorlardı. İhtiyarın dudaklarındaki gülümseme kaybolup, gerginleşti. Dişlerini sıktığı, çene kemiklerinin bir kalp gibi durmaksızın atışından belliydi. Tendübay gözlerini açarak gür sesiyle, "Beni duymadın mı, ha ihtiyar? Durdur! Yoksa ben durdururum!" dedi. Diğer kabile liderleri, ihtiyarın bir işaretiyle, savaşçılarına saldırı emri vermek için sabırsızlanıyorlardı. İhtiyar, Tendübay Kağan'ın sıkmadığı, havada kalan elini yavaşça indirirken Tendübay, boynunu kütlettikten sonra bağırdı;

"Sustur Çoğa!"

Çoga'nın, "Barslar!" diye bağırmasıyla, onlarca fırlatma bıçağı davulcuların bedenine saplandı. Arka arkaya düşen davulcular, kalabalığı bir anda hareketlendirdi. Kara dumanların göğü sardığı ovada, kınlarından çıkan pusat seslerinin yankılanmasıyla, ihtiyar lider bir anda elini havaya kaldırdı.

"Durun!"

Herkes şaşkın bir hâlde neden saldırmadıklarını düşünürken, ihtiyar, "Neden buradasınız Tendübay Kağan?" dedi.

"Köpeklerinin kellesini teslim etmeye kendim geldim... Çoğa!"

Dört ere işaret veren Çoğa, Tendübay'm sağına geçti. Dört çuval ihtiyarın ve diğer kabile liderlerinin ayaklarına doğru açılıp sertçe silkelendiğinde, kelleler ortalığa dağıldı. Tendübay, hemen önüne yuvarlanmış olan kesik başlardan birinin üzerine ayağıyla basıp "Ne zamandan beri

Yurtsuzlar'dan ordu kurmaya başladınız?" diye öfkeyle sordu.

"Yurtsuzlar'a ordu olmayı öğretiyoruz. Onlar bizim yeni gözcülerimiz olacaklar Tendübay Kağan."

"O köpek sürüleri Kurt Diyarı'ndan geçtiler ve bana bağlı üç obaya saldırdılar. Bir kez daha aynı şey yaşanırsa, buraya sadece ben gelmem! Alpagut Han, ben, kardaşım Buga, Bangu Bey, Asena ve Börü, tüm ordularımızla geliriz. O ulu dağlarınızı kanınızla kızıla boyar sonra da karşısına geçip kımız tokuştururuz! Beni anladm mı ihtiyar?"

"Sizinle bir sorunumuz yok Tendübay Kağan. Obalarınıza bundan sonra kimse girmeyecek. Böyle bir şey olursa da tüm kabile liderleri, bu topraklara vardıkları anda onların kellesini alacak. Engin denizlere külleri savrulan bilge liderimiz, babanız Cerdukay Kağan ile birlikte Di'ye karşı savaştı. Bizler dostuz!"

"O günleri hatırlamanız güzel ihtiyar. Son lideriniz ve babam, birbirlerini cesur savaşçılar olarak gördüler. Bu yüzden de saygı duydular. Şimdi kalkıp birlikte yok ettiğimiz Di'nin artıklarını ordunuzda toplarsanız hem atanıza hem de dostluğumuza ihanet etmiş olursunuz! Kimse bizim dostluğumuza ihanet etmek istemez ihtiyar! Beni ve kardeşimi bilirsiniz... Kara atlar cenk meydanında koşmaya başladığında, bil ki sadece utkuya değil, soy kurutmaya geliyoruz demektir!"

Tendübay, ayağının altındaki kelleye tiksinerek bakıp atına doğru döndü. Önüne getirilen atına bindikten sonra Buga'nın işaretiyle erler de atlarına bindiler. Tendübay, kendini izleyen kabile liderlerine baktı.

"Yağmurların gelmesine daha zaman var kabile li-

derleri! İçinizden hanginiz yeni lider olacaksa, şunu sakın unutmasın; Pusat kuşanıp Kurt Diyarı'na yürümeye kalkan, karşısında ilk Aslanları görür! O engin denizin kenarına yaptığınız beyaz sarayın duvarlarına çok güvenmeyin! Geçmişte Di de o duvarlara sahipti, sonunda babam Cerdukay Kağan, o duvarları düşmanlarının et parçalarıyla sıvadı!"

Tendübay, atını hareket ettirdiğinde, ordu yeniden hareket pozisyonu alıp peşine takıldı. Kardeşi Buga, hemen yanında, insan seli gibi toplama ordunun ortasından ilerliyordu.

"Sence ne yapacaklar ağabey?"

"Her konuştuğumuzda korkudan yutkunacaklar Buga! Başka ne yapabilirler ki?"

İki kardeş kahkahalar atarak omuzlarına gelen saçlarını rüzgârda savurarak obalarına doğru yola çıktılar. İhtiyar lider ise, moralleri bozulmuş diğer kabile liderleriyle dev çadıra girdi. Savaşçılarda huzursuzluk ve mutsuzluk hâkimdi. Kurt Diyarı'nın bölgelerindeki hâkimiyeti canlarını sıkıyordu.

Zincirlenmiş Savaşçılar

Günler birbirini kovalıyor, kabile reisleri yeni liderlerini seçecekleri zaman için bir sonuca varmaya çalışıyorlardı. Yağmurlar geldiğinde, ateşin ortasında yağmur damlalarıyla kutsanacak özgür savaşçıyı kararlaştırmaya çalışıyorlardı. Tendübay ve Buga'nm üzerlerinde yarattığı olumsuz hava devam ederken, Cerdukay Kağan'm iki oğlu, Tendübay'm obasına varmışlardı. Günlük işleri ve budunun son durumunu gözlemlerken, hiç hesapta olmayan biri, yeni acunun dengesini alt üst edecek bir hamle yapmak üzereydi.

İhtiyar Ağartalı Üstat ve Raji, yeni doğan günün kızıl ışıkları etrafı sararken, Altın Deniz'in[1] karayanmdaki kayalıklardaydılar. Etraflarını saran bakir bitki örtüsü ve insan büyüklüğündeki kayaların arasından ilerliyorlardı. Kuşların uyanış sesleriyle, çevrelerini dikkatle dinleyerek ilerliyorlardı. Ağartalı üstat, "Orada! Göçük işte orada!" diye heyecanla işaret parmağını kaldırdı. Raji, hemen ilerideki kayalıkların arasındaki boşluğu fark etti. İkisi de adımlarını hızlandırıp dev çukurun köşesinde durdular. Raji, elinde taşıdığı büyük deri torbayı kaldırıp "Bunlar ne işimize yarayacak ihtiyar?" diye sordu.

"Onları insanlardan gizlemeliyiz. Bu cübbeleri giymezlerse, krallık yolun daha başlamadan biter. Eminim

[1] Hazar Denizi

Agartalılar dört bir yanda beni arıyorlardır. Dikkatli olmalıyız."

"Kayalıkların başında bıraktığımız atların acunun en hızlı atları olduğunu söyledin. Bizi yakalayamazlar."

"Yeni bir gelecek için herkes bir şeylerin peşinde Raji. Tüm kralların öylece tahtlarında oturduğunu mu sanıyorsun? Dalgalar çekildi! O koca buz kütleleri yok oldu ve acun gizlediklerini tekrar toprağın üzerine çıkardı. Eski savaşçılar, yenilmezler, efsaneler... Hepsi, yeni bir acun için uyanmayı bekliyorlar. Bizim gibi onların da bitmemiş bir savaşları, amaçları var!"

Raji, çukura tekrar baktı. Bir süre ihtiyarın sözlerini düşündükten sonra, "Ya güç için dönülmez bir hata yapıyorsak ihtiyar? Onların birer isyancı olduğunu söyledin. Şimdi onları kurtarmaya gidiyoruz," dedi.

"Kime göre isyancı Raji? Budunun liderlerine göre, sen de bir isyancı olacaksın. Bunları düşünmeyi bırak. Sadece zincirleri kır, bu kadar basit. Kır ve tahtına otur!"

Raji, başıyla "Tamam" işareti yaptıktan sonra ihtiyarın sırtına asüğı deri torbaya uzandı. İçindeki iki meşaleyi çıkardı ve deri bir torbanın içindeki yağı uçlarma damlatmaya başladı.

"Ben gelmiyorum. Sadece birini yak Raji."

Raji, şaşkın gözlerle ihtiyara baktı.

"Nasıl? Oraya gidip ne yapmamı bekliyorsun Kuzgun? Ben sihirli sözler bilmem. Onları sen olmadan nasıl zincirlerinden kurtaracağım?"

"Bunun için sihirli sözlere gerek yok. Onları, zincirlendikleri kılıcın ucundan tutup, içindeki öfke ve güçle kurtaracaksın. Gözlerini kapat ve onları hissetmeye çalış.

Taşlar seninle konuşmaya başladığında, bambaşka bir Raji olacaksın."

"Ya başaramazsam?"

"Bunu yapacak olan ilk ölümlü sensin Raji. Başaramazsan neler olacağı konusunda hiçbir fikrim yok."

İhtiyar gülümsüyordu. Raji ise gergin bir şekilde, yere koyduğu meşalenin üzerinde taşları birbirine sürterek meşaleyi yakmaya çalışıyordu. Meşale tutuşunca, çömeldiği yerden kalktı.

"Kaybedecek bir şeyim kalmadı ihtiyar. Geri dönemezsem acunun bile farkında olmadığı bir savaşçı ölmüş olur... Sessizce! Geri dönersem de, bu savaşçıdan tüm acunun haberi olur! Hem de kâbuslarına girecek kadar ismim yankılanır kulaklarda!"

İhtiyar, arkasını dönüp, dizlerini büktükten sonra çukurdan aşağıya doğru ilerleyen Raji'nin arkasından bakarken, "Seni öylesine mi seçtim sanıyorsun Raji... Ancak bu seçimi kendin yapmalısın," diye söylendi. Raji, irili ufaklı kayalar, küçük taşlar ve bir kısmı toprakla örtülü çukurun yamacından dikkatli bir şekilde inerken, etraftaki zifiri karanlıkta ne bir ses duyuyor ne de taşlardan başka bir şey görüyordu. İlerledikçe, ayağının altındaki taşlı zeminin kaydığını fark ediyordu. Eğimin artmasıyla, dengesini kaybetmeye başlamıştı. Bir anda ayakları yerden kesildi ve yuvarlanmaya başladı. Elindeki meşaleyi düşürdüğü için zifiri karanlıkta sadece başını korumaya çalıştı.

Bir süre bu şekilde yuvarlandıktan sonra kayalara çarparak daha kaygan, çamurdan bir alandan kaymaya başladı. Aldığı darbelerin etkisiyle sersemlediği sırada sırtüstü düştü. Tüm kemiklerine saplanan sızıyla, acı içinde

inledikten sonra yana döndü. Gözlerini araladığında, daha ileride, karanlığın içinde bir ışık gördü. Önce ayağa kalkıp etrafı dinledi. Düşüşün ardından yuvarlanan küçük taş taneleri ile tepeden damlayan sular dışında ses yoktu. Düştüğü noktaya baktığında, çukurun girişi oldukça uzakta görünüyordu. Dikkatli adımlarla ilerlerken belinden pusatını çıkardı. Zifiri karanlıkta, ışığa yaklaştıkça, tepesindeki zeminde küçük bir delik daha olduğunu, ışığın oradan süzdüğünü anladı. Işığın vurduğu kayanın başına geldiğinde, aslında bunun bir kapı olduğunu, pürüzsüz yapısından ve üzerindeki işlemelerden anladı.

Kapının üzerinde, diz çökmüş yedi savaşçı ve başı bulutlara değen, parmaklarından şimşekler çıkan bir adam tasviri gördü. Figürlerin tepesindeki gün ve ay şeklinin üzerinde parmaklarını gezdirdi. Beş farklı bayrak altındaki ordular, hiç görmediği garip yaratıklar...

Bu, kadim zamanlara açılan kapılardan biriydi. Raji, kalbinin çarpıntısını hissettiği bir heyecanla kayanın sağına soluna dokunmaya, parmaklarıyla yoklamaya başladı. Nasıl hareket ettirebileceğini bulmaya çalışırken, kayanın hemen yanında koca bir el izinin olduğunu fark etti. Kayaya göçük yaratmış bir el iziydi. Pusatını kınına koyup, nefesini topladıktan sonra, "Ne olursa olsun. Kaybedecek hiçbir şeyim kalmadı!" deyip elini o göçüğe koydu. Elin etrafında garip tamgalar ışıldamaya başlarken, kayanın hareket etmesiyle birkaç adım geri çekildi.

İçeriden gelen yoğun toz ve kumun etkisiyle, arkasına doğru dönüp elleriyle gözlerini ve burnunu kapattı. Hareketlenme sona erince tekrar döndü, içeri uzanan merdiveni ve ileride koca bir meydanda duran dev kılıç heykelini

fark etti. Heyecanla içeri girip merdivenlerden indi. Yere işlenmiş iki dev ejderhanın döndüğü yuvarlağın ortasında diz çökmüş hâlde, ellerinden zincirlenmiş yedi taş heykele baktı. Dev kılıca zincirlenmiş heykellerin başları yere dönüktü. Önlerinde anlamını bilmediği şekiller vardı. O anda ne yapacağını bilmez bir hâlde etrafına bakındı. Bu dev kılıç heykeline mi tırmanmalıydı? Yoksa zincirleri mi kırmalıydı?

Raji ne yapacağını düşünürken, kulaklarında bir titreşim duydu. Bir demirin tınlaması gibiydi. Kılıca baktığında, sanki titrediğini fark etti. Dev heykele doğru yönelip elini üzerine koydu. Bu sırada, çemberin etrafındaki ejderha kabartmalarının ışıldamaya başladığını fark etti. Heykeller çatırdıyordu. Dev kılıç heykeline bağlı zincirler şıngırdamaya başladığında, çemberin ortasından çıkmak için hareketlendi. Bir güç onu kılıca doğru çekip sert taşa vurdu ve onu kendine yapıştırdı.

Çemberin etrafını saran ışıklar, yukarı doğru altın rengi bir parıltıyla yükseldi. Raji, bu ışıktan çemberin ortasında kalmıştı. Kulakları sağır edecek acı inlemeler, bağırışlar ve gök gürültüsünü andıran seslerden kurtulmak için çabalıyordu. Işık çok güçlüydü, hiçbir şey göremiyor, bu dev kılıç heykelinden de kurtulamıyordu. Bir süre sonra bileklerinin yandığını hissetti. Alevden bir çember bileklerini sarmaya başlamıştı. Boynunda, belinde ve ayaklarında da aynı hissi tatmaya başladığında tüm gücüyle ileri atılmaya çalıştı. Kaçamıyordu... Göz kapaklarını bir anlığına kapattı. Ensesindeki yanma hissiyle tekrar açtığında, zincirlerin parçalanma sesini duydu. Kütürdeyen taşlar ve öfkeyle bağıran adamların sesi yükseliyordu. Çevresindeki

ışık duvarı bir anda üzerine ok gibi yağmaya başladı. Göğsüne defalarca hançer saplanıyormuş gibi acı çekiyordu. Bir süre sonra daha fazla dayanamadı ve kendinden geçti.

Çukurun dışındaki ihtiyar Agarta üstadı ise, göğe doğru yükselen iki ejderha ışımasını izledi. Yerdeki titreşimleri hissediyordu. Bağırışları o da duymuştu. Çevredeki kuşların o bölgeyi terk ettiğini fark edince bir süre yaptığı şeyin nelere sebep olacağını düşündü. Karanlık, isyan ve yaratıcının emrine karşı gelmek...

Kudret için bunu yapan ihtiyar, bir yandan heyecanla ne olacağını bekliyor, bir yandan da kendisini sorguluyordu. Bu sırada Raji gözlerini açtı. Hareket dahi edemediği o koca kılıç heykelinden kurtulmuş, yüzüstü yere kapaklanmıştı. Altın rengine çalmış göz bebeklerini açtığında, gök tüm gücüyle gürledi. Çıldırmış gibi hareket etmeye başlayan bulutlar ve şiddetli rüzgâr, bir lanetin geldiğinin habercisiydi. Raji ayağa kalkıp bileklerinden başlayıp tüm vücudunu saran, gösterişli, altından zırhına baktı. Başparmaklarında takılı olan, küçük pençeler şeklindeki iki yüzüğe baktı.

Etraftan gelen ayak seslerini duyduğunda, ışığın geldiği noktada yan yana dizilmiş yedi adamı fark etti. Hep birlikte diz kapaklarını yere vurarak başlarını öne eğdiler. Raji, kendine ne olduğunu anlamaya çalışıyordu. Avuç içleri karmcalanıyor, bedeni sanki güçten patlayacakmış gibi ısınıyordu, inleyerek ayağa kalktı ve kendini geriye doğru esnetti. Bakışlarını, yüzlerini göremediği adamlara dikti.

"Yaklaşın!"

Yedi adam kendisine doğru yaklaşıp "Emrinizdeyiz

büyük efendi!" deyip tekrar diz çöktüler. Adamlarla arasında iki adımlık mesafe vardı.

"Nesiniz siz? Bana ne oldu?"

Raji, bellerine kadar uzanan kar beyazı saçları olan adamlara bakıyordu. Başları yere dönük olduğu için yüzlerini tam olarak göremiyordu. Kaslı vücutlarında yıldırım parlamalarında oluşan şekiller gibi izler olan, uzun boylu adamlardan biri ayağa kalktı. Üstünde kızıl renkte, deriden bir kuyag vardı. Ayağa kalkan ve kendinden bir insan başı kadar daha uzun olan adamın zırhının üzerindeki, çapraz şekilde işlenmiş mızrak figürüne baktı. Bakışlarını adamın yüzüne kaldırdığında, teninin de saçları gibi oldukça beyaz olduğunu fark etti. Köse bir yüzü, kalın beyaz kaşları ve oldukça iri, kara gözleri vardı. Kalın bir ses tonuyla, "Bizler, Tarm'nm Zincirlenmiş Savaşçılarıyız! Bizler, cezalandırılanlarız. Çakay Han tarafından zincirlenenleriz. Siz de bizim yeni efendimizsiniz. Cezalandırıldığımız gün, efendimizin ruhu bu kılıca hapsedildi. Bizi bu zincirlerden çözen, artık onun tiniyle ve onun gücüyle pusat sallayacak," dedi.

Raji, adamın göz aklarının olmadığını, tamamen kara olduğunu fark edince, diğerlerine de ayağa kalkmalarını emretti. Hepsi birbirinden güçlü görünüyorlardı.

"Sizin adınız ne?"

"Bize Tanrı'nın Zincirlenmiş Savaşçıları derler. Cezalandırılmadan önce bizler "Yenilmezlerdik!" Biz, isyandan önceki son sakçılarız."

"Sakçı mı? Kimi koruyordunuz?"

"Tüm toprakların kağanını koruyorduk. Kağanlar kağani/ adaletin eli; Gök Kağanı!"

"Bana her şeyi anlatacaksınız. Bu garip sesler çıkarmaya başlayan tavan üzerimize çökmeden gidelim. Beni takip edin."

Yedi adam, hep birlikte ellerini serçe göğüslerine vurup "Emredersiniz!" diye bağırdılar. Raji, düştüğü yerden tekrar yukarı tırmanırken, bu sefer, çok daha çabuk çıktı. Bacakları sanki bir dağ keçisininki gibi yorulmak bilmeden, ustaca tırmanmasını sağlıyordu. Bedenini bir leoparınki gibi oldukça atletik kullanarak uzanılması en zor kayalıklara doğru hamleler yapabiliyordu. Ardından çıkan yedi savaşçıya baktığında, soluk soluğa bile kalmadan, inanılmaz bir hızda tırmandıklarını fark etti.

İhtiyar Ağartalı, yukarıda onları beklerken, bir anda karşısında, altından bir zırh içerisinde gelen Raji'yi fark etti. Hemen arkasından yedi güçlü savaşçıyı gördü.

"İşte bu! Artık acun avuçlarımda olacak!"

Raji kendisine doğru yaklaştığında ihtiyar gülümsüyordu fakat Raji, hiçbir şey söylemeden boğazına yapışıverdi.

"Orada ölebilirdim ihtiyar. Bunu biliyordun öyle değil mi?"

"Bırak boğazımı! Sana bu gücün kaynağını ben gösterdim!"

"Biliyor muydun? Cevap ver!"

"Evet!"

İhtiyarı geriye doğru itekledi. Boğazını ovuşturan ihtiyar üstat, "Bu, hayatmı ortaya koyduğun bir pazarlık Raji! Eğer içindeki istek, savaşma hırsı bu kadar güçlü olmasaydı, orada ölecektin. Ama biliyordum. Senin, bunu başarabilecek bir savaşçı olduğunu biliyordum," dedi.

"Bana ne olduğunu anlatacaksın. Bu savaşçıların bahsettiği her şeyi bana anlatacaksın. Bu hâle nasıl geldiğimi, kendimi nasıl bu kadar güçlü hissettiğimi anlatacaksın!"

"Merak etme Raji, sana her şeyi anlatacağım. Arkandaki bu yedi savaşçının ne kadar güçlü olduğunu da anlatacağım. Şimdi yola çıkmalıyız. Her şeyi yolda öğreneceksin."

"Nereye gideceğiz, kabilelerin toplandığı yere mi?"

"Hayır, oraya gitmeden, ele geçirmemiz gereken bir kadim güç daha var. Merak etme, kabileler liderlik seçimi yapmadan oraya ulaşacaksın. Önce şunları giyelim. Bizi kimse fark etmemeli."

İhtiyar, kara cübbelerin olduğu deri torbayı Raji'ye uzattıktan sonra sözlerine devam etti.

"Büyük Mabet'e gideceğiz. Kızagan Tengri'nin Kılıcını alacağız."

Yedi savaşçı, bir anda ihtiyara baktılar. Raji, onların şaşkınlığını fark etmişti.

"Bu kılıç da ne ihtiyar? Anlaşılan bu savaşçılar onu gayet iyi biliyorlar."

"O kılıç, Kurt Diyarı'nın pusatlarından biridir Raji. Tüm acunu yöneten kağan, onların Han'ına vermişti. Çok uzun zaman önce Uyguriler ve Demirdağlılar bu topraklara hâkimken, o kılıcı en son Uyguri Kağanı kullanmıştı."

"Yani Börü Han'ın ataları!"

"Evet, onlardan önce o kılıcı almalıyız. Almalıyız ki karşımızda durabilecek kimse kalmasın."

Hepsi kara cübbelerini giydikten sonra ihtiyarın atını yavaşça hareket ettirmesinin ardından yola koyuldular. Raji, "İleride bir kasaba var. Oraya kadar yürüyeceksiniz.

Oradan sonra atlarla hızlanırız/' dedi. Yedi savaşçı, zincirlerinden kurtulmanın verdiği mutluluğun yanında, içlerinde biriken, kadim zamanlardan kalma bir hırsla yola koyuldular. Zincirlendikleri günün etkisiyle, arada bir hepsi göğe doğru bakıyordu. Sanki Çakay Han, bir yerlerden onları gözlüyordu.

Tanrı'nın Zincirlenmiş Savaşçılarının artık tek çıkar yolu kalmıştı: Kadim zamanlarda ordusunda savaşükları Erlik Han'nın emrinde karanlığı uyandırmak.

Son Gümüş Maskeli

Kurt Diyarı'nda Bangu Bey, dev obadaki günlük işleri kontrol ettikten sonra, atların bakımını yapan genç erlerin yanında dikiliyordu. Onlarla sohbet edip işlerini nasıl özenle yaptıklarını mutlulukla izliyordu. At, onlar için bir can yoldaşıydı. Bangu Bey, akşam aşı için yeğeni Alpagut Han'ın otağına gitmek için yürümeye başladığında, Ceren Hatun da, obalarında bulunan büyükleri Bangu Bey için en iyi aşları hazırlatıyordu.

Atlarını hızla süren üç er, Bangu Bey'in tam önünde durup selam verdiler.

"Bir haber mi vardır yiğitler?"

"Beyim, beş adam obanın girişinde bekler. Kendilerine Agarta üstatları derler. Size çok önemli bir haber getirdiklerini söylerler."

"Agartalılar mı?"

Bangu Bey, olduğu yerde donup kalmıştı. Agarta üstadları, en son ağabeyi Börü Han zamanında görünmüşlerdi. Acunu ilgilendiren büyük bir tehlike olmadan kendilerini asla göstermezlerdi. Erlerden biri, "Beyim, ne yapalım?" diye sorunca birden irkildi.

"İçeri alın. Çadırıma getirin."

Erler selam verip atlarını gerisin geri sürerken, Bangu Bey çadırına doğru hızlı adımlarla gitti. Çadırını koruyan on erin arasından öne çıkan çabış, Bangu Bey'in tedirgin

hâlini görünce, "Bir sorun mu var beyim?" diye sordu.

"Yoktur yiğidim yoktur! Birazdan buraya beş adam gelecek. Üzerlerini aramadan içeri alın. Onlar içeriye girdikten sonra da gözlerinizi dört açm."

"Emredersiniz beyim!"

Bangu Bey, ayı postlarından yapılma köşesine kurulup, tedirgin bir hâlde çadırın girişine bakmaya başladı. Kısa bir süre sonra, çadırın dışında duyduğu at seslerinin ardından çabışın sesi geldi.

"Beyim sizi bekler."

Beş kızıl cübbeli adam içeriye girip selam verdiler. Hiçbir şey söylemeden karşısına oturdular. Cübbelerini sıyırdıklarında Bangu Bey'in şaşkınlığı bir kat daha arttı.

"Baş üstat!"

İhtiyar üstat gülümseyerek başını salladı. İki yanında oturan dört genç rahibi süzen Bangu Bey, "Agarta'dan neden ayrıldınız? Baş üstatlar..." dediği anda ihtiyar adam söze girdi.

"Biliyorum... Baş üstatlar Agarta'dan çıkmaz ama bu zamana kadar hiç olmayan bir şey gerçekleşti Bangu Bey. Sen Ağartalı olmayıp bizim topraklarımızda büyüyen tek kişisin. Büyük Börü Han'ın kardaşı ve son kurt sürensin. İhanete uğradık Bangu Bey."

"İhanet mi? Agartalılar ihanet etmez."

"Öyleydi ama kralımızın baş üstatlarından Kuzgun bize ihanet etti. Onu hatırlıyorsun değil mi?"

"Evet, bana çok şey öğretti ama nasıl olur? O... O krala sonsuz bir sadakatle bağlıydı."

"Öyleydi Bangu Bey ama onu, yaratılışın gizli bilgilerini okurken yakaladık. Onu cezalandırmak için krala gö-

türürken elimizden kaçtı. Agarta topraklarından çıktığını biliyoruz. Onu bulmak zorundayız."

Bangu Bey, küçük kara gözlerini ihtiyar adama dikti. Sakalını avuçlayıp "Ne biliyor?" diye sordu.

"Çok şey biliyor Bangu Bey."

Bangu, başını olumsuz bir şekilde sallayarak efkârlı bir nefes verdiği sırada içeriye giren ere, daha bir şey söylemeden dışarı çıkmasını söyledi. Öfkeli bir sesle içeriye kimsenin alınmamasını emretti. Ağartalı, "Sana çok önemli şeyler getirdim," dedi. Yanındaki genç rahibe başıyla işaret ettikten sonra ikisi kalkıp içeriye girerken köşeye koydukları sandığı, baş üstadın önüne getirdiler.

"Açın."

İki rahip, kara renkli tahta sandığı açıp yerlerine oturdular. Baş üstat, önce küçük, sert ve gök renginde parlak bir taştan yapılma kutuyu çıkardı. Kapağını hafifçe araladığında, avuç içi büyüklüğünde, bir yumurta gibi olan kahverengi taşı gördü. Çevresine kazınmış yazılara baktı. Kızıl renkteki yazıların, baş üstadın taşa doğru eğilip bir şeyler fısıldadıktan sonra parıldamaya başlamasıyla ne olduğunu anladı.

"Bu... Bu o taş! Atalarımın taşı! Ağabeyim Börü Han'ın yüzüğündeki taşın alındığı parça!"

"Evet, Bangu Bey. Bu, Yada Taşı."

Kutunun kapağını kapattıktan sonra yanındaki genç rahip, onu Bangu Bey'e uzattı. Yanı başına koyduktan sonra, "Ona her şeyi öğrettim baş üstat, Asena'nm tinsel gücü çok fazla. Cerdukay Kağan ile Uyguri topraklarında kalan üstadımız Zile de, bu topraklarda çok şey öğretti," dedi.

"Asena bu taşı kullanabilecek güçte mi?"

"Evet, kesinlikle o güce sahip. Artık hayvanların gözlerini kullanabiliyor."

"Bunu ona vermelisin Bangu Bey."

İki genç rahip, sandıktan bu kez iç içe geçmiş, yuvarlak, üzeri ejder figürlü bir çark çıkardılar.

"Bu da senin için Bangu Bey. Ejder Çarkı bundan sonra senin ellerindedir. "

Bangu, diğer rahiplere baktı. Hepsinin yüzündeki umutsuzluk oldukça belirgindi.

"Dışarı çıkın!"

Diğer rahipler baş üstada baktılar. İhtiyar adam başıyla çıkmalarını işaret etti. Bangu Bey, eski dostuyla baş başa kalınca ileriye doğru bedenini doğrulttu.

"Neler oluyor Apraş? Bu sadece bir ihanet olamaz. Buraya kadar gelip bana bunları veriyorsun. Acunun gizli tutulması gereken pusatlarını, hiçbir şey söylemeden bize bırakıyorsun. Yaklaşan bir savaş var da, haberimiz mi yok?"

"Bak Bangu Bey, her şey tahmin ettiğinden çok daha kötüye gidecek. Agarta sadece ihanete uğramadı. Tüm insanlık için içtiği andı bozmuş oldu. Bizler yoktuk. Ortalıkta görünmez, sırları korur, zor durumda ortaya çıkardık. Fakat bu dalgalar çekildikten sonra belli ki tüm acun düzeni yeniden kurulacak. Tüm krallar, çekilen dalgalar ve eriyen buzlardan sonra kadim sırların peşine düştüler. Toprak, geçmişi dışarı kusuyor. Eğer acun, geçmişi bu güne karıştırırsa, intikam boruları öter."

"Ya sizler? Birlikleriniz, ordunuz nerede? Yanındaki toy rahiplerle mi haini bulacaksın? Madem durum bu kadar ciddi, kızıl süvarileriniz neredeler?"

"Kral ve tüm ordu, geriye kalan sırlarla birlikte açık denize çıktı."

"Neden? Nereye gidecekler? Agarta'yı terk mi ediyorsunuz?"

"Artık her şey çözüldü Bangu Bey. Onlar, sırlarla ve halkımızla beraber kaybolmaya gidiyorlar. Bizlerse, bu topraklarda son nefesimizi vereceğiz. Artık sırlar yok. Agarta da yok. Sadece siz varsınız Bangu Bey. Kurt Diyarı, acunun geleceği için tek güç."

"Madem savaşmamız gerekecek, ordunuzu emrimize vermek yerine neden ölüme gönderdiniz?"

"Çok şey bilen kimselerin ortalıkta görünmemesi için Bangu Bey. Kral da dâhil, hiç kimse kalmamalı."

Baş üstat ayağa kalktığında Bangu Bey de yerinden kalktı. Selamını verip dışarı çıkmak için hazırlanan Apraş'ın kolundan tutan Bangu Bey, "Bana gerçekleri söyle! Gelecek ne kadar kötü?" diye sordu.

"Ağabeyin Börü Han, Bada Han'ı yendi. O sadece bir çatlakta çıkan sızıntıydı. Şimdi, acunun direği tamamen yok edilmek isteniyor. Yaratılmış üç kat, birbirine karıştırılmak isteniyor. Karanlık Diyar, Göğün Katları ve bizim bulunduğumuz Orta Dünya. Eğer bu olursa, Erlik Han, tekrar gökte karanlık imparatorluğunu kurar. İşte durum bu kadar kötü!"

Bangu Bey'in soluğu kesilmişti. Umutsuzca çadırdan çıkan ihtiyarın arkasından bakakaldı. Ne yapacağını bilmez bir hâldeydi. Bu sırada yanma Ceren Hatun geldi. Dışarıdaki bu garip beş adamın kim olduğunu, Bangu Bey ile ne görüştüklerini merak etmişti. Yüzü kireç gibi bembeyaz olmuş Bangu Bey'in küçük kara gözlerini öylece boşluğu diktiğini fark etti.

"Bangu Bey! Bangu Bey!"

Bangu Bey bir anda irkilip "Ceren Hatun," dedi.

"Neyin var? O adamlar da kimdir?"

"Gel Ceren Hatun, şöyle oturalım. Sana anlatacaklarım var."

Ceren Hatun, Bangu Bey'in arkasından gidip karşısına oturdu. Yerde duran iki kadim emanete gözleri takıldığı sırada, kocasının amcası, her şeyi anlatmaya başladı.

***

Kurt Diyarı'nda bunlar olurken, Alpagut Han ve oğlu Börü, birlikleriyle beraber Büyük Mabet'in girişinde coşkulu bir sevinçle karşılandılar. Mabedin baş üstadı, Alpagut Han atından inerken saygıyla selam verdi.

"Hoş geldiniz Kurt Diyan'mn büyük hanı!"

"Hoş bulduk üstat."

Alpagut Han, çevresinde toplanan kalabalığa gülümseyerek el salladı. Bir kayın ağacı gibi dik ve sağlam duruşuyla, mabedin etrafındaki halka güven veriyordu. Hemen yanındaki oğlu Börü ise büyük kara gözlerini çevreye dikmiş, ellerini pusatlarına koymuş bir hâlde halkın coşkusunu izliyordu. Uzun boyu ve omzuna gelen kara, gür saçlarıyla, genç bir kurt kadar güçlü görüntüsüyle, gelecek için umut veriyordu. Bıyıkları, yanaklarına doğru birer yayvan kılıç gibi uzanıyordu. Kemikli yüzü ve şakaklarına oturan bir çizgi onu oldukça sert gösteriyordu. Omuzlarındaki gösterişli kara post ve üzerindeki deri kuyagıyla her an cenge hazır bir kaplan gibi görünüyordu.

Coşkulu kalabalığın az ötesinde, çevredeki çadırların arasında ateş başında oturan dokuz adamın gözleri baş üstadın üzerindeydi. Alpagut Han, Börü ve yanlarında yirmi

er, büyük üstadın arkasından mabede girerken, geriye kalan Uyguri Birliği, mabedin arka kapısına doğru yöneldiler.

Raji, altın rengi gözlerini ihtiyara çevirip "Şimdi mi?" diye sordu.

"Beklemeliyiz. Uyguri erleri mabedin arkasına dolanıp atlarını yerleştirdikten sonra konaklayacakları yere gidecekler. İçeride Alpagut Han, oğlu ve yirmi erden başka bizle pusat çarpıştırabilecek güçte kimse kalmayacak. İlk gün çevreye alışana kadar güvenliği sıkı tutacaklardır. Kılıcı bulmalıyız. Hem, hazır Alpagut Han buradayken, krallığın için yurduna bir armağan götürebiliriz. Ne dersin? "

"Doğru dersin. Hem Kurt Diyarı'na karşı elimizde çok güçlü bir koz olur."

"Unutma! Alpagut Han, senin krallık yolunu açacak. Kılıç ise yenilmezliğinin göstergesi olacak. Öfkene yenilip sakın anlık bir işe kalkışma."

"Biliyorum Kuzgun! Kılıç ve Alpagut Han ele geçirildikten sonra geride kalan herkes yok edilecek!"

Bu sırada Alpagut Han, önde giden baş üstadın girdikleri koridorun sonundaki odayı işaret etmesiyle durdu. Ardındaki erlere beklemelerini işaret etti. Yirmi er, sağlı sollu durdukları yerden itibaren dizildiler.

"Onunla baş başa görüşmeliyiz baş üstat. Sadece ben ve oğlum Börü."

"Tabii Han'ım, siz nasıl isterseniz. Bir isteğiniz olursa, erleriniz az ilerideki üstatlara seslenebilirler. Odalarınız hemen Aysera Hatun'un karşısındaki iki oda olarak ayarlandı, bu koridor tamamen size ait."

"Var olasın üstat. Bu iyiliğin unutulmayacak."

"Ne demek Han'ım. O bizden biri."

Baş üstat, gülümseyerek baş selamı verdikten sonra yanlarından ayrıldı. Alpagut Han, "Hadi oğul, şimdi acunun hayatta olan en cesur kadınını görmeye gideceğiz," dedi.

"Onu çok özledim baba."

Alpagut Han gülümseyerek yürümeye başladı. Her adımında kalbi daha da hızlı atıyordu. Damarlarındaki kan, sanki kulaklarının altından başına hücum ediyordu. Tedirginliği ve anasını ne durumda göreceğinin korkusu beynini zonklatıyordu. Eli tahta kapının koluna dokunduğunda, nefesi kesilecek gibi oldu. Kısa bir süre durduktan sonra cesaretini toplayıp kapıyı açtı. Batmak üzere olan güneşin kızıl ışıkları, Aysera Hatun'un penceresinden pamuk yüzüne vurmuştu. Dudaklarındaki ve gözaltlarındaki morarma oldukça belirgindi. Göz akları daha da sarılaşmış, bakışları büyük bir cenkten çıkmış savaşçı gibi yorgundu. Oğlunu ve torununu gören Aysera Hatun gülümseyerek titrek bir sesle, "Koca, güçlü kurtlarım benim!" dedi.

Alpagut Han, yatağa doğru eğilip daha da zayıflamış olan annesine sarıldığında, nefes alışında da kesikler olduğunu fark etti. Elini öpüp kokladıktan sonra köşede duran tahta sandalyeyi almak için gitti. Bu sırada Börü, babaannesinin elini öpüp ona sarıldı.

"Börü'm, benim yiğidim ne kadar da güçlü oldun. Koca bir er oldun! Görünüşün, adını verdiğimiz atan Börü Han gibi güçlü."

Börü, gülümseyerek Aysera Hatun'a bakıyordu. Hemen önüne sandalyeyi koyup, yatağın kenarına oturan Alpagut Han, annesinin elini tuttu. Aysera Hatun, "Asena nerede oğul?" diye sordu.

"Onun yapması gereken bazı önemli işler var ana. Birliğiyle beraber diyarın topraklarını atının toynaklarıyla dövüyordur şimdi cesur kızım. Hatunum ve Bangu Bey ise obadalar."

"Ah Bangu... Onu her gördüğümde Börü Han aklıma gelir. Babanın yanında küçücük bir çocukken onca yolu gelip neler yaşadı. Ya Cerdukay Kağan? Ağabeyim iyi midir?"

Börü söze girmek üzereyken, Alpagut Han atılıverdi.

"İyidir ana merak etme, herkes iyidir. Sen nasılsın?"

Ona ağabeyinin dalgalara teslim olup uçmağa vardığını söylemek istemiyordu. Son günlerini huzur içinde geçirmesini istiyordu.

"Nefesim tükenmek üzere oğul. Bir zamanlar yağıyla çarpışırken yorulmak bilmeyen kollarımı kaldıramaz oldum. Bütün kemiklerim sanki etimi delmek için zorluyor. Üstatlar benimle çok ilgilendiler. Hatti Diyarı'ndan birçok bilge ve otacı geldi. Babana kavuşmam yakındır oğul."

"Öyle deme ana! Dur hele, nereye gidiyorsun? Seni daha obamıza götüreceğim. Çocukların şen seslerini dinleyip yurdumuzun sıcak güneşinde ısınacaksın. Budun seni görmek, sana saygı göstermek ister."

Aysera Hatun gülümsedi. Kemikleri belirginleşmiş soluk renkteki eliyle, oğlunun eline iki kere dokundu.

"Bırak artık bunları oğul. Seni ve torunum Börü'yü gördüm, mutlu oldum. İyi olduğunuzu, budunun mutlu olduğunu öğrendim. Kurt Diyarı emin ellerdedir belli ki. Özgürlüğün ve adaletin kıymetini tüm acuna yaymak sizin göreviniz. Bunu sakın unutmayın. Bizler çok kanlı mücadeleler verdik. Bu günler için adları bile hatırlanma-

yan binlerce cesur savaşçı can verdiler. Onların kutlu mücadelesini unutmayın, unutturmayın. Yoksa herkes ve her şey geçicidir. Hepimiz gideceğiz. Yurt önemlidir, gelecek önemlidir. Küçük çocukların yüzünde gülümseme, önlerinde aş ve gözlerinde umut varsa, giden hiçbir şey önemli değildir."

Alpagut Han, anasının sözlerini başıyla onaylıyordu. Gülümseyerek tekrar elini öpüp kokladı. Aysera Hatun, kendine büyük acılar çektiren sayrılığını belli etmemeye çalışsa da, Alpagut Han, zayıflamış ve küçücük kalmış bedeninden anlıyordu.

Alpagut Han ve Börü, Aysera Hatun ile görüşmeleri bittiğinde, dinlenmesi için odasından çıktılar. Erlerden biri yaklaşıp baş üstadın haber gönderdiğini ve kendilerini beklediğini söyledi. Baba oğul, daha dinlenmeden baş üstadın kendilerini görmek istemesinde önemli bir durumun olduğunun farkındaydı.

Dört koridor geçip büyük T şeklindeki bir taşın hemen arkasından görünen büyük kapılı odaya girdiklerinde, baş üstat, başka bir ihtiyar adamla oturuyordu.

"Gelin Han'ım. Şöyle oturun."

Alpagut Han, gösterilen yere oturduğunda, Börü hemen babasının yanında yerini aldı.

"Tanıştırayım Han'ım, Agarta Üstatlarından Kuzgun. Yüksek seviyede bir üstattır."

Kuzgun, gülümseyerek selam verdiğinde Börü, adamın bakışlarında sezdiği sinsiliği gözlemliyordu. Bu adamda hoşuna gitmeyen bir şeyler vardı.

"Siz de hoş geldiniz. Obamızda uzun yıllar bulunmuş olan Zile ve amcam Bangu Bey sizden hiç bahsetmemişti."

"Şaşırmadım çünkü bizim adlarımız pek söylenmez. Gizli kalmamız gerekli. Agarta'dan ayrılmayız."

"Peki, buraya neden geldiniz?"

"Bir kılıç için; Kızagan Tengri'nin Kılıcı. Onu Agarta'ya götürmeliyim. Tehlikede olabilir."

"Kadim emanetlerin peşinde olanlar mı var?"

"Her zaman vardır Alpagut Han, burası çok göz önünde. Hem... Anlaşılan Hatti Diyarı'nın yeni kralı da pek dost canlısı bir adam değil. Sizin gönderdiğiniz habere oldukça sert bir cevapla karşılık vermiş."

Alpagut Han, baş üstada baktı.

"Ne cevabı?"

"Yeni elimize ulaştı. Mesaja göre eski kral hayata gözlerirti yummuş. Yerine küçük oğlu geçmiş."

Deri parçasını alan Alpagut Han, hızla mesajı açtı.

"Ben Hatti Diyarı'nın Efendisi, bu toprakların tek hâkimi Kral Şitra. Uyguri ordularının topraklarımdan geçip İç Deniz'e açılmak için benim limanlarımı kullanmak istemesini kabul etmiyorum. Geçmişteki kadim dostluğunuz, son nefesini veren babamlaydı. Başka bir devletin ordusunun yurdumda işi yoktur. Mabedin önemini biliyorum. Bin eri geçmeyecek şekilde mabede girebilir ve çıkabilirsiniz. Tek fazla erden haberdar olursam, demir orduların mızrakları, Kurt Diyarı için kalkar!"

Alpagut Han'ın kaşları bir anda çatılıverdi. Elindeki deriyi avucunun içinde buruşturup yere attı.

"Hatti Kralı neler söyler böyle? Bu da ne demek?"

"Bu topraklardaki sakçı birliğini de geri çekti Alpagut Han. Şitra hakkında çok kısa sürede kötü şeyler işitmeye başladık."

"Nasıl şeyler?"

"Ağır salmalar ve limanlarında kendi gemileri dışındakilere karşı tutumu. Hatta yol üzerinde kurulu olan hanlara, ticaret yapmadığı topraklardan gelenlere aş vermemesi için bile emir vermiş."

Alpagut Han yumruğunu sıkıp düşünmeye başladığı sırada oğlu Börü, "Ben de kardaşım Asena'yla yurdunun ortasından bir mızrak gibi geçerim baba. Ordularını erlerimizle parçaladığımda kimi tehdit ettiğini anlar!" dedi. Alpagut Han, bakışlarını Kuzgun'a dikti.

"Şu kılıç... Hatti Kralı da mı onun peşinde?"

"Bilmiyorum Alpagut Han ama size karşı düşmanca tutumundan, bunun ileride kesinlikle olacağı ortadadır. Sakçı birliğini çekmiş. Bu topraklar korunmasız bir hâlde. Yakında mabede bile saldırabilecek bir kral. Anlaşılan büyüklük ve kendini beğenmişlik tahta oturur oturmaz onun kalbini sarmış."

"Kızım Asena, ordumuzla buraya varana kadar bekleyeceğiz. Sonrasında neler olacağına kendine çok güvenen Hatti Kralı karar verecek. Şu kılıç meselesine gelecek olursak, biz burada olduğumuz sürece onu koruruz Agarta üstadı, merak etmeyesin. Agarta'ya götürülmesi gerekirse de biz size eşlik ederiz."

Kuzgun, Alpagut Han'ın sözlerinden sonra tedirgin olmuştu. Buraya gelecek olan bir ordudan bahsediyordu. Ordu gelmeden hem kılıcı hem de Alpagut Han'ı ele geçiremezse, bunu başarmak bir daha imkânsız olurdu. Kuzgun, bozuntuya vermeden başıyla Uyguri Hanı'nın sözlerini onayladıktan sonra odadan ayrıldı. Hızla mabedin dışına doğru yürümeye başladı.

Dışarıda ise Raji, yabancısı oldukları yeni acunun durumunu yedi savaşçıya anlatıyordu. Hangi devletlerin olduğunu ve bildiği geçmişi onlara aktarıyordu. Bir süre sonra Kuzgun çadırdan içeri girdi. Raji, "Ne zaman harekete geçeceğiz? Kılıcın yerini öğrendin mi?" diye sordu.

"Durum, tahmin ettiğimizden daha karışık. Birkaç gün bekleyeceğiz. Baş üstattan kılıcın yerini öğrenmeye çalışacağım. Alpagut Han, buraya doğru gelen bir ordudan bahsetti."

"Uyguri ordusu mu?"

"Evet, eğer onlar gelirse, mabede girmemiz imkânsızlaşır. Sayıca çok fazlalar. Gizlice almak istesek bile, aksi bir durumda baş üstat kılıcı onlara verir. Bu da sonumuz olur. Benden haber bekleyin. Her şey birkaç güne belli olacaktır. Kılıcın yerini öğrenemezsem, kendimiz bulacağız. Ordu gelmeden herkesi yok edip ne varsa alacağız."

Raji ve Kuzgun, o gece yapacakları saldırı için, mabedin içindeki koridorları ve üstat sayılarını konuştular. Kılıcın saklanabileceği yerler hakkında fikir yürüttüler. Alpagut Han ise, anasının son durumundan duyduğu üzüntünün üzerine, Hatti Kralı'nın tehdidini düşünerek başını yastığa koydu. Uyguriler için savaş boruları anlaşılan tekrar çalmaya başlayacaktı.

Ejder Çocukları

Kral Gonk, ihtiyar rahibi ve iki yüz muhafızıyla, bir insan yüzü şeklindeki koca bir mağara girişinin önünde sabırsızca bekliyorlardı. İlk delik, yüz kadar erin güçlü darbeleriyle açıldıktan sonra, güneş tepeye vurduğunda iki adamın sığacağı büyüklükte bir geçiş açılmış oldu. Kral Gonk, derin bir nefes alıp "İşte beklenen gün geldi. Beni takip edin! Söylemediğim hiçbir şeyi yapmayın. Etrafa dokunmayın ve sessiz olun," dedi.

Kral Gonk ve ardındakiler önce mağaranın nemden kayganlaşmış zemininde dikkatle ilerlediler. Ellerindeki meşalelerle, önlerindeki hafif eğimden indikten sonra çevrelerinde bitmeye başlayan küçük otları gördüler. İlerledikçe duvarları sarmaya başlayan asmaların arasında gezinen büyük böcekleri, diplerinde açmış küçük çiçekleri fark ettiler. Bir süre sonra karanlık, kendini etrafın rahatlıkla görülebileceği bir ışığa bıraktı. Kral Gonk, sanki bir mağaranın içinde değil de, dışarıdaymış gibi karşısında uzanan bitki örtüsüne hayran hayran bakmaya başladı. İki tepelik, uçuşan kuşlar, etrafta dolaşan kemirgenler ve mağaranın tepesindeki deliklerden süzülen sütun gibi gün ışıkları...

Çimlere basarak etrafında uçuşan kelebeklerin verdiği muhteşemlikle tepeliğe çıktı. Tam karşısında çimlerin bittiği yerden itibaren kadife gibi uzanmış, muhteşem kumsalı gördü. Aradığı göl, kumsalın bittiği noktadaydı. Ardındaki rahibe dönüp, "Bu nasıl olur? Burası sanki farklı bir acundur," dedi.

"Buzlar tüm geçmişi saklamıştı Kral'ım. Dalgalar çekilince toprak yeniden hayat bulmuş olmalı. Girdiğimiz taş yüzeyin üzeri çamurla kaplıydı. Onu çok uzun uğraşlar sonucu açabildik. Artık buradayız... Mirasınızı alın Kral'ım!"

Kral Gonk, tepelikten aşağıya hızlı adımlarla indikten sonra kumsala ayak bastı ve elini, altın tozu gibi parlak kumlara daldırdı. Onun yumuşaklığını ve temizliğini hissetti. Sonra mağaranın içinde koca bir göz gibi yuvarlak, büyük olan gölün kenarına gelip parmaklarını suya dokundurdu.

"Buradasınız... Biliyorum! Artık uyanma vaktiniz geldi!"

Ardındaki muhafızlar krallarını merakla izliyorlardı. Rahipse, beline koca bir rulo şeklinde taktığı deriyi verdi.

"Kadim sözler Kral'ım!"

Kral deri parçasını aldıktan sonra diz kapaklarına kadar suya girdi. Kadim sözleri açıp baştan sona gözleriyle süzdükten sonra yüksek sesle okumaya başladı. Rahip, geriye birkaç adım atıp muhafızlara da geri çekilmelerini işaret etti. Kral Gonk, kadim sözcükleri yüksek sesle bağırmaya devam ederken, rahip de gölün yüzeyinde bir kıpırdanma olup olmadığını anlamaya çalışıyordu. Kral, sözleri bitirdiğinde göle bakü. Hiçbir şey olmamıştı. Etrafı saran sessizliğin içinde uzun, ince sakalını titreterek öfkeyle neden bir hareketlenme olmadığını anlamaya çalışıyordu. Bu sırada bir el şaklatma sesi yankılandı. Muhafızların hepsi pusatlarını çekip arkaya doğru döndüler. Biraz önce indikleri tepeliğin üzerinde, Gonk'tan önce kral olan amcasının, kaçak olan oğlu dikiliyordu. Beline kadar uzanan kara saç-

ları ve üzerine giydiği uzun kara bir tunikle, ince dudaklarından dökülen kahkahalarla sakçıları süzüyordu. Uzun, bir ölününki kadar soluk olan yüzündeki gülümseme bir anda son buldu. İnce kaşlarını çatıp "Gonk! Sana kral mı demeliyim, yoksa hain mi?" dedi. Kral Gonk, gölden hızlı adımlarla çıkıp erlerinin arasından geçti ve en öne çıktı.

"Rulin! Her yerde adamlarım seni ararken, meğer peşimizden geliyormuşsun. Senin gibi bir ahmaktan beklenen de bu olurdu. Kendi ölümünü takip etmek!"

"Belki de ölümün seni takip ediyordur Gonk!"

Kral, Rulin'in sözünden sonra etrafa bakındı. Pusuya düşürülüp düşürülmediğini anlamaya çalışıyordu.

"Bana ihanet ettin. Babama... Kralımıza ihanet ettin. Tahta oturmam gereken günün gecesinde katillerini üzerime gönderdin. Tüm halka, beni bir korkak ve kaçak olarak anlattın. Senden karşıma çıkıp kılıçlarımızı konuşturduktan sonra kralın belirlenmesini isteyeceğini umardım. Korkaksın! Senin gibi bir korkak, şimdi de buraya gelmiş, kadim savaşçıların peşine düşmüş, hah! Onları yönetmeyi hak ediyor musun Gonk?"

Kral Gonk öfkeyle erlerine, "Yakalayın şunu!" dedi. Sakçılar tepeliğe doğru birkaç adım attıkları anda etraflarında nereden geldiklerini bile anlamadıkları yüzlerce savaşçı oklarını çekmiş bir hâlde çevrelerini sardılar. Yüzlerini kapatan ejder-insan karışımı maskeler takmış, kara kuyaglı ve pelerinli savaşılar, Rulin'den emir bekliyorlardı. Kuyaglarmın üzerindeki altın rengi ejderha figürünü fark eden rahip korkuyla, "Bunlar onlar Kral'ım!" diye fısıldadı. Rulin gülümseyerek tepelikten aşağıya inmeye başladığında, arkasında bir kadın belirdi.

"Ne o, şaşırmışa benziyorsun? Sinsi ve korkak Gonk, bu sefer başarılı olamadı mı?"

"Seni geberteceğim Rulin!"

"Tabii... Buradan canlı çıkabilirsen! Adamlarına kılıçlarını atmalarını söyle! Hemen!"

Kral hemen emri verdi. Şu erleri, kılıçlarını ileri doğru bıraktılar. Arkasından gelen büyüleyici bir güzelliğe sahip orta boylardaki, kıvrımlı hatlara sahip kadın, bir flüt uzattı.

"Ejder Çocukları!"

Rulin'in emriyle arka arkaya fırlayan oklar, muhafızların başlarına saplandı. Kafalarını parçalayıp geçen okların etkisiyle, etrafa birer kum torbası gibi düşen erlerin arasında, yüzüne sıçrayan kanları silen Gonk, "Bunu neden yaptın? Kılıçlarını bırakmışlardı!" diye bağırdı. İhtiyar rahip hemen arkasında dikiliyordu. Rulin, gülümseyerek rahibe doğru baktı.

"Sen! İhtiyar yılan! Buraya gel. Babamın ardından neler çevirdiğini çok iyi biliyorum. Bu korkağın eli kolu olan köpek!"

Rahip, elleri titreyerek kendisine bir şey yapmaması için yalvarıyor, kabul ederse emrine gireceğini söylüyordu. Uzun boylu Rulin'in önünde dikilip donuk bakan gözlerinden minnet dileniyordu. Rulin, arkasındaki kadına işaret verdiğinde, rahibi omzundan tutup, yere çöktürdü. Kadın, sırtında asılı olan kavisli iki kılıcı çıkardı.

"Onlar kim, biliyor musun Gonk?"

Kral, sadece başını olumsuz bir şekilde sallıyordu.

"Hikâyeyi bilirsin... Kralın ejderhasından insanlar korkar. Çevreye zarar verir ve en büyük kral, ejderhayı kendisine karşı kullanacağı günden çekinir. Ona ejderhayı

yok etmesi söylenir. Kral, ejderhasını kulağından tutup, bu göle sokar. Zavallı ejderha, gölün içine girip gözden kaybolur. Herkes onun öldüğünü düşünürken, kralın üç kızı, göle girer. Ejderin sihri, onlara ve onları izlemek için göle giren üç erkeğe bulaşır. Çevrende gördüğün bu yüzlerce savaşçıyı doğururlar. Sonra oğullarının atlarına buradan sular içirip Ejder Atları'nm doğumuna şahit olurlar. Ne kadar muhteşem bir birlik olduklarını hayal edebiliyorsun, değil mi?"

"Ne istiyorsun Rulin? Taht? Topraklar? Hepsi senin olsun!"

"Onlar zaten benim olacak. Sadece intikam istiyorum!"

Rulin'in işaretiyle, arkadaki kadın da, iki Ejder Çocuğu'na işaret verdi. Savaşçılar rahibin kollarından tutunca, kılıçlarını rahibin açık olan kollarına indirdi. Kolları kopan rahip, acıyla yüzüstü düşüp, bedenini saran ve etrafa fışkıran sıcak kanını hissederek bağırmaya başladı.

"Atları getirin!"

Dört Ejder Çocuğu, zırhlandırılmış, kehribar rengi gözlere sahip kara atları getirdiler. Rulin üzerine zıplayıp bindiğinde, gösterişli at, burnunda sert nefesler vererek gitmeye hazır olduğunu gösterdi.

"Beni burada mı bırakacaksın Rulin? Öldürmeyecek misin?"

"Bu işi başkaları yapacak Gonk! İhtiyarla vedalaşmana gerek yok. Biraz sonra sen de gebereceksin. Ölmeden önce, yeni krala selam durmak istemez misin?"

Rahibin kollarını koparmış olan kadın da atına binmiş, gülümseyerek Gonk'u izliyordu.

"Geber Rulin!"

Rulin, elindeki flüte üfleyerek atını sürmeye başladı. Bir süre sonra flütün sesi kesilince çevrelerini saran kadim savaşçılar, atlar kadar hızlı koşarak peşlerinden gitmeye başladılar. Etrafı erlerinin cesetleriyle dolmuş olan Gonk, acıdan kendinden geçmiş rahibin titreyen, kolları kopuk bedenine bakıyordu. Bu sırada mağaranın içinde bir hareketlilik fark etti. Ayak sesleri ve fısıldaşmalar geliyordu. Yerden aldığı kılıcı sıkıca kavrayıp etrafa bakındı.

Tepeliğin üzerinde, hayvan derilerinden elbiseler giymiş adamlar ve kadınlar gördü. Aralarından biri ileri doğru atılıp tepelikten aşağıya indi. İnce, tırnakları pislikten kararmış, san dişli bir vahşiydi. Alnında, daha önceden atılmış derin kesiklerin izleri vardı. Gonk, elindeki kılıcı adama doğru savurunca, vahşi kahkaha atarak geriye doğru büyük bir çeviklikle kaçtı. Hırıltılı bir ses tonuyla, "Ölüler sizin! Canlı olansa benim! Efendi Rulin'in ziyafetinin tadını çıkarın! Yakalayın şunu!" diye bağırdı.

Tepeliğin üstünden ve iki yandan dalga gibi üzerine gelen palalı vahşileri gören Gonk, heyecandan nefes nefese, kılıcını ne tarafa sallayacağına karar vermeye çalışıyordu. Üzerine gelmeye başlayan vahşilerden ilkine kılıcına savurup kellesini uçurduktan sonra üç düşmanının savurduğu palalardan kurtulmak için kılıcını sallayarak geri çekilmeye başladı. Karşısına ilk çıkan vahşilerin lideri, palasını çıkarıp gülümseyerek yavaş adımlarla Gonk'un üzerine yürürken, çevredeki cesetlerin kulaklarını kesip çiğnemeye başlayan vahşilerin ağız şapırdatma sesleri mağarada yankılanmaya başlamıştı. Kahkahalar ve çılgınca atılan çığlıklar eşliğinde, yarılan karınların içine daldırılan ağızlar, hunharca koparılmış etlerle kalkıyordu.

Gonk'u ise ayaklan göle girmiş, yavaş yavaş daha geriye gidiyordu. Ayakları gölün yumuşak kumuna batınca, birden tökezledi. Vahşilerden biri hızla üzerine atılıp sert bir yumruk indirdi. Gonk, henüz toparlanamadan koluna gelen sert tekmeyle, pusatını göle düşürdü. İki kolundan tutan vahşiler, Gonk'u, kendilerine yaklaşan liderlerinin önüne getirdiler. Aldığı darbenin etkisini yeni atlatan Gonk, kurtulmak için çabaladığı sırada, boğazına dayanan bıçakla durdu.

Lider, palayı beline sokup, adamının elindeki bıçağı aldı ve Gonk'a doğru eğildi. Sarı dişlerinden akan salyaları izleyen Gonk, pis nefesin etkisiyle iğrenerek "Kimsin sen? Rulin ile ne anlaşman var?" diye bağırdı. Bir anda tüm vahşiler durdular. Elleri yüzleri kana bulanmış, ceset tepelerine çökmüş onca vahşi, koca gözlerini Gonk'a dikmişlerdi. Lider kahkaha atmaya başlayınca, hepsi kaldığı yerden devam etti.

"Bizler... Karanlıkta bekleyenlerdik. Sizin gibi gösterişli taşlardan yapılma şehirlerden uzak duranlardık. O kadın, bize efendimizi verdi. Ejder Çocukları'nm önünde giden efendi Rulin! Kara gövdeli ağaçlarda uyuyan, kara iyelerle şarkı söyleyen büyücüyle birleşti. Bize hükmedeceğimiz yurtlar sunacak! Sonsuz av ve kan verecek!"

Gonk gülümseye başladı.

"Bunu çaldığı flütle mi yapacak?"

"Flüt efendinin çağrısıdır! O bizi en büyüklerden yapacak."

"Sizin gibi vahşi köpekleri kullandıktan sonra gebertecek! Bana katılın! Ben Şu halkının kralıyım. Size istediğinizi veririm."

"Kral mı? Hah! O, bu mağaraya girene kadardı. Tek kral var; o da Rulin!"

Vahşilerin lideri elinde tuttuğu bıçağı, ölüme bir adım kadar yakın olan Kral Gonk'un heyecanla yutkunan boğazına doğru uzattı. Yere çöküp, soluk borusunun titreyişini izledi. Dudaklarını yalayıp bıçağı sertçe boğazına sokup geri çekti. Fışkıran kana doğru ağzını açıp zevkten nefes nefese kalmış, titreyen bedenini daha da yaklaştırdı. Her yeri kan olmuş bir hâlde, Gonk'un boğazından gelen öğürtü benzeri sesleri dinleyerek eliyle yüzünü sıvazlayıp avuçlarını yaladı.

Gonk'un kollarından tutanlara ve çevresindekilerin iştahla akan salyalarına baktı. Gülümseyerek başıyla işaret verdi. Geriye, sadece ölmek üzere olan Gonk'u parçalara ayırıp midelerine indirme kalmıştı.

Şular için beklenmedik bir gelecek şekillenirken, Gonk'un can verdiği anlarda gönderdiği üç yüz baş at, Kurt Diyarı'na varmıştı. Şu muhafızlarının eşliğinde getirilmiş atlar, Uyguri erleri tarafından alındıktan sonra Bângu Bey ve Ceren Hatun'a haber verildi. Alpagut Han'ın otağına götürülen deri parçasını okuyan Ceren Hatun, gülümseyerek deriyi Bangu Bey'e uzattı.

Deri parçasında, kadim bir dostluktan ve sadakatten bahseden cümleler vardı. Kral Gonk, armağan ettiği üç yüz baş atın ardından salmalarını ödemek için zaman istiyordu. Bangu Bey, "Anlaşılan Kral Gonk da, amcası gibi bizlerle her zaman dost olmayı seçti. Bunca Yurtsuz ve Di artığı topraklarında gezerken, bizim desteğimize ihtiyacı var," dedi.

"Doğru dersin Bangu Bey. Asena, beylerden bize ka-

tılmaya gelen erlerle obaya vardıktan sonra Tendübay ve Buga ile de görüşmeliyiz. Kızılyanda durum nedir, etraflıca konuşmalıyız. Asena orduyla yola çıktığında, diğer beylerin erlerinin gelmesi zaman alacaktır. Çevreye gözcü birlikler gerekir... Buga'nın ordusundan birlikler almak bizim için iyi olacaktır."

"Asena'nın bir an önce obaya gelmesini beklerim Ceren Hatun. Bir an önce gelip Büyük Mabet'e doğru yola çıkması için beklerim."

"Bana anlattıkların Bangu Bey... Şu Agartalılar. Onların anlattıkları yüzünden mi?"

"Bir hain bizim içimizden çıksa, tahta yürür, canlar gider. Gider ama en sonunda durdurulur. Fakat bir Ağartalı, hele ki bir üstat ihanet ederse, acundan canlar gitmeye başlar. Bu da öyle kolay kolay durdurulamaz. O mabette bize ait bir şey var. Üstat bunu biliyor. Eğer bildikleri arasında bize ait olana doğru harekete geçerse hem Börü, hem de Alpagut Han büyük tehlikede demektir. Yanında bir birlik var bilirim ama o üstadın neler yapabileceğini bilmiyorlar. Buna göre bir savunma yapamazlar."

"Ulu Tanrı onlara yardım etsin Bangu Bey. Umarım o üstatla karşılaşmadan, sağ salim dönerler. Asena ve ordusu oraya vardığında, bizim de içimiz rahatlayacaktır."

"Üstatlarla beraber mabede bir birlik gönderdim. Her şeye rağmen önlem almak için. Çevredeki gözcü birliklerinin sayısını arttırdım. Ağabeyim Börü'yü karanlıkla olan savaşta kaybettim. Şimdi onun oğlunu ve torununu da kaybetmeye niyetim yok Ceren Hatun! Hem de hiç!"

İkili otağda oturup konuşmalarına devam ederken, aynı günün gecesinde mabedi saran tedirginlik koridor-

larda kol geziyordu. Aysera Hatun'un odasına girip çıkan hizmetkârlar çevrede koşuşturuyorlardı. Alpagut Han ise, oğlu Börü'yle odasının girişinde, kapının ağzında çaresizce anasının hayata tutunması için bekliyordu.

Aysera Hatun, zor aldığı nefesle başını bir anlığına kapıya doğru çevirdi. Başındaki iki üstadın arasındaki boşluktan Alpagut Han ile göz göze geldi. Kısa bir süre birbirlerine baktıktan sonra Aysera Hatun'un yüzüne bir gülümseme oturdu ve inip kalkan göğsü bir anda hareketsiz kaldı. Alpagut Han, "Hayır!" dedikten sonra üstatları iki yana itip anasının başında diz çöküp eline sarıldı. Nemlenen gözleriyle, son nefesini vermiş anasına bakakaldı. Börü ise babasının başında, gördüklerinin şokunu yaşıyordu.

O ölmüştü... Yenilmez savaşçı artık yoktu. Babası Börü Han'ın Kurt Diyarı'na emanet ettiği hatunu, sessizliğe gömülmüştü...

Aysera Hatun'un ölüm haberi mabette dalga dalga yayılırken Kuzgun, mabedin baş üstadıyla konuşuyordu.

"Kızagan Tengri'nin Kılıcı nerededir üstat? Onu bana teslim etmelisin."

"Alpagut Han'ın onayını almadan bu imkânsız Üstat Kuzgun. Bunu siz de biliyorsunuz. Acele etmeden karar vermeliyiz."

"Alpagut Han'ın kılıç yerine Aysera Hatun'u düşündürmesi beni tedirgin ediyor. Bu, tüm acunu ilgilendiren bir durum baş üstat! Beni anlamıyor musun? Kılıcı ver ki bir an önce Agarta'ya götüreyim. Zaten olacak olan da bu. Kılıcı daha fazla burada tutup tehlikeyi ayağımıza çağırmaya gerek yoktur!"

Baş üstat, Kuzgun'un sözlerini düşünürken bir anda kapı çaldı.

"Gel!"

"Baş üstat! Aysera Hatun son nefesini verdi."

Baş üstat hızla kapıya yöneldiğinde Kuzgun kolundan tuttu.

"Kılıç!"

"Zamanı değil Üstat Kuzgun! Aysera Hatun'u toprağa verdikten sonra bunu Alpagut Han'a danışacağız. Bu son sözümdür. Bu kadar aceleci olmanız da hoşuma gitmedi."

Kuzgun, elini baş üstattan çekip "Peki, dediğiniz gibi olsun," dedikten sonra hemen arkasından odadan çıktı. Herkes tek yöne, Aysera Hatun'un odasına giderken, Kuzgun aceleci adımlarla mabedin dışına yöneldi.

Alpagut Han ve Börü, bir süre sonra yanlarına gelen baş üstat ile selâmlaştıktan sonra üzgün bir hâlde yatağa baktılar.

"Onu bu gece toprağa vermek için hazırlıklarımızı yapacağız Alpagut Han. Karayandaki yakm tepeliğe gömeceğiz."

"Peki üstat..."

Alpagut Han, baş üstadın omzuna dokunup, yıkılmış bir hâlde odadan çıkarken, Börü de son kez Aysera Hatun'a baktı. Ona adım veren efsanevi savaşçıya, son Gümüş Maskeli'ye baktı ve boğazı düğümlendi. Odadan sessizce çıkıp babası gibi hüzün denizinde kaybolmuş bir şekilde odasına gitti.

Kuzgun Raji'nin çadırının yanma geldiğinde, tam karşıdaki üç çadırda duran yenilmezler, Kuzgun'a bakıyorlardı.

"Raji!"

"Gel Kuzgun!"

Kuzgun, içeri girmeden önce, el hareketiyle yedi savaşçıya gelmelerini işaret etti. Çadıra girdiğinde, sabırsız bir hâlde bekleyen Raji'nin karşısına oturdu. Yedi savaşçı da içeri girdikten sonra iki yana dizildiler.

"Bana, kılıcı bulduğunu söyle ihtiyar!"

"Baş üstat yerini söylememekte direniyor ama ben nerede olduğunu tahmin ediyorum."

"O zaman gidip alalım! Neyi bekliyoruz?"

"Aysera Hatun öldü. Alpagut Han, oğlu Börü ve diğer Uyguriler yaşadıkları şokun etkisiyle daha dikkatsiz olacaklar. Aysera Hatun onlar için büyük bir savaşçıydı. Babanın ordusunda savaştığı Börü Han'm hatunuydu."

"Hatırlıyorum... Babam onun adından bahsetmişti."

"Bu gece onu gömmeye gittiklerinde mabede gireceğiz. Kimse hayatta kalmamalı. Onlar dönene kadar kılıcı bulmalıyız. Döndüklerinde de hiç ummadıkları bir anda saldırıp Alpagut Han'ı almalıyız."

"İçeri nereden gireceğiz?"

"Sizi buradan, hiçbir şey yokmuş gibi alacağım. Ağarta'dan geldiğinizi söyleyeceğim. Sakın bakışlarınızı karanlıkta adamların üzerine dikmeyin. Parıldayan gözleriniz onları tedirgin edecektir. Başınız önde içeri girdikten sonra, yenilmezler en iyi bildikleri işi yapacaklar."

Raji, "Katliam!" dedi. Savaşçılar gülümseyerek başlarını sallıyorlardı.

"Çadırlarınızdan çıkmayın. Sizi almaya geleceğim."

Kuzgun, oturduğu yerden kalkıp hızla çadırdan çıkarken, Raji, savaşçılarına baktı.

"Bakalım Çakay Han sîzleri neden zincirlemiş. Bu gece neler yapabileceğinizi göreceğim. Hülyalarımda gördüğüm o görüntüler... Eğer onlar yaşananlarsa, burada yaşayan kimsenin hayatta kalma şansı yok!"

Yedi savaşçı arasından biri, "İçinizde kılıca mühürlenmiş komutanımızın tini vardır. Bu kuyag, onundu. Kuyag ve kılıç, bize hükmedenindir. Gördükleriniz gerçek efendim. Bizler; Tanrı'nın Zincirlenmiş Savaşçılarıyız. Bunun ne demek olduğunu da acun çok yakında öğrenecek. Fakat o kılıç... O kılıç bizde olmalı ki durdurulamaz olabilelim," dedi

"Bana yol boyunca ve bu çadırda kaldığımız sürede her şeyi anlattınız. Kılıcın önemini artık daha iyi biliyorum. O kılıcı alacağız. Durdurulamaz bir odunun başına geçtiğimde acun önümde diz çökecek. Sizler de, kadim zamanlardaki gibi acunun en büyük savaşçıları olacaksınız."

Kanlı Gece

Tendübay'm obasında budun, sevinçle gelen iki kağanı karşılıyordu. Tendübay ve Buga, atlarının üzerinde, bir kayın ağacı gibi güçlü duruşlarıyla herkese güven veriyorlardı. En küçük kardeşlerini kaybetmenin açışım çok uzun zaman yaşayan budun için aslanların soyunun devamı olan bu iki erkek, onlarm geleceğiydi. İki kardeş, Barslar'm eşliğinde otağın önünde durup atlarından indiklerinde, Tendübay'm hatunu karşılarında belirdi. Onlar yokken obayı yöneten güçlü ve her zaman kararlı duruşuyla buduna güven veren Kayra Hatun, yay gibi kara kaşlarını kaldırıp parıldayan kara gözleriyle, hasretle Tendübay'a bakıyordu. Uzun ve güçlü bir vücudu vardı. Beline kadar uzanan örülmüş saçlarına taktığı küçük parlak taşlarla aslanların ecesi, tüm güzelliğiyle gülümsüyordu.

Tendübay ve Buga, atlarından indikten sonra buduna doğru döndüler. Bu sırada orta yaşlardaki Tendübay'm ulu bilgesi, püsküllü elbisesiyle çıkageldi. Kayra Hatun'un yanma dikilip selamını verdi. Kemikten kolyesi ve yüzündeki dövmelerle, herkesten farklı görünüyordu. Parmaklarında demirden, kendi yaptığı yüzükleri ve belinde özenle işlediği kısa bıçakları vardı. Tendübay, başını hafifçe geriye doğru yatırıp aslan gibi yapılı göğsünü şişirerek "Yurdumuza giren o sıçanlar, yaptıklarının bedelini kelleleriyle ödediler! Kızılyan savaşçıları, kendilerine yeni bir lider,

güçlü bir kral seçmek üzereler. Babam Cerdukay Kağan ile her zaman dost olan son kralları dalgalar yükseldiğinde gözlerini sonsuzluğa yummuş. O kabilelerin arasından geçtik. Tüm şeflerine, bize başkaldırmanın bedelini, onlardan olanların başlarını önlerini yuvarlayarak gösterdik!" dediği anda budun alkışlarla, çığlıklarla kağanlarını alkışlıyorlardı. Tendübay, elini havaya kaldırıp susmalarını işaret etti.

"Kardaşım Buga Kağanla, kızılyanın tek hâkimi bizleriz! O kabilelerin arasından geçerken, Di artıklarını gördük! Nereden geldiklerini bilmediğimiz, ilk kez gördüğümüz savaşçılar gördük. En önemlisi de, gözlerinde yağılık gördük! Aslanın bakışları üzerlerine döndüğünde, düşmanca gözlerini toprağa düşürdüler. Biz, güçlü oldukça özgürüz! Biz, bir oldukça korku salan savaşçılarız! Börü Han ve Cerdukay Kağan'ın bizlere bıraktığı bu emanet için herkes gözünü dört açacak. Her gün doğuşunda, çocuklarımızın saçlarına dokunan ışığın özgürlükle bizleri ısıtmaya devam etmesi için pusatlarınız her an çıkmaya hazır olsun. Hazır olsun ki aslanın hükmüne, adaletine kimse başkaldıramasın!"

Tendübay, budunun ismini haykırmaya başlamasıyla ardına döndü ve kardeşi Buga'yla eşine yöneldi. Kayra Hatun, eşini ve Buga'yı selamladıktan sonra Ulu Bilge de selamını verdi. Tendübay otağına adım atınca ardından hatunu ve Buga içeri girdiler. Ulu Bilge, çevreyi süzerek peşlerinden girdi. İçinde nedeni bilmediği bir huzursuzluk vardı. Barslar, yan yana dizilerek otağda âdeta etten bir duvar ördüler. Komutanları Çoğa ise çabışlara, gözcü birliklerini artırmaları emrini verdi.

Tendübay, Kayra Hatun'dan obanın genel durumu ve yapılan ticaret hakkında bilgi aldıktan sonra içeriden gelen ağlama sesiyle gülümsedi. Ağlayan henüz altı aylık oğlu Günkut'tu. Onun sesi, her zaman sert görünen Buga'nın bile yüzünü gülümsetiyordu. Buga, "Yeğenim babasını ister belli ki ağabey. Sesini duymuştur küçük aslan," dedi. Tendübay gülümseyerek başını salladıktan sonra, kalkmak için hareketlenen Ulu Bilge'ye baktı.

"Huzursuz görünürsün bilge? Neyin var?"

"Ne olduğunu yakında bulurum beyim. Obaya gelmenizin şerefine kurbanlar kestirilecek. Yarın günün ilk ışıklarıyla toy kurulacak."

"Budunumun gönlü hoş tutulsun bilge. En iyi, en etli hayvanlar kesilsin. Erler güreşe, pusat çarpıştırmaya hazır olsunlar."

"Emredersiniz beyim."

Ulu Bilge otağdan çıktıktan sonra kardeşine bakıp "Alpagut Han ile görüşmeliyiz Buga. Bu kızılyan sıçanları belli ki bize sorunlar çıkaracaklar," dedi.

"Doğru dersin ağabey. Erler yorulmuşlardır. Birkaç gün dinlenelim, sonra haber salalım. Alpagut Han'ın cevabına göre ben de obama hareketi planlarım."

İki kardeşin konuşması bittikten sonra Tendübay, ayağa kalkıp ağlayan oğluna bakmaya giden karısı Kayra Hatun'un yanına gitti. Gülümseyerek sesler çıkaran, babasını görünce hızlı hızlı nefes alıp ayaklarını koşuyormuşçasma hareket ettiren minik oğluna baktı. Hatunundan oğlunu alıp başına burnun dayadı ve kokusunu içine çekti. Bebek, sanki babasının zorlu bir yoldan geldiğini bilirmiş gibi, minik parmaklarıyla zırhının püsküllerine asılıyordu.

Tendübay, yanma gelip elini omzuna atan hatununun başına yüzünü yaslayıp ailesiyle hasret gideriyordu. Bir yanda huzur varken, diğer yanda çok büyük sorunlar baş göstermek üzereydi.

***

Aynı günün gecesinde Alpagut Han, Börü ve erleri, Aysera Hatun'un naaşım gömmek için baş üstat ve beş yardımcı üstatla tepelikte ilerliyorlardı. Bir at arabasının arkasma attıkları naaş, tepelikte ilerledikleri sırada yatık hâldeki tahta arabadan kayrak düştü. Baş üstat, parmağıyla yeri gösterip kazmalarını emretti.

Aysera Hatun için toprak kazılmaya başlandığında, yere vurulan her kürek sesinde Alpagut Han'ın kalbi hançerleniyor gibiydi. Börü, ona çok şey öğreten atasının gidişle kendini alıştırmaya çalışıyordu. Çocukluğundan beri sürekli kendisine verdiği öğütler ve dedesi Börü Han'ın yaptıklarım anlatışı geliyordu.

Toprak kazıldı... Aysera Hatun açılan çukura konuldu... Sanki bir devrin üzeri toprakla örtülüyordu. Bunlar, yaşayan bir efsanenin son görüntüsüydü. Üzeri kapatıldı-Sırıda başına dikilen tahtaya Alpagut Han, elindeki gümüş maskeyi astı. Son Gümüş Maskeli, o gece dolunayda topağa verildi. Acunun, bir acı zindanı olduğu zamanlardaki korkusuz savaşçılarının sonuncusu, tahtaya asılan maskeyle sonsuzluğa uğurlandı.

Bu sırada Kuzgun, mabedin dışında, ardına taktığı Raji ve yedi savaşçıyla birlikte hızlı adımlarla ilerliyordu. Mabede girmek için uzun taş sütunların önüne geldiklerimde iki sakçı, "Üstat Kuzgun, ardınızdakiler de kimdir?" diye sordular.

"Onlar Agarta üstatları. Büyük Mabet'e yeni vardılar. Agarta Kralı'ndan önemli mesajlar getirdiler, benimle birlikteler."

Sakçılar geçmelerine izin verseler de cübbeleri arasından yüzleri çok az görünen adamları süzüyorlardı. Kuzgun ve yanındakiler, mabetten içeri girip hızlı adımlarla koridorun birinden ilerleyip boş bir odaya girdiler. Odaya girdiklerinde Raji, "Alpagut Han'ın gelmesi ne kadar sürer?" diye sordu. Kuzgun hemen pencereye doğru gidip dışarı baktı. Karşı tepelikteki meşaleler mabede doğru ilerlemeye başlamıştı.

"Geliyorlar. Kısa bir süre sonra burada olurlar. Dışarıdaki kalabalık Alpagut Han'ın acısını paylaşmak için bir koridor yapacaktır."

"Kalabalık ne zaman dağılır? Eğer ortalık karışüğmda burada olurlarsa, kılıç bu kargaşadan yararlanılarak kaçırtabilir."

"Merak etme. Burada fazla kalmazlar. Hem biz arka taraftan çıkacağız. Yedi savaşçı kimsenin dışarı çıkmasına izin vermeyecektir."

Savaşçılar başlarını açıp üzerlerindeki cübbeleri hızlı bir hareketle çıkardılar. Pusatlarını kavrayan savaşçılardan biri, "Merak etmeyin üstat. Bizim kim olduğumuzu siz daha iyi bilirsiniz. Buradan kimse sağ çıkamaz. Kimse!" dedi.

"Güzel! O zaman benimle birlikte gelip kapıya yakın bir yerde bekleyeceksiniz. İçerisi karıştığında, siz de mabede dağılıp ne gerekiyorsa onu yapacaksınız. Biz, oğlunu ve baş üstadı ortadan kaldıracağız."

Kuzgun, hain planını yapıp harekete geçmek için ha-

zırda beklerken, Alpagut Han, kalabalığın içinde ilerlemeye başladı. Bu sırada Bangu Bey'in gönderdiği yüz kişilik birlik mabedin kapısında belirdi. Sakçılar atlarından inip pusatlarını çeken Uyguri erlerine doğru mızraklarını kaldırdığında Uyguri çabışı, "Hain Ağartalı içeride olabilir. Alpagut Han'ı uyarmalıyız!" dedi. Çevrede nöbet tutan diğer Uyguri erleri de mabede doğru koşmaya başladılar.

Kuzgun ise baş üstatla aynı odadaydı. Alpagut Han, Börü'ye, "Sen gelmiyor musun oğul?" dedi.

"Sakçılarm durumunu kontrol edip hemen gelirim baba."

"Geç kalma oğul. Şu kılıç meselesi neyse halletmeliyiz. Gerekirse şu Ağartalı üstada sen eşlik eder, emanetin güvenli bir şekilde götürülmesini sağlarsın."

Börü, başıyla babasının sözlerini onayladıktan sonra hızla karşı koridora doğru giderken, Alpagut Han, on erinin arasından geçti ve kapının karşısında bekleyen sekiz cübbeli adama baktı.

"Siz de kimsiniz?"

Raji, öne doğru eğilerek selam verdi.

"Agarta'dan gelen üstatlarız Alpagut Han. Üstat Kuzgun tarafından çağırılmıştık. Size çok önemli olan durumu açıklamak için bekler."

Alpagut Han, başları aşağıda, yüzleri görünmeyen adamları kısa bir süre süzdükten sonra ardındaki muhafızlara baktı. Bakışıyla birlikte muhafızların hepsi ellerini pusatlarına aüp ani bir saldırı için hazırda beklemeye başladılar. Alpagut Han odaya girdiğinde, baş üstat ve Kuzgun ayağa kalkıp onu selamladılar. Han'ın oturmasından hemen sonra Kuzgun söze girdi.

"Aysera Hatun için ne kadar derin bir üzüntü içerisinde olduğumu bilemezsiniz Alpagut Han. Fakat halletmemiz gereken bir sorun var. Hatta hemen halletmemiz lazım."

"Şu kılıç meselesi mi?"

"Evet, kılıç acun için çok önemli. Baş üstadın kılıcı getirebilmesi için sizin de onayınız gerekli."

Alpagut Han, baş üstada dönüp, "Çekincelerin mi vardır üstat? Varsa söyleyesin! Yoksa şu kapıdaki cübbeli adamlar mı seni düşündürür?" dedi ve Kuzgun'a baktı. Hain üstadın kaşları bir anda çatıldı. Ortamın gerilmek üzere olduğunun farkındaydı. Masanın altında parmaklarını oynatmaya başladı. Baş üstat, tam söze gireceği sırada kapı tıklatıldı. Alpagut Han, "Gir!" diye seslenince, Bangu Bey'in gönderdiği çabış nefes nefese kalmış bir hâlde içeri girdi.

"Han'ım, obamıza gelen Ağartalı üstatlarla birlikte Bangu Bey'in emriyle geldik. Ağartalı bir hainin burada olduğundan şüphelenmekte. Asena Hatun gelene kadar, burada kalmamızı emretti. Çevredeki tüm odaları aramalıyız!"

Alpagut Han, gözlerini kısarak "Ağartalı üstatlar mı?" dedikten sonra Kuzgun'a döndü. Baş üstat, gözlerini kocaman açarak elini, hemen yanına koyduğu asasına atacağı sırada Kuzgun, elini masanın altından çıkarıp şimşek gibi üzerine vurdu. Bir anda herkesin gözünü alan bir ışık ortaya saçılınca, yedi savaşçı üzerlerindeki cübbeleri çıkarıp muhafızlara yöneldiler. Kimi baltasını, kimi ucu bir orağa benzeyen kılıcını, kimiyse topuzunu çıkarıp saldırıya geçtiler. Raji ise, Kuzgun'un yapacağı hamleyi bildiği için

gözlerini kapalı tutmuştu. İlk hareketten sonra gözlerini açıp belindeki gösterişli kılıcını kapıda bekleyen ve ne olduğunu anlamaya çalışan Bangu Bey'in çabışınm sırtına sapladı. Alpagut Han, sersemlemiş bir hâlde ayağa kalkıp sendeleyerek pusatını çektiği sırada, Raji'nin baş üstadın kellesini uçurduğunu gördü.

"Siz de kimsiniz? Buradan canlı çıkabileceğinizi mi sanıyorsunuz?"

Raji, gülümseyerek Kuzgun'a baktı.

"Sakçılarının hiçbiri buradan sağ çıkamayacak Alpagut Han! Bizim kim olduğumuzu, zindanlarımda çürürken öğreneceksin!"

Alpagut Han, ayakta durmakta zorlandığı hâlde pusatını savurdu. Raji, kendini geri çektikten sonra Alpagut Han'ın eline sert bir tekme atıp pusatını düşürdü. Sonrasında da gerilip yüzüne bir yumruk indirdi. Ayakta zor duran Han'ı geriye düşürüp Kuzgun'a, "Torbayı bana ver. Alpagut Han'ı bayılt ve ellerini iyice bağla. Elini çabuk tut!" dedi. Kuzgun, masanın hemen yanındaki büyük deri torbayı Raji'ye verdikten sonra cübbesinden küçük bir şişe çıkardı. İçinde kan kırmızısı bir sıvı vardı. Mantarını çıkarıp nefes nefese kalmış, ağzının kenarından kan sızan Alpagut Han'ın yüzüne doğru üfledi. Alpagut Han, yüzüne üflenen ve sanki bir gül bahçesindeymiş hissi veren kokuyu içine çektikten sonra kendinden geçti.

Raji ise, cübbelerini atıp ilk on Uyguri erini doğramış olan yedi savaşçısma ilerlemelerini emretti. Sese doğru koşan muhafızlar, koridorlardan akın akm geliyorlardı. Raji, çevreyi süzdükten sonra Kuzgun'un gösterdiği çıkışları kafasında oturtmaya çalıştı. Önlerinde uzanan dört koridordan ikisinin çıkışı yoktu.

Yedi savaşçı ise üzerlerine gelen düşmanlarına doğru atıldılar. İlki, iki sakçının üzerinden takla atıp geriye döndü ve vahşice bağırarak pusatını bellerine soktu. Diğer ikisi, öylece bakakalmış muhafızlara doğru zıplayıp omuzlarına basarak daha da yükseldiler ve bellerindeki fırlatma bıçaklarını yağmur gibi kendilerine doğru gelen sakçılara fırlattılar. Geride kalan dört savaşçı ise, yere yığılan Uyguri erlerinin iki yanında, ucu kılı yaracak keskinlikteki pusatlarıyla ot biçer gibi bedenleri ikiye ayırmaya başladılar. Ortalık kan gölüne dönmüşken, önündeki koridorlardan birine dönen Raji, torbadan çıkardığı avuç içi büyüklüğündeki demir bir topu, yanı başında yanan meşaleye tutup fırlattı.

Yere düştüğünde etrafa saçılan demir parçaları ve alevle koridordan çıkan ilk erler yaralanınca koridor bir anda tıkanıverdi. Diğerine de aynı şekilde bir demir top attıktan sonra gülümseyen Raji, "Babilliler... Ölümcül şeyleri güzel yapıyorlar," dedi ve her koridorun başında duran büyük yağ fıçılarından birini kaldırıp koridorun birine fırlattı. Meşaleleri yakmak için tutulan bu fıçılar, Uyguri erlerini cayır cayır yakıyordu. Diğer koridordaki alevlerin arasından fırlayabilen birkaç sakçıyı gören Raji, pusatını çıkarıp arka arkaya savurarak erleri yere sermeye başladı.

Hissettiği güce ve rüzgâr gibi savurduğu pusatına bakıyordu. Karşısındaki muhafızlar daha elini bile kaldıramadan, inanılmaz bir hızla ve güçle yapabiliyordu. Sakçılardan birinin beline doğru savurduğu pusatı, karşısındakini iki parçaya ayırınca, ayak uçlarından vücuduna, oradan da başının tepesine giden ısınmayla birlikte, kudretinin ne kadar muhteşem olduğunu gördü.

"Fıçıları getir! Biriniz Kuzgun'un yanma!"

Raji'nin emriyle beyaz tenli savaşçılardan biri fıçıları getirdi. Diğeriyse, bir gölge gibi hızla Kuzgun'un bulunduğu odaya gitti. Raji, pusatını kaldırıp koridorda sıkışmış, geriye doğru kaçmaya çalışan sakçılara, "Sadece siz değil, tüm soyunuzun sonu bu olacak!" dedikten sonra başıyla savaşçısına emir verdi. Savaşçı, omzundaki fıçıyı yere indirip güçlü kollarıyla iyice kavradıktan sonra Uyguri erlerinin üzerine fırlattı.

Fıçının patlamasıyla tüm koridoru alev sararken, acı çığlıkları dinleyerek gülümseyen Raji, Alpagut Han'ın kara bir cübbe giydirilmiş, elleri ve ayakları bağlanmış bir hâlde savaşçısının omzunda olduğunu gördü. Kuzgun, Raji'nin yanma kadar gelip "Her şey tamam. Diğer iki koridordakileri de ateşe verdikten sonra hemen çıkalım," dedi. Raji, başıyla işaret verdikten sonra koşmaya başladı. Kuzgun deri torbayı yerden aldıktan sonra, iki savaşçıyla birlikte onu izledi.

Gittikçe kenara sıkışan sakçılarm arasına rüzgâr gibi girip çıkan ve duvarlardan hızlı adımlar atarak zıplayan, atılan birkaç okun yanından bile geçemediği beş savaşçı katliama devam ederken, Börü aniden odaların birinden fırladı. Raji, parmağıyla Börü'yü gösterip "Bu... Bu o mu Kuzgun?" dedi.

"Evet, dedesinin adını taşıyan, Alpagut Han'ın oğlu; Börü!"

"Kurt Diyan'nm bana baş eğmesi için Alpagut Han'dan geriye soy da kalmamalı. Tüm asil kan kurutulmalı! Yakın!"

Yanındaki iki savaşçıdan biri emri aldıktan sonra bil-

medikleri bir dille diğerlerine son emri tekrar etti. Savaşçılardan üçü, Börü'ye yöneldiler. Uygurileri avlanacak bir geyik sürüsü gibi ikiye bölüp, sonra da hedeflerini yalnız bırakan savaşçılar, Börü'yle karşı karşıya gelmek üzereydiler. Börü'nün yanında kalan son yirmi sakçı, Han oğlunu korumaya çalışıyorlardı. Börü ise pusatını savurarak bu garip görünüşlü savaşçılardan birine saldırdı. Pusatını salladığında en öndeki savaşçı, öyle bir güçle pusatını savurdu ki, Börü o gücü iliklerine kadar hissetti.

Kılıcı elinden düştü. İnanılması güçtü ama Börü pusatını düşürmüş, şaşkın bir hâlde karşısındaki savaşçıya bakıyordu. İki yanında art arda düşen kelleler, hemen karşı tarafında cayır cayır yanan erlerin çığlıkları...

Yenilmezlerden biri gülümseyerek pusatını hızla öylece kalakalmış Börü'nün göğsüne, yukarıdan aşağıya doğru indirdi. Aldığı darbelerin şiddetiyle birkaç adım geriye sendeledikten sonra yere düşen Börü, hemen önündeki, yarım insan boyunda olan havuzu gördü. Erlerinin başsız bedenlerinin bu havuza dolduğunu görünce, tekrar ayağa kalkmak için doğruldu. Arkasındaki savaşçı, "Artık her şey bitti Han oğlu!" diyerek kılıcını bir kez de sırtına indirip derin bir yarık açtı ve Börü'yü sert bir tekmeyle havuza itti. Börü, Uyguri erlerinin parçalanmış cesetlerinin üzerine düştüğünde, keskin kan kokusunu ciğerlerine çekti. Bedenini saran kanın sıcaklığını hissediyor ama ayağa kalkacak gücü bulamıyordu. Savaşçılar dışarı çıkacağı sırada, tam karşısındaki bir taşın hareket ettiğini fark etti. Taşı çıkarmaya çalışan biri vardı.

Yenilmezlerden biri, "Durun!" dedi. Çevreyi dinlerken Raji'nin sesi yankılandı.

"Hadi! Çıkıyoruz!"

Yenilmezlerden biri taşın sesini fark etmiş olmalıydı ki durmuştu ama efendisinin çağrısıyla diğer iki savaşçıyla birlikte büyük odadan çıktı. Kuzgun, eline aldığı demir topu Raji'ye verdikten sonra, "Bu onur sana ait. Kurdun soyuna ilk darbe, avuçlarınızdaki alevlerden gelmeli," dedi. Raji, demir topu alıp yerde yanan sıvıya dokundurduktan sonra odanın içine fırlattı.

Börü, acılar içinde kıvranırken, bir anda üstünü saran alevlerle acı bir çığlık attı. Kendini hızla geriye doğru çekmeye çalışsa da göğsü bir anda alev alıverdi. Oynayan taş o anda yerinden çıkmış, kendine uzanan eli görmüştü. Yüzüne doğru parlayan alevlerinde etkisiyle acıdan kendinden geçen Börü, ölümü kabullenmiş bir hâlde kendini bırakıverdi.

Raji, savaşçıları ve Kuzgun, mabedin arka tarafından çıkarak atlarına bindiler. Mabedin önündeki kalabalık, içeriye girip çevreden getirdikleri kovalarla su fırlatmaya çalışıyorlardı. Alpagut Han, atlardan birinin üzerine yatırılıp bağlandıktan sonra, kızılyanm özgür savaşçılarının olduğu topraklara doğru harekete geçtiler. Raji'nin aklında tek soru vardı. Bunu da Kuzgun'a doğru dönüp, sertçe sordu; "Kılıç nerede Kuzgun? Onu bulacağımızı söyledin ama elimiz boş dönüyoruz!"

"Kılıcın nerede olduğunu bilen son adam öldü. Kılıcı artık düşünme. Kuracağın dev bir ordu var. Ona karşı kimse ayakta duramayacak. Karşılaşacağın en büyük ordunun Han'ı arkandaki atlardan birinde. Oğlu da öldü. Diğerlerine sıra geldiğinde ise onlar da sana katılacaklar. Böylece, en güçlü düşmanını hiç savaşmadan emrin altına almış olacaksm. Odaya ilk giren çabışı hatırla. Agartalılar'dan bahsetmişti. Belli ki burada benden başkası da var, kılıç ya onlarda ya da kayboldu."

Raji, Kuzgun'un sözlerinden sonra yüzünü ileri döndürüp "Tahtıma oturduktan sonra kılıcın peşine düşeceğiz. Ne kadar güçlü olacağımız umurumda bile değil. En güçlü olmak için ne gerekiyorsa onu yapacağız," dedi. Kuzgun, her geçen gün daha da hırslanan Raji'ye doğru başını sallayarak sözlerini onayladı.

Bu sırada Börü'yü mabedin altındaki tünellerden birine çeken beş üstat, önce üzerindeki alevleri cübbeleriyle hızlıca söndürdüler. Ortalığı saran dumandan etkilenmemek için bir süre dar tünelde, Börü'nün elleri ve ayaklarından tutarak ilerledikten sonra durdular. Agarta'nın baş üstadı, yanındaki üstadın deri çantasına elini sokup, avuç içi büyüklüğünde demir bir kutu çıkardı. Üstatlardan biri, "Yaşaması çok zor efendim," dediği sırada öfkeyle bakışlarını kaldırdı.

"Yaşamak zorunda! Kılıç bizde ve o kılıcın sahibi de bu savaşçı olacak! Onu kimsenin bulamayacağı bir yere götüreceğiz."

Apraş, elindeki demir kabı açıp içinden çıkardığı üç küçük karayılanı Börü'nün üzerine bıraktı.

"Bunlar Agarta'dan geriye kalan son kan yılanları. Kanamasını durduracaklar. Yaralarımn iyileşmesi için de soğuk denizin ak yosunundan yapılmış merhemi süreceğiz. Merhemi hazırlayın. Yaralarmın kurtlanmaması için acele etmeliyiz. Birkaç gün içinde yaralarını dikmeliyiz."

Üstatlardan biri tahta kutudaki merhemi çıkarırken, "Ya yanıkları? Göğsündeki ve yüzünün yarısındaki bu yanıklar?" diye sordu.

"Bunun için artık çok geç. Kendine gelip ayağa kalktığında, artık onu bambaşka bir yüz bekliyor olacak."

Dört üstat, üzgün bir hâlde, dört bir yandan merhemi sürmeye başladılar. Su gibi berrak olan merhemi tüm yaralarına yayarken, kan yılanları da bedenindeki yarıklarda dolaşıyorlardı. Merhemi sürme işleri kısa sürede bitti. Börü'yü tünelin sonuna kadar taşıyıp iki tepe ötedeki bir mağaranın girişinden çıktılar. Atlarını ve at arabasını, yakınlarda bir yere koymuşlardı. Börü'yü hemen at arabasının arkasına, zeminine serilmiş yumuşak bir hayvan postunun üzerine yatırdılar. Yattığı yerin üzerine de bir kumaş gerip taşıdıkları şeyin görünmesini engellediler.

Mabede varmadan önce bu at arabasını, kılıcı alıp gizleyebilmek için almışlardı. Üzerini saman ya da mahsulle doldurup yola çıkacaklardı ama Börü'nün neredeyse son nefesini vermek üzere olan bedenini taşımak için kullanmak zorunda kalmışlardı. Bangu Bey'in gönderdiği birliği her ihtimale karşı önden gönderip gizli tünellerin birinden girmeleri akıllıca, Börü'nün ölmek üzere olduğu odaya varabilmeleri ise büyük bir şanstı. Tanrı, Börü için bir mucize, bir armağan vermişti. Şimdi, o armağanı hayatta tutabilmek için harekete geçmişlerdi.

Ejder Kral

Şu topraklarında çalışan işçiler, kalabalık Şu muhafızlarının hareketiyle ellerindeki aletleri bıraktılar. Dört bir yandan ilerleyen, zırhlı, yaya ve süvari birlikleri, yeni ördükleri duvarın önüne doğru ilerliyorlardı. Bu Asena mıydı? Ona yapılan son saldırının gazabı kapılarına mı dayanmışü?

İşçiler korkuyla ne olduğunu merak ederken, kulelerin tepesinden seslenen, duvarın gerisini rahatça görebilenler, küçük bir birliğin yaklaştığını söylüyorlardı. Bin kadar sakçı duvarın önünde dikilirken, daha fazla ek kuvvet, şehrin içinde konuşlanmaya başladılar. İşçiler tek noktada toplanmaya başladığında, kalenin penceresinden dışarı bakan Kral Gonk'un kansı, merakla gelenin kim olduğunu anlamaya çalışıyordu. Kırklı yaşlarda, kel kafalı, namlı Şu orduları komutanı öne doğru çıktı. Atının üzerinde, ejderha işlemeli kuyagıyla kendine doğru yaklaşan kadına ve adama bakıyordu.

Kendine doğru gelen adamın, Gonk'dan önceki kralların kaçak iki oğlundan biri olan Rulin olduğunu gören komutan, yaylarını germiş olan okçulara, eliyle yaylarını indirmelerini işaret etti. Rulin ve büyüleyici bir güzelliğe sahip kadın, komutanın önünde durunca, "Arandığını biliyorsun Rulin. Kral Gonk'un ayağına kadar gelmeni beklemiyorduk. Kardeşin Lu'yu göremedim," dedi ve arkadaki orduya baktı. Rulin gülümsüyordu.

"Beni ne kadar uzun zamandır aradığını biliyorum. Kardeşim Lu'nun nerede olduğunu ben bile bilmiyorum komutan. Anlaşılan, yolu benimle ayrı düştü."

"Kralın dört bir yanda arattığı, bulunduğunda öldürülecek olan adamın yolunu merak ettim. Senin yolun nedir Rulin? Ardındaki bir avuç savaşçıyla kaleyi fethetmeyi mi düşünüyorsun?"

Komutan, kısa bir kahkaha attıktan sonra Rulin'i süzmeye başladı. Rulin ise atını komutanın yanından geçirip orduya doğru biraz daha yaklaştı. Duvara bakıp "Babamın bana bıraktığı tahta oturmaya geldim! Kral Gonk öldü! Yanındaki, babama ihanet eden o yılan rahip öldü! Şimdi, hepiniz önümde diz çökün ve kralınızı selamlayın!" diye bağırdı. Ordudaki savaşçılar şaşkın bir şekilde birbirlerine bakıyorlardı. Komutan, Rulin'e doğru dönüp hırsla solumaya başladı.

"Bu aptal yalanlara inanacağımızı mı sanıyorsun Rulin? Sen, bizim pusatlarımızdan kaçarken aklını oynatmışsın!"

"Gonk, Ejder Gölü'nde öldürüldü! Vahşiler tarafından korunmasız bir av hayvanı gibi parçalandı! Ölmeden önce gözlerine baktım. İçindeki korkuyu gördüm. Ardımdakiler kadim Ejder Çocukları'dır. Ya diz çökersiniz, ya da hepiniz geberirsiniz!"

Komutan, ordusuna bakıyordu. Kral Gonk çok uzun süredir ortalıkta yoktu. Söylediği şeyin doğruluğuna inanmak istemiyordu. Komutan, bu duruma bir son vermek için elini kaldırmak üzereyken, Rulin'in yanında gelen büyücü kadın, belinden bir bıçak çıkarıp komutanın sırtına fırlattı. Sırtına saplanan bıçakla arkaya doğru eğilen komutan, pusatını çekip acıyla sıktığı dişlerinin arasından tüm gücüyle, "Saldırın!" diye bağırdı. Sakçılardan bin kişilik bir atlı birliği saldırıya geçtiğinde arkalarından koşmaya başlayan yayalar, var güçleriyle bağırarak Rulin'e doğru ilerliyorlardı.

Komutan, kadına doğru pusatını sallayacağı sırada bedeni aniden pas tutmuş bir demir gibi kilitlendi. Hareket edemez hâlde paniklemiş olan atının üzerinden düştü. Büyücü kadının zehirli bıçağı, kanma hızla karıştıktan sonra onlarca savaş görmüş komutanı, hiçbir yerini hissetmeyen bir adama dönüştürmüştü. Büyücü kadın, atıyla komutanın başına dikildiğinde sadece kendisine bakan çaresiz bir çift göz görüyordu.

"Acını dindirelim o zaman komutan. Senin de, senin gibi olanların da devri bitti artık! Diyar, artık en güçlülerin karşılaşacağı bir savaş meydanı ve sen bu meydanda savaşamayacak kadar güçsüzsün!"

Kadın, belinden bir bıçak daha çıkarıp sertçe komutanın tam kafasına fırlattı. Alnının ortasına giren bıçakla, gözleri açık hâlde ölen komutandan bakışlarını kaldıran büyücü, Ejder Çocukları'nın saldırısını zevkle izleyerek Rulin'in yanma doğru atını sürmeye başladı.

Ejder Savaşçıları, kızıl gözlü Ejder Atlarını harekete geçirdiklerinde, Rulin'e daha on adım mesafe kala sanki bir ölüm rüzgârı üzerlerinden geçmiş gibi tüm atlılar çok kısa bir sürede yere serildiler. Ejder Savaşçıları o kadar hızlıydılar ki, Şu erleri pusatlarını kaldırdıkları anda bedenleri çoktan iki parçaya ayrılmış oluyordu. Biriyle çarpışırken, arkadan yapılan hamleye bile dönüp, karşılık verebiliyorlardı.

Koşmaya devam eden yaya birlikleri bir anda durdular. Karşılarında, atlarının ve kendilerinin zırhları kana bulanmış, korkunç maskeler takan savaşçılar vardı. Nasıl olduğunu bile anlamamışlardı. En öndeki savaşçılardan biri pusatını yerine sokup diz çökerek "Kral Rulin!" diye bağırdı. Ardındaki tüm savaşçılar bir dalga gibi yere çökerek Rulin'in adını kral olarak bağırmaya başladılar. Rulin, ardındaki büyücü kadın ve kadim savaşçıları eşliğinde şehre girerken, herkes yeni kralı süzüyordu.

Bir kaçak, aniden çıkagelip kadim bir orduyla krallığını ilan etmişti. Kalenin içindeki Kral Gonk'un karısı ve on yaşlarındaki oğlu ise nefes nefese merdivenlerden iniyorlardı. Rulin, Gonk'un ailesinin içeride olduğunu tahmin ediyordu. İki Ejder Savaşçısına, "Kaledeki eski kraliçeyi ve oğlunu yanıma getirin!" diye emir verdi. İşçileri süzerek atını sürmeye devam ederken dikilen dev kuleleri ve savaşçıların kaldığı yerleri inceledi. Tüm birlikler etrafında dizilmiş, onun yürüyüşüne eşlik etmeye çalışıyorlardı. Komutanlar yeni krala kendilerini göstermek için yarışıyorlardı. Di baskısından kurtulduklarından beri büyük bir güç olmanın hayaliyle yanıp tutuşan Şu ordusu, bekledikleri kralın geldiğini düşünüyorlardı.

Kral Rulin, kalenin merdivenlerine varınca atmdan inip yavaş adımlarla yukarı çıkmaya başladı. Büyücü, kara, parlak yüzlü cübbesini savurarak aündan atlayıp kralının peşinden ilerlemeye başladı. Ejder savaşçılarından yirmi tanesi atlarmdan inip merdivenin önüne dizildiler. Herkes, ej derli sancağın önünde, gelecek için umutlu sözler duymak için dikkat kesilmişti. Bu sırada, iki Ejder Çocuğu Kral Gonk'un karısını ve çocuğunu, kılıçlarını sırtlarına

dayamış bir hâlde kaleden çıkardılar. Arkasına bakan Kral Rulin gülümseyerek ellerini açtı.

"Nerede kaldınız kraliçem? Küçük yeğeni mi de çok özlemiştim."

Kadın ileri doğru atılacağı sırada, ardındaki savaşçı pusatını hızla boynuna kaldırdı.

"Ona dokunursan sonun köpeklerden beter olur Rulin!"

"Bunu bana kim yapacak? Kocan Gonk mu? Muhtemelen şu sıralarda çoktan vahşi savaşçılarımın midesini boylamıştır."

"Ona dokunma! Sana yalvarırım! Ne istersen yaparım Rulin!"

"Demek ne istersem yaparsın, öyle mi? Mesala kocan Gonk'un, babamı zehirlediği o iksirden benim yemeğime de katar mısın?"

Rulin, dişlerini sıkarak eski kraliçenin çenesini tuttu.

"O sana öz kızı gibi bakıyordu! Sana güvenmiş, yeğenin karısı olarak hanedanlıktan saymıştı. Sen ne yaptın? Onu acımasızca zehirledin! Yılan bir rahibin yardımı ve kocanın ihanetiyle, bir tahtı ölümle boşalttın!"

"Zorla yaptırdılar! Bak... Bak ben her zaman hanedanlığınıza saygı duydum. Size layık olmak için çalıştım. Oğluma her zaman hanedanlığın daha güçlenmesi için eğitimler verdirdim."

Düşmanca bakışlar atan çocuğa dönen Rulin, "Gördüğüm kadarıyla neyin eğitimini verdiğin belli. Senden arta kalan zehri akıtmak için bir de küçük yılan doğurmuşsun!" dedi.

"Diz çöktürün!"

Bu olayı kaçırmak istemeyen tüm halk da kalenin önüne doluşunca hınca hınç bir kalabalık oluştu. Kadınlar, çocuklar, yaşlılar... O şehirdeki tüm Şu budunu, yeni kralın yapacaklarını izliyordu. Belinden ince, hafif yayvan, kıl üzerine konsa ikiye yanlacak kadar keskin pusatını çektikten sonra karşısındaki kalabalığa baktı.

"Ben, Kral Rulin! Ben, Kara Ejderha'nm soyundan gelenim! Kadim zamanlarda bana bırakılan mirasla bu tahta oturuyorum. Bundan sonra adım, kadim zamanlardaki atam gibi Ejder Kral olarak anılacaktır!"

Kalabalık coşkuyla, "Ejder Kral, Ejder Kral, Ejder Kral!" diye bağırdı.

Yanındaki büyücü, kalenin iki tarafında, kralın çıkışı zamanında tören için yakılan alevlere doğru ellerini kaldırdı. İki taraftan gür bir alev göğe doğru bir anda parıldadı ve yanmaya başladı. Herkes hayretler içinde bu olayı seyrederken, Ejder Kral, "İhanetin ve hırsızlığın affı yoktur. Bu kadın, babama, eski kralımıza ihanet edip yerine kocasını geçirmek için oyunlar oynadı. Cezası ölümdür! Bize bağlı olan tüm kasabalara ve köylere ulaklar gönderilecek. Ejder Kral'ın yasalarına herkes uyacak! Dağdaki çobandan, şehirdeki efendilere kadar uymayanın cezası ölüm olacak! Şimdi hain kanıyla, karanlık ve korkak geçmişe bir duvar çekeceğiz!"

Ejder Kral'ın baş işaretiyle dizleri üzerinde çökmüş olan Kral Gonk'un karısının kellesi tek hamlede uçuruldu. Başı ve merdivenlerin dibindeki bedeni, Şu budununun önüne yuvarlanırken, ikinci işaret geldi. Henüz on yaşlarındaki çocuğu bağışlamasını bekleyen budun, şaşkın bir şekilde çocuğun katledilişine de şahit oldu. Ejder Kral, bir anda sessizliğe gömülen kalabalığı süzdü. Korku ve güç birleştiği zaman kitleleri nasıl her emre hazır hâle getirir? İşte bu sorunun cevabının görüntüsü yaşanıyordu. Ejder Kral, ellerini belindeki kayışa koyup, "İşçiler daha çok çalışacaklar! Erler, ordumuza katılmak için çevreden Şu gençlerini toplayıp eğitecekler! Daha büyük bir ordumuz ve daha gösterişli şehirlerimiz olmalı. İşçilerin yemekleri iki kat arttırılıp öğünleri bir fazla olacak!" dedi.

Çalışmaktan bitap düşmüş, neredeyse kemikleri sayılır hâldeki binlerce işçinin sevinç çığlıkları ortalığı inletiyordu. Ejder Kral, arkalarda dizilmiş olan kadınları ve çocukları süzdü.

"Kadınlar ve çocuklar, ordu çabışlarının emirleri doğrultusunda iş yapacaklar. En gösterişli kumaşları işleyip en güçlü kuyaglar için deri hazırlayacaklar. Ordunun her eri, bundan sonra tahttan, hakkı olan ödemeyi altınla alacak. Çiftçiler için yeni verimli topraklar verilecek!"

Şu budunu, kanla gelen bir kralın bu denli adaletli olmasına şaşkın ve sevinçliydi. Bu, onları gerçekten en büyük olma yolunda götürecek olan mıydı? Şu topraklarında böylesi bir sevinç yaşanırken, Asena, obasına, ardında on bin erle birlikte gün geçtikçe daha da yaklaşıyordu. Daha önceden haber saldıkları beyler tarafından hazırlanan birliklerle obaya varıp kısa bir süre dinlendikten sonra babasının emriyle mabede hareket edecekti. Çadırının önündeki ateşe sıkıntılı bir şekilde bakan Asena, karşısına gelen Almila'yı fark edemeyecek kadar dalgın bir hâldeydi. Almila, "Hanımım!" dedikten sonra elini göğsüne vurdu ve selamını verdi. Asena, bir anda irkilip karşısında dikilen komutanına baktı. Elinden, yere doğru sarkıttığı küçük kemiklere takılı olan ip bir anda şıkırdadı.

"Söyle Almila! Bir sorun mu var orduda?"

"Hayır hanımım. Sadece sizi dalgın görünce bir sorun mu var diye merak ettim."

"Otur hele."

Almila, Asena'nın hemen yanma oturdu.

"Ters giden bir şeyler var Almila. Bunu hissedebiliyorum."

"Çevremizde mi hanımım? Gözcü sayımız yeterli."

"Hayır, çevremizde değil. Kartalların gözünden baktım. Ağaçları dinledim. Hatta rüzgârların fısıltılarına kulak kabarttım ama hiçbir şey duyamadım."

"Ya rüyalarınız hanımım? Size bir haber getirmediler mi?"

"Hayır Almaila. Babam Alpagut Han ve Börü, Aysera Hatun'u görmeye gittiler. Durumu gün geçtikçe kötüye gidiyormuş. Belki..."

"Onun böyle güçsüz düşmeleri normaldir. Artık yaşlandı."

"Onu son kez görememekten korkarım Almila. Börü'yle beni o yetiştirdi. Pusat kullanmayı babam öğrettiyse, bir savaşçının nasıl olması gerektiğini de o öğretti. Onur, özgürlük ve gelecek hakkında ne öğütler verdi bilemezsin. Geceleri dedem Börü Han'ın kahramanlıklarını anlatırdı. Öyle uykuya dalardık. Ağabeyi Cerdukay Kağan, bizlere at sürüp daha farklı pusatlar kullanmayı öğretti. Ondan güçlü durmayı öğrendik. Aysera Hatun, yıllar geçse de ağabeyi Cerdukay Kağan ile nasıl bir oğuş olduklarını anlattı. Oğuşun ve bir olmanın önemini anlatırdı. Ona çok şey borçluyum Almila! Eğer son nefesini verecekse de onu görmek istiyorum."

Almila Hatun gök rengi gözlerini hanımına dikip "Ona tüm Kurt Diyarı çok şey borçlu hanımım. Obaya varmamıza az kaldı. Muhakkak ananız Ceren Hatun bir haber almıştır/' dedi.

"Neyse ki öyle Almila. Yoksa göğsüme bir taş gibi oturan bu sıkıntı beni meraktan öldürecek. Bilememek ve görememek..."

Asena, on bin erden ve üç yüz kadın savaşçıdan oluşan orduyla dinlendikten sonra günün ilk ışıklarında obalarına gitmek için yola çıktılar. Asena'nm kadın savaşçılarının yüzüne mutluluk hâkimdi. Eve dönüş, her zaman mutluluktu ama içinde bir yerlerde karanlık şeylerin varlığını hissedebiliyordu.

İki Yol

Kızılyana hareketine devam eden Raji, Kuzgun ve yedi savaşçı ormanlık bir alanda dinlenmek için durmuşlardı. Parçalı bulutlu havadaki, gün ışıklarıyla parıldayan bulutlara gözlerini açan Alpagut Han, yattığı yerden zor da olsa doğruldu. Çimlerin üzerinde hareket etmeye çalıştı. Ellerinin ve ayaklarının bağlı olduğunu fark ettiği sırada on adım karşısında, ateş başında kızarmış etleri iştahla yiyen adamları fark etti.

Ensesinden başına sanki bir bıçak sokuluyormuş gibi acı veren ağrı, neler olduğunu anlamasını zorlaştırıyordu. Raji, altın rengi gözlerini Alpagut Han'a kaldırdı.

"Demek kendine geldin Alpagut Han!"

"Kimsin? Benim kim olduğumun ve çoktan öldüğünüzün farkında mısınız?"

Raji gülümsüyordu. Kuzgun ise nefret dolu bakışlarla Alpagut Han'ı süzüyordu.

"Sen... Hain üstat! Onlara kim olduğumu, neye kalkıştıklarını anlatmadın mı?"

"Onlar senin kim olduğunu gayet iyi biliyorlar Alpagut Han. Ama sen onların kim olduğunu bilmiyorsun."

"Agarta'ya ve Kurt Diyarı'na ihanet ettiğine göre, sana reddedemeyeceğin bir teklif yapmış olmalılar!"

"Teklifi onlar değil, ben yaptım. Bu gördüğün savaşçıların hepsi birer efsane, ne olduklarını sana yol boyunca

uzun uzadıya anlatırım, merak etme. Yammda oturan da Kral Raji! Özgür savaşçıların yeni kralı olacak olan savaşçıdır."

Alpagut Han gözlerini kısıp "Raji mi? Baban, Cerdukay Kağan'a da bana da her zaman dostça yaklaştı. Sadık bir dost oldu. Seni hatırlıyorum. Genç bir savaşçıydın. Bunu neden yapıyorsun? Bize neden yağılık besliyorsun?" diye sordu.

"Yağılık mı? Buna yağılık demek doğru olmaz Alpagut Han. Doğru, babam size karşı her zaman sadık bir dosttu. Ticaret yaptık. Limanlarımızı kullandınız. Bizler de sizin kervanlarınızla yol aldık ama acun artık çok değişti. Daha fazla yaşanabilecek toprak ve yönetilecek uçsuz diyarlar var. Sen benim krallık için altın anahtarım olacaksın. Babam zamanındaki şu dostluk saçmalığı da umurumda değil. Yıllar boyunca olduğu yerde sayan bir ordudan öteye geçemedik. Artık en büyük olma zamanımız geldi."

Alpagut Han, kısa bir kahkaha attıktan sonra, "Buna da acunun en güçlü ordusuna sahip kurt ve aslana meydan okuyarak mı başlamayı planladın? Bunu kime söylesen, sana başlamadan her şeyin bittiğini hemen söyler. Hayalin nedir bilmem ama öleceksin. Sen de, yanında her kim varsa onlarda ölecek. Bunu pusatımı boynuna indirdiğimde hatırlayacaksın," dedi.

"Neler olacağını göreceksin Alpagut Han. Börükan ve Atahan kanının nasıl acundan silindiğini göreceksin. En son da sen öleceksin."

Alpagut Han dişlerini sıkarak "Börü nerede? Oğlum nerede?" diye bağırdı.

"Artık bir Börükan eksiksiniz!"

Raji sırıtmaya başladığında, Alpagut Han'ın tüm bedeni buz kesmiş, donakalmıştı. Gözlerini kocaman açarak "Bunu yapamazsın! Sen ne dersin köpek!" diye bağırdı.

"Ne dediğimi duydun Alpagut Han! Oğlun Börü, o alevlerde yanan erlerinin arasındaydı. Savaşçılarımın pusatları derisini yalayıp yardıktan sonra alevlerin dibini boyladı! Kurt ve aslanın tüm soyu, onun gibi yok olacak!"

Alpagut Han'ın kalbi patlayacak gibi atıyordu. Bağlı olan ellerini öyle hırslı açmaya çalışıyordu ki ip, bileklerine oturmuş, etini ezmeye başlamıştı. Boynundaki damarlar, öfkeyle bağırırken patlayacak gibi şişmişti.

"Hepiniz öldünüz! Sen ve yanındaki o şeytan tohumları, hepinizin derisini yüzeceğim! Gazabınız olacağım!"

Sıktığı dişlerinin arasından süzülen kan, dudağının kenarından akıyordu. Gözleri, vahşi bir kurt gibi parlarken, "Çöz ellerimi! Karşıma çık ve benimle pusat çarpıştır köpek! Korkak köpek!" diye bağırdı. Raji, savaşçısına ağzını kapatmasını söyleyince, yedi savaşçıdan biri ayağa kalkıp öfkeden çıldırmış olan Alpagut Han'a doğru yürüdü.

"Sen! Sen benim adım olmadan kabilelerine bile baş olamayacak kadar ahmak birisin! Kral olmayı bırak, savaşçı bile olamazsın korkak sıçan!"

Raji bir anda öfkeyle ayağa kalkıp Alpagut Han'a doğru gidecekken, Kuzgun kolundan tuttu.

"Ne yapıyorsun Raji?"

"İstediğini yapacağım. Ona pusatımla savaşçı olup olmadığımı göstereceğim!"

Bu sırada savaşçısı, Alpagut Han'ın ağzını kapattı. Ensesine pusatının tersiyle sert bir darbe indirip onu bayılttı.

"Onu pusat çarpıştırarak yenebileceğini mi sanıyor-

sun Raji? O Alpagut Han! Gücünün bile sınırını henüz bilmiyorsun. Acunda en usta pusat kullanan savaşçılar bile bir Uyguri ile teke tek cenk etmekten çekinir. Gücünü henüz kullanmayı bilmiyorsun. Usunu kullan! Sen kral olacaksın. Tahriklere kapılırsan, her şey mahvolur!"

Raji, ayakta nefes nefese kalmış bir hâlde baygın Alpagut Han'a baktı. Kuzgun'un sözünden sonra yerine oturup başını salladı. Alpagut Han, onun damarına basacak olan noktayı bulmuştu. Raji ve yanındakiler o gün ormanlık alanda bir süre dinlendikten sonra gün batımına doğru tekrar yola çıktılar. Raji, kendine gelmiş olan Alpagut Han'a bakmıyordu. Atının üzerinde giderken bir kere bile geriye dönüp bakmadı. Çünkü o konuşamasa da, sanki binlerce Uyguri savaşçısını gözlerine hapsetmişti. Onlara neler yapacağını bakışlarıyla anlatıyordu. Kuzgun, çok tehlikeli bir oyunun içinde olduklarının farkındaydı. Raji'nin böyle ani ve öfkeyle yapacağı hareketlerin onların sonunu getirebileceğinin farkındaydı. Gitgide daha da dikkatli olması gerektiğini, bugün ormanlık alanda fark etmişti.

Onlar yola devam ederken, karanlık bastığında yol alan başkaları da vardı. Agarta Baş Üstadı Apraş ve yanındaki dört üstat, Börü'yü at arabasının arkasında götürmeye devam ediyorlardı. Ellerinde kalan son kan yılanlarıyla Börü'nün kanamasını durdurmuş, bedenindeki yanıklara sürdükleri merhemlerle acısını biraz dindirip kabuk bağlatmışlardı. Agarta'dan kalan son miraslar, sadece bu genç savaşçı için kullanılmıştı. Ormanın içindeki geniş çalılıklarla dolu düzlük bir alanda durup Börü'nün başında toplandılar. Apraş, üstatlardan birine, "Kurt Diyarı'na gitmelisin. Bangu Bey'e git. Büyük Mabet'te neler olduğunu

anlat. Yalnız, Börü hakkında hiçbir şey söyleme. Onu hiç görmediğini söyle. Alpagut Han'ın Raji tarafından kaçırıldığını, yenilmez savaşçıları anlat. Hain Kuzgunda birlikte yol aldıklarını söylemeyi sakın unutma. Kızılyandaki küçük kağanlar bir an önce ordularını toplamalı. Büyük tehlikedeler," dedi.

"Efendim, Börü'yü neden söylemiyoruz. Onun öldüğünü zannedecekler. Anası, Bangu Bey ve diğerleri... Tüm budun yıkılacak!"

"O savaşçının ne dediğini hatırlıyorsun değil mi? Tüm soyu kurutacağını söyledi. Belli ki büyük bir savaş kapıdadır. Raji ve Kuzgun, çok büyük ve tehlikeli bir yola girmişler. Neler yapabileceklerini, ne pusular kurabileceklerini bilemeyiz. Savaşı... Ulu Tanrı o günü göstermesin ama savaşı Uyguriler kaybederlerse, her şey bitmemeli. Bir Börükan hayatta ve gizli kalmalı. Anladın mı?"

"Anladım efendim."

"Hemen yola çık. Alpagut Han için hemen harekete geçmeliler."

Üstat, atına doğru koşup, tek zıplayışta bindikten sonra karanlığın içinde hızla kayboldu. Apraş, Börü'nün aldığı kılıç darbelerine baktıktan sonra, "Yaraları kapatmalıyız. Uyandığında bunu yapmamız daha zor olacaktır. Kan yılanlarının işi bitmek üzere. Birazdan bedeninden düşmeye başlarlar. Hastalık kapmaması için dikmeliyiz," dedi. Üstadın biri, hemen atına doğru koşup, heybesinden deri bir torba çıkardı. Apraş'a uzattıktan sonra, iki eliyle yaranın etrafına dokunmaya başladı. Apraş ise deri torbadan büyük bir iğne ve iplik çıkardı. Üstat, elleriyle deriyi yokladıktan sonra, parmağını bir yaraya hafifçe soktu.

Parmağının dibinden çıkan kan yılanları, bedenden birer kozalak gibi yuvarlanarak at arabasının tahta zeminine düşüp, donmuş gibi öldüler. Üstat, iki eliyle yaraya bastırarak katran karası kanlar akıttı. Apraş'a bakıp başıyla hazır olduğunu işaret etti.

O gece, iğneye takılı iplik deriyi her delip geçişinde Börü, dayanılmaz acıların esaretinde, kendinden geçmiş bir hâlde dayanmaya çalıştı. Apraş ve üstatların işi bittiğinde, tekrar yola koyuldular. At arabası hareket ettiğinde Apraş, ardındaki üstatlara dönüp, "Kadim ataların topraklarına gidiyoruz. Bundan sonrasını ona tinler söyleyecek. Biz üzerimize düşeni yaptık. Kalkabilir ve savaşabilirse, son nefesine kadar onunlayız. Bunu kaldıramaz ölürse, yolumuz Bangu Bey'in yoludur," dedi.

İki yolculuk, iki Börükan ve bilinmeyen iki gelecek, o gece durmaksızın yol aldı...

Yada Taşı

Yeni günün şafağında Bangu Bey, açık gökyüzünde parıldayan güneşe yüzünü kaldırıp sıcaklığını hissettikten sonra, "Ulu Tanrı, sen kurt soyunu bir kez daha kan dolu meydanlara sokma! Acıyı bizden uzak tut!" diye dudaklarından dökülen algıştan sonra obanın girişinde beliren kurt başlı sancağı gördü. Asena, ardındaki üç yüz kadın savaşçısı ve kendine katılan birliklerin komutanlarıyla geliyordu. Gülümseyerek otağın önüne yürüyüp, cesur yeğeninin gelişini izledi. Sakçıların haberiyle otağdan çıkan Ceren Hatun, kızının geldiğini görünce, gülümseyerek tahta merdivenlerden indi.

"Kızım sağ salim geldi Bangu Bey'im. Erim ve oğlum da gelirse daha ne isterim."

"Merak etme Ceren Hatun, onlar da döneceklerdir. Agartalılar sadece bir ihtimalden söz ettiler. Sadece o ihtimalin gerçekleşmemesini umalım."

Önlerinde kar beyaz atıyla durduktan sonra yere zıplayan Asena, kara saçlarını savurarak gelip selam verdi. Hasretle anasına sarıldıktan sonra elini öptü. Bangu Bey, "Benim cesur Asena'm, ovaların asi kurdu!" dedikten sonra o da yeğenine sarıldı. Asena, ardındaki komutanların atlarından inip yanlarına yaklaştıklarını görünce, anasının yanına geçti.

"Bunlar cesur beylerimizin korkusuz komutanlarıdır

ana. Birlikleriyle, kandaşlarımıza yardım için ordumuza katıldılar."

"Var olsunlar! Alpagut Han'ın buyruğuna tereddütsüz uyan beylerin yiğit savaşçıları, Kurt Obası'na hoş geldiniz!"

On komutan hep bir ağızdan, "Hoş bulduk hanımım!" dediler.

"Alpagut Han, Büyük Mabet'tedir. Büyük Han'ımız gelene kadar buyruk bendedir. Uzun yoldan geldiniz. Yorulmuş ve acıkmışsınızdır. Erlerimiz, erlerinize yer göstereceklerdir. Gidin ve dinlenin. Sakçılar sîzlere haber verdiğinde, otağımda hazır olun."

"Emredersiniz!"

Komutanlar tekrar atlarına binip koca ordunun yanına dönerken Bangu Bey, "Ardında kaç erle geldin Asena?" diye sordu.

"On bin er vardır beyim."

"Uğramadığın obalar mı vardır, yoksa er göndermeyen beyler mi?"

"Gündoğusunda az er gönderen beyler vardır. Günbatısından babam er istemedi. Kızılyan zaten küçük kağanlarda, onlardan da er istemedi. Tahminimize göre on beş bini geçmesi gerekiyordu."

"Az er gönderenler kimlerdir?"

"Başta Kara Kutay ve yeğeni Bargan."

Bangu Bey başını sallayarak "Tahmin etmiştim. Alpagut Han ile bu durumu daha önce konuşmuştuk. Hele Han bir geri dönsün de, vardır onlar için düşündüklerimiz. Beyliklerinin son zamanlarını yaşasınlar bakalım," dedi. Asena, gülümseyerek elini pusatına attı.

"Beklediğim haber de buydu Bangu Bey'im."

"Şimdilik aramızda kalsın Asena, Alpagut Han buyruğu verdikten sonra, elin o pusata çok gidecek."

Bangu Bey, Ceren Hatun ve Asena ile otağa girdikten sonra hizmetkârların getirdiği keçi budu ve at sütünden kımızı içmeye başladılar. Asena Hatun, yol boyunca yaşadıklarını anlatıp yemeği iştahla yerken, konu Şu Kralı Gonk'a geldi. Asena, obasma gelen hediye atları duyunca, o topraklarda yaşadıklarını anlatmaya gerek duymadı ama Bangu Bey'in anlatacağı çok önemli bir konu vardı. Asena, yemeğini bitirip yanındaki kabın içindeki ılık suya ellerini soktuktan sonra bir kumaş parçasıyla kuruladı. Bangu Bey, "Sana anlatacağım çok önemli şeyler vardır Asena'm," dedi.

"Tinsel yolculukla mı ilgili beyim?"

"Hayır, bu sana öğrettiklerimin çok dışında bir şey. Sana kadim ve büyük bir güçten bahsedeceğim."

Asena, hafifçe ileri doğruldu. Anasına baktığında, ne kadar ciddi olduğunu gördü. Bangu Bey, sakalını düzelttikten sonra derinden gelen bir sesle konuşmaya başladı;

"Bizler çok güçlü bir budunuz Asena. Kurtlar ve aslanlar bugün acunda hâlâ pusat sallayan adalet orduları. Bizler dört hanedanlıktık. Bunlar kadim zamanlardan kalma bilgiler. Agarta'da öğrendiğim, çok büyük sırlar. Agarta o dört büyük hanedanlık döneminin sonundaki büyük felaketten kaçan üstatlarla kuruldu. Kadim sırları ve en önemlisi acunun en güçlü pusatlarını kaçırdılar. Kötülükten korumak için ant içtiler ve kendilerine görünmez bir hayat kurdular. Bir kısmı, insanlık için Büyük Mabet'i kurdu. Dört büyük hanedanlıktan tamgası geyik ve boğa

olanlar yok oldular. Aslan ve kurt ise görevine devam ediyor. Bizler, Gökte Doğanlar olarak adlandırıldık. Adaleti sağlamamız için de bizlere birer armağan verildi. Şimdi o armağanlardan biri bunun içinde."

Bangu Bey, oturduğu yerden kalkıp hemen arkasındaki küçük tahta sandıktan bir kumaşa sarılmış, küçük bir tahta kutu çıkardı.

"Dört büyük hanedanlığın kralının parmağında takılı olan yüzük, en son ağabeyim Börü Han'daydı. Şeytanın oğlunu kara sulara gömerken, yüzük de ağabeyimle birlikte gitti. Bu kutuda, o yüzüğün yapıldığı ve en önemli parçasının alındığı taş var. Bu taş, göğün elidir! Çakay Han'ın gazabıdır. Yaratılıştaki tek kağanın asasının ucudur! Adı; Yada Taşı'dır. Bunu ancak senin gibi tinsel güçleri olan biri tekrar kullanabilir. En önemlisi de bunu kullandıktan sonra, ölmeden önce birine el vermelisin. El vermelisin ki, yeni yadacılar yetiştirebilsin."

Bangu Bey, yerine oturduktan sonra kutunun kapağını açtığında Asena taşa baktı. Üzerindeki yazıların alev gibi parıldayışını izledi.

"Bu parıldayan yazılar da nedir beyim?"

Bangu Bey, Ceren Hatun'a baktı. Gülümseyerek Asena'ya dönüp, "O yazılar bize parlamıyor Asena. Bunu gören sadece sensin. Bu taşla, kara bulutları tepene toplayıp kuvvetli kasırgalar çıkarabilirsin. Düşmanlarının önüne kardan bir duvar örebilir, şimşekleri önünde toplayabilirsin. Gök, bir el gibi seninle hareket eder. Fakat bunu kullanabilmen için taşı hissedebilmelisin. O zaman ne zamandır bilemem ama taş sana kendini öğretecektir. Öğrendiğinde ise acunun durdurulamaz gücü avuçlarında olacak. Bu büyük bir sorumluluk Asena! Bu büyük bir güç!" dedi.

Asena, anlatılan bu uçuk şeyleri şaşkınlıkla dinliyor, bir yandan da taşa bakıyordu.

"Ya onu kullanmazsam? Ben yanlış kişiysem? Ya da bununla kendimi kaybedip istemediğim şeyler yaparsam, güce kaptırırsam kendimi?"

"O zaman seni durduracak birileri elbet çıkar Asena! Fakat sen bir Börükansın ve bu taş senin elinde olmalı. Kurt kanından olan biri, göğün gücünü avuçlarında tutmalı ki adalet dağıtmalı. Agartalılar obamıza geldiler Asena. Agarta artık yok. Bir üstatları onlara ihanet etti. İhanet demek, sırların saçılması demektir. Sırlar saçılırsa, ağabeyim zamanındaki gibi bir karanlık yükselecek demektir. Bu taşa ihtiyacımız olacak."

"Yani bana? Ya yapmazsam, o zaman ne olacak beyim?"

"Bunu Tanrı bilir Asena! Fakat bu taşı çok iyi korumalı, çok dikkatli ve doğru zamanlarda kullanmalısın. Unutma, bu büyük bir güç ve büyük bir sorumluluk."

Asena, kendisine uzatılan tahta kutuyu alıp Yada Taşı'na dokundu. Dokunduğu anda fısıltılar duymaya başladı. O anda bir asanın zemine sertçe vuruluşunu duydu.

"Ne duydun Asena?"

"Kudretli bir asanın sesini... Sanki görür gibi oldum. Altından bir asa, parlak ve pürüzsüz bir taşa vuruyordu."

"Sen doğru kişisin Asena. Taşla bütünleştiğinde, el vereceğin kişiyi de seçmelisin. Ona öğretmelisin. Çok dikkatli ol. Hem onu kullanacağın zaman hem de el vereceğin kişiyi seçeceğin zaman. En önemlisi de; sırrı, onu kullanana kadar tutmalısın."

Asena, ata mirası kadim Yada Taşı'nı tutarken, Şu top-

raklarında onlarca rahip, kalenin duman rengi taşlarında hızlı adımlarla taht salonuna gidiyorlardı. Ejder Savaşçılarının tüm katları ve dışarısını koruduğu kalenin içerisinde, acımasız yeni krallarının karşısına çıkacak olmanın verdiği tedirginlikle ilerliyorlardı.

Taht salonun kapısı açıldığında, Ejder Kral, altın işlemeli, kızıl renkteki tuniğiyle tahtında şarabını yudumluyordu. Hemen yanında daha küçük, taht benzeri bir sandalyede güzel büyücü, gelen rahipleri süzüyordu. Yan yana tahta giden yola dizilmiş olan Ejder Savaşçıları elleri pusatlarında kımıldamadan dikiliyorlardı. Ejder Kral'ın hemen arkasında, tavandan yere kadar uzanan üzeri beyaz ejderha işli kara bayrak, camlardan vuran gün ışığının etkisiyle parlıyordu.

Onlarca rahip, Ejder Kral'ın önünde gelip hep birlikte diz çöktüler. Elindeki şarap kadehini, beş adım yanında bekleyen kısa boylu, pamuk tenli kızlara doğru uzattı. Aralarından en yakın olan hemen kadehi alıp arkasını dönmeden geri geri küçük adımlarla çekildi.

"Ayağa kalkın! Aranızdaki en üst rahip öne çıksın!"

Rahipler ayağa kalktıktan sonra aralarından kırklarında olan uzun boylu adam öne çıktı.

"Emredin Kral'ım."

"Diyardaki her şeyi bilmeliyim rahip. Kurt Diyarı'nda, Babil topraklarında, özgür savaşçıların içerisinde... Her yerden bana haber uçuracak çaşıtlarım olmalı."

"Emrinizle birlikte ardımdaki tüm rahipler ve bu konuda en iyi olan erlerimiz diyara yayılabilirler Kral'ım. Özellikle, bilmek istediğiniz önemli bir konu var mıdır?"

Rahip, bakışlarını krala kaldırmıştı. Diğerleri gibi korkak olmadığı belliydi.

"Seni sevdim rahip. Ne istediğimi gayet iyi anlamışa benziyorsun. Kurt Diyarı'nda olan biten her şeyi öğrenmeliyim. Alpagut Han'ın neler yaptığını, nelerin peşinde olduğunu, ordusunun gücünü ve bizimle işbirliği yapabilecek beylerini bilmeliyim."

"Aralarında Alpagut Han ile anlaşamayan, diğer beyler tarafından çekinilen bir bey vardır Kral'ım."

"Kimdir? Ondan diğer beyler neden çekinirler?"

"Adı Kara Kutay. Cerdukay Kağan zamanında beylik almış, yeğeniyle birlikte oldukça güçlü erlerden büyük bir orduya sahip olan beydir. Cerdukay Kağan öldükten sonra Alpagut Han'ın kağanlığa kurultay kurulduğunda Börü Han'ın kardeşi Bangu Bey tarafından doğrudan Han olarak ilan edilmesinden rahatsızdır. Ona göre kurultay, yeni hanı kendisi seçmelidir fakat Kurt Diyarı'nda Bangu Bey'e Börü Han'ın son emaneti gözüyle bakılır."

Ejder Kral gülümseyerek "İşte tam aradığım adam! İçinde bilenen bir öfke var. Kara Kutay'm yakınlarına da çaşıtlar gönderin. En kısa sürede haberler gelmeye başlasın. Kartallarla haberleşme sağlanacak. Yakalanan, bizden olduğunu söylerse hiçbir şey kanıtlayamaz ve ardındakiler ödeme alamaz!" dedi. Bu sırada yerinden doğrulup ayağa kalkan büyücüye baktı. Rahibin yanma yaklaşan büyücünün tenine sürdüğü koku, neredeyse hepsinin başını döndürmüştü. Elini rahibin omzuna atan kadın, bedeninin titremesini hissedebiliyordu.

"Kadim sırların peşinde olabilirler rahip. En önce buna dikkat etmelisiniz. Ordular yok edilebilir. Savaşlar bir kağan çadırında sonlandırılabilir. Ayaklanan insanlar bir yudum suyla boğulabilir ama kadim sırlar ele geçirilir-

se, durdurulamaz olabilir. Diğer krallar ve hanlar, eminim ki kadim sırların peşindelerdir. Acun, üzerindeki buzu ve balçığı boşalttı. Şimdi her şey, gözler önüne serilmeye hazır bekliyor."

Rahip başını sallıyordu. Çekingen bir hâlde krala bakıp "Henüz diğer şehirlerimizden haber gelmedi Kral'ım. Kale efendileri sîzlere baş eğmediler," dedi.

"Tahtta ben oturuyorsam, babama nasıl sadık kaldılarsa, bana da sadık kalacaklar. Hileyle tahta geçen Gonk'un bile krallığını tanıyanlar eğer bana başkaldırılarsa, bedelini ağır öderler. Diğer şehirlerimizde adamlarımız var mı?"

"Var Kral'ım. Özellikle liman şehirlerinden bir başkaldırı olabilir. Altın en çok onların elinde dönüyor. İstediğiniz salmaları vermek istemeyenler çıkacaklardır fakat bundan hemen haberimiz olur."

"Bakalım hâlen ortalıkta olmayan kardeşim Lu'yu bekleyenler var mı? Kardeşim Lu'yu bulmaları için de birkaç birlik hazırlayın. Tüm diyan gezsinler. Her hana, her eve baksınlar."

"Bulunursa Kral'ım?"

"Görüldüğü yerde öldürülecek!"

Ejder Kral'ın son sözünden sonra rahipler selamlarını verip sessizce taht salonundan çakarken, büyücü kadın, "Kale efendileri başkaldırılarsa, onlarla ben ilgilenirim Kral'ım," dedi. Ejder Kral, parmağını şaklatıp hizmetkâr kızlardan şarap istediğinde, hemen bir kadeh uzatıldı.

"Cesaret ve kahramanlık oyunu oynamaya kalkan aptallar için koca orduyu buradan çıkarmak gibi bir niyetim yok. Bunu senin halledebileceğini biliyorum. Öyle bir şey olursa, hem efendilerine hem de halkına, onları neyin bek-

lediğini göstermen gerekli. Karanlığınla nefeslerini kestiğinde, şehrimin önündeki duvarlarıma kapanacaklar. Ben acunu avcuma alma hayaliyle tutuşurken, birkaç aptalla uğraşacak zamanım yok. En önce, bizden salma alan Kurt Diyarı'nı çözmeliyim. Güçlerini ve kendilerini kurt sürüsü diye adlandıran bu güçlü ordunun önderlerini bulmalıyım. Onları çözebilirsek, zaaflarını bulabilirsek ve sürüden bir kurdu yanımıza çekebilirsek, Altın Deniz'e kadar ordumun karşısına çıkacak tek savaşçı kalmaz."

Şu topraklarında her geçen gün Ejder Kral'ın tahta oturmasıyla alışkanlıklar değişiyordu. Büyük hedeflere göz diken Ejder Kral'ın şehri hiç olmadığı kadar hızlı yükselirken, diyar üzerindeki planları, o kadar derinleşmeye başlıyordu.

Şeytanın Taht Yürüyüşü

Günler sonra Ejder Kral'ın çaşıtları diyarın dört bir yanma dağılıp bilgi toplamaya başlarken, Raji ve yanındakiler, kabilelerin toplandığı büyük ovanın girişine vardılar. Yağmurlar, bir ya da iki gün sonra başlamak üzereydi. Deniz tarafında toplanan ve kabarmaya başlayan bulutlar, bunun habercisiydi. Raji, göğe doğru bakıp "Bulutlar krallığımı ilan etmek için toplanıyor Kuzgun!" dedi. Kuzgun, karşılarında dikilen on kadar savaşçının meraklı bakışlarına kilitlenmişti. Savaşçılardan biri, Raji'nin üzerindeki gösterişli kuyagı inceledikten sonra yanındakilere dönüp, alay edercesine gülümsedi. Raji ise, altın sarısı gözlerini gökten indirip gülümseyen savaşçıya dikti.

"Kabile liderleri nerede?"

"Sen de kimsin? Kabile liderlerini niye soruyorsun?"

"Ben Kral Sayokan'm oğlu Raji! Beni kabile liderlerine götür!"

Savaşçı, ölen krallarının adını duyduktan sonra bir anda ciddileşti.

"Beni takip edin."

Atlarını döndüren savaşçılar, hızla kalabalığa doğru giderken, Raji de yanındakilerle birlikte peşlerine takıldı. Alpagut Han, bir atın üzerinde elleri bağlı, kafasına hasır bir çuval geçirilmiş hâldeydi. Raji ise, bir yandan kendisine ve yanındaki beyaz tenli savaşçılara bakan kalabalığı

süzerek ilerliyor, diğer yandan en arkadaki esirine ara sıra bakıp ona bir zarar gelmemesi için temkinli davranıyordu. Koca bir çadırın önünde duran atlılardan biri, Raji'ye, "Liderler buradadır. Bekleyin, haber vereyim," dedikten sonra atından indi. Raji de adamdan sonra atından inip çevreyi süzmeye başladı. Tanımadığı, giyimleri, konuşma dilleri değişik birçok savaşçıyı fark etti. Birbiriyle vahşice şakalaşan savaşçıları gördü. Tiksinerek bakıyordu hepsine. Yedi savaşçı, Alpagut Han'ı attan indirip ortalarına aldılar. Kuzgun ise Raji'nin hemen yanındaydı.

"Çok dikkatli olmalısın Raji."

"Kime karşı ihtiyar? Etrafa bir bak. Bozkırın ne kadar aç köpeği varsa, kabilelerimin arasına karışmış. Babamın savaştığı Dilerin artıkları bile burada!"

"Yine de dikkatli olmalısın. Eğer hepsi birlik olursa, buradan çıkamayız."

"Merak etme, onlara istediklerini vereceğim."

"Ne istiyorlar?"

Bu sırada savaşçı çadırdan çıkıp içeriye girmelerini işaret etti. Raji ise Kuzgun'a dönüp, "Kan!" dedi ve çadıra yöneldi. Kuzgun, Raji'nin peşinden büyük çadıra girerken yenilmezler, başında çuval olan esiri diz çöktürüp beklemeye devam ettiler. Onlara bakan meraklı gözlere ve dış görünüşleriyle alay eden insanlara aldırış etmiyorlardı.

Raji, Kuzgunla içeri girdiğinde, onlarca kabile lideri ayağa kalktı. En ihtiyar olanı gülümseyerek "Öldüğünü düşünüyorduk Raji! Bunca zamandır nerelerdeydin?" dedi. Raji, gülümseyerek kendisine yaklaşan kabile liderlerinin elini sıkıp omuzlarına dostça vurduktan sonra ihtiyar liderin önünde dikildi.

"Gelmek için doğru zamanı bekledim, diyelim."

İhtiyar lider, gülümseyen dudaklardan çıkan bu sert ve net sözden sonra biraz şaşırmıştı ama belli etmemeye çalıştı. Dostça duygularla aralarına giren son kralın oğlu, onlar için büyük bir tehlikeydi. İhtiyar eliyle sağ tarafındaki yeri işaret etse de Raji, ihtiyarın yanından geçip en başa oturdu. Kuzgun ise hemen arkasına, birkaç adım gerisine dikildi. Kabile liderleri birbirlerine bakarak homurdanırken, ihtiyar adam yeni gelene gösterdiği yere kendi oturmak zorunda kaldı. Kaşlarını çatıp dişlerini sıkan Raji, homurdanan kabile liderlerini süzmeye başladı. Aralarında babasını her zaman destekleyen birkaç lider bu homurtuya katılmamış, bakışlarını ona kilitlemiş bir hâlde bekliyorlardı. Bu, Raji için bir destek demekti. Sert bir şekilde, "Ben, atalarına kavuşan Büyük Kral Sayokan'm oğlu Raji! Kabileleri bir araya getirip onların gücünü temsil edecek olan kral seçimine katılmaya geldim. Kanım bellidir. Atamın geçmişi de bellidir. Kral Raji olmak için geldim!" dedi. Aralarından en iri yarı olan, diğer kabile liderlerinin de her zaman büyük birliği ve acımasızlığından dolayı korktuğu Duha, göğsüne inen, şaraptan ıslanmış kara sakallarını titreterek kahkaha attı. Kalın kara kaşlarını kaldırıp büyük gözlerini alay edercesine daha da büyüterek uzun saçını düzelttikten sonra Raji'ye baktı.

"Demek kral olacaksın öyle mi? Neyle? Daha bir kabilen, birliğin bile yok Raji! Günler önce buradaki liderler krallarını seçtiler bile. Sadece yağmurlar başladığında kralık için saraya yürümek kaldı."

"Anlaşılan sen seçilmişsin. Öyle mi Duha?"

"Başka kim olabilirdi ki Raji? Öylece çadıra gelip ben

ölen kralın oğluyum diyen, uzun zamandır kimsenin görmediği bir savaşçıyı mı seçeceklerdi?"

Raji gülümseyerek Duha'yı izliyordu.

"Ordumun olmadığı doğru ama senin de yok. Nerede Yurtsuz, Di artığı ve paralı savaşçı varsa toplamışsın. Belki aralarında açık denizin korsanları da vardır. Adamların arasında dolanan ve kahkahalarıyla ovayı inleten fahişeleri rahatlıkla duydum! Onuru olmayan erlerden oluşan bir köpek süründen farkları yoktu! Bu adamlarla mı ordu oluşturup Kurt Diyarı'na başkaldıracaksın? Ya da Babil yoluna düşüp, İç Denizi, barbar korsanlarla mı alacaksın?"

Duha öfkeyle, "Seni gebertmemem için bana bir neden söyle Raji!" deyip elini belindeki palaya attı. İleriye doğru bedenini hareketlendirdiğinde, iki yanındaki kabile liderleri onu sakinleştirmek için tuttular. İhtiyar ise Raji'nin kolunu kavradı. Cılız ses tonuyla, "Durun! Bizler birlik olmak için buradayız. Birbirinizin kanını dökerseniz, bu topraklarda kan bir daha hiç durmaz!" dedi. İkili oldukları yerde birbirlerine bakarken, Kuzgun, cübbesinin içine elini atıp bir saldırıya karşı hazırda beklemeye başladı. İhtiyar kabile lideri, efkârlı bir nefes verip Raji'ye döndü.

"Kurt Diyarı'na yürümekten, İç Deniz'i ele geçirmekten bahsedersin Raji ama bu bir hayal! Küçük Kağanlar; Tendübay ve Buga, buraya geldiler. O burnu havada, acımasız birliğiyle birlikte önümüze çuvallarca kelle boşalttılar."

"Sen ne dersin? Bunu neden yaptılar?"

"Anlaşılan Cerdukay Kağan'ın oğulları, babalarını aratmayacaklar. Bize katılmak için gelen kalabalık bir Yurtsuzlar birliğini yakalayıp kellelerini almışlar. Buraya

gelip kesik başlan önümüze döktüler ve aynı şey bir daha yaşanırsa, savaş sebebi sayacaklarını belirterek tehdit ettiler. Bize, Duha gibi güçlü bir kral lazım. Onlar kadar acımasız olabilecek bir lidere ihtiyacımız var."

"O ne yaptı ihtiyar?"

Duha, dişlerini sıkarak ihtiyardan önce lafa girdi.

"Ne yapabilirdim Raji? Kızılyan kağanlarını öldürmemi mi bekliyorsun? Sen ne yapabilirdin ki?"

"Yani korktun Duha! Öyle mi?"

"Korkmadım, sadece hiçbir şey yapmamam gerektiğini bildiğim için durdum."

"Yani korktun! Ardımda seninki gibi bir köpek sürüsü olsa, ben de korkardım."

"Sen ne yapabilirdin ki Raji? Kaç adamın var ha? Neye gücün yetebilir? Tek yanlışında, Alpagut Han, seni kızgın demirin üzerinde öldürür!"

Raji, çadırın girişine doğru bağırdı; "Esiri getirin!"

İki savaşçısı, kollarından sürükleyerek zorla getirdikleri esirle, liderlerinin önünde durdular. Raji, "Sizin korkularınız, benim cesaretime ve bu insanların geleceğine karşı! Seçim sizin!" dedi ve işaret verdi. İki savaşçı, esirin kafasındaki çuvalı kaldırınca kabile liderlerinin ağızları açık kaldı. Küçük dillerini yutan ve renkleri atan liderler, Alpagut Han'a bakıyorlardı. Duha, Raji'ye dönüp, "Bu... Bu Alpagut Han! Sen ne yaptığını sanıyorsun ahmak!" diye bağırdı. Alpagut Han, kollarından tutan savaşçıları ileri geri sarstı. Öfkeyle nefes alıyordu.

"Bu yaptığınızın haberi yakında otağıma ulaşacaktır. Her şeyden önemlisi benim kanımdan birinin kanını akıtmanın bedelini hepiniz canlarınızla ödeyeceksiniz. Bir

Börükan için koca bir budunun katli, tüm diyara ibret olacak!"

Raji, kendine bakan Duha'dan gözlerini çekip adamlarına başıyla işaret verdi. İki savaşçıdan biri, Alpagut Han'ın ağzını kapatıp başına tekrar çuval geçirdi ve çadırın dışına götürdü. Raji, Duha'nın tekrar, "Alpagut Han ne diyor? Hangi Börükan'dan bahsediyor? Sen ne yaptın?" demesiyle ayağa kalktı.

"Oğlu Börü'den bahsediyor Duha! Senin ardındaki yüzlerce köpekle başaramayacağını ben sadece yedi savaşçıyla ve Agarta üstadıyla başardım. Savaş kapıdadır. Kurt sürüsü yakında bizleri parçalamak için harekete geçecektir. Fakat karşılarında beni bulacaklar; Kral Raji'yi! Halkımın ne kadar güçlü olduğunu onlara göstereceğim. Yenilmez yedi savaşçımla, durdurulamaz bir ordu kuracağım. Bundan sonra Açık Deniz'in ışığı, tüm diyarın güç merkezi olacak!"

İhtiyar, başını sallayarak "Ne yaptın..." diye söyleniyordu. Kabile liderlerinden beşi ayağa kalkıp Raji'ye doğru döndüler ve diz çöktüler. Hep bir ağızdan "Kral Raji!" diye bağırdılar. İhtiyar lider de çevreyi süzdükten sonra ayağa kalkıp yeni krala diz çöktü. Duha, arka arkaya diz çöken liderleri şaşkınlıkla izliyordu. Ayağa kalkan ve diz çökmeden kendini destekleyen dört lidere baktı. Kral Raji, "Savaşçılarımdan biri buraya gelsin!" diye bağırdığında diğer liderler yanma dizilip pusatlarını çıkardılar. Duha, kendi tarafını tutan dört kabile lideriyle cenk için baltalarını, topuzlarını ve palalarını çıkarırken, bir yenilmez içeri girdi. Duha, karşısında kendine pusat çekmiş olan liderlere, "Aptallık etmeyin! Alpagut Han ile anlaşabiliriz. Eğer bu ahmağı onun gözleri önünde asarsak, bizle tekrar dost olacaktır. Bedeli dışarıdaki savaşçıların kanıyla değil, göndereceğimiz hayvan sürüleriyle ödeyebiliriz!" diye bağırdı. Kral Raji pusatını çekip Duha'ya olumsuz bir şekilde başını salladı.

"Oğlu öldü. Bunu bir hayvan sürüsüyle ya da kumaşlarla kapatamazsın. Bunu sen de biliyorsun Duha! Önümde diz çök. Krallığımı tanı! Bu savaşta ordumda olmayan herkes benim düşmanımdır! Açık Deniz'in Işığının burçlarından sizi sallandırmamı istemiyorsanız diz çökün!"

Duha, yanındakilere başıyla işaret verdikten sonra Raji'ye doğru adım attı. Raji, ileri doğru hareketlenen liderin önüne geçip kollarını iki yana açarak onları durdurdu. Arkadan gelen yenilmezi, kendine doğru dönen iki kabile liderinin salladığı pusatları, iki adım geriye atarak boşa çıkardı. Duha ise palasım Raji'ye öfkeyle savurdu. Raji, pusatını çıkarıp yukarıya doğru savurduğunda, Duha'nın palasına öyle bir darbe indirdi ki, tüm titremeyi bedeninde hissetti. Geriye doğru şaşkın bir hâlde birkaç adım atan dev kabile lideri, arkasmdaki yandaşlarından birinin, yenilmezin rüzgâr gibi savurduğu pusatın darbesiyle yere yıkıldığını fark etti. Yere düşen lider, acılar içinde kıvranırken, yenilmez, pusatmı beline soktu ve kırbacını çıkardı. Kendisine hamle yapmak üzere olan diğer lideri kolundan yakalayıp onu da yüzüstü yere fırlattı. İçerideki gürültüye koşan kapıdaki dört muhafız içeri girince, ihtiyar lider, "Çadırı koruyun ve kimseyi yaklaştırmayın! Hadi!" diye bağırdı.

Raji, Duha ve yanındaki liderler tekrar hamle yapmak için dikiliyorlardı. Duha'nın yanındaki lider, yenilmezin

bir başka lideri tutup, belinden çıkardığı kısa bıçağı ensesine soktuğunu görünce, birkaç adım geri çekildi ve elindeki baltayı yere attı. Yenilmez, inanılmaz gücünü ve hızını tüm liderlere göstermişti. Savaş davullarıyla gelen yeni kralın yedi muhteşem muhafızının olduğuna artık bütün liderler şahit olmuştu.

Duha, baltasını yere atıp diz çöken kabile liderine, "Korkak köpek!" diye bağırdı. Raji, daha da parıldayan altın rengi gözleriyle pusatını Duha'ya doğru bir kez daha savurdu. Duha, iri bedenini kasıp tüm gücüyle Raji'yi durdurmak için pozisyon alsa da aldığı darbeden sonra geriye doğru sendeledi. Raji'nin, tam göğsüne indirdiği sert darbeyle, biraz önce ölen, destekçisi kabile liderinin kanının üzerine düştü. Duha, "Nesin sen ha? Hangi laneti barındırıyorsun içinde?" dedi. Raji, savaşçısına parmağıyla işaret verdi.

"Bu zamanların çok daha öncesindeki bir gücü taşıyorum. Bu zamanın güçleri, benim kudretim karşısında asla duramazlar! Sen, gücüme karşı aptalca bir cesaretle başkaldırdın."

Bu sırada yenilmez, elindeki kırbacı hızla savurarak Duha'nın boğazına doladı.

"Pusatını at Duha!"

Elindeki pusatı, gittikçe kesilen nefesinin de etkisiyle yere atan Duha, arkasından gelen güçlü bir çekişle olduğu yerden kalktı. Raji, ardındaki kabile liderlerine bakıp "Bunların ellerini bağlayın! Sarayıma yürüyeceğim!" dedi.

Bu sırada çadırın dışında yenilmezler pusatlarını çekmiş, çevrelerindeki saldırmak üzere olan kalabalığa doğru savunma pozisyonu almışlardı. Biri Alpagut Han'ı tu-

tuyordu. İhtiyar liderin emriyle yüzlerce savaşçı da en ön safta çadırın etrafını çevirmişlerdi. Tüm savaşçılar ne olduğun bile bilmeden saldırı için hazırda bekliyorlardı. Çadırdan dışarı gelen bir emirle iki savaşçı hızla içeri daldı.

Kabile liderlerinden biri, Duha ve diz çökmüş olan liderin ellerini bağlamalarını emretti. İhtiyar kabile lideri, "Kral'ım, dışarıdaki savaşçılar kralı merak ederler. Gergin bir hava vardır. Önce bizler çıkıp sizi çağıralım. Duha ve diğer beyin savaşçıları saldırabilirler. Krallığınızı ilan edersek, önünüzde diz çökerler," dedi. Raji, başıyla kabile liderlerine gitmelerini işaret edince hepsi harekete geçtiler.

Çadırın önündeki etten duvarın karşısında bekleyen savaşçılar, beylerin tek sıra dışarı çıkmasıyla açıldılar. Beyler, ileri doğru yürüyüp karşıdaki hınca hınç kalabalığa doğru döndüler. İhtiyar lider elini havaya kaldırıp "Kralımız seçilmiştir! Ona karşı gelenler, liderlerin kararma karşı gelenler cezalandırılacaklardır! Bizler, bu toprakların söz sahibi olan liderleri, şimdi önünde diz çökeceğiniz kralı çağıracağız! Güç ve gelecek için diz çökün! Yeni kralımız; Kral Sayokan'ın oğlu, Kral Raji'dir!" dedi.

Çadırdan altın kuyagıyla, ardından Kuzgunla birlikte çıkan Kral Raji, kalabalığa doğru yürümeye başladığında, yenilmezler yine etrafındaki yerlerini aldılar. Biri en arkada esiri tutuyordu. Kalabalık yeni kralları önünde diz çökerken, Raji'nin altın rengi gözleri yanındaki Kuzgun'a döndü.

"Alpagut Han'ı ve iki beyi getirin!"

Kuzgun, arkadaki yenilmeze işaret verip yanına çağırdı. İhtiyar lidere, "Duha ve diğeri" dediğinde, sakçılara yapılan işaretle iki bey de çadırdan çıkarıldı. Kalabalıkta-

ki iki beyin erleri, olanları izleyip ne yapacaklarına karar vermeye çalıştıkları sırada Kral Raji'nin sesi, savaşçıların doldurduğu düzlükte yankılandı:

"Kral seçimine karşı gelmek tanrılarımızı en çok kızdıran şeylerden biridir. Bu ikisi, liderlerin kral seçimine karşı çıkmışlardır ve anlaşılan o ki, bu toprakların geleceği için değil, kendi çıkarları için buradadırlar. Bu yüzden ikisi de cezalandırılacaklar."

Kalabalık pusatlarını vurarak Kral Raji'ye sevgilerini gösterirken, Duha'nın erleri de onlara katıldılar. Bu, onlar için büyük bir suçtu. Seçilene karşı ayaklanmak kabul edilemezdi

"Karşı gelenlerden ikisi buradadır. Diğerinin kanı da bu çadıra akmıştır. Güce karşı gelmek... Aptallık değildir de nedir? Bir şey duydum. Tendübay gelip burada, sizleri küçük düşürmüş! Kendisini, babası Cerdukay Kağanla karıştırır belli ki! Cerdukay Kağan öldü! O dostluk zamanları da öldü! Savaşçılarıma, kabilelerime bunu yapanlara iyi bir karşılık vermek gerekiyordu... Açın!"

Alpagut Han'ın başındaki çuval açıldığında karşısındaki kalabalıktan yükselen şaşkınlık uğultuları dört bir yanı sardı.

"Savaşçılarımı küçük görmeye kalkanın, önünde diz vurduğunu getirdim size! Şimdi zindanlarımda çürürken, bu toprakların ne kadar güçlü savaşçılara sahip olduğunu düşünmesi için yeterli zamanı olacaktır! Sizler... Küçük görüldünüz! Güçsüz olduğunuz söylendi! Kurt Diyarı'na karşı asla kazanamayacağınız öğretildi! Şimdi tüm topraklar, üzerimize gelecek kurtları burada nasıl kendi kanlarında boğacağımızı görecek! Bizler engin denizlerden gelen

korkusuz savaşçılarız! Bizler, onların kağanlığı kurulurken bile ordularındaki en büyük güçlerden biriydik! Şimdi zaman cenk zamanıdır! Hazırlanın korkusuz savaşçılarım! Hazırlanın ve beni bir zaferle onurlandırın!"

Savaşçılar ve Yurtsuzlar sürüsü bağırıp pusatlarını coşkuyla havaya kaldırırken, davullar tüm güçleriyle vurmaya başladılar. Kral Raji, ardında beylerle birlikte saraya doğru yürürken, kalabalığın arasında, kendisine karşı çıkan iki beyin ardından yürütülen Alpagut Han, sadece karşısına bakarak yürüyordu. Çevresinden kendine edilen kötü sözlere, tehditlere ve alay edercesine yükselen bağırışlara aldırış etmiyordu. Uzun yolu yürüyüp, sarayın beyaz taşlarına vardıklarında Kral Raji durdu. Ardındaki beylere, "Bu ikisini hemen asm!" dedikten sonra Alpagut Han'a döndü.

"Senin için zorlu bir yürüyüş oldu sanırım Alpagut Han."

"Sadece köpeklerin uğultusundan ibaretti."

"Korkmuyor musun?"

"Neden?"

"Seni şuan aralarına atsam paramparça olursun. Acılar içinde can vereceksin. Korkmuyor musun?"

Alpagut Han gülümseyerek "Ben korkmuyorum. Peki ya sen? Korkmuyor musun?" diye sordu.

"Esir olan sessin Alpagut Han. Neden korkayım ki?"

"Tüm budunun paramparça edilecek. Belki de sen, iki at arasına gerilip parçalara ayrılarak öldürüleceksin. Şu yanındaki ihtiyar belki kızgın bir demirde ölmek için yalvaracak. Ağzı kan dolu, kolları ya da bacakları kopmuş savaşçılarının haykırışını duymaz mısın? Ben duyar gibi-

yim. Üzerine çektiğin ölüm rüzgârından korkmaz mısın?"

Kral Raji öfkeyle, "Götürün bunu!" dedi. Alpagut Han, zindana doğru çekiştirilerek götürülürken, üst balkona doğru çıktı. Ardında yenilmezleri vardı. Emriyle kalın halatlar hazırlanarak iki beyin boynuna geçirilmiş ve önündeki balkonun sütunlarına bağlanmıştı. Duha, "Neyin peşinde olduğunu bilmiyorum Raji ama bu topraklara ölümden başka bir şey getirmeyeceksin," dedi.

"Ölüme bir adım kadar yakınsın Duha. Bence konuşacağına tanrılara yalvar."

"Kazanamayacaksın!"

Kral Raji, öfkeyle beline sert bir tekme atıp Duha'yı balkondan aşağı fırlattı. Diğer bey de yenilmezler tarafından itildiğinde, ikisinin de boynu kibrit çöpü gibi kırılıp cansız hâlde iplerin ucunda sallanmaya başladılar.

** *

Raji, krallığını ilan edip kapışma dayanacak savaş için ordularını kurarken, paslanmış demir rengindeki koca kayalarm arasından ilerleyen Agarta üstatları, geniş bir düzlüğe vardılar. Küçük kaya parçaları ve dalgalar çekildikten sonra kuruyan çamurun etrafa saçılmasıyla yer yer kumlanan alana bakan Apraş, yavaşça diz çöktü. Nefesi hızlanmış bir hâlde, nemlenmiş gözlerle, "Burası... İşte burası! Bu topraklar, dev kurtların üzerinde adalet pusatını sallayan Demirdağlıların yeri!" dedi. Yanındaki üç üstat da ellerini toprağa dokundurup orayı hissederken Börü, bedenindeki ağrılar ve at arabasının sarsıcı yolculuğunun bıraktığı yorgunlukla başını kaldırdı. Etrafına, her yanı çevirmiş kayalara baktı. Yüzünün yarısında, göğsünün bazı yerlerinde ve boynunda yanıklar vardı.

Agarta üstatlarının sürdüğü şifalı merhemlerle kabuk bağlamış ve çok kısa sürede iyileşmeye başlamış olsa da, samanların üzerinde kalıbı çıkmak üzere olan bedenini oynatmaya çalıştı. Neler yaşadığını hatırlıyordu. O savaşçıları, sakçıların katledilişini ve sırtma yediği derin yarıklar açmış pusat hamlelerini...

Sanki içindeki bir kurt acıyla haykırmıştı. Bitti dediği anda tekrar gözlerini açmıştı. Şimdi çevresindeki dört adamın, toprağa ellerini dokunup gülümseyişlerini izliyordu. Börü, kurumuş ve çatlayıp küçük yaralar bağlamış dudaklarını aralayıp "Kimsiniz?" diye seslendi. Apraş ve yanındakiler at arabasının etrafına toplandılar. İhtiyar üstat, Börü'ye gözlerini kocaman açarak heyecanla, "Ben Agarta baş üstadı Apraş! Bunlar da yardımcı üstatlarım. Seni mabetteki yangından biz kurtardık," dedi.

"Burası neresi?"

"Burası atalarının bir zamanlar sarayının olduğu yer Börü."

Börü, gözlerini kısarak başını salladı.

"Babam... Onu kaçırdılar. Bize pusu kuruldu. Onu kurtarmalıyım. Kurt Diyarı'na haber salınmalı!"

Apraş, yattığı yerden kalkmaya çalışan Börü'nün göğsüne dokundu ve yatması için bastırdı.

"Dinlenmelisin. Merak etme, haber gönderildi. Babanı kimin götürdüğünü biliyoruz. Önce şuraya sığınıp gözden kaybolmalıyız. Sana her şeyi anlatacağım."

Börü, nefes nefese başını salladıktan sonra at arabası tekrar harekete geçti. Koca bir mağara girişi gibi görünse de, duvarlardaki oyuklar ve kaybolmaya yüz tutmuş kabartmalar, Börü'nün gözünden kaçmamıştı. Büyük giriş-

ten geçtikten sonra Apraş, meşaleleri yakan üstatlardan, kendisi için tutuşturulmuş olanı alıp ileriye doğru kaldırdı. At arabasının bile geçemeyeceği kadar daralmış olan koridoru inceledikten sonra, "Börü'yü taşımalıyız. Yedek cübbelerinizden birine sarın ve ikiniz taşıyın," dedi.

Yardımcı üstatlar hemen harekete geçip Börü'yü yedek cübbelerden birine yatırıp kaldırdılar. Onu fazla sarsmak istemeseler de zemindeki kırılma ve göçükler nedeniyle sürekli aşağı ve yukarı yürüyorlardı. Börü karanlığın içinde nereye gittiklerini anlamaya çalışırken, meşaleler, daha da üzerlerine yaklaşmış olan tavanı aydınlattığında, muhteşem çizimleri gördü.

Bir ejderha, kanatlarını açmış uçuyordu. Biraz daha ileride gür ağaçlar ve sonrasında dev kurtların üzerinde ok atan savaşçılar vardı. Bir süre yürüyüp, birkaç kez yokuş tırmandıktan sonra nefes nefese kalmış olan üstatlardan biri, yüzüne vuran gece mavisi ışığın kuvvetlenmesiyle etrafa bakıp Apraş'a, "Burası mı efendim?" dedi. Apraş'm onu onaylayan cevabıyla Börü tekrar yavaşça yere bırakıldı. İki üstat, onu bir kayanın dibine yanlamasına bıraktılar. Çevreyi süzen Börü, etrafı inceleyen, dışarıdan vuran ışık huzmeleriyle tavanı ve içeriyi aydınlatan berrak küçük gölün etrafında dikilen adamları izledi. Apraş, hızlı adımlarla yaklaşıp yanma çöktü.

"Ayağa kalkmayı deneyebilirsin Börü. Ağrıların birkaç gün çok olacaktır ama etin birleşti."

"O kadar uzun zaman mı geçti?"

"Hayır, Agarta yöntemleriyle iyileştin. Hadi doğrulmayı dene."

Apraş, Börü'nün başını hafifçe kaldırırken, üstatlar

koşup, bedenine güç verdiler. Hep birlikte Börü'yü acı inlemeler eşliğinde doğrultup, sırtını kayaya yaslayarak oturur pozisyona getirdiler. Apraş, torbadan çıkardığı kurutulmuş et ve biraz ekmeği bölüp, Börü'nün ağzına verdi. Börü ağır ağır ağzındakileri çiğnerken, üstatlardan biri göle yaklaşıp yüzünü yıkadı ve ağzına bir yudum su aldı. Sonra, torbasından tahta bir kap çıkarıp suya daldırdı ve Börü'ye getirdi. Apraş, biraz su verdikten sonra ağzındaki lokmayı yutan Börü, Apraş'm ikinci kez uzattığı lokmaya, "İstemiyorum. Bana neler olduğunu anlat," dedi. İhtiyar adam elindeki aşı, kayanın üzerine bırakıp sıkkın bir iç çekişten sonra bakışlarını Börü'ye dikti.

"Babanla birlikte pusuya düşürüldünüz. Agarta üstatlarından biri, her şeye ihanet edip yaratılış zamanının sırlarının bir kısmına ulaştı ve kaçtı. Bildiği çok fazla şey var. Bildiklerinden birini uyandırıp size pusu kurmada kullanmış. Yanınızdaki onca ere karşı sadece yedi savaşçıyla bu işi yaptı. Bir de kızılyamn özgür savaşçılarının ölen kralı Sayokan'm oğlu Raji'yle tabii."

"Kızılyamn özgür savaşçıları bizim dostlarımızdır. Bunun neden yapsınlar ki? Agarta'ya ihanet eden, neyi uyandırdı ve bizden ne istiyor?"

"Belli ki Sayokan'm oğlu yeni kral olmak için harekete geçti. Kralın kabilesi, bildiğimiz kadarıyla, yükselen dalgalardan en çok yara alanlardan biriydi. Belli ki yeterli kalabalık onu desteklemeyecek. Bu yüzden baban gerekiyordu. Kurt Diyarı'nın hanını götüren güçlü bir savaşçı, onlar için en korkusuz ve eşsiz kral olacaktır fakat hain üstat Kuzgun, onunla neden işbirliği yaptı bilmiyorum. Tanrı'nın Zincirlenmiş Savaşçıları, Sayokan'm oğlu Raji'yle birlikteydi."

"Şu beni yaralayan savaşçılar... Onlar nedir Apraş?"

"Bu, çok uzun bir hikâye ama kısaca anlatabilirim. Onlar, senin yeni düşmanların. Neler yapabileceklerini bilmelisin. Yaratılışın kadim yazıtlarında onlar, yeryüzü tek parçayken, hanlar hanını koruyorlardı. Aslma bakarsan, onlardan önce koruyanlar vardı ama ihanetle suçlandılar. Bu yedi savaşçı, en büyük kağanı koruyorken, bir anda başka bir küçük kralın oyununa geldiler ve bilmeden ihanet ettiler. İhanetlerinin bedeli hem kendileri, hem de tüm yeryüzü için ağır oldu. Erlik Han, gökte imparatorluğunu kurmaya, ordularıyla insan toprağına ayak basmaya başlayınca, göğün adalet pusatları da savaş için hazırlandılar. Büyük savaşı sana her şey bittiğinde anlatırım. Önemli olan bu yedi savaşçıya ne olduğu. Onlar, şimşeklerin efendisi tarafından cezalandırıldılar. Tanrı'ya karşı gelenler, ihanet ettikleri yerde, koca bir taş kılıca zincirlenip taş kesildiler. Çakay Han, şimşekleriyle kırbaçladıktan sonra, eliyle zincirlerini mühürledi."

"Peki, bu isyankârlar nasıl olup da bu kadar güçlüler? Nasıl bu kadar kolay uyandırılabildiler?"

"Bize ihanet eden Kuzgun, belli ki Raji'ye onları nerede ve nasıl uyandırabileceğini söyledi. Bu savaşçılar Börü... Onlar, bu zamanın savaşçılarından çok daha farklıdırlar. Kadim cenkler, çok daha sert ve kanlıydı. Ayrıca çok daha büyülüydü. İhanet ettiklerinde tüm ırkları Çakay Han tarafından katledildi. Geriye sadece onlar kaldı. Şimdi, altından zırhı giyecek olanı koruyup bir kez daha acunu avuçlarına almak isteyecekler. İsyan, ikinci kez ve daha güçlü olacak. Bu onların son şansı! Bir kere kaybettiler Börü. Bir daha kaybetmeyi göze alamazlar."

"Onları nasıl yeneceğim?"

"Sana onların da peşinde olduğu Kızagan Tengri'nin Kılıcı'nı vereceğim. O burada, yanımızda. Kuzgun, mabette asıl o kılıcın peşindeydi. Onları durdurabilecek en büyük silahm peşinden gitti ama ondan önce davrandık. Onların savurduğu pusatları durduramadm ama savaşın efendisinin kanına mirasıyla, bunu yapabileceksin. Onlar her savaşçıdan daha güçlü ve daha hızlıdırlar. Bu yüzden onlara "Yenilmezler" denir. Fakat onlardan birinin kellesini alırsan, yaptıkları tüm planlar ve umutları yok olacaktır. İçlerini korku kaplayacaktır."

Börü, dişlerini sıkarak biraz daha doğruldu.

"O zaman neyi bekliyoruz Apraş. Neden buradayız?"

"O savaşçılar sırtına pusatlarını geçirirken, kanından olan herkesin sonunu getireceklerini söylediler. Alpagut Han ellerinde. Herkesi yok ettikten sonra en son onu öldüreceklerdir. Belli ki Raji, deden Börü Han ve Cerdukay Kağan'dan geriye tek soy kalmamasını istiyor. Bunu ya tüm Kurt Diyarı'nı ele geçirmek için ya da o tahta emrinde olacak birini geçirip güçlü orduyu fetihlerde kullanmak için istiyor."

"Yağıyla hiç kimse birlik olmaz. Böylesi bir ihaneti kimse yapmaz. Kurt Diyarı'nı ele geçirmek istiyorsa, bunu savaşla yapmak zorunda."

Apraş, başını sallayarak gülümsedi.

"Kimin ne olduğu iki parıltıda belli olur genç tigin. Birincisi; altının parıltısı, İkincisi de kudretin göstergesi olan tahtın yanında duran kağan pusatının parıltısı. Umarım dediğin gibi olur ama unutma, atan Taragay, Kurt Diyarı'nın hayalini çok uzun yıllar önce kurdu ama Cerdukay

Kağan'in babası onu engelledi. Bilmeden, sadece güç için yağı yerine birbirleriyle cenk ettiler. Şimdi dinlen, güçlenmelisin. Kendini hazır hissettiğinde, ne yapacağımıza karar vereceğiz. Biraz gözden uzak, neler olacağını izleyeceğiz. Ölüm haberin obana vardığında, bakalım Kurt Diyarı'nda neler olacak."

Apraş ve Börü'nün konuşmaları bittikten sonra üstatlar, hepsi birer köşeye geçip uzandılar. Apraş, uyumadan önce elindeki tozla yere bir sınır çizip karanlık tinlerin kendilerini bulmasını engellemek için kadim sözleri fısıltılarla etrafa söyledikten sonra uykuya daldı. Börü ise bir süre uyanık kalıp olanları izledikten sonra göz kapaklarını kapattı. Açık gecede, mağaranın deliklerinden suya vuran ay ışığı tavana dalgaları yansıtıyorken, derin uykusundan uyanan Börü, gözlerini araladığında bir süre etrafı dinledi. Suyun ve duvarları yalayan rüzgârların dışında başka bir ses işitilmiyordu. Yerinden hafifçe doğrulup ayağa kalkmaya çalıştı. İlk başta başaramasa da ikinci de, sırtını yasladığı taştan destek alarak kalktı.

Kurumuş ve çatlamış dudakları, yüzünün gerilmesiyle daha acıdı. Biraz doğrulup etrafa baktı. Ayakta durmakta zorlanıyor, dengesini kaybetmemek için bacaklarını zorluyordu. Üstatlarm arasından yavaş adımlarla geçtikten sonra suyun kenarına geldi. Yere doğru eğilip kollarından güç alarak dizlerini büktükten sonra, tek eliyle yüzüne su çarptı. Kuruluktan yanan dudaklarındaki ferahlık ve yüzündeki serinleme onu biraz rahatlatmıştı. Elini suya daldırıp bu sefer ağzına suyu götürdü. Bir yudum çektikten sonra ay ışığıyla parıldayan berrak suya baktı.

Derin derin nefes alırken, elini bir kez daha suya dal-

dıracağı sırada yüzünün yansımasını fark etti. Gözlerini kısıp kafasını sağa sola oynattıktan sonra tek eliyle saçlarını arkaya doğru yatırdı. Bir değişiklik vardı ama anlayamıyordu. Elini yüzünde gezdirdiğinde, sağ yanağının ve boynunun yarısının sırüna doğru kabukla kaplı olduğunu fark etti. Saçlarının bir kısmının ucundaki yanma sonrası kalan izlere baktı. Yüzünü ay ışığının geldiği tarafa doğru döndürüp suya dikkat kesildi. O anda öfkeyle, "Hayır!" diye bağırdı.

Elleriyle kayaları parçalayacakmış gibi sıkmaya, yüzünün hâline isyan etmeye başladı. Öfkeden alın damarları belirginleşmiş, avazının çıktığı kadar bağırıyordu. Üstatlar ve Apraş bir anda yerlerinden fırladılar. Üç üstat Börü'ye doğru gideceği sırada Apraş, onlara eliyle durmalarını işaret etti. Apraş, bulundukları mağarayı öfkeli bağırışlarıyla inleten Börü'ye yaklaşıp omuzundan tuttu.

"Börü! Börü! Dur yiğidim!"

"Yüzüm... Yüzümü ne hâle getirmişler! Köpekler!"

"Börü dinlenmelisin, şimdi bunları düşünme! Hadi gel!"

Apraş, kolundan tutup Börü'yü kaldırmaya çalıştığı anda, kendini sırtüstü yere bırakıp nefes nefese kalmış bir hâlde, yumruklarını sıkmaya başladı. Dişleri kilitlenmiş, gözlerini acıyla sıkmıştı. Apraş hemen üstatlara işaret edip "Lotus kökü!" diye seslendi. Üstatlardan biri hemen küçük bir şişeyi deri torbadan çıkarıp Apraş'a getirdi. Altın sarısı sıvının kapağını açan Apraş, Börü'ye koklatıp onun rahatlamasını sağladı.

Börü, kendinden geçmiş bir hâlde üstatlar tarafından kalktığı kayalığa yaslanmış bir hâlde yatırıldı. Üstatlardan

biri Apraş'a dönüp, "Yeni görüntüsünü kabullenmesi güç olacak efendim," dedi.

"Her şey ona bağlı. Durumunu kabullenip pusatını beline takıp Kurt Diyarı'na gidebilir ya da burada, yaşayan bir ölü olarak kalır. Zaman gösterecek."

"Ya burada kalırsa efendim? O zaman ne yapacağız?"

"Kendini bir ölüm sessizliğine gömerse, onu uyandırmak için uğraşacağız."

Kara Haber

Büyük Mabet'ten sağ kurtulan, üçü yaralı on sakçı, yeni günün ilk ışıklarında Alpagut Han'ın otağının bulunduğu obanın girişinde belirdiler. Otağın girişindeki gözcüler hemen harekete geçip atlarını gelenlere doğru sürmeye başladılar. Bu sırada oba içine haber gönderildiğinden, Bangu Bey, Asena ve Ceren Hatun, bir anda dışarı fırladılar. Ceren Hatun'un yüreğine bir anda düşen o ateş, kara haberin geldiğinin habercisi gibiydi. Asena ise Bangu Bey ile kısa bir süre göz göze geldi. Bangu Bey'in gözlerinde ilk kez tedirginlik gören Asena, derin derin nefes alarak sakin kalmaya çalışıyordu. Budun ise obada yankılanan gelenlerin olduğu haberiyle çadırlarından fırlamış, obanın girişine bakıyordu.

Kuyaglan parçalanmış ve kötü durumda olan on sakçı, onları karşılayan gözcü birliğiyle hızla otağın önüne geldiler. Budun, kalabalık bir insan dalgası şeklinde etraflarında toplanmaya başlamıştı bile. Bangu Bey, atlarından inen üçü yaralı ere baktı.

"Size ne oldu? Çabuk anlat çabış!"

En önde bekleyen çabışın bakışları toprağa düşmüştü. Asena dişlerini sıkarak çabışm kolunu tutup sarstı.

"Anlatsana be adam! Babam nerede? Börü nerede?"

"Alpagut Han... Kaçırıldı."

Tüm budun şaşkın bir hâlde uğultuyla konuşmaya

başlarken Bangu Bey, "Bu nasıl olur? Onu kim kaçırabilir?" diye sert bir çıkış yaptı.

"Beyim, mabette pusuya düşürüldük. Nasıl oldu bilmiyorum, sanırım on kişilerdi, tam hatırlamıyorum. Durdurulamaz savaşçılardı. Erlerimizi diri diri yaktılar. Üstatları kılıçtan geçirdiler."

Ceren Hatun'un gözleri açılmış, nefes almakta zorlanmaya başlamıştı. Asena, "Ya Börü? Babamla birlikte mi kaçırıldı? Kim yaptı bunu?" diye bağırdı.

"Hanımım..."

"Konuş! Börü nerede?"

"Börü Bey uçmağa vardı!"

Bir anda sanki zaman durdu. Kaskatı kesilmiş bedenler, öylece çabışm suratına bakıyordu. Ceren Hatun, hiçbir şey diyemiyor, nefesi sanki ciğerine gitmiyordu. Asena, başını sağa sola sallayarak çabışm kuyagma yapıştı. Bangu Bey, elleri titreyerek Ceren Hatun'un yanına gidip kolundan tuttu. Sessizlik, Börü'yü çok seven ve atası Börü Han'ın admı onun gibi kahramanlıklarla yaşatacağını düşündükleri yiğit için yükselen acı dolu ağıtlarla bozuldu. Asena çıldırmış gibi çabışı sallıyordu.

"Onu nasıl koruyamazsınız ahmaklar! Babamı... Börü'yü... Kardaşımı nasıl koruyamazsınız!"

Asena öfkeyle pusatına davranacağı sırada, birliğinin komutanı Almila yetişti. Kolundan tutup, nemli gözlerle, "Dur hanımım! Otağa geçelim hadi!" diye onu geriye çekti. Asena birkaç adım geri atarken, parmağıyla çabışı işaret etti.

"Kurt Töresi'ne göre yargılanacaksın çabış!"

Ceren Hatun ise kireç gibi olmuş suratıyla otağa girdi.

Yürüyen bir ölü gibiydi. Hiçbir şey söylemiyordu. Bangu Bey, erlere otacıları çağırmalarını emretti. Asena ise hemen arkalarından Almila ile otağa girdi. Bangu Bey, hizmetkârlara Ceren Hatun'u yatağına götürmelerini ve otacıları beklemelerini emretti. Belli ki şok geçiriyordu. Asena ise otağın içerisinde çıldırmış gibi bağırıyor, önüne gelen her şeyi tekmeliyordu. Bangu Bey, Asena'yı omuzlarından tuttu.

"Asena! Kendine gel! Bunu yapan her kimse, yakında haberi gelir. Öfkeni onlara saklayasm kızım! Anan kendinde değildir. Binlerinin bu acıyı içinde yaşaması lazım, budun bunu bekler."

Asena, gözlerinden akan yaşlarla bir anda Bangu Bey'in elleri arasından kayıp yere çöküverdi. Dizlerinin üzerinde, ellerini tahta tabana dayayıp "Bu bir savaş değildir Ulu Bangu. Sadece bir savaş olmamalı."

Bangu Bey, yere eğilip dizleri üzerine çöktü. Asena'nın saçlarını düzeltip "Bu sadece basit bir savaş olmayacak kızım!" dedi. Asena gözlerini öfkeyle Bangu Bey'e doğru kaldırdı. Aklarına kan oturmuş, nemlenmiş gözlerinde ateş vardı.

"Bunu yapanlar her kimse, onların kanında kendi budunlarını yıkayacağım. Cansız bedenlerini de yurtlarının dört bir yanındaki ağaç dallarına astırıp etlerini yiyen kargalarla acunun dört bir yanma kurtların töresini duyuracağım!"

Bangu, dişlerini sıkarak sakalı titrer bir hâlde, "Gök ve yer arasındaki her adım toprağı, onların tamusu yapacağız Asena!" dedi. Almila'ya başıyla işaret verip onu götürmesini emretti. Almila, Asena'yı kolundan tutup kaldırdıktan

sonra otağın diğer odasına götürdü. Otacılar geldiğinde ona da sakinleştirici yağ koklatmalarını isteyecekti. Bangu Bey ise öyle tek başına kaldığında ardında kalan Han tahtına baktı. Atalarının hayalleri oradaydı. Hep bu kağanlık için savaşmış ve ölmüşlerdi.

"Kurdun tahtına saldıranlar, bizi yıkmayı kolay sanırlar. .. Tinin kut bulsun ağabeyim. Merak etmeyesin. Beni o kurdun tepesine ilk bindirdiğin zamanı hatırlarım. Sözümü de hatırlarım. Güçlü olacağım. Seninle birlikte canını feda edenler için, Cerdukay Kağan ve Aysera Hatun için, kanımın son damlasına kadar ant olsun! Yıkılmayacağız!"

Bangu Bey, sonrasında otağın girişine doğru dönüp, ulakların hepsini çağırmalarım emretti. Kısa sürede koşarak gelen onlarca ulak ve Tendübay'm ulağına sert bir sesle, verecekleri haberi söyledi;

"Kurt Diyan'run Han'ı Alpagut Han ve oğlu Börü, Büyük Mabet'te pusuya düşürülmüşlerdir. Tini kut bulsun, Börü uçmağa varmıştır. Hanımız Alpagut Han ise kaçırılmıştır. Yağının kim olduğu yakında belli olacaktır. Tüm. beyler, Börü için düzenlenecek olan temsili törene katılacak ve ordularını cenk için hazırlamaya başlayacaklardır."

Ulakların hepsi mesajı dinledikten sonra otağdan çıktılar. Her birine birer mesaj yazmak için zaman yoktu. Erlere Börü'nün ölüm töreni için hazırlıklara başlamalarını emrettikten sonra kurt tahtına oturdu. AgartalılarTn kendisine verdiği Ejder Çarkı'nı çıkardı. Uzun süre inceledikten başını sallayarak "Keşke böyle olmasaydı..." dedi. "Acun denen uçsuz topraklarda ne köpek sürüsü tükenir, ne de yağı!"

Demirdağlı

Kızılyanm özgür savaşçılarının sarayında ise beyaz taşları hızla adımlayan ayaklar, bir anda durdular. Dizler kırılıp yere çöküldü ve başlar eğildi. Sonra kalkıp çekingen gözlerle bakan kabile liderleri, yedi yenilmez muhafızın koruduğu altın kuyaglı kralları Raji'ye baktılar. Yüzünde anlamsız bir gülümseme olan Raji'nin bu hâli, kabile liderlerini korkutuyordu. Dış görünüşü, yıllarca emrinde oldukları Kral Sayokan'm oğlu gibiydi ama göz bebeklerindeki parlaklık, içinde bir şeytanın olduğunun göstergesiydi. Kuzgun, her zamanki gibi yanı başında dikiliyordu. Kızıl renkteki, sarayın görevlilerine özenle yapmalarını emrettiği altın işlemeli cübbesini giymişti. Kral Raji, yine her zamanki gibi en önde bekleyen ihtiyar kabile liderine baktı.

"Duha ve diğerlerinin ölümünden sonra karışıklık çıkaran oldu mu? Savaşçıları arasında ikilik ya da isyan görüldü mü?"

"Hayır Kral'ım. Herkes kudretiniz karşısında boyun eğmektedir."

"Tek bir çatlak ses çıkarsa, o çatlak açılmadan, en yakın komutanınız olsa bile kellesini uçuracaksınız. Orduda cenk edecek savaşçılar her zaman bulunur ama çatlak bir ses çıkarsa, onu durdurmak gün geçtikçe imkânsızlaşır. Şimdi hepinize bir görev vereceğim."

Kabile liderleri, krala dikkat kesildiler. Kral Raji tahtından kalkıp yavaş adımlarla taht merdivenlerinden indi. Liderlerin karşısına geçip hepsinin gözlerine baktı.

"Kurt Diyarı'nm Hanı elimizde ve oğlu öldürüldü. Onu kurtarmak için ordularına çağrı yaptıklarına eminim. Hem, Börü'nün de öcünü almak için tüm gücüyle saldıracaklardır. Bu yüzden sen burada kalacaksın ihtiyar."

İhtiyar kabile liderini yanına çektikten sonra, ellerini arkasında bağlayıp liderlerinin etrafında yavaş adımlarla dönmeye başladı.

"Sen burada kalıp orduyu savaş düzenine sokacaksın. Geri kalanlar ise en iyi komutanını sarayın harasına gönderecek. Hepiniz için birer at hazırlattım. Heybeleri altınla dolu alan atlar. Yanınıza en güvendiğiniz savaşçılardan birer birlik kurup Kurt Diyarı'na yola çıkacaksınız. Birer ticaret kervanı gibi yol alacaksınız. Dikkat çekmeden ilerleyeceksiniz. Bangu Bey, yani Alpagut Han'ın amcası, şu anda Kurt Diyarı'nm merkezinde olmalı. O, Batının Yabgusu. Doğu ise canını aldığım Börü'nün kardeşi Asena'nm elinde. Doğudaki ve batıdaki beyler, bir anda üzerlerine çöken bu kara bulutlardan tedirgin olmuş olmalılar. Bu diyarı ve beyleri hepiniz benden daha iyi biliyorsunuz. Öyle değil mi?"

Kabile liderleri hep bir ağızdan, "Evet Kral'ım!" dediler.

"Bu altın yüklü atları, bizimle işbirliği yapabilecek olan beylere götüreceksiniz. Onlara kan yerine altın sunacaksınız. Gelecek, zenginlik, daha güçlü ordular ve hatta... Saraylar! Kurt Diyarı, yakında Alpagut Han'ın elimizde olduğunu öğrenecektir. Şu an için güvendikleri iki kişi var;

Tendübay Kağan ve Buga Kağan. Onlarla ben ilgileneceğim. Ben aslanın dişlerini sökerken, sizler pençelerini çekeceksiniz. Kurt Diyarı, aniden gelen kayıpların tedirginliği ve kendi içlerindeki anlaşmazlıklarla uğraşırken, bizler yavaş yavaş babamın ordusunda savaştığı Börü Han'ın soyunu yok edeceğiz. Sadece onlarla da kalmayacağız. Cerdukay Kağan'm oğullarını da, onlardan sonra yok edeceğiz. Hepsinin kellesini bu sarayın burçlarına asıp kadehlerimizi işe yaramaz ruhları için kaldıracağız!"

Kabile liderlerinin bir anda gözleri parlamıştı. Tendübay Kağan'dan özellikle nefret ediyorlardı. Acımasızdı ve onları defalarca savaşçılarının önünde küçük düşürmüştü. Kabile liderleri gülümseyerek krallarının sözünü onaylarken, ihtiyar lider yine sıkkın bir hâldeydi. Belli etmemek için zorla, aralıklarla gülümsüyordu fakat oynadıkları oyunun başarısız olma ihtimali nefesini kesecek kadar onu korkutuyordu. Kral Raji'nin sözü bittiğinde iki elini kaldırarak liderlerine kapıyı gösterdi.

"Gidin! Gidin ve bana, benim için savaşacak kurtlardan haberler getirin!"

Kral Raji, kabile liderleri dışarı çıktıktan sonra ihtiyar lidere döndü.

"Şu küçük kağanları bir de ben ziyaret edeyim ihtiyar. Kuzgun burada kalacak. Ben gelene kadar emirleri ondan alacaksın. Orduyu hazırlamaya başla. Filleri, iki dişlileri, taş atıcılarını... Her şeyi! Anladın mı ihtiyar? Bu savaşın iki sonu olacak; ya bizim yanmış bedenlerimizin külleri bu engin denize uçuşacak, ya da onların bedenleri akbabalarımıza ziyafet olacak. Eninde sonunda, bu topraklar kana bulanacak. Tek hatada, kellen ayaklarıma düşer ihtiyar!"

"Emredersiniz Kral'ım. Merak etmeyin, her şey istediğiniz gibi olacak."

"Bu kadar karışık bir orduda casuslar olabilir. Dikkat etmelisin. En iyi adamlarından birkaçını sadece bu iş için görevlendir. Ne konuşuluyor, dikkat çeken biri var mı? Her şeye kulak kabartsınlar. Benim sarayda olmadığımı da kimse bilmeyecek."

"Emredersiniz Kral'ım!"

Kral Raji, arkasına döndüğünde Kuzgun başıyla selam verdi. Kral çıkış kapısına doğru yürümeye başladığında sesi yankılandı;

"Yenilmezler! Gidiyoruz!"

Yedi savaşçı etrafında yerlerini alıp taht salonundan dışarı çıktılar. İhtiyar lider dışarı çıkarken Kuzgun, "İhtiyar!" diye seslendi. Lider arkasını dönüp, Ağartalı üstada baktı.

"Kelleni uçurtacak bir şey yapma sakın! Belki duymuşsundur, benim daldaki kuşlarda gözlerim vardır."

"Duydum üstat Kuzgun, merak etmeyin."

İhtiyar lider öfkeyle dışarı çıkarken, Kral Raji, yedi muhafızıyla bir odaya girdi. Uzun ve duman rengindeki cübbeleri giydikten sonra Kral, muhafızlarına kısık bir sesle, "Bizim kim olduğumuzu gideceğimiz yere kadar kimse bilmeyecek. Çok dikkatli olun. Gözlerinizi dört açın. Gittiğimiz yer, düşmanlarımızın en güçlü kuvvetlerinin olduğu yerlerden biridir. Benim emrim olmadan, orada asla kan dökmeyeceksiniz. Size pusat kaldırılsa bile, ben demeden asla harekete geçmeyeceksiniz."

Yedi yenilmez, krallarının sözlerini onayladıktan sonra sarayın arka çıkışlarından birinden ağaçların arasına

daldılar. Kuzgun'un kendileri için ormanlık alana getirdiği atlara binip hızla aslanın otağına doğru yola çıktılar.

Kral Raji yola çıkarken, Börü ise üstatların getirdiği yemeklerden yemiyor, ara sıra sadece su içiyordu. Üzerindeki parçalanmış kuyagım çıkarmış, üzerine, Apraş'ın üstatlarının yol üzerinden aldığı kalın, geyik postlarından birini giymişti. Apraş durumdan oldukça mutsuz bir hâlde, Börü'nün gözlerindeki umutsuzluğu izliyordu. Kaç gün daha böyle devam edeceğini kestiremiyordu. Gün, bir önceki gibi umutsuz bekleyişle yerini karanlığa bıraktığında Apraş, bir torbadan çıkardığı kumları savurarak uyudukları yere sınır çizdi. Kara tinler için devamlı tedbir alıyordu. Üstatlar uyuduğunda Börü, babasının kaçırıldığı anı tekrar tekrar hatırlayıp kendine kızıyor, için için kendini suçluyordu.

Üstatlar uykuya daldıktan sonra Börü'nün göz kapakları da bir süre sonra kapandı. Hülyalarında bile yüzünü yakan ateşi görüp, acısını hissediyordu. Sırtından gelen bir irkilmeyle, derin bir nefes alıp gözlerini açü. Tam karşısında, çok uzun boylu, yüzü kapalı, kara kuyaglı bir adam dikiliyordu. Sesini çıkaracağı anda, adamın eli sanki uzarcasına bir anda ağzını kapattı. Gök rengi gözleri, tüm yıldızları içine hapsetmiş gibi parıldıyordu. Yavaşça eğilip "Ne kadar bağırsan da seni duymayacaklar," dedi ve elini çekti. Börü, şaşkın bir hâlde adama bakıyordu.

"Nesin sen? Seni kim gönderdi?"

Ağzı kapalı adamın hafif kahkahası duyuldu bir anda. Sonra kaşlarını çatıp "Ne olduğumu daha sonra anlayacaksın. Belki de hiç anlayamadan bu acundan gideceksin. Kimin gönderdiğine gelirsek... Bunun da bir önemi yok.

Sadece söyleyeceklerimi dinlemeli ve ben yürürken, arkamdan gelmelisin," dedi.

"Kara tinler buraya giremez. Bu sınırı geçemez."

"Ben kara tin değilim. Şimdi kalk ayağa ve benimle gel."

Börü, yüzünü ekşiterek ayağa kalktı. Her geçen gün daha iyi olsa da yaraları hâlen acı veriyordu. Uzun boylu, kara saçları sırüna kadar uzanan adam, Apraş ve diğer üstatların yanından gayet rahat bir şekilde yürüyerek geçti. Gölün kenarına vardığında durup yanma gelen Börü'ye baktı. Tek elini göle doğru kaldırıp "Senin gibi kaç savaşçı gördüğümü, tahmin bile edemezsin. Artık adlarını bile hatırlamıyorum," dediği anda gölün suyu bir anda karşıdaki duvara doğru yükseldi. Su kütlesi, duvann önünde koca bir sur oluşturmuştu. Çekildiği zemindeki eski pusatlar, kuyaglar ve hayvan kemikleri Börü'nün dikkatini çekti. Yaşadığı ânın verdiği şaşkınlıkla, dibindeki suya kadar hepsi duvara çekilen göle doğru yürümeye başladı. Uzun boylu adam, duvara doğru kalkmış suya bir adım kala durdu. Karşılarındaki berrak sudaki Börü'nün yansımasına bakıyordu.

"Bu hayat fışkıran sular, kaç savaşçının yansımasına şahit oldular, tahmin bile edemezsin. İlk savaşçıyı hatırlıyorum. Tann'nm yolundan sapanlara karşı adalet ordularını yöneten o yenilmez savaşçı; Göktaş! Ne kadar heybetli ve korkusuzdu. Aldığı savaş yaraları o kadar ölümcüldü ki, düşmanları onun yaşamayacağını, karanlığın kazandığını sanmışlardı. Fakat göğün kudreti, ona dokunulmasına izin verdi."

Bu sırada bir anda gök patlayıverdi. Mağaranın içinde

yankılanan ses ve deliklerden giren ışıklar Börü'yü gitgide daha da heyecanlandırmaya başlamıştı.

"Göğün kudreti, ona tüm yeryüzünü titreten bir gürültüyle dokununca, karanlığı tekrar bir telaş sardı. Karanlığın komutanlarından biri kendine çok güveniyordu. Göktaş daha önce yaralanmış, hatta ölümün eşiğine gelmişti. Bunu tekrar yapacaklardı. Fakat bilmedikleri bir şey vardı."

Hemen arkalarındaki çamurlu zemin büyük bir gürültüyle sallandı ve koca bir delik açıldı. Börü, Apraş ve üstatlara baktı. Böyle bir seste nasıl olur da uyanmazlardı? Uzun boylu adam gülümseyerek "Onlar, ben istemediğim sürece uyanmazlar. Dinlemeye devam et!" dedi. Börü, başını sallayarak adama odaklandı.

"Nerede kalmıştım? Hah! Bilmedikleri bir şey vardı... Göktaş, göğün kutunu aldıktan sonra adalet ordularını hiç olmadığı kadar iyi yönetti. Tek bacağını bile karanlıkla olan savaşta kaybetti ama yenilmedi. Kendine çok güvenen düşman komutanlarının kellesini o hâldeyken aldı."

"Bunu nasıl yapabildi? Bunları neden bana anlatıyorsun?"

"Nasıl yaptığını uzun uzadıya anlatmaya gerek yok. Önemli olan, sana ilk adalet ordusunun komutanının taşıdığı şeyi anlattım; Kızagan Tengri'nin KılıcTnı! Onu son taşıyan ve koca bir imparatorluğu yöneten kağan, dev bir kıtayla beraber yok oldu. O senin atalarından biriydi. Deden Börü Han, göğün yüzüğüyle üzerine düşeni yaptı. Şimdi şurada yatan üstatlar, senden Kızagan Tengri'nin KılıcTnı alıp sadece adaleti sağlamanı değil, o adaleti devam ettirmek için koca bir imparatorluk yolunu açmanı bekliyorlar.

Ama sen, ağlak bir çocuk gibi kaya dibinde oturmuş, pusat sallaması gereken ellerinle, yüzünü avuçlayıp olanları sorguluyorsun."

"Ne yapacağımı bilmiyorum."

"Biliyorsun ama emin değilsin. Sana Börü adı boşa verilmedi. Bunu düşünmelisin. O kılıç, senin içindeki hesaplaşmaları bekleyecek kadar önemsiz değildir. Şöyle anlatayım; insanlar ağaçlar gibidir Börü. Onlar da uzaktan aynı görünürler. Hepsinin gövdeleri, dalları ya da yaprakları vardır ama aralarında farklı isimlerle anılırlar. Bir elma ağacı ile kayın ağacı aynı değildir ama ikisi de ağaçtır. İnsanlar da böyledir. Kimi, parlak taşlara şekil verir, göz kamaştırır. Kimi, dev saraylar yapar, ağızları açık bırakır. Kimi, en uzak diyarlardan suyu inanılmaz bir beceriyle şehirlere getirir. Herkes doğuştan farklıdır. Kimileri de doğuştan savaşçıdır. Adalet için pusat sallamak, onun kanında vardır. Sen olmazsan, muhakkak bir başkası olur. Adalet orduları asla başsız kalmaz!"

Yüzü kapalı, uzun boylu adam, kollarını iki yana açıp suyun yükseldiği duvarı bir anda paramparça etti. Sular dışarıya çılgınca boşalırken, açılan duvardan içeri dolan sert rüzgâr ve su taneleri, Börü'nün yüzüne birer iğne gibi çarpıyordu. Ses, gittikçe sertleşerek gür bir hâlde yükseldi;

"Seçim senin! Bir Börü ölür, başka bir Börü doğar! Adlar önemli değildir. Önemli olan pusatın gölgesini tüm diyarda gezdirebilecek bir savaşçının, diyara adım atmasıdır! Bu, kutlu bir görevdir!"

Bir parıldama ve arkasından gelen, tam alnına oturan sert bir darbeyle Börü'nün ayakları yerden kesildi, açılan çukurdan aşağı düştü. Çukurun çamurlu zeminine sırtını

vurduğunda, kaymaya devam ettiğini fark etti. Bir süre aşağı, sonra düz bir şekilde gittikten sonra sanki arkasından biri itmiş gibi yukarı doğru fırladı. Devasa büyüklükteki başka bir mağaranın içinde buldu kendini. Etrafında kılıçlar, eski bakır sürahiler, masalar vardı. Ellerinden güç alıp ayağa kalktığında karşısında duran tahtı gördü. Tepesindeki kurt başını ve duvarda asılı olan, parçalanmış, tozlanmış bayrağı fark etti.

Yüzündeki çamuru koluyla silip ellerini üzerine sürttü. Örümcek ağı bağlamış tahtta göz gezdirdikten sonra yarısı çürümüş, üzeri tozla kaplı bayrağın ucunu silkeledi. Etrafa yayılan tozdan dolayı gözlerini kapatıp elini ağzına ve burnuna götürdü. Kısa bir süre sonra göz kapaklarını araladığında, karşısında rengi zamana yenik düşmüş ama belli olan yeşil zemin üzerine işlenmiş, beyaz kurt başını gördü. O an nutku tutuldu. Binlerce yıl önceki atalarının hüküm verdiği yerlerden biriydi burası. Bu bayrak, onlardan kalmaydı. Cerdukay Kağan zamanında kendilerine geceler boyu anlatılan, sıcak şerbetlerle gülümseyerek ve şaşırarak dinledikleri adamların yeriydi burası. Zile'nin büyük bir heyecanla anlattığı kudretin merkeziydi. Demirdağlılar'a aitti bu taht. Ya kağanının ya da prenslerinden birinin olabilirdi. Bu sırada çürümüş olan duvardaki çiviler biraz önceki sallanma sonrasında daha fazla duvarda tutunamadı ve bayrak bir anda yere düştü. Börü, eğilip bayrağı alırken, duvardaki yazı dikkatini çekti.

"Ulu Kara Dağ'da çamura bulanıp can bulan Ulu Han Ata'dan, acuna hükmeden Gök Kağan'dan gelen soyumuzla, Ra-Mu'nun ordularında, Kurtların Kağanının buyruğunda, biz Demirdağlılar adalet için ant içtik!"

Bu sırada üstatlar uyandılar ve neye uğradıklarını şaşırmış bir hâlde etrafa baktılar. Apraş'm gözleri doğrudan kılıcı aradı. Yanı başmdaydı ama Börü ortalıkta yoktu. Göl suyunun bir delikten boşaldığını fark etti. Karşılarındaki mağara duvarı tamamen parçalanmıştı. Apraş, "Beni takip edin," deyip yardımcı üstatlarıyla suya girdi. Su, artık sadece bellerine kadar geliyordu. Yok olan mağara duvarına yaklaşan Apraş, hemen sol taraftan bir insamn yürüyebileceği bir yolun olduğunu fark etti.

Dikkatle çıktıktan sonra, aşağıya bakmadan yoldan dikkatlice ilerledikten sonra tepeliğin daha yüksek bir noktasma geldi. Bir giriş vardı. Dev bir kapı şeklinde, elinde kırbaç tutan, kurt işlemeli kuyag giymiş bir savaşçının kabartması olan girişe yaklaştı. Üstatlarla içeri girdiklerinde, Börü'nün arkası dönük hâlde, koca salonun pencerelerinden birinden baktığını fark ettiler. Apraş, ardındaki yardımcılarına eliyle beklemelerini işaret edip yavaş adımlarla yürümeye başladı. Bir yandan çevreyi süzerken bir yandan da Börü'yü izliyordu.

"Börü!"

Genç savaşçı ardını dönüp, gülümsedi.

"Hoş geldin Apraş. Atalarımdan kalanlarla dolu bu koca salona hoş geldin."

Apraş, gülümseyen Börü'ye yaklaşıp "Gülüyorsun... Fakat sen..." dediği sırada Börü, elini baş üstadın omzuna attı.

"Biliyorum, şaşkınsın Apraş. Ben bir Börükanım. Yapmam gerekeni de yapacağım. Atalarım, onlardan çok öncekiler nasıl yaptıysa, ben de öyle yapacağım. Bu ad bana boşuna verilmedi. Aysera Hatun, yiğit dedemin adını, yiğitlik yapmam için verdi. Fakat artık bu adı taşıyamam."

"Ne dersin Börü? Daha açık konuş."

"Börükan kanı korunmalı Apraş. Babam dışında diğerlerinin de başına ummadığımız şeyler gelebilir. Her şeye rağmen, bir cenk kaybedilse bile, tekrar diriliş yok edilmemeli. Bir Börükan hayatta kalmalı. Zamanı geldiğinde yine çıkmak için yaşamalı. Bu yüz, benim yüzüm değildir Apraş. Bu artık Demirdağlı'nm yüzüdür. Orada yazan atalarımın sözü... Ben artık o sözü bu zamanda yaşatacak olanım. Ben, Kızagan Tengri'nin Kılıcı'nı savuracak olan Demirdağlı'yım!"

Demirdağlı...

Adı artık buydu.

Ya geleceği?

Kendini öldürmüş olan yeni bir adam, yeni bir savaşçı, ne yapabilirdi?

Bunu zaman gösterecekti.

Aslanın Otağı

Tendübay ve Buga, Alpagut Han'ın otağına gönderdikleri ulağın dönmesini beklerken, obanın girişinde hiç beklemedikleri ve tanımadıkları biri belirivermişti. Tendübay, gözlerini kısıp omuzlarına düşen açık saçlarını elleriyle topladı.

"Bu da kimdir Buga? Tanır mısın?"

Otağın ilerisindeki ihtiyar demircinin dükkânı önündelerdi. Buga, homurdanarak "Giydiği gösterişli kuyaga bakılırsa, bol altını olan ve bize salma vermek isteyen biri olabilir ağabey," dedi ve gülmeye başladı. Tendübay, kardeşinin iri omuzlarına sertçe vurup kahkaha attı.

"Sence nerenin efendisidir?"

"Biz acunun efendisiyiz ağabey, hangi çiftliğin atlarına kamçı vurduğu önemli mi?"

Barslar her zamanki gibi temkinli ve otağın önünde etten duvar örmüş bir şekilde bekliyorlardı. Korkusuz komutanları Çoğa, beyleri otağa girerken, kendilerine doğru yaklaşan altın kuyaglı adamı ve çevresindeki ay kadar beyaz tenleri olan savaşçıları süzüyordu.

Kral Raji, atını Çoga'nm önüne kadar getirip durdurdu. Otağla arasında yirmi adımlık bir mesafe vardı. Her dört adımda çember yapmış Barslar'ın etkileyici görüntüsüne bakıp atından indi. Çoga'nm kafasının iki yanındaki kılıç çizimlerine bakan Raji, "Sen Çoğa olmalısın... Adını

çok uzun zaman önce duymuştum. Şu mağarada Yurtsuzları sıkıştırıp yakan komutansın, değil mi?" dedi.

"Adım Çoğa. Burada gördüğünüz her savaşçı bana bağlıdır. Aslanın buyruğunu, savaşçıların pusatlarma fısıldayanım. Bahsettiğiniz şeyi hatırlamıyorum. Öldürdüğüm köpek sayısmı saymayı bırakalı çok uzun zaman oldu. Sen kimsin savaşçı?"

"Ben Kral Raji! Kızılyanın özgür savaşçılarının kralıyım! Kağanınla görüşmeye geldim."

Çoğa, bir anda küçümser bir şekilde gülümsedi.

"Demek sonunda bir kral seçebildiler. Onları son gördüğümüzde davul çalıp Yurtsuz doyuruyorlardı! Neyse, kağanım gerekeni söyler. Otağa tek yürüyeceksin. Pusatlarını burada, Barslar'a teslim edeceksin. Yanında getirdiğin savaşçıların, ilk bayrağa kadar çekilip orada bekleyecekler."

Raji arkasına dönüp, ilk aslanlı bayrağın olduğu yere baktı. Çoga'nın aşağılayıcı konuşmasına öfkelenmiş bir hâlde, yenilmezleriyle göz göze geldi. Başıyla söyleneni yapmaları için işaret ettikten sonra pusatını çıkardı. Yanına yaklaşan Barslar'dan birine verdikten sonra Çoga'nın dibine kadar girip "Kollarını iki yana aç!" sözüyle bir kez daha öfke patlaması yaşadı.

"Ben bir Kral'ım! Ben Kral Raji'yim!"

"Aslanın otağına gireceksen, denileni yapacaksın! Kurt Diyarı'nda hiçbir kralın ya da efendinin hükmü geçmez!"

Kral Raji, derin bir nefes verip kollarını iki yana açtı. Çcga, hızla üzerini aradıktan sonra, "Beni takip et" dedi ve yürümeye başladı. İkili, Barslar'm arasından geçtikçe kendileri için açılan geçiş yeri bir anda kapanıyordu. Barslar, elleri pusatlarında, gözlerini kırpmadan karşılarında dikilen birliği izliyorlardı. Otağın girişine geldiklerinde bir muhafız içeri girip haber verdikten sonra çıktı. Komutanına başıyla işaret verince Çoğa, eliyle girişi gösterip "Girebilirsin!" dedi sert bir ses tonuyla. Kral Raji, içeri girdiğinde oldukça geniş bir alanın tam karşısında oturan Tendübay'ı ve hemen sağında oturan Buga'yı fark etti. Solunda ise hatunu oturuyordu. Raji, sert adımlarla yürüyüp, gelenin oturması için konulmuş olan ayı postundan minderin önünde durdu.

"Ben Kral Raji. Kızılyanın özgür savaşçılarının kralıyım. Tendübay Kağan ile görüşmeye geldim."

"Ben Tendübay Kağan. Kardaşım Buga Kağan ve evdeşim Kayra Hatun. Hoş geldin Kral Raji. Otur, yol seni yormuştur."

Kral Raji minderin üzerine kurulup, altın sansı gözlerini Tendübay'a dikti. Buga, adamda karanlık bir şeylerin olduğunu hissedebiliyordu. Gözleri bir hayvanınki gibi parıldıyordu. Elini yavaşça, çizmesinin tepesindeki bıçağa attı ve kavradı. Ani bir durumda, harekete hazır bir şekilde beklemeye başladı. Kral Raji oturduktan sonra gülümseyerek gözlerini Tendübay'a dikti.

"Beni hatırlamadan değil mi Tendübay Kağan?"

"Hayır."

"Kral Sayokan'ın oğluyum. Baban Cerdukay Kağan ile sıkı dostlardı. Beraber, Di Hanedanlığına karşı pusat salladılar. Mısır topraklarını beraber kana buladılar. Kurt Diyarı bölgeye hâkim olduktan sonra da baban kağan koltuğunda otururken, iki defa obanıza geldik. Birinde sen avdaydın. Kardeşin Buga ve kaybettiğin en küçük karde-

şinle. Obanızdan ayrılmamıza bir gün kala gelmiştiniz. Benim hiç unutamadığım ise ilk kez gelişim. Aslında ikinci gelişimde seni görmemek için Tanrılara yakarmıştım."

Tendübay gülümseyerek Buga'ya baktı. O da boş bakışlarla bir şey hatırlamadığını ima ediyordu.

"Neden?"

"Aramızda tahta kılıçlarla bir çarpışma yapmıştık. Henüz çok küçüktük. Anlaşılan babalarımız biraz eğlenmek istemişti fakat sonra etrafımız o kadar çok insanla doldu ki, sanki gerçek iki savaşçının karşılaşması gibi alkış tutmaya başladılar. Sen çok iyiydin, defalarca beni yere serdin. O koca adamların bana küçümser bakışlarını ve kahkahalarını unutamam. Senin de o zamanlardan kendini beğenmiş bir adam olacağını anlamıştım."

Tendübay'ın kaşları bir anda çatıldı. Dişlerini sıkarak "Sen ne dersin? Nerede konuştuğunu bilir misin? Aslanın otağındasın! Aptal çocukluk hikâyelerini anlatmak için mi geldin buraya?" diye çıkıştı. Kral Raji otağın içinde göz gezdirirken, Kayra Hatun, öfkeden yumruğunu sıkmaya başlayan evdeşine baktı.

"Demek sana haber henüz ulaşmadı Tendübay Kağan. Gerçi Buga Kağan da burada ve bir ordu hazırlığı görmüyorum."

"Ne haberi? Ne geveliyorsun ağzında?"

"Babalarımız iki dost olabilirler. Fakat ikisi de öldüler. Artık Cerdukay Kağan yok. Babam da olmadığına göre, barış anlaşması ve dostluk sona ermiştir. Tüm kabilelerin ve gelecekte büyük bir imparatorluğun savaşçısı olmak isteyen her erin kralı olan ben, buraya sana övgü sözleri ya da dostluk lafları etmeye gelmedim. Ticaret de umurumda

değildir. Ben kral olmadan kısa bir süre önce yaptıklarını da duydum. O da umurumda değil. Çünkü bundan sonra yapamayacaksın! Bir Börükan'ın canını aldım. Ardının gelmesini istemiyorsanız, söylediklerimi yapacaksınız!"

Buga, aniden ağabeyine baktı. Tendübay, yüzünü ekşitip ne duyduğunu doğrulamak istiyordu.

"Ne Börükanı? Neden bahsediyorsun?"

Bu sırada Buga, bir anda oturduğu yerden kalkıp uzun bıçağını, oturmakta olan Raji'nin boğazına dayadı.

"Konuş sıçan! Sen ne dedin?"

Raji, gülümseyerek tepesinde dikilen Buga'ya baktı.

"O bıçağı boğazımdan çekmezsen, Alpagut Han'ın kellesini otağınıza gönderirim!"

Buga, ağabeyine baktı. Tendübay, eliyle bıçağı indirmesini işaret edip "Konuş! Ne diyorsun! Ne Börükanı?" diye bağırdı.

"Kurt Diyarı'nm Hanı Alpagut Han elimde, sarayımda, zindanlarımdaki taşları saymakla meşgul. Oğlu Börü, Büyük Mabet'te yüzlerce muhafızıyla beraber ateşlerin arasında can verdi. İstediğimi getirmezseniz, Alpagut Han da, geriye kalan tüm asil kanlar da yok olur!"

Kayra Hatun'un elleri titriyordu. Tendübay, ağzı açık bir hâlde başını sağa ve sola "Hayır" der gibi sallıyordu. Buga, öylece, elinde bıçakla kalakalmıştı. Önündeki köpeği, Alpagut Han elinde olduğu için gebertemiyordu.

"Yalan söylüyorsun!"

"Yakında ulağın otağına varır Tendübay Kağan! Gerçeği ondan da dinlersin."

"Sen ne yaptığının farkında mısın? Sadece sen değil, o topraklarda tek canlı bırakmayacağız. Bunu biliyorsun öyle değil mi?"

"Kurt Diyarı, beni tehdit edebilecek durumdaymış gibi gözükmüyor. Önce Alpagut Han için istediğim şeyi getirin sonra savaşalım. İnan, sîzleri ve ordunuzu yok etmeyi çok istiyorum. Kendini beğenmiş kurt sürüsünü köpekler gibi savaş meydanında inleteceğim günü iple çekiyorum!"

Tendübay Kağan, bir anda ayağa kalktı. Raji de aynı zamanda ayağa kalkıp kendini beğenmiş bir tavırla yüzünü hafifçe yukarıya kaldırıp yüksekten bakmaya başladı. Tendübay'ın gür sesi bir anda otağı inletti.

"Ne istiyorsun köpek?"

"Benimle sakın bir daha böyle konuşma, kurtların küçük kağanı! Ben kızılyanın kralıyım!"

"Ne istiyorsun dedim!"

"Kızagan Tengri'nin Kılıcı'nı istiyorum. Büyük Mabet'te gizliydi ama belli ki birileri oradan almış. Muhtemelen şu aptal Agartalılar'ın işidir. Agarta'da doğmayıp orada büyüyen tek kişi Bangu Bey. Eminim nerede olduğunu kolayca bulacaktır."

"Bahsettiğin kılıç sadece bir efsane Raji."

"Babanla acunu kana bulayan Börü Han'ın parmağındaki yüzük de bir efsaneydi. O kılıcı istiyorum Tendübay Kağan. Yoksa ikinci Börükanın kanı, topraklarımda dökülür! Tıpkı babanın, benim babama emir verdiği gibi, ordunu otuz günde hazırla! demişti. Şimdi de ben sana emir veriyorum! O kılıcı bana otuz gün içinde getireceksin! Tüm erlerini acuna sal Tendübay Kağan. En ufak fare deliklerine bile baksınlar. Kılıcı getir, hanını götür! Sonra istediğin yerde cenk edelim."

"Öleceğini ve planladığın şeyi başaramayacağını biliyorsun, değil mi?"

"Bence, fazla hayal kuruyorsun Tendübay Kağan. Artık Cerdukay Kağan ve Börü Han yok. O efsanevi Gazap Birliği ve Gümüş Maskeliler de yok. Bak, mabedi cayır cayır yaktım. Kalan son Gümüş Maskeli Aysera, bir gece önce öldü. Hatti toprakları, Kurt Diyarı'na düşman bir adamın demir tahta oturmasıyla çalkalanıyor. Babil artık sîzlere üstat göndermiyor. Mısır ticareti kesti. Bence silkelen ve ne olduğuna bak! Ne sen ne de Buga, Cerdukay değilsiniz! İkiniz de pusatım altında can vereceksiniz! Son sözümü söyledim. Zaman işliyor Tendübay Kağan! Otuz gün sonra tekrar geleceğim. O zamana kadar kılıç gelmezse, yok etmeye buradan başlayacağım. Budununu cayır cayır yakarken, sarayımın burcunu Alpagut Han'ın kellesiyle süsleyeceğim!"

Raji, Buga'ya doğru dönüp sert bir bakış attıktan sonra otağdan hızla çıktı. Çoğa, içeriden yükselen sesleri duyunca Barslar'a hazır ol emri vermişti. Pusatlar yerlerinden çıkmış, cenge hazır hâlde bekleyen Barslar'ın arasından hızla yürüyerek geçerken, Çoğa karşısına çıktı.

"Savaşçıların pusatlarını çekmiş beklemekte Kral Raji. Anlaşılan dostane bir niyetle gelmedin."

"Yakında öğrenirsin Çoğa! Nasılsa biraz sonra kağanların seni çağırır."

Tam bu sırada muhafızlar, "Komutan Çoğa!" diye seslendiler. Kral Raji gülümseyerek "Seni zor görevler bekliyor Çoğa. Diyarın durdurulamaz katili bu sefer av olabilir, dikkat et!"

Kral Raji savaşçılarının yanına gidip pusatlarını yerlerine sokmalarını söyledi ve atma atladı. Aslanın otağına kısa bir süre baktıktan sonra atına hız verdi. Çoğa ise ko-

şarak otağa girdik, göğsüne yumruğunu vurup "Emredin Kağanım!" dedi. Buga, yumruklarını sıkmış bir hâlde sağa ve sola yürüyordu. Kayra Hatun'un yüzü kireç gibi bembeyazdı. Tendübay Kağan ise öfkeden ayağa kalkmış, ellerini deri kemerine koymuş, hızla inip kalkan göğsüyle, "Çoğa!" dedikten sonra derin bir nefes aldı.

"Otağımdan çıkan köpek, Alpagut Han'ımızı kaçırmış. Şu an saraymda. En kötüsü de, Börü'yü öldürmüş."

Çoğa, duyduklarına inanamıyordu.

"Bırakın... Bırakın geberteyim kağanım. Fazla uzaklaşmış olamaz!"

"Bunu yapmak istesem otağımdan dışarı çıkamazdı Çoğa. Beylere haber gönder. Ordu, kardeşim Buga Kağan'ın emrinde toplanacak. Tüm güçleriyle hazır olacaklar. Ben kurdun otağına gideceğim. Ulak henüz gelmedi. Haberi düşmanın ağzından duydum. Barslar burada kalacaklar. Otağımı, oğlumu ve hatunumu koruyacaklar. Oğlum... Benim geleceğim olan Günkut'u koruyacaklar."

"Kağanım, Barslar'dan bir kısmı sizinle gelsin isterseniz. Bu adamın gözü dönmüş. Ne yapacağı belli olmaz."

"Ben de bu yüzden isterim Çoğa. Bu herif her yere adamlarını sokabilir. Canımdan olanları Barslar dışında kimseye emanet edemem."

Buga, ağabeyinin yanına gidip "Yengemi ve yeğenimi ben korurum. Çoğa doğru söyler. BarslarT sen al."

"Otağına gideceksin Buga. Kendi ordularını toplayacaksın. Sen burada yokken ne olacak? Çoğa her yerde olamaz. Ya koyduğun muhafızlar satın alınırlarsa? Bunun bir garantisi yok. Fakat Barslar farklıdır. Onlar yanlarına başkalarını almaz, aralarına katmazlar. Bana yüz kişilik bir

birlik oluştur Çoğa. Gün batımıyla yola çıkacağım. Kaybedecek zamanımız yok."

Çoğa, "Emredersiniz Kağanım!" dedikten sonra otağdan çıktı. Buga'mn gözlerinde öfkenin parıltısı vardı.

"Kabileler bunu Kurt Diyarı'na nasıl yaparlar ağabey? Bunca zaman babamız Cerdukay Kağan'ın adaletli ticaretiyle zenginleştiler. O sarayı yapmaya başladıklarında biz daha çocuktuk. Çok iyi hatırlarım Kral Sayokan'a giden koruma birliklerimizi."

"Hepsi bize ihanet ediyor olamaz Buga. Aralarında hâlen bize sadık olanlar olmalı. Baskı altında olmalılar. Yurtsuzların karıştığı orduda düzen olmaz. Alpagut Han'ı bir şekilde oradan çıkarırsak, karşımızda bizi durdurabilecek bir ordu olmaz. Bunu kendi de biliyor. Burada açık açık meydan okuduğuna bakmayasın. Köpekler gibi korkuyor. Kurt Otağı'na gidip bir an önce Bangu Bey ve Ceren Hatun'u görmeliyim. Ne yapacağımıza daha fazla vakit kaybetmeden karar vermeliyiz."

"Ya şu kılıç? Gerçekten onu arayacak mıyız?"

"Efsanelerin peşinde geçireceğimiz zamanı Alpagut Han'ı kurtarmak için harcarım Buga. Sen bize bağlı beylere haber sal ve orduyu topla. Hiç olmadıkları kadar cenge ve utkulara aç bir ordu bekliyorum senden!"

"Merak etme ağabey. Alpagut Han'ın adını duyan her yiğit, pusatları kılı kırk yaracak şekilde gelir orduya. Can atar yağı kanı dökmek için. Hele ki... Börü'nün..."

Buga'mn bakışları yere düşmüştü. Kayra Hatun, evdeşi Tendübay'ın yanma gidip gözlerindeki sarsılmaz kararlılıkla baktı iki kardeşe.

"Siz Cerdukay Kağan'ın oğullarısınız. Gebermek için

can atıp Kurt Diyarı'na giren köpeklere istediklerini vereceksiniz. Börü'nün tini kut bulsun. Size düşen üzülmek değil, bir Börükanm kanını akıtmanın bedelinin ne olduğunu tüm acuna göstermektir!"

İki kardeş Kayra Hatun'a bakıp başlarını salladılar. Tendübay, "Öyle olacak hatun... Öyle olacak!" dedi.

"Yeni günün doğumunda ben de birliğimle otağıma döneceğim ağabey. Hazırlık yapmalıyım."

"Tanrı yardımcımız olsun kardaşım."

"Tanrı yardımcımız olsun ağabey."

***

Aslanın otağında cenk için hazırlıklar başlarken, Börü, tahtın olduğu mağaradaki eşyalar arasında paslanmış, kurt başı şeklinde bir tolga ve pusatlar bulmuştu. Eline alıp ışığa doğru tuttuğunda, paslanmış olan tolganın üzerindeki işlemeleri ve tamgaları inceledi. Apraş, Börü'nün yanına gelip "Üzerindeki işlemelere mi bakıyorsun? Atalarımız demir işinde şimdi sizlerin olduğu gibi çok iyilerdi," dedi.

"Öyle oldukları kesin Apraş, bu tolga çok güzel. Yüzü tam kapatıyor. Altındaki kurt çenesi yanlardan açılıp çıkarılıyor. Bu pusatlar ve bu tolga için senden bir şey istiyorum Apraş."

"Sen Kızagan Tengri'nin Kılıcını taşıyan Börükansm, ne istersen bizler yerine getiririz."

"Bu tolganın yenilenmesini istiyorum. Bu pusatları da eritip birer kurt başı şeklinde deri bileklikler yaptırmanı istiyorum."

Apraş, kaşlarını kaldırıp Börü'ye, "Tolga, Demirdağlı'nın olacak, o bellidir. Bileklikler tarkanlar için mi?" diye sordu.

"Evet Apraş. Biz, yağıların korkulu rüyası olacaksak, kim olduğumuzu söylemeden, herkes bizi tanımalı. Eğer benimle birlikte ant içilecekse, kesilen elden gelen kanı taşıyan kol, mührümle pusat kullanmalı. Bunu yapabilir misin?"

"Kızılyanda küçük bir kasaba var. Bize uzak değil. Oradaki bir demirciye, ağzını kapatacak kadar altınla bunu yaptırabiliriz."

Apraş başını salladıktan sonra Börü'nün elindeki tolgayı aldı. Yardımcı üstatlara seslenip pusatları almalarını söyledi. Börü, atalarının tahtına oturup düşüncelere dalarken, Apraş, üstatlarla hemen harekete geçip kasabaya doğru yola çıktı.

Pusu

Kurdun otağına doğru ilerleyen beklenmedik bir misafir, muhafızların arasında ilerliyordu. Gelen, Apraş'm gönderdiği üstatlardan biriydi. Bangu Bey ve Ceren Hatun Börü'nün acısıyla otağda otururken erin, "Bangu Bey'im, biri sizi görmek istiyor. Agarta üstatlarmdanmış" demesiyle bir anda Bangu Bey'in içinde bir umut ateşi kıvılcımlandı. Börü kurtarılmış olabilirdi. Büyük Mabet'e giden üstatlar, orada olup biten herşeyi görmüş olabilirlerdi. Bangu Bey, eliyle işaret ederek hemen içeri almalarını emretti. Asena ise gelen misafirin haberini alınca, hızla otağa doğru gitmişti.

Üstat çadırdan içeri girip cübbesinin başını çıkardıktan sonra eğilerek selam verdi. Kısa boylu, ince yapılı genç üstat Bangu Bey'in işaretiyle tam karşısına oturdu. Asena, aniden içeri girip üstadın yanından geçerek Bangu Bey'in yanında yerini aldı. Ceren Hatun'un ve Bangu Bey'in gözlerindeki umut ışığını fark eden üstat, bir an gerçeği söylemek istese de emir kesindi. Sır saklanmalıydı.

"Anlat üstat, o mabette neler oldu?"

"Bangu Bey'im, buradan ayrıldıktan sonra hızla mabede yolculuk ettik. Biz oraya vardığımızda, saldırı çoktan başlamıştı. Mabetten alevler yükseliyordu. Çığlık atanlar... Kaçışanlar..."

Üstadın başı bir anda yere düştü. O anki kargaşayı bu

hâli yeterince açık gösteriyordu. Ceren Hatun, "Anlat hadi! Sonra ne oldu?" diye çıkıştı.

"Mabede girdiğimiz anda arka taraftan Alpagut Han'ı kaçıranları gördük. Onlara yetişmek istesek de bu imkânsızdı. Karanlığın atlarını kullanıyorlardı. Agarta'dan çıkan hain Kuzgun, tüm sırları kendi lehine kullanarak hareket ediyor olmalı."

"Kaç kişiydiler?"

"Başlarında altın kuyaglı bir liderleri vardı. Adı Raji'ydi. Yedi yenilmez ve Apraş."

Asena öfkeyle, "Ne yani, Alpagut Han'ı ve yüzlerce muhafızı yenen, kardaşım Börü'yü uçmağa gönderen köpekler sadece dokuz kişi miydi? Sen ne dersin?" diye sesini yükseltti.

"Onlar, bildiğiniz türde savaşçılar değiller. Onlar, yaratılışın sırlarında olan muhafızlar. Acunun kadim zamanlarında üç katın savaşını başlatanlar. Gök yer ve yer altı. Onlar Tanrı'mn Zincirlenmiş Savaşçıları."

Ceren Hatun, gözleri nemlenmiş bir hâlde, dudakları titreyerek "Ya Börü'm? Onu gördünüz mü üstat?" derken sanki boğazı tıkanır gibi oldu.

"Onu hiç görmedik. Sadece kargaşa ve alevler vardı. Öğrendiğimiz kadarıyla, bir gün önce Aysera Hatun uçmağa varmış."

Otağda bir anda sessizlik oldu. Bangu Bey, nefesini toplayıp "Onları nasıl yeneceğiz? Ne kadar güçlüler? Bu Raji denen köpek kimdir, neye güvenir?" dedi.

"Kral Sayokan'ın oğludur. Belli ki Alpagut Han'ı krallığa yürümek için kullanacak. Kızılyanın özgür savaşçılarının kabileleri kral seçmek için bu zamanı beklerler."

"Doğru dersin üstat. Cerdukay Kağan'ın oğulları defalarca Yurtsuzlar'dan oluşan birliklerin geçişinden bahsetmişlerdi. Engellemek için denk geldiklerini yok etseler de, ardı gelmeyen bir göç olduğundan bahsetmişlerdi."

"Belli ki Yurtsuzlar'dan da oluşan dev bir ordu kurma çabasındadır. Yanında da yedi yenilmez ve üzerinde altın kuyag var."

"Peki, güçleri nedir. Bir yenilmezi kaç erle yere sereriz?"

"Onlar çok hızlı ve çok güçlülerdir beyim. Ok atsanız, denk getirmek neredeyse imkânsızdır. Bir ordunun başında cenge girseler, yüzlerce savaşçı neye uğradığını anlamadan son enfesini verir. Umulmadık yerlere tırmanabilirler. Girilmez denen çarpışmalara girip sağ çıkarlar. Onları yok etmenin en kolay yolu Kızagan Tengri'nin Kılıcıdır. O mabede de, bu yüzden geldikleri kesin. Asıl hedefleri o kılıçtı."

"Ele geçirdiler mi?"

"Hayır, baş üstat, Kuzgun'un hareketlerinden şüphelenince, kılıcın yerini değiştirmiş. Kuzgun, kılıcın yerini bilmediği için bakılabilecek her yere baktı fakat Apraş ondan önce davrandı. Kılıç bizdedir. Daha doğrusu, Demirdağlı'nın ellerindedir."

Asena, anasına ve Bangu Bey'e bakıtı. Bu adı hiç duymamıştı.

"Demirdağlı da kimdir?"

"Börü Bey'imin andalarmdan biridir. Temir Tonka ile öç almak için harekete geçmek üzereler."

Bangu Bey, sözleri bittikten sonra kendine bakan üstadın gözlerine kilitlendi. Asena ise Bangu Bey'e dikkat kesilmişti. Ceren Hatun, Bangu Bey'e baktı.

"Börü bana ondan hiç söz etmedi."

"Üstatlar geldiğinde kim olduğunu görürüz Ceren Hatun. Bu durum gizli kalmalı. Üstat da bir tüccar olarak bilinmeli."

***

Kurt Diyarı'nda bunlar olurken, Ejder Kral'ın karşısında habercilerinden biri çekingen bakışlarla dikiliyordu. Ejder Kral küçük, çekik gözlerini daha da kısıp birer çizgi hâline getirdi.

"Duruşundan haberlerin iyi olmadığı belli. Anlat!"

"Aslında bir iyi, bir de kötü haber var Kral'ım."

"Önce iyi olandan başla."

"Alpagut Han tahtında değil. Tüm beyler, büyük otağa çağırılmış. Alpagut Han birisi tarafından kaçırılmış. Oğlu Börü öldürülmüş. Kurtlar Diyarı'nda savaş boruları çalmak üzere."

Ejder Kral gözlerini açarak ayağa kalktı. Gülümseyerek "Demek birileri elini bizden daha çabuk tuttu. Bu iyi. Şimdi o genç Börükanın öcünü almaya ve tahtın sahibini kurtarmaya odaklanacaklar. Ya Kara Kutay'a gönderdiğimiz adamımızdan haber var mıdır?"

"Henüz yok Kral'ım fakat yakında o da gelir. Ayrıca bir Uyguri habercisi topraklarımıza doğru ilerliyor. Gözcü birliklerimiz haber verdiler."

"Muhtemelen öldürülen Börükan için bir tören yapacaklardır. Sular çekildiğinde aynısını Cerdukay Kağan için yapmışlardı. O zamanlar Gonk, Kurt Diyarı'na gitmişti. Her şey istediğimden daha hızlı ilerliyor. Kurtlar daha ben harekete geçmeden sarsılmaya başladılar. Peki, Alpagut Han'ı kim kaçırmış, Börü'yü kim öldürmüş?"

"Henüz bilinmiyor Kral'ım. Yakında onun haberi de ulaşır."

Ejder Kral, yanına yaklaşan büyücüden şarap dolu kadehi aldıktan sonra bir yudum içti.

"Kötü haberi anlat."

"Kral'ım, liman kasabaları ve şehirlerinde krallığınızı tanımayanlar var. Bunlar genellikle büyük tüccarlar ve toprak efendileri."

"Demek krallığımı tanımayanlar var öyle mi? Destekçileri, kaç adamlarının olduğu, nerede oldukları belli mi?"

"Evet Kral'ım. Bunlar sarayın kendilerine birlikler verdiği ve yerel halktan da eli kılıç tutanlarla birlikler kuran toprak beyleri. Aslında başlarında tek kişi var. Yang adında, tüm deniz ticaretini elinde tutan bir adam. Dev dalgalardan önce büyük denizde korsanlık yapmış biri. Babası bir Şu, fakat zamanında Diler için altın taşımacılığı yapmış."

Ejder Kral, büyücüye doğru dönüp, "Yang ve destekçilerine gerekeni yap. Flüt, bana karşı gelenler için çalacak. Ejder Savaşçılarından da bir birlik alabilirsin," dedi. Güzel büyücü gülümseyerek başını salladı.

"Merak etmeyin Kral'ım. Gecelerini kanla doldurunca, kudretinize karşı gelmeye kimse bir daha cesaret edemeyecek. Flüt yeterlidir. Yang denen adamı canlı mı istersiniz, ölü mü?"

"Onu kendi topraklarında öldür ama öyle bir ölüm olsun ki, herkes bunu görüp, dilden dile tüm diyara anlatsın."

"Emredersiniz Kral'ım."

Büyücü, gösterişli çimen rengi parlak elbisesinin etek-

lerini sürüyerek tahta salonundan çıktı. Haberci, "Bir emriniz var mı Kral'ım?" diye sorunda Ejder Kral, tahtına oturdu.

"Kurt Diyarı'nın habercisi ne zaman burada olur?"

"Yeni günle şehrimize girmiş olur Kral'ım."

"Rahiplere, Alpagut Han'ın tüm beylerinin bulunduğu yerleri ve adlarını belirten, tahmini kaç savaşçılarının olduğunu gösteren bir harita hazırlamalarını söyle. Yeni günle o harita elimde olsun. Çıkabilirsin."

"Emredersiniz Kral'ım."

Ejder Kral, haberci de dışarı çıktıktan sonra gösterişli taht kapısına doğru gözleri dalarak "Alpagut Han yoksa, taht yeni kağanını bulmalı," dedikten sonra gülümsedi. Aklında, Kara Kutay'ın ne kadar ileri gidebileceği sorusu vardı. Kendi kanından olanların kanını döker miydi? Bunu zaman gösterecekti.

Gün geceye döndüğünde, aslanın otağında Tendübay Kağan yola çıkmak için hazırdı. Beşikteki oğluna doğru eğilip kokusunu içine çekti. Tombul yanaklarına dokunup, derin uykudaki huzurlu hâline bakü. Evdeşi Kayra Hatun, yanma gelip omzuna dokunca doğruldu. Birbirlerine sarıldıktan sonra göz göze geldiler.

"Gözlerinde tedirginlik vardır hatun."

"Vardır beyim vardır... O adam, her türlü pusuyu kurar, her türlü oyunu eder. O, onurlu bir adam değildir."

"Merak etmeyesin hatun. Bu topraklar benim adımla titrer. Ardına koca bir ordu almadan, bana saldırmaya cesaret edemez. Buraya da Alpagut Han elinde olduğu için gelebilme cesareti gösterdi. Planları büyüktür. Kendini öldürtmek istese, bu kadar büyük sözler edip yurduna geri dönmez."

"Sen her zamankinden daha dikkatli ol. Sen sadece benim değil, koca bir budunun direğisin. Unutma, oğluna at sürmeyi, pusat kullanmayı sen öğreteceksin. Hep bunu derdin. Beraber avdan döneceğiniz günlerin hayalini kurardın."

Tendübay Kağan, minik oğluna bakü. Başını sallayarak "Öyle ya, daha bu küçük aslanla çok işimiz var," dedikten sonra gülümsedi.

"Barslar da yanında değildir. Çoğa da burada."

"Benim her erim, çok iyi savaşçıdır. Kurt Diyarı'nın beyleri beni ya da kardaşımı orada görmek isterler. Bu, ordu içinde güven hissi uyandırır. Alpagut Han yokken çatlak sesler çıkarabilecek beyler vardır. Onları iyi bilirim. Sen o korkak kabilelerden çekineceğine, kendi beylerimizden çekinesin hatun. İçinde azcık taht sevdası olan bu kurultayda kendini belli edecektir. Ulu Tanrı kendi kanımızdan olanların kanını döktürmesin. Aslanın hükmü şendedir. Tanrı sana güç versin."

"Sana da güç versin beyim. Merak etmeyesin."

Bu sırada otağın taht bölümünden Çoğa seslendi. "Beyim, ulak geldi."

Tendübay Kağan, tahtının olduğu büyük alana çıkıp yerine oturdu. Ayakta dikilen ulağa, "Hoş geldin yiğidim. Anlat hele, Kurt Otağı'nda durum nedir? Sen gelmeden yağı otağımıza kadar gelmiştir. Börü'nün uçmağa vardığından, Alpagut Han'ın kaçırıldığından haberimiz vardır," dedi. Ulak şaşkın bir hâlde yutkundu.

"Kağanım, Kurt Otağı henüz bunu kimin yaptığını bilmemekte. Tüm beyleri Börü'ye yapılacak tören için ve cenk kararı almak için çağırdılar. Bangu Bey Hattiler'den şüphelenir."

"Değil yiğidim. Bunu yapan Kral Raji adında, ölen Kral Sayokan'ın oğludur. Kızılyamn tüm savaşçılarının başına geçmiş bir köpek. Birazdan Kurt Otağı'na doğru yola çıkacağım. Börü'nün töreninde, bunu kimin yaptığını Bangu Bey'e anlatıp neyin peşinde olduğundan bahsedince, ordumuzun izleyeceği yol da netleşecektir. Buyruk kimdedir?"

"Ceren Hatun'dadır kağanım."

"Son durumu nasıldı? Oğlunu kaybetti."

"Öğrendiği ilk zamanlar oldukça kötüydü fakat şimdi buduna karşı dik ve sağlam duruş sergilemekte."

"Eminim ki içten içe yıkılıyordur ama buyruğun sahibi olduğu için dimdik duruyordun Onu iyi tanırım. Güçlüdür ve kolay kolay da pes etmez. Oğlunun intikamı için yanıp tutuşuyordun Ona yağı kanını çağlayanlar gibi akıtmadan rahat uyku yoktur. Tamam, çıkabilirsin."

Ulak dışarı çıktığında, Kayra Hatunla son kez vedalaşan Tendübay Kağan, otağmdan çıktı. Kardeşi Buga ve komutanı Çoğa, en önde onu bekliyorlardı. Buga ile birbirlerine sarılıp sertçe sırtlarına vurdular.

"Döndüğümde, kızılyan ordularından tek eksik istemiyorum Buga."

"Merak etmeyesin ağabey. Çatlak ses çıkaran olmaz. Olursa da sesi sonsuza kadar kesilir."

Tendübay Kağan, Çoga'ya doğru gitti. Omzuna sertçe vurduktan sonra, "Sen ve Barslar buradayken, budun güvenilir ellerdedir Çoğa. Gözünü açık tut. Bu korkağın ne edeceği belli olmaz," dedi.

"Merak etmeyin Kağanım. Gözcü sayısını iki katma çıkardım. Birazdan yeni gözcü birlikleri kızılyana harekete geçecekler."

Tendübay Kağan, atma doğru gidip kendisini yolcu etmek için toplanmış budununa baktı. Pusatını ve kuyagmı son kez düzeltip kara atma bindi. Yüz muhafızın üzerinde gözlerini gezdirdikten sonra, "Ulu Tengri yanımızda olsun! Hadi!" dedikten sonra atını kalabalığın arasından geçirerek yola düştü. Yüz muhafız da peşinden atını sürmeye başladı. Budun ise yola çıkan kağanlarının, Börü'nün haberinden sonra Ulu Tanrı tarafından korunması için yakararak gidişini izliyorlardı.

Aslan Otağı'ndan çıktıktan sonra son sürat bozkırın geniş düzlüklerinde atını sürmeye devam etti. Aslanlı bayrak, gecenin serin rüzgârlarında ahenkle dalgalanırken, Raji ve yanındaki birliği saklandıkları tepelikten kendilerine doğru yaklaşan Tendübay Kağan'ı fark ettiler. Raji, elli muhafızına aşağıya inmelerini emrettikten sonra hemen ardında diz çökmüş hâlde bekleyen yedi yenilmezinde döndü.

"Tendübay Kağan yaşayacak. Diğerlerini yok edin. Ona canlı ihtiyacım var."

Yedi muhafızı başlarıyla sözlerini onayladıktan sonra Kral Raji, pusatını kınından çıkardı. Ardındaki yenilmezlerden biri, "Kral'ım, biz hallederiz," dedi.

"Tendübay Kağan ile bir de bu hâlimdeyken pusat çarpıştırmak isterim. Çocukken beni yere seren Tendübay, bakalım şimdi ne yapacak? Sizler muhafızlarını yok edin. Arlarmda çok iyi okçular vardır. Muhtemelen en dış sırada yer almışlardır. Okçuları yok ederseniz, süvarileri indirmek kolay olur."

Kral Raji ayağa kalkıp "Şimdi!" diye bağırdı. Tendübay, hemen diplerindeki tepelikten yükselen sese doğru

dönüp, "Pusu! Düzen al!" diye emir verdi. Karanlığın içinden üzerlerine yağan okların ardından gelecek olan birliğin kaç kişi olduğunu anlamaya çalışan Tendübay, gözlerini kısıp çevreyi süzmeye başladı. Bu sırada karşılarından kendilerine doğru gelen ufak bir birliği fark etti.

"Arka sıra okçular! Hazır!"

Tendübay Kağan'ın emriyle yay geren erler, önlerinde kalkan kaldırmış olan en dış sıranın korumasında fırlatma emri bekliyorlardı. Kral Raji ve yedi yenilmez ise karanlıktan faydalanarak atlarıyla arkalarma dolaşıyorlardı.

"Fırlat!"

Emirle birlikte bırakılan okların havayı yaran ıslık sesleri, düşman birliğinin üzerine yağmaya başlayınca, karanlıkta yere düşen savaşçılar fark edildi. Kral Raji'nin zekice planında, yanmda getirdiği savaşçılar sadece birer yemdi. İlk ok atışından kurtulan onlarca düşman, krallarının kendilerine emrettiği gibi kaçıyormuş görüntüsü vererek koşmaya başladılar. Kral Raji, dört yenilmeze işaret verdi. İkili olarak iki koldan ayrılan yenilmezler, pusatlarını çıkarıp atlarına hız verdiler. Tendübay Kağan ise çevresine bakınarak "Bu kadar olamaz. Bu zayıf birlik bana saldırmaya cesaret edemez. Başka bir şey olmalı." diye söylenmeye başladı.

Kaçan birliğin ardmdan birliği bölmeden ilerleme kararını alıp "Gebertin şu köpekleri! Hücum!" diye bağırdığında, az sayıdaki kayıptan sonra doksan iki eriyle hareket geçti. İlerledikleri düzlük alanın bir boğaz gibi daraldığı alanda yaya hâlde ilerleyen yağılarına yetiştiklerinde iki yandan, kanatlarına doğru zıplayan ikişer savaşçı fark etti.

Dört yenilmez, ellerindeki koca pusatlarla ilk darbele-

rinde inanılmaz güçleriyle üzerindeki erle birlikte atı bile neredeyse ikiye bölmüşlerdi. Zifiri karanlıkta sadece Ay'ın parıltısının vurduğu dört pusat inanılmaz bir hızda muhafızlarını öldürüyordu. Muhafızlar pusatlarını indiremeden rüzgâr gibi hamle yapan ve küçük kalkanlarıyla savunma yapan bu kar beyazı tenli adamları öldüremiyorlardı. Tendübay, aslan başlı pusatını çekip kargaşanın tam ortasına büyük bir hınçla atlayıverdi. Karşısına gelen, beyaz saçlı, yüzüne kızıl boyayla işaretler yapmış uzun boylu savaşı gülümseyerek "Sen, onunsun!" dedikten sonra pusatıyla gerisini işaret etti.

Tendübay Kağan, o anda tepeden, karşısındaki adama benzeyen üç savaşçının daha koca baltalarla zıpladığını fark etti. Çok yükseğe zıplayıp çok hızlı hareket edebiliyorlardı. Üzerlerine yapılan hamleler, onlara çok basit geliyor ve anında durduruyorlardı. Yapükları tek şey, önlerine geleni biçerek kanlar içinde durmadan ilerlemekti. Tendübay nasıl bir şeytan soyuyla karşı karşıya kaldığını anlamaya çalışıyordu. Pusatını kaldırıp kendisiyle konuştuktan sonra muhafızlarım doğramaya devam eden savaşçıya saldıracağı sırada "Tendübay Kağan!" diye yükselen sesle durdu.

Otağına gelip kendini tehdit eden köpek karşısındaydı. Onun neyden güç bulduğunu daha iyi anlamıştı. Bu savaşçılar her neyse, bu korkak onlara güveniyor olmalıydı.

"Sen! Hangi şeytan soyuyla birlik yaptın korkak?"

Bu sırada muhafızlarının neredeyse tamamı paramparça olmuş hâlde can vermişlerdi. İnleyenler arasından birinin kellesini alıp Tendübay'm önüne atan yenilmez, gülümseyerek kralına bakıyordu. Önüne düşen erinin kellesine bakan Tendübay, pusatını sıkıca kavradı.

"Kabile liderlerime bunu yapmıştın değil mi Tendübay? Nasıl, eğlenceli mi sence?"

"Seni de, o kabilelerini de, bu iblis soyunu da ağaç dallarına asıp dörde böleceğim!"

"Şuna bak. Yedi yenilmez, senin yüze yakın muhafızını bir çırpıda yok etti. Söylesene, bunu nasıl yapacaksın?"

Bu sırada erlerinden birini canlı hâlde getirip Kral Raji'nin önünde diz çöktüren yenilmez, büyük bıçağını belinden çıkarıp adamın boğazına dayadı.

"Bırak onu! Derdin benimleyse, benimle çarpış!"

"Sen, bir süre sarayımda misafirim olacaksın Tendübay."

"Sen öyle zannet köpek!"

Tendübay Kağan, Kral Raji'ye doğru harekete geçince hareketlenen yenilmezlere durmalarını işaret eden Raji, pusatını kaldırıp birkaç adım attı. Üzerine öfkeden parıldayan gözleriyle saldıran Tendübay'm ilk kılıç darbesine, kendisininkiyle sert bir karşılık verdi. Pusatlar havada çarpıştığında Tendübay'm pusatı geriye doğru savruldu. Gelen sert darbeyle bir iki adım geriye gidip düşürmek üzere olduğu pusatını tekrar kavrayan Tendübay'm gözlerinde şaşkınlık vardı.

"Ne oldu Tendübay? Tahmin ettiğinden daha mı güçlüyüm yoksa?"

"Nasıl bir kara tinle antlaşma yaptın?"

"Bu, yaratılıştan bu yana gizlenen güçlerden biri Tendübay. Şimdi benim bedenimle birleşti. Beni asla yenemezsin. Pusatını bırak ve teslim ol!"

Tendübay Kağan tekrar saldırıya geçtiğinde, arka arkaya pusatını sallamaya başladı. Kral Raji, üzerine gelen

tüm hamleleri keserken bir anlık boşluktan yararlanıp aslan başlı kuyaga sert bir tekme attı. Tendübay'm ayakları yerden kesilip sırt üstü yere düşünce tekrar ayağa kalkmak için hareketlendiğinde, göğsüne basan ağırlığı hissetti. Tepesinde, ayağını kuyagına bastırmış olan Raji, "Kaybettin Tendübay! Çocukken herkesin önünde dalga geçerek yendiğin çocuk, bugün seni yere serdi," dedi. Tendübay kahkahalar atmaya başladı. Raji kaşlarını çatarak yenilmezlere baktı.

"Niye gülüyorsun? Seni tek hareketimle gebertebilirim Tendübay!"

"Beni içindeki şeytan düşürdü korkak köpek! Sen pusat kavramayı bile beceremeyen bir ahmakken, altın kuyagla ortalıkta dolaşan bir soytarıdan farkın yok!"

Raji, dişlerini sıkarak pusatmı havaya kaldırdı. Yenilmezlerden biri koşarak yanına gelip "Kral'ım, bize onu öldürmememiz için emir verdiniz," dedi. Raji, bir süre bekledikten sonra pusatını yavaşça indirip başmı salladı.

"Bağlayın şunu! Alpagut Han, yalnızlıktan sıkılmıştır!"

Yedi muhafızdan üçü hemen Tendübay'm yanına gelip kollarından tuttular. Kalın deriden yapılma iple ellerini ve ayaklarını bağladıktan sonra ağzını bir bezle kapattılar. Yenilmezlerden biri, "Bunu ne yapalım Kral'ım?" diye sordu. Kral Raji, elinde salladığı pusatla, Tendübay'm erine doğru yürüdü.

"Tendübay'm da elimde olduğunu aslanın otağına söylemeli. Kurdun otağı daha da karışsın. Kurtlar parçalanırlarsa, hâkimiyetimi kabul etmeleri daha kolay olur. Sonra hepsi dört bir koldan bana kılıcı getirebilmek için

acunu aramaya başlarlar. Sana söyleyeceklerimi şimdi iyi dinle! Tendübay da, Alpagut da elimde. Aslanın ve kurdun başı sarayımda. İstediğim şeyi aslanın otağında söyledim. Onları istiyorlarsa istediğim kılıcı bana getirirler. Otuz günleri var. Ne kadar kısa sürede getirirlerse, beyleri o kadar az acı çeker! Otuz gün içinde bir aslanı ya da kurdu daha almamamı istemiyorlarsa, ellerini çabuk tutsunlar!"

Savaşçı, öfkeli gözlerle Raji'ye bakıyordu.

"Dediklerimi anladın mı?"

"Anladım!"

Kral Raji, başını sallayarak "Hayır... Hayır tam anlayamadım Hâlâ nefesinde öfkenin izleri var. Seni biraz rahatlatayım ki dediğimi tam anlayasın!" dedi. Başında dikilen yenilmeze işaret verdi. Tendübay'm savaşçısının kafasını sıkı sıkıya tuttu.

"Sanırım bu elinle kılıç kullanıyordun. Kendi kağanını gözünde fazla büyütmenin bedeli olsun bu da!" dedikten sonra pusatını indirdi. Savaşçının elini tam bileğinden kesen Kral Raji, yenilmezlere bırakmaları için işaret verdiğinde adam yere kapaklandı. Acı içinde kıvranırken, "Acele et savaşçı! Tamamen güçsüz kalıp gebermeden aslanın otağına ulaş!" dedi. Ağzı kapalı hâlde erine yapılanları görünce kurtulmaya çalışan Tendübay'm çırpınışını gülümseyerek izledikten sonra onu ata bindirmelerini emretti.

Yenilmezleri ile Tendübay Kağan'ı alıp sarayına doğru yola çıktı. Yerde kıvranan savaşçı ise kopan eline acıyla bakıp hemen dört adım yakınında yatan uçmağa varmış arkadaşlarından birinin belindeki sert deri kayışa sarıldı. Tek eliyle onu çözdükten sonra kesilen yerin daha üzerinden tek tarafını ağzıyla tutarak sıkıca bağladı. Bir süre olayın

şokuyla cesetler arasında yürüdükten sonra bir erin gömleğinden bir parça yırttı ve kesik bileğine sardı. Çevresinde öylece dikilen atlardan birine doğru gidip üzerine atladı. Bedenindeki kan sızıntılarının yanında elinin de acısıyla atını sürüyordu.

Altının Işıltısı

Tendübay Kağan'ın pusuya düşürüldüğü gecenin sabahında Buga Kağan, birliğiyle yola çıkmak için hazırdı. Kayra Hatun, Çoğa ile birlikte Buga Kağan'ı yolcu etmek için otağın önünde bekliyordu. Kayra Hatun, "Koca bir aslan sürüsüyle seni bekliyor olacağız Buga Kağan," dedi.

"Aslanlar, kılı kırk yaran pusatlarıyla aslanın otağı önünde buyruğun verilmesi için bekleyecekler Kayra Hatun."

"Ulu Tanrı yanınızda olsun!"

Budun hep bir ağızdan Kayra Hatun'un sözlerini tekrarlayınca iri cüsseli, tek gözlü Buga Kağan gür sesiyle, "Tanrı yanımızdadır! Bugünden sonrasını yağılar düşünsün!" dedikten sonra atının eyerini çekip kişneterek hızla yola çıktı. Birliği hemen ardından ilerlerken, obanın orta yaşlardaki kadın kamı arkalarından Tanrı'ya yakarmaya başladı.

***

Aslan cenk için hazırlıklara başlarken, Kral Raji'nin saraymda zindanlara doğru hızla inen ihtiyar kabile lideri, muhafızların arasından geçip Alpagut Han'ın tutulduğu demir parmaklıkların önüne geldi. Küçük pencereden vuran gün ışığı, Alpagut Han'ın eğik başına denk geliyordu. Yerde bağdaş kurmuş hâlde oturan heybetli kağan,

kıpırdamadan öylece duruyordu. İhtiyar lider, "Alpagut Han, bana bak! Beni hatırladın mı?" diye seslendi. Alpagut Han'dan cevap gelmiyordu.

"Bana bak Alpagut Han! Fazla zamanım yok!"

O anda başını yavaşça yukarı kaldıran Alpagut Han'ın öfke dolu gözleri, gün ışığının altında vahşi bir kurdunki gibi parıldadı. Öylece ihtiyar lidere bakıyordu. Derinlerden gelen bir sesle, "Hatırladım! Ne istiyorsun?" diye sordu.

"Ben sana ihanet etmem Alpagut Han! Buna mecburdum. Seni buradan zamanı gelince kaçıracağım. Cerdukay Kağan bizi koruyup kollamıştır. Börü Han, özgürlüğümüz için canını vermiştir. Ne yapacağını biliyorum. Beni ve kabilemi hain bellemeyesin."

"Ne yapacağımı bilmiyorsun ihtiyar! Atalarımızın size verdiği adalete, sizler kemikle karşılık verdiniz. Sonunuza uyuz köpekler bile gülecekler. Ulu Tanrı şahittir, yapacaklarımdan sonra acun geceler boyu uyuyamayacak. Ya buraya da gelirlerse diye, yataklarında titreyecekler. Oğlumu kaybettim. Hain bir pusuya düşürüldüm. Bu bedelde, ne yüz, ne kabile, ne de başka bir şey tanınmayacak."

İhtiyar kabile lideri kekeleyerek demir parmaklıklara tutundu. Muhafızların olduğu noktaya bakıp biri var mı diye kontrol ettikten sonra, "Alpagut Han, bir Ağartalı, eski kralın oğlundan bir canavar yarattı. Bu canavar, tüm acunun başına bela olacak. Seni buradan çıkaracağım. Sana asla ihanet etmeyeceğimi göstereceğim. Ordumuza Yurtsuzlar karıştı. Yasalarımız yerle bir oldu. Topraklarımızda köpek sürüleri gezer oldu. Kurtlar olmazsa, adalet olmaz!" dedi ve geri çekildi.

"Bunu yapsan da, ben gelirken kaç ihtiyar! Öyle bir yere kaç ki kabilenle, sizi bulup diri diri derinizi yüzmeyeyim!"

"Minnettarım Alpagut Han! Minnettarım..."

İhtiyar kabile lideri hızlı adımlarla zindandan çıktıktan sonra sarayın giriş bölümündeki büyük alana doğru gitti. Beyaz taşlardan örülmüş büyük alanın en ucunda dikilen Kuzgun'u fark etti. İlerideki orduyu izliyordu. Kuzgun, yanma yaklaşan ihtiyar lidere doğru dönüp, "Hazırlıklar ne durumdadır? Yurtsuzlar, ordu içinde sorunlar çıkarıyor mu?" diye sordu.

"Şu an için yok. Verilen emirleri yerine getiriyorlar. Eğitimlerde de sorun çıkarmadılar."

"Onlara sadece yaya olarak savaşacakları bir eğitim versinler."

"Yaya mı?"

"Evet, ne zannediyorsun; yoksa fillerin tepesine o ahmakları mı koymayı düşünüyorsun?"

İhtiyar lider, Kuzgun'un gülümseyen suratına baktı. İkili, yavaş adımlarla sarayın meydanından ağaçların olduğu gölgelik yolda yürümeye başladılar.

"Sizin hakkınızda hiçbir şey bilmediğimi mi sanıyorsun? Bir Yurtsuz, nasıl olur da bu toprakların savaşçısıyla aynı güçte olabilir? Onları, cenk meydanında kalabalık için kullanmak, göz korkutmak ve yem olarak kullanmak için tutuyoruz. O ahmaklar, ne fillerin üzerinden ok atabilir ne de iki boynuzlu tepesinden düşmana saldırabilir. Onlara at verdiğinde, cenk sırasında korkup kaçar ve ilk buldukları pazarda atı satarlar. Yoksa sende gördüğüm bu tedirginliğin nedeni bu Yurtsuzlar mıdır?"

İhtiyar kabile lideri bir anda durdu. Kuzgun, kaşları çatılmış olan ihtiyarı süzüyordu. Donuklaşan bakışlarındaki korkuyu kolayca fark edebiliyordu.

"Neye hazırlandığımızın farkında mısın Ağartalı?"

"Savaşa, başka neye olabilir?"

Kuzgun gülümsüyordu. İhtiyar kabile lideri, ordunun hazırlandığı alana doğru dönüp baktı.

"Sen hayatında kaç kez bu topraklarda bir cenge şahit oldun? Hiç gördün mü? Ya da, kurtların ve aslanların nasıl savaştıklarına şahit oldun mu?"

"Hayır, sadece duydum. Bu neyi değiştirir ki?"

"Sarayın surlarından tek kurt aşarsa, ardı kayalar parçalayan coşkun çağlayanlara döner. Bu gördüğün ordunun yerinde sadece kandan bir deniz bulursun. Kurt Diyarı erleri zekidir, tek bir bedenmiş gibi cenk alanında hareket ederler. Aslanlar, onların demirden pençeleridir. Burada gördüğün Yurtsuzları bir yıl boyunca eğitsek bile onlara karşı hiç şansları yok. Şimdi diyorsun ki Ağartalı; Onlar sadece bir yem. Eğer onlar yemse, arta kalan bu toprağın savaşçıları, karşılarında üç savaşçıya karşı pusat sallayacaklar; üç kurda ya da aslana karşı. Bu savaşı kazanmak istiyorsak ek güce ihtiyacımız olacak."

Kuzgun, ihtiyarı dikkatle dinliyordu. O konuşurken orduyu izlemeye devam etti.

"Yani ne demek istiyorsun?"

"Kral Raji, neyle anlaşma yaptı bilmem. Yanındaki o yenilmezler denen savaşçıların gücünü de bilmem ama Kurt Diyarı, sekiz kılıçla can verecek bir yer değildir. Kendimize dostlar edinmeliyiz. Ortak hedefimiz olmalı. Olmalı ki cenk zamanı ordularımız bir olmalı, güçlü olmalı."

"Zamanında Börü Han ve Babilliler'in yaptığı gibi yani. Peki, kim olacak?"

"Bilmiyorum Ağartalı. Acunun sırlarını bildiğini söylüyorsun. Bize dost olacak olanları da biliyor olmalısın. Bilmiyorsan da, o parıltılı avuçlarınla onları bulabilirsin."

Ağartalı, sözü bitince saraya doğru yürümeye başlayan ihtiyara öfkeyle baktı. Bu sırada ihtiyar, aniden durup geri döndü. İşaret parmağını kaldırıp "Sakın unutma Ağartalı, bu topraklarda savaşlar, okuduğun sihirli sayfalara benzemez. Senin kadar bilge olmayabilirim ama çok savaş gördüm. Çok kan ve zafer gördüm. Yazılmış olan bir zamandır. Senin hatan, o yazılanın her zaman olacağını sanmandır!" dedi ve hızlı adımlarla yürümeye devam etti. Ağartalı, kabile liderinin ardından bakakalmış bir hâlde sözlerini kendi içerisinde sorguluyordu. Bir süre böyle kaldıktan sonra savaşçıların eğlence naraları attığı alana baktı. Kabile lideri haklı olabilirdi. İşe yaramaz, ayyaş Yurtsuzlardan onurlu bir cenk bekleyemezlerdi. Görünenden çok daha az sayıda gerçek bir ordu oluşturacak savaşçıya sahip oldukları ortadaydı.

Zaman, her gün kurdun aleyhine işlerken, kurdun otağından çıkan ulaklar tüm beylere Börü'nün uçmağa varışının ve Alpagut Han'ın kaçırıldığının haberini veriyorlardı. Kurt Diyarı bu iki haberle çalkalanırken, aynı zamanda yağının altın dolu torbalarla gönderdiği elçiler de, henüz yeni aldıkları bu haberlerin birkaç gün sonrasında beylere varmaya başlamışlardı. Şimdi zaman, taraf seçme zamanıydı. Altın mı, yoksa onur mu? Kurt Diyarı dışarıdaki yağıları haricinde, içteki en büyük sınavını vermek üzereydi. Yoksa koca kurt sürüsü dağılacak mıydı?

Batı beylerine ulaşan Kral Raji'nin kabile liderleri, gecenin karanlığında obaların bey otağlarını altın ışıltılarıyla doldurdular. Bangu Bey'e bağlı olan beylerin kimi kendi içlerinde bu ışıltıya karşı yenilip onurunu kaybederken, kimileri ayaklarına kadar gelen yağıların parıldayan altınlarına, pusatlarının ışıltısıyla karşılık veriyorlardı. Batı beylerinin ne tarafta olduğu, aralarından kaçının Kral Raji'nin teklifini kabul ettiği büyük kurultayda belli olacaktı. Doğu beylerinde ise Kral Raji'nin elçileri ilk olarak, Cerdukay Kağan tarafından beylik verilmiş Kara Kutay'a gitmişlerdi. Onun kararı, beyler üzerinde de etkili olacaktı.

Kara Kutay, kurdun otağında yaşanan olayların haberini aldıktan sonra karşısına böyle bir teklifle gelen Raji'nin elçilerini büyük bir misafirperverlikle karşıladı. Ona göre Cerdukay Kağan'dan sonra tahtı hak edebilecek bir Börükan yoktu. Diyarda en çok sözü geçen, savaşçı bir bey oturmalıydı. Bangu Bey bilgeydi. Kendisi ise bir savaşçıydı. Alpagut Han ise ondan küçük ve öfkeyle yanlış kararlar alabilecek bir Han'dı.

Kendine gelen ani dostluk teklifi ve altınla dolu torbaların olduğu armağanı büyük zevkle kabul etti. Kral Raji'ye dostluğunu kabul ettiğini belirten sözlerle misafirlerini uğurladı. Daha öncesinde Ejder Kral'ın ulağının övgü dolu sözleriyle zaten içindeki taht ateşi yanmaya başlamıştı. Kara Kutay, yıllarca beklediği haberleri ve desteği bir anda görmenin sevinciyle göğsüne inen aksakallarını iştahla sıvazlamaya başlamıştı. Birliklerine yolculuk için hazırlanmalarını emrederken, kendine taht için destek vereceği haberini gönderen Ejder Kral'ın obasına geldiğini duyunca, muhafızlarının arasından geçip gülümseyerek misafirini beklemeye başladı.

Obanın girişinde beliren uzun, gösterişli ve oldukça kaliteli bir ipekten yapılmış kan kırmızısı, üzeri kara ejderha işli elbisesiyle gelen adamı fark etti. Atı gösterişli taşlarla donatılmıştı. Ardındaki yaprak yeşili kuyaglı muhafız birliği, oldukça nizami bir sırayla atlarını sürüyorlardı. Kara Kutay, gözlerini kısıp gelen adamı tanımaya çalışıyordu. Onu hatırlar gibiydi ama yüzünü bir ada oturtamıyordu. Ejder Kral, iki muhafızı aündan inip ellerini birleştirerek kendisine merdiven görevi yapmalarının ardından, atından indi. Gülümseyerek ellerini iki yana açıp "Kara Kutay! Bozkırın yenilmez ihtiyar kurdu!" dedikten sonra elini uzattı. Kara Kutay, kendine çok sıcak davranan misafirinin elini sıkıp otağa doğru döndü.

"Hoş geldin Ejder Kral. Otağıma geçelim. Yolculuk, yormuş ve acıktırmıştır sizi. Erlerim muhafızlarınızla ilgilenirler."

Ejder Kral gülümseyerek başını salladıktan sonra otağa doğru ilerlediler. Bu sırada Ejder Kral'ın pusatını almak üzere yaklaşan iki ere, Kara Kutay eliyle uzaklaşmalarmı işaret etti. Muhafızlar geri çekilip göğüslerine yumruklarını vurarak ortalarından geçen beylerini ve misafiri selamladılar. Otağa geçtiklerinde iki genç kız, hemen karşılıklı oturan beylerin ortasına bir sofra kurup iyi pişmiş, lezzetli keçi eti getirdiler. Misafirin ağırlığının farkında olan hizmetkârlar, kımran doldurdukları kadehleri sofraya bıraktıktan sonra geri çekildiler.

Sırtına kadar inen duman rengi örülmüş saçlarına bakan Ejder Kral, hemen arkasında deriye işlenmiş olan bayrağa baktı. Kımrandan bir yudum aldıktan sonra kalın kaşlarını kaldırıp büyük kara gözlerini üzerine diken Kara

Kutay'a gülümseyip "Bayrağına bakıyorum Kara Kutay. Kara renk üzerinde, uçları kurt başlı, kızıl renkli iki çapraz balta. Sancağını sen mi belirledin?" diye sordu.

"Hayır, onu bana beyliği veren Cerdukay Kağan belirledi. Erlerim, bu diyarda savaş baltasını en iyi kullanan savaşçılardır. Sert savaşırız. Soğuğa ve zorluğa çok dayanıklıyız. İlerimizdeki kurak topraklarda az Yurtsuz gebertmedik. Benim de merak ettiğim bir şey var Ejder Kral."

"Seni dinliyorum Kara Kutay."

Ejder Kral, keçi etinden bir parça koparıp çiğnemeye başladı.

"Seni tanıyor gibiyim. Yüzünü daha önce görmüş gibiyim. Gerçek adın nedir? En önemlisi de Kral Gonk'a ne oldu? Yani bu ani taht değişimi, bana ŞularTn içindeki bir hesaplaşma gibi geldi."

"Kral Gonk öldü Kara Kutay. Onu ben öldürdüm. Ben, önceki kralın iki oğlundan büyük olan Rulin'im. Beni daha önce gördüğün doğru. Fakat çok uzun yıllar önceydi. Henüz çok genç bir savaşçıyken karşılaştık. Yoksa tahttaki bu değişiklik hoşuna gitmedi mi?"

Kara Kutay, başını sallayarak gülümsedi.

"Gitmez olur mu? Tahtı hak eden biri almış. Demek Rulin... Ya kardeşin?"

Ejder Kral'ın kaşları bir anda çatılıverdi.

"Lu'nun nerede olduğundan haberim yok fakat onu gördüğüm yerde öldüreceğim kesindir. Eski dünya öldü Kara Kutay. Tanrılar dalgaların çekilmesiyle yeni bir dünya verdiler bize. Daha yaşanılır ve daha sıcak! Şu'nun kudreti avuçlarımdayken buna kimsenin engel olmasına izin veremem. Şu, benim krallığımda yükselecek. Dev kulelerim, bana saldırmak isteyen düşmanlarıma korku salacak."

"Anlaşılan savaşın sadece kardeşinle değil, bizimle de! Şia'lar, bizlere salma veren bir budundur. Şimdi sen, acunun dizlerini titretmekten bahsedersin."

"Beni yanlış anladın Kara Kutay! Benim savaşım güçsüzlerle. İlki Kral Gonk'du. Diğeriyse Alpagut Han'dır. Bir düşünsene, bu topraklarda tahtta senin oturduğunu ve benim gibi güçlü bir kralın dostun olduğunu! Bir düşün! Deniz ticareti benim kontrolümde. Kara ticareti ise senin kontrolünde. Güçlü iki ordunun bir olduğunu düşün! Kim çıkabilir karşımıza? Mısır mı? Babil mi? Sümer ya da Hattiler mi? Hiç kimse!"

Kara Kutay, elindeki kadehi sofraya bırakıp yüksek sesle kahkaha atmaya başladı. Ellerini dizlerine vurup Ejder Kral'a doğru eğildi.

"Sen, bu toprakların beklediği çılgın adamsın Ejder Kral! İşte şimdi seni daha çok sevmeye başladım!"

Ejder Kral da Kara Kutay ile beraber gülmeye başladı. İkili yemeklerine ordular ve yapılacak olan kurultay hakkında konuşarak devam ettiler. Kral Raji'den gelen altınları ve kızılyanda yükselen yeni kralı tahtı ele geçirdiklerinde nasıl ortadan kaldırabileceklerini konuştular. Güç dengelerini değiştirmek için Kara Kutay, Ejder Kralla hain planlarını yapmaya başladı.

Ölümün Melodisi

Asena, yeni doğan günün ilk ışıklarıyla atını ağaçlıklara doğru sürmeye başladı. Yüzüne vuran sabah serinliği, saçlarında gezinen, ona özgürlüğün tadını veren bozkırm havası, kardeşi Börü'nün acısını bir anlığına unutturuyordu. Obada, kimsenin yanında yüzünü düşüremezdi. Bu, babasına ihanet olurdu. Doğu beylerinin başındaki Hatun, gözyaşı döküp büküldü, eğildi, dedirtemezdi. Hem, öç için pusat bileyen erlerin hevesleri kırılmaz mıydı? Asena, içinde koca bir tufan tutuyordu. Atını, tepeliklere doğru son hız sürdü. Obadan oldukça uzakta, sadece kendisi ve Tanrı'nm olduğu tepelikte atını aniden durdurdu. Kendini yere zor attı.

Boğazında günlerdir düğümlenmiş olan acıyı artık tutamaz hâldeydi. Ayakları yere basınca, yalpaladı. Daha fazla dayanamadı. Kendini ileri doğru atarak tepeliğin ucuna geldi. Gözyaşları bir çağlayan gibi boşalmaya başladığında, kiraz dudakları önce öfkeyle büzüldü. Sonrasındaysa tüm gücüyle bağırmaya başladı. Bir yandan feryat edip bir yandan avuçlarına gelen küçük taşları ve toprağı sıkıyordu. Hızla ve derinden, vahşi bir kurt gibi nefes almaya başladı. Birkaç kere daha tüm gücüyle, içinde tuttuğu tüm feryadı bıraktıktan sonra derin bir nefes aldı. Dizlerinin üzerine oturup açık gökyüzünün maviliğine baktı. Orada öylesine duran bir kaya gibi kıpırdamadan

göğü inceliyordu. Elini belindeki kızıl kuşağa attı bir anda. Bangu Bey'in verdiği taşı çıkarıp avucunun içinde tutarak izlemeye başladı.

Parıldayan yazılara göz gezdirdikten sonra tekrar göğe baktı.

"Madem sen göğün taşısın, o zaman göster bana hadi. Göğün gazabını ver avuçlarıma!"

Açık gökyüzünde hiç kıpırdama yoktu. Tepesinde uçan dört karga, sanki onunla alay eder gibi uzun uzun öterek geçtiler üzerinden. Taşa tekrar baktı. İşe yaramadığını, parıldayan yazıları olan, özelliği sadece bu olan bir taş olduğunu düşündü.

"Efsaneler... Ulu Bangu bunlara bayılır!"

Ayağa kalkıp taşı tepelikten fırlatmak için gerindiği sırada, sert bir rüzgâr ansızın tüm saçlarını yüzüne savurdu. O an duraksadı. Arkasına döndüğünde, hiçbir şey yoktu. Taşı tekrar havaya kaldırıp gözlerini kapattı. Kolundaki uyuşma sırtına doğru inmişti. Gözlerini açtığından ağaçların arasında gezinen hafif rüzgârın dalları sertçe salladığını fark etti. Bu mevsimde, sabahları böyle rüzgârlar hiç olmazdı, daha doğrusu dalgalardan önce.

Rüzgârı kendisi mi yapmıştı, yoksa tesadüf müydü? Buna bir türlü karar veremediği için taşı tekrar belindeki kuşağa soktu. Avuçlarıyla gözlerinin yaşlarını silip atının yanma yavaş adımlarla, Börü'nün yüzünü sanki karşısında görür gibi eski günleri hatırlayarak yürüdü. Hatırladıkça da öfkesi daha da katlandı. Aklına, o gece oradan kaçan çabış ve erler gelmişti. Onlara ceza vermediğini hatırladı. Onca yaşanandan sonra sıra bir türlü onlara gelmemişti. Yumruğunu sıkıp koşarak atının yanma gitti. Üzerine zıplayıp tekrar hızla obaya sürmeye başladı.

Obada ise Bangu Bey'in çadırına, Kurt Otağı'na yakın beylerden ikisi gelmişti. İki bey ile Börü'nün kaybı üzerine can sıkıcı bir konuşma yapmıştı. Alpagut Han'ı kaçıranların kim olduğu hakkında konuşurken, bir hizmetkâr, beylere sıcak ekmek, at sütü ve kuş eti getirmişti. Ayrıca mis gibi kokan tereyağı ve birer kâse de sıcak çorba koydu. Beyler ve Bangu Bey aşları kaşıklayıp sohbetlerine devam ederken, Asena obaya vardı. Rüzgâr gibi atını sürerek otağm önünde durdu. Almila koşarak yanma gelip "Hanımım, bir sorun mu vardır?" dedi.

"Yoktur Almila. Şu Büyük Mabet'ten gelen çabış ve erler nerededir?"

"Durumu iyi olanlar, çabış dâhil kafesteler. İkisi hâlen otacıların çadırındalar."

"Hatunlara söyle, gözlerini üzerlerinden ayırmasınlar. Emirlerime hazır ol."

"Tabii hanımım."

Asena otağa doğru ilerleyip muhafızların şaşkın bakışları arasında içeri girdi. Anası, birkaç kaşık çorba içmeye çalışmış ama boğazından geçmemişti. Yüzü solgun, görüntüsü bitkindi. Kızının nefes nefese geldiğini görünce, "Nedir bu hâlin kızım, soluklan hele!" dedi.

"Çabış ve erler... Onlara gereken kıyım vermedik ana!"

"Bunca şey arasmda, bu bekleyebilir Asena!"

"Bekleyemez ana! Korkaklar kafeste beklerken, ben Börü'nün..."

"Tamam! Sus! Kurt yasası neyi gerektiriyorsa yap."

"Ya Ulu Bangu?"

"Buyruk bendedir. Kıyını belli olan suç için danışmaya gerek yoktur."

Asena, başıyla anasını selamladıktan sonra otağdan çıktı. Almila, on kadın savaşçıyla hanımını bekliyordu. Kendisine doğru yaklaşan hanımının sıküğı yumruğa kilitlendi bir ara gözleri. Asena eğer yumruklarını sıkmaya başladıysa, ortalık karışacak anlamına geliyordu.

"Çabış ve erleri ok talim alanına getirin. Buduna haber verilsin, cenkten kaçanların kıyını kesilecektir!"

Almila, ardındaki on savaşçı kadına, başıyla gitmelerini işaret ettikten sonra Asena ile baş başa kaldı. Öfkeli gözlerle etrafı süzüyordu.

"Andan olarak konuşabilir miyim?"

Asena şaşkın gözlerle Almila'ya bakıyordu. Başını salladı sadece.

"Öfkeni kontrol edemezsen, kurultaydan savaş kararı çıkar ama yağıyla değil Asena!"

"Bana bunu söyleyen Almila! Hah! Bana öfke konusunda söz edecek son kişisin. Hem ne demek istiyorsun sen? Bu adamlarm kıyını, oklanmak değil midir?"

"Ben onlardan bahsetmiyorum Asena. Bunu bile anlayamayacak kadar öfken aklını ele geçirmiş durumda. Ben savaşçıyım. Sen ise bir Börükansm. Başımızdaki hanımsın. Öfkem pusat olsa, senin emirlerinle kınına girer ama senin öfken pusat olursa, binlerce pusata döner. Bu öfken kurultayda Kara Kutay'a karşı yine böyle olursa, o otağdan sadece kendi beyleriyle cenge girmeye hazırlanan bir hanım çıkar. Alpagut Han ne olur o zaman Asena?"

"İçimdeki öç ateşi her yerimi sardı Almila. Börü..."

"Biliyorum! O hayatta olsa, böyle olmanı mı isterdi? Yoksa her zaman zekice hamlelerle yağıları alt eden Asena'nm, kanının tek damlasını yerde bırakmamasını mı? Bir

cenk geliyor Asena. Bu cengi kazanmak da kaybetmek de bir kızılyan kağanlarının bir de senin elindedir. Ordu kurulduğunda başında kim ilerleyecek Asena, Bangu Bey mi? Cengi o mu yönetecek?"

"Hayır, görünüşe göre ben."

"Demek istediğim işte bu Asena. Tendübay kızılyan ordularıyla asıl ordunun başındaki emir sahibiyle, seninle cenk için taktik mi yapacak, yoksa öfkeni kontrol etmek için aklını cenkten mi uzaklaştıracak?"

"Doğru dersin andam, bunu hiç düşünememiştim. Sen yanımda oldukça, her şeyin üstesinden geleceğim Almila. Var olasın kanım."

"Sen de andam! Hadi, gidip biraz hain oklayalım o zaman."

İkili, ok talim alanına giderken muhafızlar buduna kıyım haber veriyorlardı. Bangu Bey, sesi duyunca, iki beyiyle birlikte çadırından çıktı. Eliyle beylerine beklemelerini söyleyip otağa gitti. Ceren Hatun evdeşinin tahtında oturmuş, uçmağa varan oğlu Börü'den kalma, son avda getirdiği bir ayının koca dişine bakıyordu. Bangu Bey, Ceren Hatun'un karşısına geçip "Ceren Hatun, bu kıyın da nereden çıkmıştır? Neden tören sonrasını beklemediniz?" dedi.

"Kurt yasaları bellidir. Asena gerekeni yapmak istedi. Oğlum için gözyaşı dökerken o köpekleri mi besleyeceğiz bir de Ulu Bangu!"

Bangu Bey, gözleri nemlenen Ceren Hatun'un yanma gidip oturdu.

"Beyim gibi, ben de seni amcam bildim Ulu Bangu. Bende emeğin çoktur. Senin bilgeliğinle bu budun çok şey atlatmıştır. Asena'ya hak veresin. Bu onun içine bir damla

da olsun su serpecektir. O kara haberi getirenlerin, bir korkak gibi kaçanların burada olması bizi yaralar."

Bangu Bey başını sallayarak Ceren Hatun'un eline yavaşça iki kere vurdu.

"Doğru dersin, ben bunu bir an düşünemedim. Kurultaya o kadar aklımı verdim ki, başka bir şey düşünemez oldum. Alpagut Han oradayken, alınacak bir öç varken çadırımda zor dururum."

"Bilirim Ulu Bangu, bilirim... Tanrı yanımızda olsun."

"Ben kıyma gideyim. Tanrı yanımızda olsun."

Bangu Bey otağdan çıkıp iki beyiyle ok talim alanına gitti. Kalabalık, ırmak gibi alana akıyordu. Çabış ve erleri uzun direklere, talim için kullanılan saman balyaları yerine bağlanmışlardı. Budunda sessizlik hâkimdi. Asena, yanı başına gelen Bangu Bey'e baktı. Onu destekler şekilde bakışları ve başıyla başlamasını işaret etmesi üzerine, budunun önüne çıktı.

"Bizler cenkten korkmayız. Demir gibi soğuk topraklarda dövülüp, zorlu yollarda tavlanırız. Buyrukla birlikte girdiğimiz ilk cenkte ateşe tekrar girer, acunun en iyi savaşçıları olarak parıldarız. Kurt Diyarı'nm yasaları bellidir. Cenkten kaçan, bizden değildir. Ardında kandaşını bırakan, bizden değildir! Ordusunu bırakan, yurdundan kaçan, bizden değildir! Hanını canı pahasına koruyamayan, bizden değildir!"

Kalabalık öfkeyle hep bir ağızdan, "Bizden değildir!" diye bağırdı.

"Gördüğünüz adamlar, kardaşım Börü ve yüzlerce yiğit ateşler içindeyken, Alpagut Han'ımız yağı tarafından kaçırılırken, bir korkak gibi kaçmışlardır."

Sesi titreyen Asena'nm kaşları çatıldı. Öfkeye bulanan sesi, tekrar yükseldi.

"Kıyın bellidir... Ölüm!"

Almila, Asena'nın sözünden sonra savaşçı kadınlara eliyle yerlerini almalarım işaret etti. Uzun tahtalara bağlı çabış ve adamları Asena'ya af dilenirken Almila, oklarını geren savaşçı hatunların arkasına geçip kendine uzatılan yayı ve oku aldı. Küçük yayma oku takıp iyice gerdikten sonra Asena ile göz göze geldi. Baş işaretiyle ilk oku Almila, iki savaşçı kadının arasından çabışa doğru bıraktı. Af için yakaran çabış, alnına giren okla bir anda ardındaki tahtaya çivilenmiş gibi öylece kalıverdi. Almila'nın okundan sonra arka arkaya üçer adet savaşçı hatun kıyın için yaylarını gerip bıraktılar. Kafalarından bir, göğüslerinden iki okla öldürülen erler, son nefeslerini budunun önünde verdiler.

Kıyınlar kesildiğinde, Bangu Bey'in dikkatini hemen yanındaki iki beyinden biri çekti. Asena'ya öfkeli bir hâlde bakıyordu. Dişlerini sıktığını gerilen yanak çukurlarından fark ediyordu. İki beyine, "Konuşacaklarım vardır. Çadırıma dönelim," dediğinde iki bey hemen peşine takılıp ilerlemeye başladılar. Bangu Bey, iyi şeyler hissetmiyordu. İçini kaplayan bir sıkmü vardı. Belki de beyinin duruşunu kendisi yanlış anlamıştı. Dalgın ve düşünceli bir hâlde çadırına doğru yürüdü.

***

Kurt Diyarı'nda bunlar olurken Ejder Kral'ın güzel büyücüsü, liman şehirlerinin en büyüğü olan Demir Mızrak şehrindeydi. Bu şehrin doğal bir iskelesi bulunuyordu. Denize doğru uzanan ve ucu sivrilen uzun bir kara parçası

ve en ucunda gümüş renkte, bir balık heykeli olan şehirdi. Gelgit zamanlarında gemiler bu doğal iskeleye bağlanır ve güçlü dalgalardan korunurdu. Büyücü kadın, flütünü eline alıp ellerini arkada birleştirerek ve etrafı izleyerek yürümeye başladı. Buradaki insanlarm, bol av ve kazançla, oldukça refah bir hayat sürdüğü belliydi. Hemen ileride, şehrine efendisi Yang'm üç katlı, gösterişli evi bulunuyordu. Önündeki yeni ekilmiş rengârenk çiçekler göz kamaştırıyordu. Evinin girişinde dört, çevresinde ise on savaşçı bekliyordu. Hepsinin birbirinden acımasız, korsan tayfasından olduğu, duruşlarından ve giyimlerinden belliydi. Aralarmda gülümseyerek kahkaha atarak konuşuyorlardı. Az ileride ise şehrin, Şu Kralı'na bağlı muhafız birliklerinin binası bulunuyordu. Önünde dikilen yeşil kuyaglı muhafızlar, evin önünde bekleyen bu korsan tayfasını uzun süredir benimsemiş olacak ki, onları hiç umursamıyorlardı.

Büyücü kadın, sert ve hızlı adımlarla kapıda bekleyen dört adama doğru yürümeye başladı. Gün ışıklarında parıldayan ve bir geminin yelkeni gibi denizin ılık rüzgârlarında dalgalanan elbisesiyle, kendine bakan Yang'ın adamlarının içinin yağlarını eritmişti. Güzelliği ve delici bakışları, herkesin dikkatini çekmişti. Dört uzun boylu, iri yapılı adamdan biri öne çıkıp "Deniz dalgaları kadar parlak bu güzelliğin burada işi ne?" dedi ve güldü. Arkasmdaki arkadaşları gülüp, omzuna vuruyorlardı. Büyücü, gülümseyerek yay kaşlarını kaldırdı. Derinden gelen, ruhu okşayan sesiyle, "Efendi Yang ile görüşmek isterim," dedi.

"Ne görüşeceksin efendiyle?"

"Ejder Kral'ın baskısmdan yıldık. İzni olursa tüm kız kardeşlerim ve kasabalılarla şehrine sığınmak isteriz."

"Geç bakalım."

Büyücü, gülümseyerek yanından geçerken arkasındaki iki arkadaşı onu durdurdu. Ağızlarından salyalar akarak "Girmeden önce üzerini aramalıyız güzellik," dedi biri. Büyücü kadın, gülümseyerek kollarını açtı. İki adam, üzerini aramaktan ziyade, barbar birer korsan olduklarını, hayvan gibi ona dokunarak gösteriyorlardı. Belindeki flütü alan adam gülerek arkadaşlarına gösterdi.

"Bakın, güzellik bir şeyler de çalabiliyor. Çıkınca bize de çalar mısın?"

"Tabii, sesim de çok güzeldir."

"Güzel! Geç bakalım."

Büyücü, adamın elinden flütü alıp tekrar beline soktuktan sonra ilk iki katında beşer tane adamın beklediği katları geçip son kattaki Yang'ın odasının önüne geldi. Yanık tenli, bu topraklardan olmayan, kalın dudaklı ve büyük gözlü insan azmanı adam kapıyı araladı. Elleri o kadar büyüktü ki büyücünün kafasını tamamen kavrayıp sıkabilirdi. Büyücü odaya girdiğinde koltuğuna kurulmuş, açık pencereden içeriye dolan ılık rüzgârla, elindeki bir deriyi inceleyen Yang, beyaz kaşlarını kaldırdı. Küçük gözleriyle alttan gülümseyerek büyücüye bir bakış attı.

"Gel bakalım güzel kız, otur karşıma."

Büyücü, oturduğu yerden çevresini inceliyordu. Yang'm yıllar boyunca denizden elde ettiği ganimetlerin bir kısmı duvarlarda asılıydı Altın maskeler, fildişi bıçaklar, zümrüt armalar göz kamaştırıcıydı. Oda o kadar eşsiz eserle doluydu ki insan nereye bakacağını şaşırıyordu. Yang, kazınmış parlak kafasında ellerini gezdirdikten sonra çenesinden sarkan ince tüylü keçisakalmı düzeltti. Yaşına göre oldukça heybetli ve güçlü görünüyordu.

"Senin gibi birinin burada işi ne?"

"Buraya aslında bir uyarı için geldim Efendi Yang."

"Uyarı mı? Yoksa şu kendine Ejder Kral diyen Rulin'in ordusu mu geliyor? Hah! O zaman epey savaşçı kaybedecek demektir."

"Hayır, o gelmiyor."

Büyücü kadının bakışları, daha da donuklaşmıştı. Yang, karşısında oturan bu güzel kadında karanlık bir şeyler olduğunu, yıllarca edindiği farklı topraklardaki tecrübelerinden anlamıştı.

"Kimsin sen? Kim geliyor?"

"Ben bakır dağlardaki kimsesizim. Ateşle uyuyan, suyuma kan katıp gölgeleri dinleyenim."

"Tahmin etmeliydim. Eminim adamlarımı sahte güzelliğinle aptallaştırmışsındır. Kime çalışıyorsun?"

"Anlaşılan seninle tahmin ettiğimden daha kolay anlaşacağız Yang. Bilirsin, benim için Şu ya da Di kanının bir değeri yoktur. Ben sadece istenileni yapar, anlaşmadaki karşılığımı alırım. Ejder Kral, senden güç alan birkaç efendiyle, baş eğmeni istemektedir. Kral Gonk'a olan bağlılığınızı, aynı şekilde ona göstermenizi ve göndermediğiniz tüm ödemeleri yapmanızı ister."

"Ejder Kral nasıl bir şeytani şeyle anlaşma yaptı, bilmem ama pusatını çekmiş ve şehrime dayanmış orduları yerine, seni göndermiş. Belli ki korkuyor. Bir korkak asla kralım olamaz."

"Korktuğu için değil, daha az gürültülü bir ölüm olsun diye beni gönderdi. Son kararın bu mudur Yang?"

"Budur! Şimdi sen, buraya gelirken nasıl kaçacağını da düşünmüşsündür. Eminim kapıdaki adamıma seslen-

diğimde, bu pencereden zıplayacak ve herklesin şaşkın bakışları arasında ortadan kaybolacaksın, değil mi? Ne kadar diyar gezdim bilemezsin. Senin gibilerini çok gördüm. Fakat hepsini en sonunda yakalayıp canlı canlı yaktım!"

Büyücü kadın gülümsüyordu. Kaşlarını kaldırıp alay edercesine başını salladı.

"Ne gördün bilmem ama ben hiçbirine benzemem. Bunu da seninle birlikte, tüm şehir görecek. O zaman tepene çökecek olan ölüm rüzgârına hazır ol Yang. Günün tadını çıkar. Gece kapında olacağım!"

Büyücü ayağa kalktığında, Yang kaşlarını çatıverdi.

"Bekliyor olacağım büyücü. Ejder Kral kime çattığını, kelleni en büyük gemimin gözcü direğinin tepesine diktiğimde anlayacak."

Büyücü, arkasını dönüp kapıyı açtı. Dev gibi adamın yanından geçip hızla merdivenleri inmeye başladı. Oldukça gergin olan büyücü, en üst kattan bir saldırı emri gelip gelmeyeceği konusunda tedirgindi. Onlarca adam üzerine gelse, bir şekilde kurtulabilirdi ama pusatları yanında değildi. Sadece flüt belindeydi ve ona üflemesi, vahşi ordunun gelmesi zaman alacaktı. Hızlı adımlarla giriş katına geldiğinde, dört kişinin arasından geçerken, kendisiyle ilk konuşan adam arkasından yaklaşıp omzuna dokundu. Ellerini arkadan bağlayıp kendine dönen büyücüye, "Hadi güzelim, bize bir şeyler çalmayacak mısın?" dedi.

"Bu gece diğerleriyle beraber geleceğim. Hazır ol. Sana hayatında duymadığın melodiler çalacağım."

Adam, yüksek bir kahkaha atıp elini sertçe şaklattı.

"Ne çalacaksın? Güzel dans edebilen arkadaşlarınla gel."

"Merak etme. Kanın melodisi, kulaklarında çınlayacak."

Adamın yüzü bir anda gerildi. Büyücü ardına bakmadan yürürken, en üst kattan efendi Yang'm sert ve yüksek ses tonunu işitti. Herkesi odasına çağırıyordu. Giden büyücünün ardından bakan adam, kadının ne demek istediğini anlamadan, koşarak arkadaşlarının peşinden Yang'm odasına çıkü.

Büyücü, şehrin arka sokaklarında kaybolurken Yang, adamlarına saldırı için hazır olmalarını, sert ve arka arkaya emirlerle söylüyordu. Krallığın gönderdiği muhafız birliği bile, Yang'm kazancı çarkına dâhil olmuş, gelecek saldırıya karşı bu eski korsanın emrinde savaşacaktı.

Gün, geceye döndüğünde Yang, yakamoz vuran denizin güzelliğini izleyerek uzak diyarlardan getirdiği gümüş bir kadehte şarabını yudumluyordu. Şehrine yapılacak olan saldırı öncesi gözlerini kapatıp uzaktan gelen dalgaların sesini dinledi.

"Kaç kişi ha?"

Gözlerini açıp gülmeye başladı.

"Dalgalar, kaç kişiyi size yem ettim?"

Kendi kendine gülmeye devam ediyordu. Kadehte kalan şarabı kafasına dikti.

"Dalgalar sessizdir. Ne yutarsa yutsun konuşmaz. Yeni gün doğduğunda da konuşmayacaklar ama bu gece iyi doyacaklar! Şehrime göz diken her aptal, bu gece sizinle kucaklaşacak!"

Elindeki gümüş kadehi yere fırlatıp masanın üzerindeki kılıcını aldı ve merdivenlerden indi. Dışarıda kendini bekleyen en yakın on savaşçısı, onun çıkışıyla etrafını

çevirip şehrin meydanına doğru yürümeye başladılar. Büyücü ise şehrin arka sokaklarından birinde, diz kapağına gelecek büyüklükte bir taşın üzerine çıkmış, elbisesini rüzgârda savurarak denizi ve toplanan kalabalığı izliyordu. Flütünü çıkardı ve üfleyerek uzun, güzel parmaklarını deliklerde gezdirmeye başladı.

Melodi sanki hüzünlü bir hikâyeyi anlaüyor gibi uzun ve tiz notalarla devam ediyordu. Kısa bir süre daha melodiyi çaldıktan sonra flütü beline soktu. Az ilerideki evin önünde bağlı duran bir alaca atı gözüne kestirip hızlı adımlarla yanma vardı. Kayışını sökmeden önce elini başını koyup kulağına bir şeyler fısıldadı. At, sanki uzun yıllardır kendi sahibiymiş gibi kayışını çözüp, üzerine binen büyücüye hiç zorluk çıkarmadı. İlerideki sokaklardan çığlıklar ve kaçışmalar başladığında, "Geliyorum Yang!" diye söylendi.

Yang ise kendini destekleyen beylerden savaşçı yardımı almadan cenk etmenin stresini yaşıyordu. Tüm gözcülere gün boyunca yakında bir ordu var mı diye çevreyi dolaştırsa da tek bir birlik ya da ordu görememişlerdi. Şehrinde sadece beş yüz adamı ve iki yüz muhafız vardı. Kendini destekleyen beylerle birleştiklerinde beş bini aşkın bir güce sahip oluyorlardı. Onun asıl gücü denizdeydi. Yang ve yanındakiler, şehrin bir noktasından kopan çığlıkları duyduklarında, bekledikleri yağının geldiğini anladılar. Bin bir sorunu atlatmış, ne ölüm kapanlarından sağ çıkmış adamları, kendilerine çok fazla güveniyordu.

Büyücü, atının tepesinde, ardına taktığı yüzlerce palalı vahşiyle tam karşılarından gelirken, krallığın muhafız birliği yaylarını gerip oklarını bıraktılar. Büyücü, elini ileri

doğru kaldırdığında oklar yanı başından geçip giderken, vahşilerin vurulup da ölümcül yara almayanları, hiçbir şey yokmuş gibi ayağa kalkıp saldırmaya devam ediyordu.

O an geldiğinde, Yang ve adamları vahşilerle bir anda birbirlerine girdiler. Muhafız birliği de pusatlarını çekip bu korkunç adamlara doğru harekete geçerken, Yang'm hemen yanı başındaki adamına doğru fırlatılan pala, kafasının ortasına saplandı. Dev cüsseli adam yere serilince, Yang daha da öfkeyle ileri hücum etti.

Önüne gelen vahşilerin saldırılarını ustalıkla engelleyip kellelerini koparırken, atm üzerindeki büyücü, gülümseyerek flütüne bir kez daha üflemeye başladı. Üzerlerine gelen vahşi sayısı artmaya başlayınca Yang, etraflarına yayılmaya, halkı da katletmeye başlayan tanımadığı bu budunu engellemek için adamlarından ayrıldı. Yanına en iyi dört adamını alıp geri çekilirken, Yang'ın kaçüğını fark eden büyücü, atını hızlandırdı. Yang ve dört adamı ciğerleri çatlarcasına gösterişli evine koşuyorlardı.

Vahşilerin sayısı arttıkça, yorulmaya başlayan Yang'ın cenkteki usta erleri yere serilmeye başladılar. Şehrin içlerindeki evlere girmeye başlayan vahşiler ise gördükleri herkesi palalarıyla kesiyor; kollarını, başlarını ve kulaklarını koparıyordu.

Yang, dört adamıyla evin girişinden hızla yukarı doğru çıkmaya başladığında büyücü, atını tam karşılarında durdurup ardından gelen ve evlerin arasından fırlayan vahşilere parmağıyla evi gösterdi. Kendi de koşarak aralarından evin içine daldığında, ilk katta kimsenin olmadığını fark etti.

İkinci kata çıktıklarında, dört adam basamakların başına varan vahşileri, arka arkaya indirildikleri pusat ham-

leleriyle, diğerlerinin üzerine yuvarlıyordu. Vahşilerden birinin pusatını alan büyücü, önündekinin omzundan tutup tepesine çıktı ve palayı, merdivenlerin başındaki adamlardan birine fırlattı. Tam göğsüne saplanan palayla geriye düşen adama, "Bu gece sana güzel şeyler çalacağımı söylemiştim!" dedi.

Büyücüden görüp aynı şekilde saldırılarla merdiven başını tutan adamları bir anda indiren vahşilere dur emri veren büyücü, Yang'm odasına doğru yavaş adımlarla ilerlemeye başladı. Ardında, ağızlarından kanlı salyalar akan, palaları küçük et parçalarına bulanmış savaşçılar saldırı için emir bekliyordu. Büyücü kapının dibine geldiğinde, içeriden Yang, "Tahmin ettiğimden daha güçlüymüşsün! Sen kazandın büyücü!" diye seslendi.

"Ardımda kaç adam olduğunu tahmin bile edemezsin. Hem bırak adamlarını, şehrin bile katledilmeye başlandı. Limanlarına giden şehrin oluklarından denize kan akıyor Yang! Teslim ol, rahatça kelleni alayım."

"Tek başıma ve koltuğumda oturmuş seni bekliyorum. Pusatım bile elimde değil. Girebilirsin."

Büyücü kapının kolunu kıvırıp vahşilerden birini önüne çekerek ittirdi. Gelen ne bir ok ne de bir bıçak vardı. Vahşi önde, yavaşça odaya girdi. Dediği gibi Yang, koltuğunda oturmuş, önünde yine gaz lambası ve haritalar vardı. Vahşiyi önünden çekip arkaya doğru itti.

"Bu kadar kolay pes edeceğini düşünmemiştim. Şular seni gözünde fazla büyütmüşler Yang."

"Bunları bir kenara bırak artık. Bak karşındayım ve savunmasızım. Ardında kim bilir kaç vahşi var. Tek emrinle parçalara ayrılırım."

"Ölmeden önce son istekte mi bulunacaksın yoksa Yang?"

"Hayır, sadece gerçek planını merak ediyorum. Senin gibi böylesi bir gücü elinde tutan büyücü, bir kralın emrine kolay kolay girmez."

Büyücü gülümseyerek "Akıllı adamsın Yang," dedikten sonra açık balkondan dışarı baktı. Kaşlarını bir anda kaldırıp Yang'm gülümseyen suratını fark etti.

"Doğru büyücü, akıllıyım. Sana söylemiştim. Sen gibilerini çok gördüm ama hepsini yaktım!"

Büyücünün gözleri kocaman açılmış bir hâlde, "Yapma!" dedi.

"Yang'a da böyle bir gidiş yakışırdı! Vahşilerinle son gecen çok ışıltılı olacak güzel kadın!"

Yang, elindeki yağ lambasmı bir anda yere attı. Büyücü üzerine atlasa da, o gelene kadar odanın tabanındaki küçük kanallardan ve deliklerden akıp evin zeminine giden yanıcı madde bir anda tutuştu. Yang'ın evinin zemininde gemilerinde kullandığı patlayıcı sıvılar vardı. Onların patlaması demek, bu alevin şehrin her yerine kanallardan dağılması, farklı yerlerdeki patlayıcılarında alev alarak şehri bir alev topuna döndürmesi demekti.

O parlamayla, evle birlikte Yang ve büyücü havaya uçarken, sese doğru dönen vahşiler, ne olduğunu bile anlamadan altlarında patlamaya başlayan şehrin zemini üzerinde ayakta durmaya çalışıyorlardı. Dört bir yandan fışkıran alevler ve yerden yükselen patlamalar, halkla birlikte onları da paramparça ediyordu. Kısa süre sonra şehir koca bir alev topuna dönerken; eski korsan, büyücü ve büyülü flütü acundan tamamen silmiş oldu.

Ternir Tonka

Şu toprakları, gece gerçekleşen katliamla yeni güne ölüm ve kan kokusuyla uyanırken, Ejder Kral, Kara Kutay ile yola çıkmak için hazırlanıyordu. Kara Kutay, otağa çağırıldığında normalde birkaç yüz eriyle yola çıkarken, bu sefer, kurultayda planladıkları şey için iki bin eriyle yola çıkmak için hazırdı. Geride kalan erlerine her zaman hazırda beklemelerini emreden Kara Kutay, atma binmiş olan Ejder Kral'ın yanma doğru gösterişli alaca atını sürdü. Yeleleri bile özenle örülmüş olan atının başını sevdikten sonra, "Bu yolculuk gelecek için olacak Ejder Kral, far kındasın değil mi?" diye sordu.

"Gelecek zor kararlarla kurulur Kara Kutay. Bu yolculuğun sonu ya ölüme ya da büyük bir zafere çıkacak. Yıllardır hayalini kurduğun taht, seni bekliyor. Ya en güçlü olacağız ya da yok olacağız!"

"Bahsettiğin orduna da, sana da güveniyorum. Unutma! Senden tek isteğim, Asena'yı ortadan kaldırman. Birliğiyle beraber onu ortadan kaldırırsan, geriye kalan Tendübay ve Buga'yı ben hallederim. Asena ortadan kalkarsa, doğu beyleri emrime girerler. Önümüzde kimse kalmaz."

"Budunun Bangu Bey'e olan hassasiyeti ortadadır. O, Börü Han'ın Kurt Diyarı'na emanetidir. Ortalık karışacaktır."

"Bu kadar erle neden yola çıkarım sanırsın?"

Kara Kutay, gülümseyerek başıyla, sırtındaki baltasını işaret etti.

"Ortalık karışırsa Ejder Kral, bunu kanı akacak olanlar düşünsün. Ben çarpışmaya hazırım."

Ejder Kral, Kara Kutay'm kararlılığını görünce, "Hadi o zaman Kara Kutay! Geleceğe!" dedi. İkisi de atlarına hız verince, iki bin Uyguri eri ve iki yüz Şu muhafızı yola koyuldular. Kurt tahtı üzerinde tehlike gün geçtikçe daha da artarken Agarta Üstadı, Altın Deniz'in en büyük obalarından birindeydi. Aradığı kişi buradaydı; Temir Tonka. Bu oba dalgalardan sonra birleşen küçük oğuşlarm birleşiminden oluşuyordu. Başlarında ise hepsinin ortak kararla seçtiği bilge bir ihtiyar vardı. Cenk etmek için yeterli eri olmayan bu büyük obanın en büyük güvencesi, içlerinde yaşayan tarkanlardı. Onların bir kısmı genelde avda, Yurtsuz avında ya da buyrukla gelen bir görevin peşinde olurlardı. Fakat her zaman birkaçı obada olur, Temir Tonka'nın sözünü ikiletmezlerdi.

Temir Tonka, kahramanlıklarıyla nam salmış bir tarkandı. Diğer tarkanlar da çok güçlü ve cesurdu ama onun yeri ve yaptıkları her zaman saygı görürdü. Küçük bir çocukken Kurt Otağı'nda yapılan toyda, kendi yaşıtları arasında yapılan at üstünde ok atma yarışında birinci olunca Cerdukay Kağan'ın, acunu titreten pusatını çektiği elleri yanaklarına değmişti. Ona tüm içtenliğiyle gülüp, "Bir kaplan gibisin... Tek ama yılmayan bir kaplan! Temir gibi güçlü, kaplan gibi yenilmez ol küçük savaşçı. Adın bundan sonra Temir Tonka olsun," demişti. O günden bugüne kadar da hep bu adla tanındı ve Cerdukay Kağan'ın sözü üzerine gözü kara, yenilmez bir yiğit olmuştu.

Üstat, obanın tepeliğine doğru çadırını kurmuş olan Temir Tonka'nın yakınma getirildiğinde, aradığı büyük tarkan, Altın Deniz'i izliyordu. Geniş omuzlarından sarkıp sırtını kapatan gösterişli kaplan postu, derinden aldığı nefesle inip kalkıyordu. Bir kütüğün üzerine oturmuş, gelenlere arkası dönük hâlde bir işle uğraşıyordu. Üstadın yanındaki muhafızlar söze gireceği sırada arkasını dönmeden, "Kimsin?" diye sert bir şekilde seslendi. Kalın sesini duyan muhafız, Ağartalı bir üstadın kendisini görmek istediğini söyleyince, gelenle onu yalnız bırakmalarını söyledi. Muhafızlar gerisin geri işlerine dönerken Temir Tonka, kemik yüzük takılı olan eliyle gelmesini işaret etti. Agarta üstadı, büyük tarkanın yanından geçip karşısına dikildi. Küçük, ela gözlerini kaldırıp kıstı.

"Öylece dikilme karşımda! Otur hele!"

Üstat, hemen karşısındaki kütüğe oturdu. Yuvarlak yüzlü, açık tenli Temir Tonka, avda kullanmak için kazık hâline getirdiği kalın ağaç dalını yere bırakıp diğer elindeki bıçağı toprağa dik olarak attı. Tek eliyle, yayvan olarak iki yanağına uzanan bıyıklarını düzeltti.

"Tanıdığım son Ağartalı Zile'ydi. Cerdukay KağanTmm her zaman yanındaydı. Tini kut bulsun, kağanım, sizler ortaya çıkarsanız, büyük bir sorun geliyor demektir diye söylerdi. Bir sorun getirmişsindir de... Bir Agartalı'nın benimle ne işi olur?"

"Haberleri duymuşsundur Temir Tonka. Alpagut Han kaçırıldı. Börü..."

"Tamam! Biliyorum! O benim andamdı. Hatırlatmana gerek yok! Ne diyeceksen söyle hele!"

Üstat, çevreyi kolaçan ettikten sonra Temir Tonka'ya baktı.

"Sözü fazla uzatmayacağım. Alpagut Han'ı Raji kaçırdı."

"Raji de kimdir? Kim olduğunu, nerede olduğunu söyle de, andamın kanını yerde bırakmayayım. Alpagut Han'ımı köpeklerin elinden alayım!"

"Raji, kızılyanın özgür savaşçılarının yeni kralı. Ölen kralları Sayokan'm oğlu. Ben de bunun için geldim. Börü ölmedi."

Temir Tonka bir anda durdu. Hiçbir şey söylemeden öylece üstada bakıyordu. Aniden kaşları çatıldı. Dişlerini sıkarak ayağa kalktı. Üstadın yakasına yapışıp ayağa kaldırdı ve bir dal gibi salladı.

"Yağı mı gönderdi seni? Bana da mı pusu kuracaksınız ha köpekler?"

"Dur! Bak inanmıyorsan sana bunu gönderdi!"

Belinde takılı küçük torbadan kurt dişi küpeyi çıkardı. Hırsla soluyan Temir Tonka'ya gösterdi. Tarkamn elleri bir anda gevşeyip üstadı bıraktı. Elindeki kurt dişini alıp "Bu andamın! Bunu nereden buldun?" dedi.

"Sana söyledim, o ölmedi. Sadece ölmüş gibi görünmesi gerekiyor."

"Nasıl... Neden böyle bir şey yapsın ki? Han kaçırıldı. Kurt Diyarı'na cenk için çağrı yapıldı. Neden saklanıyor?"

"Saklanmıyor, sadece ölmüş gibi görünmesi gerekli. Hatta saklanmak yerine, yağıların kellesini alacağı bir birlik kurmak istiyor. Sen ve seninle gelecek olan tarkanlarla acuna damga vuracak bir birlik!"

"Otur hele! Bana her şeyi anlat."

"Altın Deniz'de senin yapacağın çağrıya yanıt verecek tarkanların hepsini, geyik boynuzundan ve kurt sinirinden

yapılma yaylarınızla bekler. Borüler adında bir birlik kuracak. Babasını kurtarmak, yağının gazabı olmak için, seni ve tarkanları en kısa sürede ant içmeye çağırıyor. Yağı, soyunu kurutmakla tehdit etmekte, bu yüzden bir Börükan ölü olarak görülmeli. Her şeyi göze alabilecek kadar çılgın ve güçlü bir yağıdır. Geri kalan her şeyi sana o anlatacak fakat artık Börü yok, bunu sakın unutmamalısın. Onun adı artık Demirdağlı. Çağıracağın tarkanlar da Demirdağlı'nın emrine girecekler."

Temir Tonka kısa bir süre düşündü. Çenesinde parmaklarını gezdirip sıkkın bir hâlde, "Tarkanlar büyük handan başka kimsenin emrine girmezler. Tarkanlar yalnız kurtlar gibidirler. Bir arada avlanmak tarkanlara göre değildir," dedi. Üstat gülümseyerek ellerini açtı.

"Cerdukay Kağan'm kurduğu, şimdi oğlu Tendübay Kağan'm emrindeki Barslar da tarkanlardan kuruldu. Borüler de tarkanlardan kurulacak. Kurt Otağı'na hizmet edecek fakat komutanları Demirdağlı olacak. Tabii sen, her zaman yanında olacaksın."

"Bu durum ne kadar sürecek? Yani Börü'nün aslında yaşadığını, herkes ne zaman bilecek?"

"Bunu kendisine sormalısın Temir Tonka. Bunun cevabını Demirdağlı verebilir."

"Ne kadar zamanımız var?"

"Çok az. Birkaç güne yola çıkmalıyız."

"Tamam, tarkanların çoğu avdalar. Şu karşıda gördüğün tepeliklerdeler. Sen de benim misafirim olarak burada kalmalısın. Anlattığın gibi bir yağı varsa, adamları her yerdedir. Andamın yerini bilen tek kişi sensin. Burada seni kimse bulamaz ve sana saldıramaz."

"Temir Tonka'nm misafiri olmak benim için büyük bir onurdur."

Temir Tonka, oturduğu yerden kalkıp çadırına girdi. Kısa bir süre sonra elinde oldukça büyük bir geyik boynuzuyla çıktı. Nefesini toplayıp tepeliklere doğru dönerek arka arkaya üflemeye başladı. Boynuz öylesine derinden, gür bir ses çıkarıyordu ki obadaki herkes dönüp, Temir Tonka'ya baktı. Boruya arka arkaya, kısa aralıklarla on defa üfleyen Temir Tonka, kendine doğru hızla atlarmı süren on kişilik muhafız birliğini fark etti. Çabış ileriye doğru atını çıkarıp "Bir saldırı mı vardır Temir Tonka." diye sordu.

"Yoktur çabış. Sizler işlerinize dönebilirsiniz. Budun tedirgin olmasın. Bu üflemeler tarkanlar içindir."

Çabış, tarkanm sözlerinden sonra erlere, buduna bir şey olmadığını söylemelerini emretti. Tedirgin bakışlar tepeliğin üzerindeydi. Temir Tonka, erlerin budunun içini rahatlatıp dağıtmasını izledikten sonra üstada döndü.

"Hadi üstat, bana sihirli bir şeyler göster."

"Nasıl sihirli şeyler?"

"Mesela odunları aniden yakmakla işe başlayabilirsin. Akşam aşında keçi budu ve at sütü var."

Üstat gülümseyerek Temir Tonka'nm, andasınm ölmediği haberini aldıktan sonraki keyiflenmiş yüzüne baktı. İkili çağrıdan sonra akşam aşı hazırlıklarına başlarken, Temir Tonka'nm içinden her zamankinden farklı bir heyecan vardı. Hissediyordu... O, acuna nam salacak, büyük bir birliğin ilk borusunu çalmıştı. Çok uzun zaman sonra içindeki bu kıpırtı, başka bir şey olamazdı.

Zindanda Bir Aslan

Aynı günün gecesinde Kral Raji, yanındaki yenilmezleriyle başı yukarıda, düşmanını rehin almanın gururuyla atını sürüyordu. Karanlığın içerisinde yanan dev meşaleler, insan dalgasından oluşan bir kalabalığın çığlıklarıyla geceye karışıyordu. Sevinç haykırışları ve kötü sözler eşliğinde atın üzerinde ilerleyen Tendübay Kağan, çevresine bakıyordu. Savaş için hazırlanmaya başlanmış iki boynuzluları ve dev filleri fark etti. Davullar tüm gücüyle çalıyordu. Kendisine kurulan pusuda, sanki bir meydan savaşını yenmiş gibi davranan Kral Raji'yi izliyordu. Çevresinde bağıran ve kılıçlarını göstererek tüm soyunu kurutacaklarını bağıran kalabalığa iyice baktı. Yurtsuzlar en öndeydi. Kızılyanın savaşçıları ise daha gerilerde duruyordu. Aralarında bu hengâmeye katılmayanlar da vardı. Tendübay, iki yanındaki kalabalığa gülümsemeye başladı.

Kalabalık, o gülümsedikçe daha da öfkelenmiş, çevresindeki yenilmezlerin oluşturduğu duvarı geçmeye çalışanlar bile olmuştu. Birkaç teşebbüs sert tekmelerle savuşturulunca geri çekilmişlerdi. Tendübay, göğe bakarak kahkahalar atmaya başladı. Kral Raji ise ardından gelen bu kahkahaya dönüp baktığında, daha da öfkelendi. Tendübay Kağan, sinirlerini daha da bozduğunu görünce, "Bağırın köpekler! Bu son bağırışlarınız! Gırtlağınız yırtılana kadar bağırın! Çünkü onları kesmeme az kaldı!" dedi.

Kral Raji, öfkeyle atım hızlandırıp sarayına bir an önce gitmek için ordunun arasından ilerlemeye başladı. Tendübay Kağan ise düşmanının yapmaya çalıştığı gösteriyi bitirmenin zevkiyle gülüyordu. Saraym girişine geldiklerinde yedi muhafız atlarından indiler. Kapının girişindeki gözcüler, Kral Raji'yi selamladıktan sonra iki yana açıldılar. Yedi muhafızdan biri sertçe Tendübay Kağan'ı attan aşağıya çekip taş zemine düşürdü. Başını yere çarptığında alnının kenarında açılan küçük yarıktan kan sızmaya başladı. Kral Raji, "Sarayımın taşlarını kanıyla pisletmesin. Götürün şunu zindana!" diye bağırdı. Tendübay Kağan yattığı yerden iki yenilmezin kollarında kaldırılıp zindana doğru götürülürken, ihtiyar kabile lideri ve Kuzgun koşarak gelip krallarını selamladılar.

"Kabile liderleri Kurt Diyarı'ndan döndü mü ihtiyar?"

"Döndü Kral'ım. Size güzel haberler getirenler var."

Kral Raji, gülümseyerek başmı salladı.

"Ordu ne durumdadır Kuzgun?"

"Cenk için hazır sayılırlar fakat başka bir konu daha var."

"Taht salonunda konuşalım. Diğer kabile liderlerini de çağırın."

"Zaten sizi beklerler Kral'ım."

Kral Raji, taht salonuna doğru giderken, ihtiyar kabile lideri ve Kuzgun da peşine takılıp saraya girdiler. Tendübay ise iki yenilmezin kolları arasında rutubet kokusu ciğerlere dolan zindana indirildi. Alpagut Han'ın hemen karşısındaki demir parmaklıklar açılıp elleri çözüldükten sonra zindanın soğuk taş zeminine doğru itildi. Yere düştükten sonra tekrar ayağa fırlayan Tendübay, demir

parmaklıklara dayanıp kapıyı üzerinden zincirleyen yenilmezlere, "İkinizin kellesini atımın iki yanına süs olarak asacağım!" dedi. Yenilmezler hiçbir şey söylemeden uzaklaşırken, karşısındaki parmaklıkların ardındaki hareketliliği fark etti. Alnından akan kan yanağından süzülmüş ve kurumaya başlamıştı. Bir yandan da tek eliyle onu kontrol ediyordu.

Karşısındaki gölge parmaklıklara yaklaşınca yüzüne vuran ışıkla bunun Alpagut Han olduğunu fark etti. Eli yüzü çamur içinde ve oldukça yorgun görünüyordu.

"Han'ım! Han'ım iyi misiniz?"

"Tendübay, senin burada ne işin var? O köpek seni nasıl buraya getirebildi?"

"Han'ım, pusu kurmuş. Kurt Otağı'na giderken yolda saldırdı. Şu yanındaki iblisler... Çok güçlüler. Yanımdaki muhafız birliği onları durduramadı."

"Biliyorum Tendübay. Onlar her neyse, çok güçlüler. Ordumuz ne durumdadır? Buga harekete geçti mi?"

"Buga kızılyan ordularmı topluyor Han'ım. Kurt Otağı da kurultay için beyleri topluyor. Ceren Hatun cenk kararı için tüm beyleri topluyor olmalı. Yiğitlerimiz yakında bu topraklarda olurlar Han'ım."

"Olacaklardır, buna eminim ama buradan çıkmalıyız Tendübay. Böyle korkak biri tarafından köşeye sıkıştırılmış bir hâlde onursuzca uçmağa varmak... Bunu hak etmiyoruz!"

"Bir yolunu bulacağız Han'ım. Muhakkak bize sadık olanlar vardır. Her şey, bu kadar kolay yağılığa dönüşemez!"

Kısa bir süre sessizlik olduktan sonra Tendübay,

"Han'ım, Börü için çok üzgünüm. İçimdeki öç yangınını bilemezsiniz. Tini kut bulsun," dedi. Alpagut Han'ın bakışları yerdeki taşlara düştü. Nefesi ciğerlerine sığmıyordu.

"İçimdeki yangını bilemezsin Tendübay. Kardaşmı dalgalarda hastalıktan kaybettin. Kendi kanından acıyı ilk Cerdukay Kağan'da yaşadın ama bu farklı. Onları, yağı hain bir pusuda öldürmedi. Bu çok farklı Tendübay!"

İkili zindanda, içlerini yakan kayıpları konuşurken Kral Raji, tahtına kurulmuş, karşısında dikilen onlarca kabile liderine bakıyordu. Yedi yenilmez, her zamanki gibi, etrafında bekliyordu. Kuzgun, tahta yakın bir noktada, kabile liderlerinin yüz ifadelerini inceliyordu.

"Anlatın!"

Kral Raji'nin seslenişiyle ihtiyar kabile lideri en önden kenara çekilip eliyle ilk lideri işaret etti. Hepsi sırayla gittikleri beyleri ve göz kamaştıran armağanlardan sonra beylerin cevaplarını sıralamaya başladılar. Kral Raji, hepsini tek tek dinlerken, kafasından Kurt Diyarı'nm ordularından ne kadarını bölebildiğini hesaplıyordu. En son Kara Kutay'a giden lider, dostluğu kabul ettiği haberini verdiğinde, Kral Raji ellerini şaklattı.

"Güzel! Ona, taht yolunda her zaman destek olacağımızı söyledin mi? Diğer beylerden bahsettin mi?"

"Evet Kral'ım. Kurultay zamanı cenk için görüşmeler yapıldığında, sizin tarafınızda olan beyler rengini belli edince, onlarla birlik yapacağını söyledi. Tahta yürüyüşünde sizin de kendisini destekleyeceğinizi söyledi."

Kral Raji'nin morali yerine gelmişti. Kabile liderlerine çıkabileceklerini söyledikten sonra taht salonunda sadece yenilmezler ve Kuzgun kalınca, Agarta üstadına döndü.

"Ne konuşmak istersin Kuzgun?"

"Ordu hakkında."

"Ayaklanma ya da karışıklık mı var?"

"Tam tersine, hiç olay yok. Kendilerine çok güveniyorlar."

Kral Raji, ellerini açıp gülümseyerek "İstediğim de zaten bu Kuzgun!" dedi.

"Bu güven onlar için fazladır. Yurtsuzlar, kendi aralarında efsaneler, uydurma geçmişle anlatıyorlar. Di'nin imparatorluk zamanları hakkında konuşup, kendilerini seçilmiş savaşçılar sanıyorlar. Hâlbuki ordu olmayı bile zor becerirler. Özgür savaşçılar onlarla birlikte savaşabilecekler mi? Uyum sağlayabilecek mi?"

"Ne demeye çalışıyorsun Kuzgun? Daha açık konuş!"

"Karşımızda kurtlar ve aslanlar olacak Kral Raji. Bu, kurduğumuz pusulara benzemeyecek. Dalga dalga ölüm getirecekler bu topraklara. Bir Börükan öldürdük, kurt ve aslanın başı olan iki adamsa zindanlarımızda. Kurt sürüsü tüm şiddetiyle saldıracak. Bu Yurtsuzlar, onların savaşçılarına karşı durabilecekler mi? Kendimize yeni dostlar edinmeliyiz."

"Yeni dostlar mı? Cenkte bize yardım etmesi için mi? Yedi yenilmez bizimle. Hem, binlerinden yardım alacaksam, neden imparatorluk hayali kurdum?"

"Yenilmezler bizim emrimizde. Altın kuyag üzerindedir ama Kurt Diyarı orduları çok kalabalıktır. Hem artık kılıçtan haberleri var. Eğer bulurlarsa, bize getirmek yerine kendileri kullanmak isteyebilirler."

"Bunu kim yapacak? Onu kim kullanabilir?"

"Bangu, Agarta'da büyüdü. Çok şey biliyor. Eğer kılıç

eline geçerse, onu kullandıracak birini elbet bulur. Daha kalabalık ve daha güçlü olmalıyız."

Kral Raji, bir anda ayağa kalktı.

"Ben zaten en güçlüyüm! Şimdi zindanlarımdaki iki sıçana bakıp biraz eğlenince, dinlenmeye çekileceğim. Bu konu, tüm doğu diyarı elime geçtikten sonra arta kalan acun bana karşı birlik olursa, o zaman konuşulur!"

Kuzgun, Raji'nin peşinden giderken, henüz hiç cenge girmemiş olan kralının bu kadar kendine güvenmesinden memnun değildi. Oynadıkları bu tehlikeli oyunu kaybettiklerinde Kurt Diyarı'nın kendilerine neler yapacağını düşündükçe içi ürperiyordu.

Kral Raji, kendine duyduğu inanılmaz güvenle zindanlara indiğinde, ayakta duran ve konuşmalarını bir anda kesen Alpagut Han ve Tendübay Kağan'a baktı. Yedi yenilmezi zindanların girişinde yerlerini alırken Kuzgun, iki adamın kendilerini süzüşünü izliyordu.

"Bak Alpagut Han, sana canın sıkılıyor diye arkadaş getirdim. Aslan ve kurt bir arada olmalı değil mi? Nasıldı şu sözünüz sizin... Hah! Acun, kurt ve aslanın pençeleri arasında!"

Kral Raji kahkahalar atıyordu. Demir parmaklıkların ortasında iki tarafa da bakarken, ilerleyip duvara yaslandı.

"Neden cevap vermiyorsunuz? Yoksa korktunuz mu?"

Tendübay, "Bu yanındaki iblislere çok güvenme Kral Raji, bizim atalarımız bunların efendisini karanlık sulara gömdü!" deyince yedi yenilmez Tendübay'a baktılar.

"Bak şimdi muhafızlarımı da merak ettirdiniz. Bada Han'dan bahsediyorlar. Bu ikisinin babası, acunu kana buladıktan sonra koca Atlantis'i yok etti."

Yedi muhafız şaşkın bir hâlde birbirlerine bakıyordu. Bada Han, onlann gayet iyi bildiği bir addı. Yaratılıştaki isyanda, Çakay Han'a karşı onun ordusunda savaşmışlardı. Kuzgun, telaşlı bir hâlde yenilmezlere yaklaşıp "Bu çok önceleriydi. Göğün yüzüğüyle yaptılar bunu. O yüzük artık yok. Sizi durdurabilecek tek pusatları yok!" dedi.

"Ne o? Yoksa yenilmezlerin korktu mu kral?"

Kral Raji, Tendübay'm sözlerine aldırış etmeden Alpagut Han'a döndü.

"Çok sessizleştin Alpagut Han. Nerede o diyarı sesiyle inleten büyük savaşçı? Neden konuşmazsın?"

"Kurt Diyarı çok yağı gördü Raji ama senin gibisiyle hiç karşılaşmadı."

Raji gülümseyerek "Demek gücümü artık sen de anladın," dedi.

"Senin gibisini görmedi çünkü acunun bu kadar onursuz bir köpek barındırdığını bilmiyorduk! Yurtsuzların bile bir amacı vardı; Di'yi yeniden ayağa kaldırmak. Onların bile bir kökü var. Amaçları uğruna meydana çıkıp erlerimizle savaşırlar. Ne olduğunu iyi anladım. Bu gidiş, koca bir imparatorluğa gebedir Raji. Bu, tepelerden taşıp şehirleri yok edecek kandan dalgaların habercisidir. Kurt İmparatorluğu, yağı kanıyla yükselecek. Bunu da ilk sen tadacaksın! Ant olsun ki; tüm iblis yolunda ilerleyenler, sapkınlar ve yağılar, sana olanları duyunca, hakkımızda bile konuşmamak için korkudan dillerini kesecekler!"

Raji, öfkeyle doğrulup "Elimdesin ama hâlâ beni tehdit ediyorsun. Emrimle birlikte, göz açıp kapayıncaya kadar şuracıkta geberip gidersin. Tanrı'na yalvar Alpagut Han! Eğer o çok güvendiğin savaşçıların istediğim şeyi ge-

tirmezlerse, sana kolay ölüm yok! Bunlara iki gün yemek vermeyin. Biraz aç kalsınlar. O zaman nerede olduklarını belki anlarlar," dedi ve zindanın çıkışına yöneldi. Kuzgun, kralın peşine takılacağı sırada Tendübay'm sesi yükseldi;

"Uyurken de yanına bu ibişleri al! Belki rüyanda bizleri görürsün. Olur ya korkudan altına etmeyesin, seni rüyanda da korurlar!"

Tendübay kahkahalar atarken, Raji zindandan hızlı adımlarla çıkmaya başladı. Kuzgun'a dönüp, "Her şey bittiğinde hepsinin soyu kuruyacak Kuzgun!" dedi.

"Birini bile sağ bırakmayız Kral'ım, merak etmeyin."

Kral Raji, o gece odasına gidip öfkeyle yatağına uzandı. Düşmanlarının söylediklerini düşündükçe, yorgun olduğu hâlde uyuyamadı. Sarayının tepelikleri gören penceresinden baktı.

Olabilir miydi? Kurt Diyarı bu tepeleri kana susamış savaşçılarıyla sarıp her şeyin sonunu getirebilir miydi? Üzerinden çıkardığı altın kuyaga baktı. Bir Ağartalı ona büyük vaatlerde bulunduktan sonra bugün gözlerinde korkuyu görmüştü. Yoksa tahmin ettiği kadar güçlü değil miydi? Bu tehlikeli oyunun sonunu kestiremiyordu.

Budunun Gözyaşları

Günler sonra Kurt Diyarı, toplanan tüm beyler ve Ejder Kral ile tören için hazırdı. Sadece küçük kağanlar ortalıkta gözükmüyorlardı. Bangu Bey, obaya toplanan bazı beylerin kendi aralarında çekingen konuşmalarını fark etmişti. Kara Kutay'ın kalabalık bir birlikle gelmesi, yeni Şu Kralı ve küçük kağanların hâlâ ortada olmaması canını sıkıyordu. Ceren Hatun da bu durumdan şüphelenmiş olmalı ki arada Bangu Bey'e bakıp ondan ortadaki durum hakkında bir şeyler söylemesini bekliyordu. Asena, birliğine emir verip tepeliğin etrafında konuşlanmalarını söyledi. Obadaki üç kam, en önden davullarını çalarak gırtlaktan gelen seslerle ilerlerken, Bangu Bey, Ceren Hatun, Asena ve diğer tüm beyler onları takip ediyorlardı. Budun ise en arkadan üzgün ve sessiz bir şekilde ilerliyordu.

Kararan bulutlarla boza çalan yeni gün, kamların davullarıyla inliyordu. Tepeliğe doğru ilerlerken Kara Kutay, geldiği andan beri obadaki erlerin sayısını ölçüp tartıyordu. Tepeliğe varıldığında atkuyruğundan yapılmış bir tuğ, temsili olarak dikilmiş, Börü'nün obada olan kuyagı, tahtadan bir direğe asılmıştı. Kamlardan biri tütsüler yakıp dönmeye başladıktan sonra diğeri, önceden hazırlanmış olan ateşi, erlerden birinin uzattığı meşaleyle yaktı. İkisi davullarına vurarak Börü'nün tini için Tanrı'ya yakarırken etrafa dolan budun uğultularla eşlik ediyorlardı. Budun,

herkes tarafından çok sevilen yiğit Börü için gözyaşı dö-küyordu. Beylerin arasında onu çok sevenler derin derin nefesler alıp öfkeyle bırakıyorlardı. Ceren Hatun, ayakta durmakta zorluk çektiği anda yanı başına gelen yardımcı hatunlarına tutunup destek alıyordu.

Asena ise her zamanki gibi hüznünü içine hapsetmiş bir hâlde öylece dikiliyordu. Bir ara bakışları Kara Kutay'a kaydı. Yanındaki yeni Şu Kralı ile kendine baktıklarını fark etti. Gözlerini kaçıran İkiliyi bir süre izledikten sonra, kardaşı için yapılan törene odaklandı. Apraş'ın gönderdiği Agarta üstadı ise budunun arasına karışmış, çevreyi izliyordu. Aralarında fısıldaşanlan fark edince yanındakilere baktı. İhtiyar bir çift ve küçük bir çocuk vardı. Dikkat çekmeyeceğini anlayınca gözlerini kapatıverdi. Genç üstat, tinsel olarak bedeninde değil gibiydi. Fısıltıları duyabilmek için öylece duruyordu. Fısıltıları daha güçlü duymaya başladığında, Bangu Bey arkasına doğru döndü. Hissettiği şeylerin ne taraftan geldiğini bulmaya çalışıyordu. Agarta üstadını arka sıralarda fark edince, gözlerini kapatıp "Yapma! Burada olmaz!" diye fısıldadı. Agarta üstadı bir anda gözlerini açıverdi.

Bangu'yu izleyen Kara Kutay, "Yine hangi sihirli işlerin peşindesin Bangu Bey?" diye söylendi. Tören bittiğinde sicim gibi yağmur yağmaya başladı. Herkes obaya doğru hızlı adımlarla ilerlerken, tüm beyler otağın önüne geldiğinde Ceren Hatun, "Akşam aşında tüm beyler otağda olsunlar." diye seslendi. Beylerin hepsi baş kesip Ceren Hatun'un sözlerini onayladıktan sonra kalabalık dağılmaya başladı. Bangu Bey, uzaktan kendisine bakan üstada başıyla gelmesini işaret etti.

Çadırına girdiğinde ardından gelen üstadın yakasını tutan Bangu Bey, "Ne yaptığını sanırsın? Orada tinsel güç kullanmak da nedir? Kamlar ya da Asena bunu fark etseydi, o anda kalbinin avuçlandığını hissederdin!" dedi.

"Bunu yapmak zorundaydım beyim. O fısıltıları duymak zorundaydım."

"Neden?"

"Kötü şeyler olacak beyim. Oradaki fısıltılar karanlıktı. Onlardan birkaçını duydum."

"Ne duydun anlat hadi!"

"Savaşmaktan çok birlikten ve tahttan söz ediliyordu. Sonra... Altından bahsediliyordu."

Bangu Bey, bir anda duraksadı. Üstadı bırakıp ellerini arkaya bağladıktan sonra, "İçimizde hain mi vardır? Bunu mu dersin?" dedi.

"Emin değilim. Duyamadım. Fakat beyler bir Börükan'm cenazesinde neden altın konuşur beyim? Bu normal midir?"

"Değildir... Hem de hiç değildir. Ben söyleyene kadar hiçbir şey yapmayacaksın. Kendini gizlemelisin. Anladın mı? Apraş buraya gelene kadar sakin kalacaksın."

Genç üstat başını salladıktan sonra Bangu Bey'in işaretiyle çıktı. Bangu Bey, sıkkın bir hâlde çadırında üstadın söylediklerini düşünerek gününü geçirdi. Bir ihanet olabilir miydi? Gün boyunca Tanrı'ya yakarışlar, Börü için gözyaşları devam etti. Gün tepelerin ardından kızıl ışıklarıyla batarken buduna büyük kazanlarda pişirilen aşlar dağıtılıyordu. Beyler ise sağlı sollu sıralanmış, otağda oturuyorlardı. Önlerinde keçi ve kuş etlerinden sulu yemekler ve çorba vardı. En başta Ceren Hatun, han tahtında oturuyor-

du. İki yanında Bangu Bey ve Asena vardı. Yemekler kaşıklanırken, Ceren Hatun, ağzına aldığı her lokmada, neler konuşulacağını düşünüyordu.

Aş bittiğinde ve sofralar hizmetkârlar tarafından kaldırıldığında, Ceren Hatun nefesini toplayıp beylerine baktı.

"Kurt Diyarı'nın yiğit beyleri! Oğlum Börü'nün, uçmağa varışındaki tinsel yolculuğunda yanımda oldunuz. Var olun. Oğlumun, Börükanın en genç kanının tini kut bulsun!"

Beyler hep bir ağızdan, "Tini kut bulsun!" dediler.

"Börü, hain bir pusuda son nefesini vermiştir! Hanımız Alpagut Han, oğlumun canına kıyan köpek tarafından kaçırılmıştır!"

Ceren Hatun'un sesi titriyordu. Üzüntüsünü değil, öfkesini kontrol edemiyordu. Hilal kaşları çatılmış, göz bebekleri parlar olmuştu.

"Kurt Diyarı'nın beyleri, bir Börükanın kanı yerde kalamaz! Bize yağılık yapanın Kurt Töresi'ndeki kıymı bellidir! Bizlere de bunu yerine getirmek, öç almak düşer!"

Beylerin bir kısmı başlarını sallayarak Ceren Hatun'u onaylarken bir kısmı sessizce izliyordu.

"Bunu yapan eski Kral Sayokan'ın oğlu Raji'dir. Sadece kızılyan özgür savaşçılarını değil, Yurtsuzları da himayesine almış, üzerimize gelmek için fırsat kollamaktadır. Bir an önce Alpagut Han'ı elinden kurtarıp o sarayı başlarına yıkmalıyız! Sözlerime katılmayan var mıdır, Kurt Diyarı'nın Beyleri?"

Kara Kutay elini kaldırınca, Asena'mn bakışları bir anda sertleşti.

"Seni dinlerim Kara Kutay!"

Geniş omuzlarına ve cüsseli bedenine tam oturmuş, gösterişli kara kuyagıyla ileri doğru hafifçe doğrulan Kara Kutay, karşısındaki beylere baktı.

"Bana beyliği Cerdukay Kağan vermiştir. Tini kut bulsun. Büyük bir savaşçı ve kağandı. Benim her şeyi gök çadırlı otağ için yapacağımı bildiğinden vermiştir. Karşımdaki beyler ve yanımda oturanlar da benimle aynı şeyi düşünüyorlardır; küçük kağanlar böyle bir zamanda nerededirler? Bir Börükan uçmağa vardı. Alpagut Han kaçırıldı. Budun huzursuzdur. Ticaret bıçak gibi kesilmiştir. Hanlar, pazarlar sinek avlar. Şimdi cenk kararı için bir araya geldiysek, aslanlar nerededir?"

Beylerin arasında bir uğultu oluşuverdi. Ceren Hatun, Bangu Bey'e baktı. Ondan da bir tek cevap alamıyordu.

"Belli ki yağı tahmin ettiğimizden daha güçlüdür. Belki kızılyana saldırılar oldu. Haber gönderildi ama bu sessizlik belli ki orada bir çengin olduğunun habercisidir. Tendübay Kağan ve Buga Kağan'm cenkten kaçtığını mı söylemeye çalışırsın? Buna kargalar bile güler Kara Kutay. Ticaretin kesilmesi normaldir. Cenk davulları çalmak üzere olan topraklarda ne olmasını beklersin?"

"Demek küçük kağanlar cenk ediyor olabilirler! Kurt Otağı ve Aslan Otağı arasındaki bağ bu kadar mı zayıfladı? Bir cenk kararı alınacaksa, tüm beyler burada olmalılar. Batının en büyük beyi Bangu Bey burada. Doğu'yıı verdiğiniz Asena burada. Peki, kızılyan nerede? Tarkanlar, akıncılar, Barslar, kızılyan orduları nerededir? Belli ki sizin gibi yağının gücünün farkındadırlar. Belki de bu sefer bu iş kanla değil de anlaşmayla çözülecektir!"

Asena'nın kanı bir anda beynine sıçramıştı. Sırtından yükselen ateş, başına vurmuştu.

"Sen ne dersin Kara Kutay? Ne anlaşması? Bu, kurdun töresine uyar mı? Bir Börükan uçmağa vardı. Han kaçırılmıştır. Bize düşen cenk edip öç almak, hanımızı kurtarmaktır!"

"Öç için kan akıtmak yerine bir anlaşmayla budunlarından bin kelle alınabilir. Alpagut Han pusat çıkarmadan kurtarılabilir. Neden budun kan kaybetsin, bir savaşta babalar ve oğullar yitip gitsin ki? Düşünsenize, bir anlaşma ve ardından kızılyanın tüm zenginlikleri! Denizleri, verimli ovaları, altını! Haksız mıyım beyler?"

Raji'nin altınlarını kabul eden beyler, bir anda seslerini yükseltip Kara Kutay'a hak verdiklerini söylemeye başladılar. Diğer beyler, şaşkın bir hâlde olanları izliyorlardı. Bangu Bey, sert bir şekilde, "Yeter!" diye sesini yükseltti.

"Bizler acunun en iyi savaşçılarıyız. Baş eğmeyenleriz! Kaleleri ardına saklanan gösteriş budalası krallar gibi antlaşma yapıp yere düşen kan üzerine toprak atmak bize uyar mı? Ağabeyim Börü Han, tüm acunun kanını boşuna mı akıtmıştır? Ya Cerdukay Kağan, Di ile anlaşma mı yapmıştır? Bir kurt sürüsünün yapması gerekeni yaptılar! Töre bellidir!"

Kara Kutay, bir anda ayağa kalktı. Aynı anda Asena da ayaklandı. Kara Kutay'ın aksakallarının altındaki dudaklarından oldukça kibirli sözler döküldü.

"Bu kurultayda karar alınamaz! Beylerin arasında ayrılık varken, daha buyruğuna uyup, otağına gelmeyen küçük kağanlar varken, neyin hükmü verilecektir? Ve sen Asena! Tehditkâr bir şekilde bir daha karşımda ayağa

kalkarsan, bir Börükan olduğunu unuturum! Kurt Diyarı koca bir budundan oluşur, akan tek kan için, koca budun kazanamayacağı bir cenge sokulamaz! Ben budunun zenginleşmesini, en büyük güç olmasını isterim! Unutma Bangu Bey, sen ne ağabeyin Börü Han'sın, ne de Cerdukay Kağansın! Agarta'da büyümüş bir Uygurisin! Bu toprakların cenklerinde biz dövüldük. Buz gibi ırmaklarında biz tavlandık ve yağının üzerine bizler atıldık!"

Asena, kendini tutamayıp adım atacağı sırada kolundan en sadık batı beylerinden biri tuttu. Bangu Bey ve Ceren Hatun dâhil herkes ayaktaydı. Bangu Bey dişlerini sıkarak "Haddini aşma Kara Kutay! Kurt Otağı'nda yerini bil!" dedi.

"Ben yerimi bilirim Bangu Bey! Ben, cenk eden kağanın, yenilmez olan savaşçının önünde diz vurup boyun keserim, merak etme! Önce şu küçük kağanları bulun. Sonra da benimle aynı fikirde olan beyleri bir sayın hele! Kurt Diyarı, hırs kokan hayaller uğruna uçuruma çekilemez! Çektirtmem!"

Ceren Hatun, Kara Kutay'm gözlerindeki öfke ve öç ateşini gayet açık görebiliyordu. Şimdiye kadar bunu, böylesine açık hiç göstermemişti. Ceren Hatun, "Beylerim! Kurultay iki gün sonraya ertelenmiştir! Sözlerini düşüneceğim Kara Kutay!" dedi. Kurultayda yükselen sesler dışarıya taşmış, otağdan bir anda boşalan beyler, budundaki hukuksuzluğu daha da katlamıştı. Obadaki Agarta üstadı, tahmininde haklıydı. Tahta yürüyecek bir grup bey vardı.

Kara Kutay, kendine destek veren tüm beyleri hafızasına kazımıştı. Otağdan çıkışta hepsini çadırına davet etti. Kızılyanm altınlarıyla gözleri kör olan beyler, Kara Kutay

gibi güçlü bir adın davetini hemen kabul ettiler. Obada, ihanet sarmalı dört bir yanı sarmak üzereydi. Kara Kutay'ın, kızılyanın yeni ve tek kağanı yapmak istediği yeğeni Bargan, Asena'nın birliğinin hareketlerini izliyordu. Bargan, doğu beylikleri arasında babası öldükten sonra yerine geçmiş yeni bir beydi. Namı gitgide artmaya başlamış, otuzlarında, korkusuz bir savaşçıydı. Kurt Diyarı'nın en namlı komutanı Çoğa ile karşılaştırılacak kadar acımasız bir adamdı.

Agarta üstadı, durumu bir an önce haber vermek için Apraş'a bir kuş yollamaya karar verdi. Gözlerden ırak çadırında yazdığı mesajı o gecenin karanlık eteklerine havalandırırken, Kurt Otağı, bu zamana kadar hiç olmadığı kadar zorlu bir gece geçiriyordu. Beylerin tavrı beklenmediktı. Zaman, Alpagut Han için gittikçe daralıyor, Kurt Diyarı ummadıkları bir yöne doğru kaymaya başlıyordu.

Raji'nin Hançerleri

Kurt Otağı'nda yaşananlardan sonra gece herkes için sıkıntılı geçerken, yeni günün sabahında, kızılyanda Buga Kağan, emriyle obasında toplanan ordu hakkında çabışlarından bilgi alıyordu. Beylerinden gelen destek haberleri ve obasına doluşan on binlerce erle büyük bir ordu oluşturmaya başlayan Buga Kağan, yağmurlu geçen gecenin ardından sabahla birlikte ortalığı saran taze ot kokusunu içine çekti. Obasından yükselen pusat dövme sesleri ve gelen erler için hazırlanan koca kazanlardaki aşların kokusu, aslanın pençelerini yağıya geçirmek için hazır olduğunu gösteriyordu. Kurt Diyan'nm kızılyanı, Yurtsuzların her zaman geçiş noktası olarak kullanmak istedikleri yerlerdi. Batıya açılan ve kızılyan denizine varan yol buradan geçerdi. Bu yüzden bu budun, her zaman cenge hazır hâlde olurdu.

Buga Kağan, önden gönderilen öncü birliklerin arkasından ana ordularıyla yola çıkan beylerinin gönderdiği mesajları okudu. Hepsi, cenk etmek için can atıyorlardı. Tek gözünü kapatan, yuvarlak aslan gözü şeklindeki gümüş göz bandını düzeltti. Otağına hızlı adımlarla gidip her sabah olduğu gibi kuş etleriyle lezzetlendirilmiş sıcak çorbasını içmek için gitti. Hizmetkârlarından biri, Buga Kağan yerine geçince hemen çorbayı kazandan tahta kepçeyle doldurup önüne koydu ve saygıyla baş selamı verip çekil-

di. Yirmili yaşlarındaki, tek ayağı aksak olan erkek hizmetkâr, otağdan çıktıktan sonra etraftaki muhafızlara baktı.

Bu sırada Buga Kağan, somun ekmeği büyük elleriyle bölüp bir parça ağzına attıktan sonra çorbasından bir yudum alacaktı ki dışarıdan gelen sesle duraksadı. Bir şeyler düşmüştü sanki. Kısa bir süre öylece bekledi. Yanı başındaki pusatına elini götürüp ağzındaki ekmeği çiğnerken, dışarıdaki hizmetkârla anlaşan Raji'nin dört savaşçısı, harekete geçmişti.

Hizmetkârlar, kapıda bekleyen muhafızlara nöbet değişimlerinde aş verirlerdi. Diğer iki hizmetkârı gece zehirleyen genç, muhafızlara da zehirli çorba içirmişti. Raji'nin alün dolu keselerine kanan hizmetkâr, muhafızların tam zamanında kendilerinden geçip yere düşmesiyle, hemen otağın yanı başmdaki çadırında gizlediği dört savaşçıya işareti vermişti.

Buga Kağan, ağzındaki lokmayı yutar yutmaz ayağa kalkü. Ters giden bir şeyler vardı. Hizmetkâr otağın arkasına doğru geçip obadan kaçmaya başlarken, dört savaşçının fazla vakti yoktu. Yerdeki muhafızlar hemen fark edileceklerdi. Bunun için bir an önce Buga Kağan'ı öldürüp çadırın arkasından kaçmaları gerekiyordu. Dört kızılyan savaşçısı bir anda otağdan içeri daldılar. Yüzleri kapalı olan dört adamdan biri hemen elindeki bıçağı Buga Kağan'a fırlatınca, anın şaşkınlığını yaşayan Kağan, omzuna giren bıçakla sarsıldı.

Aslan başlı pusatını hızla çeken Buga Kağan, iri cüssesi için çok etkili olmayan omzundaki bıçağı çıkarıp üzerine gelen adamın hamlesini karşıladıktan sonra, solundan saldıran adama doğru savurdu. İçerideki pusat sesleri

dışarıdan duyulunca, budundan olanlar erlere otağı işaret ederek bir şeyler olduğunu haber vermeye başladılar. Buga Kağan, solundaki adama savurduğu pusatıyla göğsünde derin bir yarık açtığı sırada en arkadan gelen suikastçı, çevik bir hareketle zıplayıp Buga Kağan'ın göğsüne bir tekme indirdi. Geriye sendeleyip düşmekten son anda kurtulan Buga, sağından gelen savaşçının balta hamlesini kesti ama en yakınındaki suikastçı, oldukça hızlı davranıp kılıcını savurdu. Buga Kağan geri çekilmek istese de, birden fazla savaşçıyla dar alanda kaldığı için hareketleri kısıtlanıyordu. Bu yüzden kılıç, kamını sıyırıp geçti. Daha da öfkelenen Buga Kağan, bağırarak engellenmesi güçlü hamlelerini arka arkaya savurmaya başladı. Kendini yaralayan adama doğru hamle yaptığında, önündeki iki suikastçı da karşı hamle yaptılar ama aniden eğilip bunlardan da kurtuldu. Üzerine gittiği adamın baltasını kılıcıyla savurup sol eliyle sert bir yumruk indirdi. Neye uğradığını şaşıran suikastçının kafasının ortasına pusatını bir anda geçiriverdi.

Kafasından fışkıran kanlarla sallanıp yere düşen suikastçinin ardından, ilk yaralanan ve yerden ancak kalkabilmiş olan adam, peş peşe fırlatma bıçaklarını savurdu. Buga Kağan, göğsünden ve bacağından yaralanıp geriye doğru çekildiği sırada, otağın içine dalan Uyguri erleri suikastçilere doğru hamle yaptılar. Buga Kağan, pusatını ne tarafa sallayacağına karar veremeyen ayaktaki iki suikastçının biri arkasını döndüğünde, kılıcını hızla ensesine geçirdi. Kellesi tahta zemine düştüğünde Buga Kağan, erlerinin öldürdüğü iki suikastçiye baktıktan sonra yere çöktü. Dizlerinin üzerindeyken yanına gelen erlerine, "Hizmetkârı bulun! Bunu o yaptı! Kaçmasına izin vermeyin! Hadi!"

diye bağırdı. İçeri dalan onlarca erden birkaçı dışarı fırlayıverdiler. Buga Kağan kan kaybediyordu. Otacılara bağıran onlarca er, karışıklık, zehirlenmiş muhafızlar ve kendi otağında suikasttan kıl payı kurtulmuş bir kağan... Yağı onursuzdu! Korkaktı ama acımasız ve zekiydi!

Kısa süre sonra Buga Kağan, erlerinin yardımıyla otağdaki yatağına götürüldü. Başına toplanan otacılar bir yandan kaynar sular getirip şifalı otlarla yapılmış merhemleri açarken, bir yandan da kesikleri kapatmak için hazırlıklar yapıyor, akan aslan soyunun kanını durdurmaya çalışıyorlardı. Buga Kağan ise dişleri kilitlenmiş bir hâlde öfkeyle nefes alıp veriyordu.

Yeni gün, sadece aslan için değil, kurt için de karanlığı obaya sürüklemek üzereydi. Gece, kendi gibi düşünen, Kral Raji'nin alünlarıyla gözleri körleşen beylerle konuşup, desteğini alan Kara Kutay, Ejder Kral ile birlikte çadırındaydı. Diğer beylere kendisine gelen kağanlık teklifini ve gelecek hakkmdaki düşüncelerini gayet açık anlatmıştı. Hepsi, cenk etmek yerine, rahat ve zengin bir hayat istediklerini söylemişlerdi. Hep beraber töreyi çiğnerlerse, en fazla kağanlık ikiye bölünür, Börükan ve Atahanlar kendi dertleriyle baş başa kalırlardı. Ejder Kral, gülümseyerek Kara Kutay'a baktı.

"Kağanlığın yakındır Kara Kutay! Yoksa Kutay Han mı demeliyim artık?"

Kara Kutay aksakallarını titreterek içten bir kahkaha attı.

"O da olacak Ejder Kral. Şimdi sıra en önemli işe geldi; Asena ve birliğini buradan uzaklaştırmak. Ceren Hatun iki gün daha bekleme kararı aldı. Ne gelen var ne de giden.

Anlaşılan Kral Raji, Tendübay ve Buga'nın işini bitirdi. O kurultay kurulmayacak. Küçük kağanlarına söz geçiremeyen bir hatun, beni destekleyen beyler... Bu işin sonu onlar için iyi bitmeyecek."

"Merak etme Kara Kutay, bugün Asena ve birliği bu obadan gidecekler."

"Nasıl yapacaksın?"

"O da bende kalsın. Birazdan ortalıkta kopan feryatları duyarsın. Adamlarıma emir verdim. Bu obadan son kez çıkacak!"

"Öyle olsun Ejder Kral ama dikkat edesin. Asena farklıdır. Hem zekidir hem de tinsel güçleri vardır. Avını sürüklerken sakın av olayım deme!"

"Nasıl bir kudreti elimde tuttuğumu bilsen, içinde küçücük bir şüphe bile kalmaz!"

Bu sırada çadırın dışında yükselen seslerle Ejder Kral gülümseyerek "İşte başladı," dedikten sonra yerinden kalkıp Kara Kutay'ın çadırından çıktı. Çadırların arasından geçip otağın bulunduğu geniş oba meydanına geldi. Muhafızları koşarak önüne geldiler. Selam verdikten sonra otağdan çıkan Asena, Bangu Bey ve Ceren Hatun'u fark eden Ejder Kral, at üzerinde, kanlar içindeki adama baktı.

"Kral'ım, bir mesaj var. Yurtsuzlar kasabalarımızı basmışlar."

Ejder Kral rolünü çok iyi oynuyordu. Daha önceden ayarladığı erleri tarafından öldürülüp ata bindirilmiş, üzerinde muhafızlarının kuyagından olan kim bilir hangi zavallı köylünün cesedi toprağa düştü. Bangu Bey ve Asena hızla Ejder Kral'ın yanına gittiler. Ceren Hatun ise çevrede toplanan kalabalığın dağıtılması için muhafızları-

na emir verdi. Kara Kutay ise çadırların arasından bir tilki gibi çıkıp olan biten oyunu izliyordu. Ejder Kral, yere diz çökmüş, ölü adamın cesedine bakıp "Bir kahraman... Yurdunu savunmak isterken can veren bir kahraman! Bu Yurtsuzlar kim bilir kaç kadın ve çocuğa kıydılar!" dedi. Bangu Bey, cesedin boynundaki deri parçasını alıp açtı. Okuduktan sonra Ejder Kral'a uzattı.

"Burada üç bin Yurtsuz'dan bahseder Ejder Kral! Bu nasıl olur?"

"Benden önceki kral... Kral Gonk onları besliyordu. Şehirlerde çalıştırıyor, limanlarda mal yüklemede kullanıyordu."

Asena, en son başına gelen olayı hatırladı. Bunu Ejder Kral da biliyordu. Rahiplerden, en son Alpagut Han için neden bir armağanın yola çıktığını öğrenmişti.

"Doğru amca. Ejder Kral doğru söyler. O armağan gelen atlar, bana yapılan saldırı sonrası özür içindi aslında. Size anlatmak istemedim. Fakat tahmin ettiğimden çok daha fazlalarmış," dedi. Ceren Hatun kızının sözlerinden sonra içindeki şüpheyi tamamen yok etti. Bu kadar yağının olduğu ortamda aniden gelen bu at üzerindeki cesede başta şüpheyle yaklaşmıştı.

"Kızım, bu kadar fazla olma ihtimalleri var mıdır? Bunlar bu kadar kalabalık nerede yaşarlar?"

"Şu topraklarının karayanı önceden buzlarla kaplıydı. Artık orası da yaşanabilir topraklardır. Muhtemelen oraları kendilerini yurt edindiler."

Ejder Kral, Asena'ya bakarak "Ortalığı kan gölüne çevirecekler," dedi. Ceren Hatun Bangu Bey'e bakıp ne düşündüğünü öğrenmek için başını salladı.

"Yapılacak şey bellidir Ceren Hatun. Şular bize bağlı bir krallıktır. Yurtları saldırıdaysa, onlara yardım etmeliyiz. Kaç erin vardır Ejder Kral?"

"Eski krala aşırı bağlı olanlar toprakları terk ettiler. Ordu yeniden düzenlendi. Tahminen on bin civarı."

Kara Kutay, dikildiği kalabalığın arasında, şaşkın bir hâlde, "Senden korkulur Ejder Kral!" diye söylendi. Ceren Hatun, ayağa kalkan Ejder Kral'ı otağa çağırdı. Şu muhafızları cesedi alıp atı meydandan uzaklaştırırken Asena, Almila'ya doğru eliyle havada bir daire çizerek hazırlanmalarını işaret etti. Bangu Bey, bu kadar çok olay karşısında zihnini gittikçe daha çok zorluyordu. Neyin doğru neyin bir oyun olduğunu anlamakta arük güçlük çekiyordu.

Otağa girdiklerinde Ceren Hatun tahta kuruldu. İki yanma oturan Bangu Bey ve Asena, karşılarında oldukça sıkkın bir hâlde oturan Ejder Kral'a baktılar. Bangu Bey, "Bizden destek birlikler mi istersin Ejder Kral?" diye sordu.

"Destek birlikleri yerine Asena Hatun ve kahraman birliğini, doğunun Adalet Kılıcı olarak cenkte görmek isterim. Bir Börükan'm gelişi onları tedirgin edecektir."

Ceren Hatun, "Bilirsin ki kurultay yapılacak. Söylediğin ancak kurultaydan sonra olabilir Ejder Kral," dedi.

"Bilirim Ceren Hatun fakat şimdi bile kaç kasaba yangın yeridir. Liman şehirlerini ele geçirirlerse hem bizim hem de Kurt Diyan'run deniz ticareti tamamen biter. Size ödediğim ticaret salmaları yok olur. Limanlar biterse, Şu da biter. Yurtsuzlar sarayımı ele geçirmeden, Şu'yu yönetmeye başlarlar. Destekçileri muhakkak olacaktır. Yeniden Di tehlikesi büyüyecek, belki de yeniden kurulacak. Kurultay sonrası benim için de, her şey için de çok geç olabilir."

"Asena'nın kurultaya katılmamak gibi bir durumu söz konusu olamaz, başka bir çözüm bulmalıyız."

"Ceren Hatun, son kurultayınızı bilirim. Hazır küçük kağanlar da size katılmamışken, bu işi halledebiliriz."

Bangu Bey başmı sallayarak "Ejder Kral doğru söyler. Kurultayda tek buyruk verilir; Savaş! Sonrasında beylere ordularını göndermeleri emredilir. Uymayanlar da bedelini öder. Kurultayda cenk için nasıl plan yapacağımızı ve hareket şeklimizi konuşacaktık. Kimin ne kadar eri olduğunu, Alpagut Han için neler yapılabileceğini görüşecektik ama anlaşılan ikilikten başka bir şey çıkmayacak," dedi.

"Hem başkaldırı durdurulunca da Asena Hatun ile birlikte ordumu da toplayıp bahsettiğiniz Kral Raji'ye karşı savaşta yerimi alırım."

Ceren Hatun başını sallayarak "Beyler bunu beğenmeyecekler. O gün gözlerindeki asiliği fark ettim. Kara Kutay bunu kesinlikle kabul etmeyecek," dediği anda Asena bir anda ateş püskürdü.

"Kabul etmezse kellesini alırım! O yeğeni Bargan, acımasızlığın ne demek olduğunu pusatımda görür! Kabul edecekler! Töreye göre karşı çıkabilecekleri bir durum yoktur!"

Bangu Bey ve Asena'nın da etkisiyle Ceren Hatun başını sallayarak "Kurt kasabalarını kurtaracak Ejder Kral! Ne zaman yola çıkabilirsin Asena?" dedi.

"Budunda cenk için hazırlıklar başladığından, yol için yanımıza alacağımız her şey hazırdır. Pusatlar bileli ve kuyaglar hazırdır. Güneş tepeye geldiğinde, yola çıkabiliriz."

"Güzel! Bu hem de beyler için kudretimizi göstermenin bir yolu olacaktır. Çatlak sesler kesilecektir!"

Asena ve Bangu Bey, Ceren Hatun'un sözlerini başlarıyla onayladıktan sonra Ejder Kral eğilerek "Adaletiniz sayesinde kaç can kurtulacak Ceren Hatun. Halkım size minnettardır!" dedi.

"Bize sadık kaldığınız sürece biz her zaman yanınızdayız Ejder Kral."

Kurt Otağı'ndan çıkan yeni buyrukla o gün hazırlıklar başladı. Almila, dört yüz kadın savaşçıyla en önde, gerisinde iki bin Uyguri eri, Asena'nın emriyle öğleden sonra harekete geçtiler. Ejder Kral, muhafız birliğiyle hemen Asena'nın yanında ilerlerken, geriye doğru başını çevirdi. Kara Kutay, orduyu gönderen kalabalığın en önündeydi. Hafifçe gülümsediğini fark etti. Sonra Asena'ya döndü. Çatık kaşları ve rüzgârda savrulan saçları, dişi bir kurdun avının peşine düştüğü anki hâlini anımsatıyordu. Nereye gittiğini bilmeyen cesur bir savaşçının, Ejder Kral'a göre bozkırda son kez at sürüşünün görüntüsüydü bu.

Börü Andı

Kurt Otağı'nda ihanet çemberi daralırken, tepeliğin üzerindeki bir tahta oturmuş, omuzlarındaki kurt kürkünün tüyleri rüzgârda uçuşan, demir maskeli bir savaşçı vardı. Gelen haberle canı sıkkın, öfke dolu, kan akıtmak için sabırsızlanan bir Demirdağlı duruyordu. Temir Tonka, Apraş'm gösterdiği yoldan yukarıya çıkıp aşağıya doğru uzanan vadide daha sıklaşan ormanlık alanı izleyen Demirdağlı'nın yanma geldi. Yutkunduktan sonra nefesini topladı.

"Börü... Sen misin anda?"

Kurt maskeli savaşçı oturduğu tahttan kalkıp Temir Tonka'ya döndü. Yüzündeki kurt maskesini çıkardığında, andasınm gözleri doldu. Sertçe birbirlerine sarıldılar. Temir Tonka, andasmın yaşadığına inanamıyordu. Onu defalarca sıkıp sarıldı. Sonra geri çekildi. Yüzünün ve kafasının bir kısmındaki yanıklara baktı.

"Bunu sana yapanları diri diri yakacağım Börü!"

"Börü öldü arük anda! Demirdağlı yaşıyor. Börü bir süre de ölü kalmalı. Seni buraya bunun için çağırdım, durum tahmin ettiğinden çok daha kötü."

"Anlat hele anda!"

"Aldığım habere göre, anamın cenk çağırışına gelen beyler arasında çatlak sesler varmış. Obada gizlenen üstat, bazı beylerin altından konuştuğundan bahsetmiş. Küçük kağanlar kurultayda yoklarmış."

"Buga Kağan ve Tendübay Kağan ihanet etmezler anda! Hanımızı kaçıran köpek onlara da bir oyun etmiş olmasın?"

"Ben de bundan şüphelenirim. Han kayıp küçük kağanlar ortada yoklar ve altından söz eden beyler var. Bu bir isyanın habercisidir."

"Börükan tahtına kim isyan yapabilir anda? Buna kim cesaret edebilir?"

"Sadece bir kişi; Asena'nın doğu hâkimiyetini kabul etmeyen Kara Kutay! Güçlü bir ordusu ve her geçen gün daha da nam salan yeğeni Bargan var. Babamın bile tahta oturuşunda neler konuştuğunu bilirsin."

"Eğer öyleyse, bir ihanet de varsa, önce hain kanı akıtılacak!"

"Buraya kaç kişiyle geldin Temir Tonka?"

"Yüz tarkan ve ben."

"Ne için geldiklerini ve benim emrimde olacaklarını biliyorlar değil mi?"

"Evet, her şeyi anlattım. Hepsini tanırım."

"Bu yol, görecekleri en kanlı yol olacak."

"Bizler ne zaman o kandan arınmak için yağmur altında sızladık anda? O kandan hiç çıkmadık ki! Sen Demirdağlı, ben emrindeki Temir Tonka! Yüz tarkan, çift tavlı pusatları, geyik boynuzuyla kuvvetlendirilmiş, kurt sinirinden yayları ve tüm yürekleriyle, ant içmeye hazırlar!"

"Ulu Tanrı yanımızda olsun anda!"

"Ulu Tanrı yanımızda olsun Demirdağlı!"

Börü, kurt maskesini tekrar yüzüne taktıktan sonra, "Gidelim!" dedi. Yağmur mevsiminin etkisiyle, her öğlen toplanıp kararan bulutlar yine tepelerindeydi. Temir Ton-

ka, mağaradan koşarak çıkıp "Ant düzeni!" diye bağırdı. Kendisi en başa geçtikten sonra yanından itibaren yüz tarkan, Demirdağlı'mn geleceği tarafa doğru büyük bir "U" yaptılar. İki üstat, ortaya yığılmış odunları ateşe verince, Apraş ve yardımcı üstatlarından biri dışarı çıktı. Apraş'm elinde koca bir kap ve içerisinde at sütü vardı. Diğer üstadın elinde ise yalın, parlak bir kılıç duruyordu. Ateşin başındaki üstatlar ateşi yaktıktan sonra biri üzerine geyik, diğeriyse bir ayı postu attı. Ateşin etrafında gırtlaktan gelen sesler ve uğultular eşliğinde, ellerine aldıkları deri torbadan ateşe küller savurmaya başladılar. Tarkanların hepsi pusatlarını çıkarıp toprağa dik şekilde batırdılar.

Börü, bir anda mağaranın çıkışında göründü. Demirden maskenin ardındaki gözler, gelen tarkanları süzüyordu. Hızlı adımlarla Apraş ve yardımcı üstadının ortasına geçti. Elini havaya kaldırdığında ateşin etrafında dönen üstatlar durdular. Derin bir nefes aldıktan sonra, acunun en efsane birliklerinden biri olacak Borüler'in kuruluşunun ilk sözcüklerini söylemeye başladı;

"Karşımda yüz börü, yüz sırtı hançerli savaşçı! Ardımda atalarımm ayak bastığı bakır dağlar! Yüzümde kadim cenkler görmüş demirden bir kurt yüzü! Börülerin tinlerinin gezdiği bu topraklarda ant içmek üzere toplanan yüz börü! Beni iyi dinleyin! Söylediklerimi iyi işitin!

Ben Demirdağlı! Bir gün, ardımdaki bu bakır dağlarda, kurt başlı taş tahtımda otururken, rüzgârlar ummadığım şeyleri fısıldadılar. Kutsal doğanın muhafızları ulu ağaçlarımın arasından bir karga, ağzında, karanlık dolu bir haberle geliverdi. Meğer benim gürüldeyen ejder ırmaklarıma köpeklerin dili değer olmuş. Duman rengi kayalarıma

hainler ayak basar, onları toprağa küstürüp yosun tutturur olmuş. Kurt Diyan'nın Hanı'nın yerine kendini koyanlar olmuş. Yurtsuzlar birleşip kurdu boğmak için yurdumuza yürür olmuş! Bu yol kanlı olacak! Bu yol zorlu, bazen de haksızlıklara uğrayacağımız bir yol olacak! Şimdi soranm; Börü olmak için hazır mısınız?"

Tarkanların hepsi birden, "Hazırız!" diye bağırdılar.

"Börü, arasına başka savaşçı sokmaz! Börü, karşısındaki ordunun sayısına bakmaz! Börü, dağların efendisi, karanlığın öfkesidir! Börü, her cenge sağ çıkmayacağını bilerek girer! İmkânsızı başarır, yağının kâbusu olur! Börü olmak için hazır mısınız?"

"Hazırız!"

Demirdağlı, önüne gelen Apraş'ın elindeki at sütü dolu kaba, diğer tarafında duran üstadın verdiği bıçakla, avucuna bir kesik atarak kanını akıttı. Sırayla tüm borüler, Apraş'ın getirdiği kaba kanlarından damlattıktan sonra en başa tekrar döndüler. Börü, eline aldığı kabı börülere doğru kaldırarak kurt başlı tolgasının ağız tarafını açıp at sütünden bir yudum aldı. Sırayla hepsini gezen Apraş, dipte kalan sütü de, iki üstadın tekrar dönmeye başladığı ateşine içine atıp ellerini hemen yanı başında toprağa soktu. Gözlerini kapatıp ileri geri sallanmaya başladığında Demirdağlı, tolgasının ağız kısmını kapattı. Yanındaki üstada başıyla işaret verdi. Ateşin dört yanına yalın kılıçları koyan üstat geri çekildikten sonra Demirdağlı, belindeki Kızagan Tengri'nin kılıcını çıkardı. Çiselemeye başlayan yağmur damlalarına doğru başını kaldırdı. Tarkanların hepsi de pusatlarını soktukları topraktan çekip havaya kaldırdılar.

"Ulu Tengri! Haine gazabımızda yanımızda ol! Kadim

ormanların tinleri yoldaşımız olsun. Günü yayan ışıklar, önümüze yol olsun. Geceye ak kılıçları saplayan Ay Ata, karanlıkta yoldaşımız olsun. Toprağı çatlatan Ayaz Ata, soğuk rüzgârlarıyla bizi yağının üzerine savursun. Kızagan Tengri, cenkte Börüler'in pusatında gazap olsun. Erlik Han, kan akan meydanlarda yağının ensesinde olsun! Zamanı hep yaşayan şahit olsun ki, biz nefesi kısa olanlar, ant içip kan akıtanlar, göğü yağının ısürap dolu bağırışlarıyla çatırdatacağız! Ant olsun Borüler!"

"Ant olsun!"

"Andından dönenin pusaü, kendi kanıyla bulansın!"

"Kendi kanıyla bulansın!"

"Börü, bir tindir! Biz ölürüz, Borüler başka bedenlerde devam eder! Ulu Tanrı, Börüler'in yanında olsun!"

Bu sırada Apraş'm gözleri bir anda aka bulandı. Ateş, mavimsi alevler atarak yükselirken, kulaklarda çınlayan kurt uluyuşları, tarkanlarm bir anda şaşkın bir hâlde etrafına bakmasına neden oldu. Çevrelerini saran rüzgâr ve kulaklarında duydukları sesler, onları sanki başka dünyalara götürmüştü. Apraş'm etrafı inleten sesi yükseldi sonra;

"Ey benim demirden dağlarım!
Yağı külleri savurduğum kadim ormanlarım!
Demirdağın tinleri geldi bu gece ateşimize!
Ey Borüler!
Uluyun...
Parçalayın...
Haykırın!
Borüler ant içtiler yağı kanı akıtmaya!
Ey Ulu Tengri, güç ver gökte doğan oğullarına!

Ey Toprak Ana, yol göster bize ulu kayın ağaçlarınla!

Ey Çakay Han, aydınlat önümüzü, göğü aydınlatan gazap kırbaçlarınla!

Ey Kızagan Tengri, ant içtik adına!

Salınsın kara atlar çıksın Erlik Han cenk meydanına!"

Ortadaki alev bir anda son kez parıldayıp, kızarıp, harlı bir şekilde yükseldi ve tekrar eski hâline geldi. Apraş, ellerini topraktan çıkarıp yanına dizilen üstatlarıyla DemirdağlTnın yanma gitti.

"Ata tinleri andınıza şahit oldular. Onları yağı kanıyla mutlu edin!"

Tarkanlar hep bir ağızdan yeni adlarını haykırmaya başladılar; Borüler! Borüler! Borüler!...

Yağmur, demirden kurt maskesinin üzerine vururken, ardındaki bir çift göz, öfkeyle börüleri izliyordu. Sanki yeniden başka biri gibi doğmuştu. O artık Demirdağlı'ydı. Hainin gırtlağına çökmek için emir bekleyen yüz borünün komutanıydı. Hepsi, kendilerine verilen kurt başlı deri bilekliği taktılar. İki yana ayrılıp diyarın en namlı savaşçıları, Demirdağlı'ya baş kesitler.

O gün, DemirdağlTnm emriyle yüz börü ve Temir Tonka atlarına hız verdiler. Apraş ve yardımcıları ise, yurtlarının merkezine birer mızrak gibi ilerleyen bu birliğin ihtişamını, korkusuzluğunu izleyerek onları takip ettiler.

Son Kurultay

Börülerin ant içtiği, Asena'nın Ejder Kral ile yola çıktığı günün ertesi sabahında Kara Kutay, yeğeni Bargan ile kendini destekleyen beyleri çadırında toplamıştı. Ceren Hatun'un iki gün sonraya attığı kurultaydan bahsedip yok oluş çığırtkanlığı yapmaya başlamıştı. Beyler, tahtın değişmesine tüm kalpleriyle inandığından Kara Kutay, beklediği günün bugün olduğunu hissetmişti. Obada ise Kara Kutay'm budunun arasına dağılmış adamları sürekli güçsüzlük ve yok olma endişesi içeren konuşmalar yapıyorlardı. Asena Hatun ile obaya gelen doğu beylerinin on bin eri ise onun elini kuvvetlendiriyordu.

Agarta üstadı tüm olan biteni izlerken, otağdan yükselen boru sesiyle muhafızlar kurultayın gün tepeye varmadan başlayacağını duyurdular. Ceren Hatun daha fazla destekçi kaybetmek istemiyordu. Küçük kağanlardan tek ses çıkmamış, kızılyandan tek haberci bile gelmemişti. Bangu Bey, oğlunun bile acısını yaşayamadan evdeşinin tahtını korumanın, onu yağı elinden kurtarmanın derdine düşmüş Ceren Hatun'a üzülerek baktı. Yanma oturup omzuna dokundu.

"Merak etmeyesin Ceren Hatun, her şey hallolacak. Ağabeyim Börü Han zamanındaki durumu az çok hatırlarım. Çok küçüktüm ama yaşadığımız kasabayı, ilk tadımızı kaçıran o Atlantis birliğini hatırlarım. Cenk edecek bir

avuç adamla kurtuluş için mücadele eden, sıkkınlığı her hâlinden belli olan babam Taragay'ı hatırlarım. Şimdi Kurt Diyarı'nın hükmettiği topraklara bak. Bu sözümü sakın unutmayasın Ceren Hatun. Bu gidiş, büyük bir imparatorluğa gebedir. Şu'dan Büyük Mabet'e, oradan karayan topraklarına, aşağıda çölleri bölen verimli nehirlere kadar ulaşan Kurt İmparatorluğuna gebedir," dedi. Ceren Hatun'un mücadele etmekten ve uykusuzluktan artık parıltısı sönmüş gözleri, Bangu Bey'e doğru kalktı.

"Sen bilgesindir beyim ama bu kadar şey üst üste gelince, insan sonun yaklaştığını hisseder. İçimizdeki bu töre bilmezleri düşünmekten yağıya yoracak us kalmamıştır. Nereden başlayacağız? İlk kiminle mücadele edeceğiz şaşırır oldum."

"Elinde büyük bir güç vardır Ceren Hatun. Bu gücü yönetmek de çok zordur. Seni anlarım, hatta senin yerinde kim olsa aynı durumda kalırdı. Hepsiyle mücadele etmek zorundayız. Önce şu kurultaydan cenk kararını çıkarıp kızılyan kağanlarına ulaşmalıyız. İlk adım bu olmalı. Sonra da karayandaki birliğimize; Komutan Göktuğ'a haber yollamalıyız."

"Ya karşı çıkanlar? Kurultayda yine çatlak sesler yükselirse?"

"Buyruğa karşı gelenin kıyını bellidir... Ölüm!"

"Kara Kutay'dan bahsederiz Bangu Bey'im. Alpagut Han'ın yokluğunda çıkaracağı bir karışıklıkla, beyleri kandırmasından korkarım."

"Ulu Tann'nın adaletine güven Ceren Hatun. Onun adaleti, etrafı saran hain sisini, mızrak gibi gün ışıklarıyla bölecektir."

Bangu Bey ve Ceren Hatun otağda kurultay hakkında konuşmalarına devam ettiler. Öğleye yakın davullar çalmaya başlayınca beyler otağda toplanmaya, oturma düzenlerini almaya başladılar. En son, Kara Kutay ve yeğeni Bargan, otağa girip isteksizce han makamındaki Ceren Hatun'a selam verip yerlerine oturdular. Ceren Hatun, beyleri yerlerini aldıktan sonra Asena'mn bir başkaldırıyı bastırmaya gittiğinden ve adaleti, her toprağa yayan kudretlerinden bahsetti. Kara Kutay, bu sözlerini gülümseyerek dinliyordu. Bu durum Bangu Bey'in dikkatini çekti. Ceren Hatun sözlerini bitirdiğinde Bangu Bey söz hakkı aldı.

"Kurt Diyarı'nın beyleri, bir olma ve kenetlenerek yağının üzerine gitme günüdür. Bazı şeyler işittim; Budunun arasında bozgunculuk yapmaya çalışan adamlardan söz edildi. Budunda bozgunculuk edenin kıyını da bellidir."

Kara Kutay, söz hakkı bile almadan olduğu yerden yüksek sesle, "Ya budunda bozguncular yoksa Bangu Bey?" diye seslendi.

"Ne demek istersin Kara Kutay?"

"Budun mutsuzdur! Han kaçırılmıştır ve küçük kağanlar ortalıkta yoklar! Doğuda başkaldırı başlamış. Şu toprakları, hiç bilinmeyen bir kralın emrindedir. Kral Gonk, eğer krallığa oturup bu otağa boyun eğmeye geldiyse, kendine Ejder Kral diyen Rulin necidir? Salmalar gelmez olmuş. Ticaret, kızılyandan itibaren kesilmiş hâldedir. Budun yoksullaşmıştır! Sizin cenk davullarınız canlarına tak etmiştir!"

Bangu Bey birden ayağa kalktı. İşaret parmağını sallayarak "Sözlerine dikkat edesin Kara Kutay! Karşında iki Börükan var!" diye bağırdı. Kara Kutay, ayağa kalktığında, Bargan da hemen ardından kalktı.

"Budunu yönetemiyorsunuz! Daha nasıl söyleyeyim sizlere? Ben Alpagut Han'ı da yağıdan burnu kanamadan alırım, cenk etmeden de yağıyı yurttan defederim! Doğuda adımı duyan kimse de başkaldıramaz! Sen Börükansan, ben de Cerdukay Kağan'm beylik orununa getirdiği namlı eski tarkan Kara Kutay'ım! Yeter artık! Bu budun acı değil, zenginlik, huzur hak etmektedir."

Tüm beyler bir anda ayağa kalktılar. Otağın dışında ise Kara Kutay'm erleri etrafı sarmaya başladığında muhafızlar pusatlarına davrandılar. Diğer beylerin erleri ise pusatlarını çekip beylerinden aldıkları emre göre taraflarını belirlediler. Budun ise çadırlarına doğru kaçışmaya başladığında pazar yerinde bile tek adam kalmaz olmuştu. Kara Kutay'm sözlerine arka arkaya sekiz beyden destek gelince diğerleri de ikilemde kalmaya başladılar. Ceren Hatun, "Sen Han tahtına ihtilal mı yapmak istersin Kara Kutay? Kurt Töresi'ni mi çiğnersin?" diye bağırdı.

"Ben hiçbir şeyi çiğnemiyorum. Ben budunu düşünüyorum. Ey Kurt Diyarı beyleri, sizlere açık açık söylerim: Ben bu tahta talibim! Bu diyarın Cerdukay Kağan'dan sonra en başından beri benim gibi güçlü, yağı bacakları titreten bir Han'a ihtiyacı vardı. Bir Börükan öldürülmüş, han kaçırılmış, küçük kağanlar korkup otağa bile gelmemişler! Bu tahttan ne beklersiniz? Hangi çengin buyruğunu istersiniz? Daha kendi seçtikleri küçük kağanlara söz geçiremeyenler, bu tahtı hak ederler mi? Börü Han'ın kanından gelmek, onun gibi olunacağı anlamına gelmez! Onun gibi de değilsiniz! Cerdukay Kağan uçmağa vardıktan sonra yurdumuz, Yurtsuz sürüsünden geçilmez oldu. Bu mu sizin kudretiniz?"

Bangu Bey, dişlerini sıkıp "Senin kıyınını ellerimle yerine getireceğim hain!" dediği anda Kara Kutay ve yanındakiler pusatlarını çektiler.

"İki gün bekle dediniz, bekledik. Ne yaptığınızı bilmez hâlde otağda oturur dursunuz! Ya tahtı hak edene, bana veririsiniz, hem Alpagut'u kurtarır, yağıyı defederim ya da zorla alırım!"

Bangu Bey'in tarafında olan beylerden on tanesi pusatlarına davrandığında, beşi Kara Kutay'm yanına geçti. Bangu hepsine tiksinerek "Hainler!" diye söylenirken, on üç beyin desteklediği Kara Kutay, "Beylerin çoğunluğu bile beni isterken, durumu daha fazla zorlaştırmayın! Otağda kan döktürmeyin!" dedi. Ceren Hatun, konuşacağı sırada, dışandan yükselen pusat seslerini işitti.

"Bunun için geldin! En başından beri bunun için buradaydın karayılan!"

Kara Kutay, yeğenine başıyla işaret verdi. Bargan, otağdan dışarı çıkıp erlerine ıslık çalarak harekete geçmelerini emredince, dört bir yandan birlikler atlarını sürmeye başladılar. Kararsız kalan ve ne yapacağını bilmeyen birlikler öylece bekliyorlardı. Çünkü içeride ne olduğu konusunda tek fikirleri yoktu. Onlara, beyleri kurultay öncesi bir emir vermemişti. Bargan, otağın önünde, "Yeni Han, Kurt Diyan'nın tek efendisi Kutay Han'dır! Ya baş eğersiniz, ya da baş verirsiniz!" diye bağırdı.

Bargan'm çağrısından sonra bir anda beyler birbirlerine girdiler. Sayıca fazla olan beyler, Bangu Bey'in tarafında olan ve yarısı ihtiyarlamış bilge adamlardan oluşan beylerin canına kıyarken, Ceren Hatun, belinden çıkardığı bıçağını hemen dibindeki hain beyin boynuna sokuverdi.

Kara Kutay iki adım ötesindeki Ceren Hatun'a pusatını savuracağı sırada araya Bangu Bey girdi. Pusatıyla gelen hamleyi kesip Kara Kutay'a sert bir tekme attı. On iki bey, kendilerini destekleyen ve kanlar içinde can veren beyin öfkesiyle Bangu Bey ve Ceren Hatun'un etrafını çevirdiler. Kara Kutay, yediği tekmeden sonra tekrar beylerin arasından geçip kendine karşı çıkan beylerden birinin üzerine bastı. Ya teslim olursunuz, ya da bunlar gibi geberirsiniz! Börükan ve Atahanlar'ın hükmü bitmiştir. Bundan sonra benim soyumdan olanların; Demirhanların hükmü başlamıştır!" dedi. Ceren Hatun'un teslim olmaya niyeti yoktu. Elindeki bıçağı yanı başındaki hain beylerden birine tekrar savurduğunda bu sefer, diğer beyin kolunu tutmasıyla, "Köpekler!" diye bağırdı. Kara Kutay, Bangu Bey'in boğazına doğru pusatını kaldırıp beylerine ağzını kapatmalarını emretti.

"Sakın aptalca bir işe kalkışma Bangu Bey! Ceren Hatunla bir süre kafeste misafirim olacaksınız! Ölmek için bu kadar acele etme. Zamanı geldiğinde tüm Börükanlar ve Atahanlar zaten bir arada geberecekler!"

Bangu Bey de pusatını yere atıp hemen koluna giren iki beyin kendisini ittirmesiyle, diz çöktü. Ağzı bağlanırken, ağabeyinin, Börü Han'ın canını verdiği kağanlığı basan bu köpek sürüsünü düşündükçe kahroluyordu. İçeriye giren Bargan, "Amca, bu ölen beylerin birlikleri ne olacak? Dışarıdaki tüm birlikler pusatlarını çekmiş, ne yapacağını bilmez hâlde beklerler. Kendi beylerinin çıkmadıklarını görünce saldırıya geçeceklerdir," dedi.

"Böylesi bir obada Alpagut Han nasıl bu kadar az savaşçı tutar anlamış değilim. Anlaşılan gücünü tüm diyara yaymış. Bunların birlikleri kaç kişidir sence?"

"Hepsini toplasanız en fazla bin eder. Hepsi sadece muhafız birlikleriyle gelmişler."

"Hayatta kalan beyler otağdan çıkıp birliklerine, saldırı pozisyonu aldıracaklar. Etraflarını çevirin. Kendi erlerimiz otağı korusunlar. Pusat bırakmalarını söyleyin. Bırakırlarsa onları bir yerde bağlı tutacağız. Bırakmazlarsa hepsini gebertin!"

"Amca onları neden tutacağız. Öldürelim gitsin! Kaçmaya çalışacaklardır."

"Kağanlığımı başkaldıranların kanını oluk oluk akıtarak kutlamak isterim Bargan. Aynısını sen de kızılyanda yapacaksın."

Bargan, gülümseyerek başını salladı.

"Hadi, bu belirsizlik yeniden bir karışıklığa yol açacakür. Dışarı çıkın ve emrettiğim gibi obayı düzene koyun! Direklerdeki beyaz kurt başlı yeşil bayrakları da indirin. Sadece benim bayrağım dalgalanacak!"

Bargan ve hain beyler dışarı çıktılarında, öldürülen beylerin erlerinin etrafı çevrildi. Bargan, otağın tahta merdivenlerinden itibaren can vermiş muhafızların cesetlerini ayağıyla iterek inerken, tüm budunda şok yaratacak o görüntü beliriverdi; Bangu Bey ve Ceren Hatun, elleri bağlanmış bir hâlde kafese götürülüyordu. Bu görüntü karşısında budun bir dalga gibi hareketlenmeye başladı. Kalabalık yağı birliğine saldırmaya çalışanlar ve başkaldıranlar otağa yürümek isteseler de acımasızca kılıçlanmaya başladılar. Korkup geriye çekilenler, ölen beylerin diz çöktürülen muhafızlarını gören Bargan kaşlarını kaldırıp "Bu kadar kolay mıydı amca?" diye sordu. Kara Kutay'ın ak, kalın kaşları çatıldı.

"Biz Kurt Diyan'm ele geçirmedik. Biz sadece tahtı bir hatundan aldık. Etrafına bak. Cenge hazırlanan bir ordu görüyor musun?"

"Hayır amca!"

"Börü öldürüldü. Buranın koruyucusuydu. O yok! Asena, iki bin er ve savaşçı hatunlarıyla yok! Küçük kağanlar yok! Onlara bağlı beyler yok! Komutan Göktuğ koca bir birlikle karayanda. O da yok. En önemlisi Alpagut Han yok! Birkaç ihtiyar beyi öldürüp Bangu Bey ve Hatun'u kafese tıkmakla Kurt Diyarı ele geçirilmez. Asıl iş bundan sonra. Alpagut Han gücünü tüm Kurt Diyarı'na yaymıştır. Tek bir oba güçlü değildir. Bunu da bizim gibi planı olan yağıya karşı düşünerek yapmıştır. Şu karşı tepeliklere bir bak, ne görüyorsun?"

"Sadece birkaç ağaç ve yeşillikler amca."

"Yarın sabah, o tepelikte cenk için çalan davullar bizim uykumuzu bıçak gibi kesebilir. Bir bakarsın ki Çoğa, Barslarla son hız üzerine gelmekte. Buna hazır mısın? Kızılyanın mor dağlarının mağaraları hâlen yanık ceset kokmakta, orada kaç Yurtsuz'u gebertti bilir misin? Ya da bir gece bakarsın Tendübay Kağan obaya doğru bir kara at salmış, Buga Kağan kamçı şaklaüyor! Bunlara hazır mısın?"

Bargan öylece bakıyordu. Kara Kutay, diz çöktürülüp bağlanan muhafızlara baktı.

"Öldürülen beylerinin öcünü almayacaklar mı sanarsın? O beylerin binlerce eri toplanacak. Tarkanlar, akıncılar buraya gelecekler. Toprağın kana doyacağı güne hazır mısın? Kızılyan beylerinin ölüm saçan okları güneşi kapattığında, erlerinin kalkanları buna dayanabilecek mi? Sakın ama sakın bir şey başardığını sanma! Her şey yeni

başlıyor! Gece gündüz o anı düşün. Beylerle birlikte doğu ordularını toplamaya gideceğim. Eğer bunların farkında olmazsan bir gece gelip burada boğazını keserler. O bayrak nasıl çekildiyse öyle de iner! Sakın bayrağımı indirtme Bargan, sakın!"

"Merak etme amca. Sözlerin kulağımdadır. Kurt Diyarı kağanlığını kabul edene kadar durmayacağım. Hata yapmayacağım."

"Umarım öyle olur Bargan. Yoksa Börükanlar da, Atahanlar da bana gelene kadar ilk senin kelleni alırlar bilesin!"

*

Aslanın Buyruğu

Ertesi gün, zaman geçtikçe daha da tükenmeye başlayan Tendübay Kağan ve Alpagut Han, Kral Raji'nin sesiyle gözlerini açtılar. Her zamanki gibi pişkin sırıtışıyla, bir zafer kazanmış edasıyla aradaki koridordan yürüyüp, duvara yaslandı. Elindeki bir parça tavuk budunu iştahla yedikten sonra, "Bir söz vardır bilir misiniz? Sizler için söylenmiş; Kurt Diyarı'nın insanını aç bırakmak istersen sofrasındaki eti al derler. Kaç gündür et yemiyorsunuz. Kuru ekmek ve suyla nereye kadar değil mi Tendübay?" dedikten sonra kemiği içeriye, Tendübay Kağan'ın üzerine fırlattı. Öfkeyle demir parmaklıklara yapışan Tendübay Kağan, uykusuzluktan kan oturmuş gözlerini düşmanına dikti.

"Bu zamana kadar iyi yaşadın Raji! Merak etme, çıktığımda sana domuz pisliği yedireceğim!"

Kral Raji gülerek Alpagut Han'a baktı.

"Çok suskunlaştın Alpagut Han. Senin gibi güçlü bir adamın bu kadar içine kapanmasından hoşlanmadım. Hadi biraz ciddi şeyler konuşalım. Kaç beyin var Alpagut Han?"

Alpagut Han sadece bakıyor, cevap vermiyordu.

"Tamam, konuşmayacaksın. Zaten kaç tane olduklarını, adlarını, kaç savaşçıları olduğunu biliyorum. Beylerinden bir kısmı beni çok sevdi Alpagut Han."

"Ne saçmalıyorsun sen? Benim beylerim seni neden sevsin, gördükleri yerde kelleni alırlar!"

"Bence, kendi beylerini çok yanlış tanıyorsun. Onlar çok nazik ve ticarete açık adamlar. İkiniz gibi sadece adam öldürmek isteyen vahşiler değiller. Bazılarıyla çok iyi anlaştık."

Tendübay Kağan, "Yalanlarına başka yerde devam et Raji! Kurt Diyarı'nın beyleri, senin gibi birine boyun eğmezler," dedi.

"Zaten bana boyun eğdiler demedim. Kaç gündür buradasınız. Sizce bu durumda bir gariplik yok mu? Neden bu zamana kadar bir ordu sarayın önüne dayanmadı? Hepsi kılıcı mı arıyor? Tabii ki hayır! Hatta hiçbiri aramıyor. Onlar bu ara, altının sıcaklığında gelecek hayallerine daldılar. Kim bilir... Belki sizi kurtarmaktan vazgeçip yerlerinize başkalarını seçmişlerdir."

Tendübay Kağan ve Alpagut Han göz göze geldiler. Böyle bir şey onlara imkânsız geliyordu. Kurt Töresi çiğnenemezdi. Tendübay Kağan, "Merak etme, kızılyan beyleri yakında kardaşım Buga Kağan'ın emrinde sarayına dayanırlar. Kurt Diyarı dev ordusunu toplamakla meşguldür," dedi.

"Kardeşinin buraya gelecek hâlinin olduğunu sanmıyorum. Önce ayağa kalkmalı!"

"Ona ne yaptın köpek!"

"İnan bana buradaki savaşçıların dediği gibi, 'Kurt Diyarı'nın tek gözlü canavarı imiş. Çok güçlü bir savaşçıymış. Birkaç adamımı onu otağında öldürmesi için gönderdim. Bunu gece yapmak çok zordu. Gece çok sıkı korunuyordu. Ben de gündüz yapmalarını emrettim. Ama senin kardeşin saldırıdan kurtuldu."

Tendübay Kağan rahat nefes aldığında, Kral Raji gülümsedi.

"Ama hayat ve ölüm arasında gidip geliyor. Bakalım otacılarınız ne kadar iyiler. İçinizde orduların geleceğine dair bir umut varsa, yok edin. Bunu söylemeye geldim. Çünkü kimse gelmeyecek. Burada belli bir süre sonra güçsüz kalacaksınız. Belki mevsimler geçecek. Siz burada taşlar üzerinde ölürken, ben oturduğum yerden, bana bağlanan yeni bir kağanla Kurt Diyarı'nı yöneteceğim."

Kral Raji yavaş adımlarla çıkmak için hareketlendiğinde, Alpagut Han seslendi.

"Kurt Töresi'ni senin gibi köpekler anlamaz. Budun, hainlerin sözüyle töresini yok saymaz. Büyük bir hayalin içindesin. Birkaç adamla o toprakları yöneteceğini sanırsın ama yanılırsın. Benim topraklarım senin için kaynar kazandır. Karıştırmak için elini her daldırdığında, biraz daha yanacaksın. Sonra farkına varmadan elini kaybedeceksin. Kazanı çok karıştırdığında, üzerine taşacak. O zaman, nasıl bir yangının ortasında kaldığını göreceksin."

"Bakalım Alpagut Han! Belki benim yerime başka birileri kazanı karıştırıyordun"

Kral Raji yanlarından ayrıldığında, Tendübay Kağan, "Bu olabilir mi Han'ım? Beyler bunu yaparlar mı?" diye sordu.

"Böylesi bir ihaneti düşünmek bile istemiyorum Tendübay ama aklımda birinin adı vardır."

"Kimdir Han'ım? Böylesi bir hainliğe kim kalkışabilir?"

"Baban Cerdukay Kağan'dan sonra tahta oturduğumda ilk çatlak ses ondan çıkmıştı. Kızım Asena'ya çok karşı

çıktı. Bazı şeyleri kendine yediremedi. Onun için Cerdukay Kağan'dan sonra kurdun ve aslanın hükmü bitmişti. Tahtı istediğine adım gibi eminim ama yeterli gücü yoktu. Kara Kutay, diğer beylere üstünlük kurabilir. Ondan başka, beyler üzerinde üstünlük kuracak güçte bir bey yoktur. Bunu, yapsa yapsa Kara Kutay yapar."

"Yeğeninin adını da çok duyar olmuştuk. Sürekli salmaları geciktirdiğini Asena anlatmıştı."

"Evet, doğru anlatmış. Dediği gibiyse, konuştukları tamamen doğruysa, bizi buradan sadece kızılyan beyleri çıkarabilir. Kurt Diyarı belli ki çalkalanır. Tanrı kardaşma uzun ömürler versin Tendübay. Buga'm, yenilmez küçük kağanım, bizim son çaremiz gibi görünür."

Kral Raji'nin sarayında aslan ve kurt gün geçtikçe yurtları için kaygılandığı anlarda, ilk ateş Komutan Çoga'nın gözlerinde parıldamak üzereydi. Obaya doğru atını çatlatırcasma süren bir yiğit gözcü, birliklere nefes nefese bir şeyler söylüyordu. Çoğa, bir terslik olduğunu fark etmişti. Gözcülerin geçmesine izin verdikten sonra rüzgâr gibi yanma gelen atiliyi izliyordu. Elleri arkasında, yanında dikilen üç bars ile gelen haberin ne olduğunu merak ediyordu. Yere zıplayıp soluk soluğa kafa selamı verdikten sonra, "Komutan Çoğa! Çok kötü bir şey olmuş!" dedi.

"Dur hele yiğit, soluklan. Sakince anlat hadi."

"Kızılca obasından gelirim. Eli kesik bir adam, atının üzerinde obaya geldi. Bedeni de kesikler içerisindeydi. Konuşamadan son nefesini verdi. Ne olduğunu başta anlayamadık. Sonra nereden olduğunu bilmek için üzerini aradık. Beyinin tamgasını taşıyan bir şeyler bulmak için pusatına baktık. Aslan Otağı'nın tamgası vardı. Üzerindeki kuyagı tanınmaz hâle gelmişti."

"Bizim tamgamız mı? Üzerinden başka ne çıktı?"

"Bir deri parçası bulduk. Bel kayışına sokuşturtulmuş hâldeydi. İçinde 'Kılıcı getirin, aslan ve kurdun başını alın!' yazıyordu. Mesajı görünce etrafa birlikler gönderdik. Onun gibi yaralı ya da yardıma ihtiyacı olan kandaşımız var mı diye ama kurumuş bir dere yatağının yakınındaki düzlükte, yüzlerce yiğidimizin cesedini bulduk. Üzerlerinde kağanlığın muhafız kuyagları vardı."

Çoğa öylece duruyordu. Nefes nefese konuşan adam susmuş, komutanın yanındaki üç barsla şaşkın bir hâlde cevap bekliyordu. Sanki o andan soyutlanmıştı Çoğa. Küçük gözlerini daha da kısıp iki eliyle kafasının iki yanındaki kılıç dövmelerinin olduğu yere bastırdı. Ne yapması gerektiğine karar vermeye çalışıyordu. Bir anda ellerini indirip otağa doğru hızlı adımlarla yürümeye başladı. Barslar peşinden gelirken, başka obadan gelen yiğit şaşkın bir hâlde onları izliyordu. Çoğa, kendisi geçerken kafa selamı veren üç çabışa, "Orduyu hazırlayın!" dedi. Otağa girerken, arkasma dönüp, dışarıda kalmalarını işaret etti. Barslarm arasından geçip otağa girdiğinde Kayra Hatun, Çoğa'nın hâlinden bir terslik olduğunu anlamıştı. Bu sırada dışarıdan yükselen ordu davulunu işitti.

"Bana sadece ne olduğunu söyle! Tek seferde Çoğa!"

"Hanımım, otağımıza gelen köpek, belli ki Tendübay Kağan'ımıza da pusu kurmuş. Muhafızlar öldürülmüşler."

"Ya Tendübay?"

Kayra Hatun'un sesi titriyordu.

"O yaşıyor. Bir mesaj göndermiş. Kılıcı getirip Alpagut Han'ımızı ve Tendübay Kağan'ımızı almamızı söylüyor."

"Madem buraya gelip kılıcı istiyor, neden sonrasın-

da pusu kurup kaçırıyor? Belli ki pusu kurmada ustadır. Bunu da fark ettirmeden yapar. Neden Çoğa, neden? Bu köpek neyin peşindedir?"

"Tendübay Kağanı'mız, Börü Bey'in töreninden sonra yapılacak kurultaya katılamadı. Buga Kağan kızılyan ordularının başına gitti. Börü Bey uçmağa vardı. Alpagut Han kaçırıldı. Tahtta Ceren Hatun ve Bangu Bey var. Asena orada mıdır bilmem. Bu kral, mesajı iletmesi için aslanın otağına geldikten sonra bunu yapıyorsa, mesajı iletecek başka biri var demektir. O kurultaya katılacak olan biri."

Kayra Hatun kısa bir süre düşündü. Bir anda gözlerini açıp "Benim düşündüğümü mü düşünürsün Çoğa?" diye sordu.

"Evet hanımım. O kurultayda ya bir hain var, ya da Raji'nin görüştüğü başka biri. Herkes birer birer ortalıktan kaybolur. Kurultayda taht sahibi en güçsüz hâle neden getirilir? Kurt Diyarı böyle bir kurultayı kabul eder mi? Tendübay Kağan'a olanları biz yeni duymuşken, eminim ki o kurultayda küçük kağanların neden gelmediği sorgulanmıştır. Bizi ya ihanetle suçladılar, ya da tahtı güçsüzlükle."

"Hemen hazırlan Çoğa! Bir oyun var ve onu bozmadan gelme! Sakın gelme Çoğa! Bu obanın karşısındaki düzlükten, Kurt Diyarı'nın ordusunu peşine takmadan sakın gelme!"

"Merak etmeyin hanımım. Büyük ve güçlü bir birlikle yola çıkacağım. Tendübay Kağan'a pusu kuran düşman buraya da göz dikmiştir. Barslar burada kalsınlar, sizin güvenliğiniz için. Gün batmadan yola çıkacağım. Bakalım Kurdun otağında neler olur."

Çoğa otağdan çıktıktan sonra Kayra Hatun, ulaklar-

dan birini çağırttı. Kısa süre içinde huzuruna gelen ulak, diz vurup baş kesti.

"Buga Kağan'a gideceksin. Yanına muhafız birliği ve sancak almadan yola çık. Orduları cenk için hemen hazırlamasını söyle. Tendübay Kağan'ın Kral Raji'nin elinde olduğunu söyle. Oraya gidene kadar ya da oradayken, bunu başka birine söylediğini işitirsem, o dilini keserim ulak! Anladın mı beni?"

Ulak, olduğu yerde öylece kalmıştı.

"Eee... Evet hanımım. Buyruğunuzu eksiksiz yerine getireceğim."

"Hadi! Hemen yola çık!"

Ulak da çadırdan çıktıktan sonra ağlayan bebeğinin sesini duyan Kayra Hatun yan odaya girdi. Yardımcı kadın, tahta beşiği aheste aheste sallayarak, bebeği uyutmaya çalışıyordu. Ayağa kalkmaya hazırlanan hizmetkârına eliyle oturmasını işaret etti. Oğlunun yanı başına diz çöküp ağlaması mızırdanmaya dönen bebeğinin başına dokundu.

"Bizi neler bekler oğul?"

Bu söz belli belirsiz çıkmıştı ağzından. Hizmetkârı, "Bir şey mi emrettiniz hanımım?" diye sordu.

"Hayır, sen devam et," deyip dalgın bakışlarla beşiği izlemeye devam etti.

Çoğa, Kurt Otağı'na doğru yola çıkmak için hazırlanırken aynı anlarda Buga Kağan, başında bekleyen dört otacının ortasında yatıyordu. Ağır yaraları temizlenip sarılmıştı. Çok kan kaybeden kağanın yüzü kireç gibiydi. Moraran dudakları ve derinden gelen acı inlemeler otacıları tedirgin ediyordu. Beylerin arasından Buga Kağan'a en yakın olan Torumtay, otacıların yanma geldi. Yuvarlak

suratlı, orta boylardaki Torum tay, köse suratına oturan üzgün bir ifadeyle küçük kara gözlerini Buga Kağan'a doğru indirdi. Sırtına inen kara saçları, arkadan hayvan kemiklerinden yapılma bağlaçlarla birbirine tutturulmuştu.

"Nasıl durumu? Kağan ne zaman kendine gelir?"

"Bilemeyiz beyim, bu kağanımıza bağlı. Yaraları çok ağırdı. Temizledik, diktik ve sardık. Ateşi çok yüksekti, zor düşürdük."

"O güçlüdür. Kağanımı yıllardır tanırım. Ona çok iyi bakın. Bu zamana kadar bildiğiniz her şeyi ona uygulayın. O ayağa kalkacak! Anladınız mı?"

"Komutan Torumtay..."

"Bana hiçbir şey söylemeyin! O, çocukluğumdan beri andamdı! O sadece kağanım değildir! Andama bir şey olursa, acısını ilk sizden çıkarırım bilesiniz!"

Torumtay, otacıların yanından ayrılıp dışarıya çıktığında çadırm önünde yanan ateşin başında bekleyen oba kamının yanına gitti.

"Ne hissedersin ulu kam? Gözlerin dalgın bakar."

"Acı hissederim Torumtay. Geceleri çığlıklar duyarım. Kurt Diyarı'nı yılanların bastığını görürüm. Birine elimi atsam, diğerlerinin saldırdığını görürüm."

"Ya sonra?"

"Bir adam var... Kağanımız değil. Yüzü olmayan bir adam, bir kılıçla kafalarını keser. O zaman tüm diyar ışığa ulaşır."

"Bir ışık varsa, çıkış da vardır. Yılanın biri bizim otağımıza girdi. Ya diğerleri?"

"Rüyalar ne demek ister, bazen bilemezsin Torumtay. Bunu yaşayarak göreceğiz. Ulu Tanrı, zamanı geldiğinde

bizim rüyaları anlamamıza izin verir. Bu bazen en kötü, bazen de en rahat zamanlarda olur. Yılanlar varsa, kelle kesen bir de kılıç varsa, cenk var demektir. Cenk kiminledir, bunu zaman gösterir. Bazen yağıyı arar gözler. Aslında yanındadır. Gözlerimiz hep açık olmalı Torumtay."

Torum tay, başını salladıktan sonra çabışına seslendi. Koşarak gelen güçlü uyguri yiğidi, baş selamı verdikten sonra, "Emredin komutanım," dedi.

"Bu çadırı, her zaman yanında olan on yiğit koruyacak. Hepsini tanırım. Kimseyi yaklaştırmayacaksınız. İçeride biri olacak. Otacıları bile göz hapsinde tutacaksınız. Onar adım aralıklarla üç sıra koruma yapılacak. En yakın senin on adamın, sonrasında en güvendiğin yiğitler olacak. Bu çadıra izinsiz sinek bile girmeyecek!"

"Emredersiniz komutanım!"

Kam gülümsemeye başlayınca, Torumtay kaim kaşlarını kaldırıp"Neye gülersin?" diye sordu.

"Hayat göründüğünden farklıdır. Şu karşıdaki binlerce yiğit ve beyleri... Bir de sen! Bazen tek bir adam, binlerce adamdan daha fazla güven verir. Sen, kağanım için o adamsın. Ben tinlerimle, sen pusatlarınla korursun. Tanrı, seni kağanımızın yanından ayırmasın Torumtay!"

"Var olasın, varsıl olasın!"

Torumtay, kamın yanından ayrılırken, emri üzerine çabış, adamlarını çadırın etrafına yerleştirmeye başlamıştı. Beyler tedirgin hâlde kağanlarının gözlerini açacağı zamanı beklerken, Torumtay şüpheli gözlerle obadaki herkesi süzüyordu. Yılan otağa kadar girdiyse, içlerinde kim bilir kaç tane daha vardı?

Ejder Kral'ın Hançeri

Asena Hatun, uzun yolculuktan sonra yanında atmı süren Ejder Kral'a doğru döndü.

"Başkaldıranlara! birleştiği yere ne kadar vardır Ejder Kral? En çok saldırı nerelerde görülmüş? Ortalıkta yanan bir kasaba göremiyorum."

"Kasabalar daha ileride Asena Hatun. Karşıdaki tepeliklerde bulunan mağaraların civarında toplandıkları haberi geldi."

Almila, gök rengi gözleriyle Ejder Kral'ın yanındaki muhafız birliğinin tedirgin hâlde çevreyi süzüşlerini izliyordu. Heyecanlı görünüyorlardı. Asena Hatun, atını durdurup hemen ilerideki tepeliklere baktı. Üzerinde ot bitmemiş, boz kayalıklarda bir hareketlilik fark etmemişti.

"Onları açık alanda yakalamamız zafere ulaşmamızı kolaylaştırır. Senin birliğin nerededir Ejder Kral?"

"Geliyorlar!"

Ejder Kral, işaret parmağıyla, ileriden gelen atlı birliğin çıkardığı tozu gösterdi.

"Bu tepeliğin iki çıkışı vardır Asena Hatun. Ben, diğer taraftan birliğimle birlikte geçeceğim. Sen de kalabalık birliğinin bir kısmını tepeliklerin üzerine çıkarırsan, pusuya düşürülme ihtimalimiz ortadan kalkar."

Asena Hatun, bir anda tahta çıkan ve ilk kez kurultayda gördüğü Ejder Kral'a güvenmiyordu. Tepeliklerin

uzunluğuna ve yaklaşan birliğe baktı. Ardındaki birliğin yarısı kadar bile yoktu. Savaşçılarını pusuya düşürmek isteseydi, tepeyi kendi birliğine bırakmazdı. Diğer taraftan dolaşıp arada sıkıştırmaya çalışsa, birliğin bu kadar hızlı ilerlemesine imkân yoktu. Ejder Kral'ın, korkunç maskeler takmış, atları süslü motiflerle zırhlandırılmış birliği yanlarına geldiğinde, "Dediğin gibi yapalım Ejder Kral. Dikkatle ve her taşın ardını kontrol ederek ilerle. Sana işaret verdiğimde harekete geç. Erlerim boruya üflediğinde, birliğinle ilerlemeye başlarsın," dedi.

"işaretini bekleyeceğim Asena Hatun."

Ejder Kral atını döndürüp muhafız birliği ve Ejder Çocuklarıyla tepeliğin diğer tarafına doğru atını sürerken Almila yanına yaklaştı.

"Ona hiç güvenmiyorum hanımım."

"Ben de Almila ama plana göre bizi pusuya düşüremez. Tepeliğin diğer ucuna geçecek. Yukarıda ve aşağıda biz olacağız, oradan bizi arkamızdan sarabilmesi imkânsız. O mesafeyi bitirene kadar, biz Ejder KraTı da yanındakileri de parçalarına ayırırız. Anamın tahttaki ilk cenk buyruğudur. Başkaldıranların başını almalıyız ki, kurultayda çıkan çatlak sesler bir daha yükselmesin."

Asena, obada ne olduğunu bilmez bir hâlde buyruğu eksiksiz yerine getirmenin peşindeydi. Ejder Kral gözden kaybolunca, "Almila, bin yiğit oklarıyla tepeliğe tırmansın. İkiye ayrılsınlar. İki tarafımızdan da bizi korusunlar. Geride kalan bin yiğit ise, biz ortada kalacak şekilde kanatlarda tek sıra, bir er aralığı kalacak şekilde ilerlesinler. Önden on er gönder. Çevreyi kolaçan etsinler."

"Emredersiniz hanımım! Yiğitler, hazırlanın!"

Almila, atını iki bin Uyguri yiğidinin yanına sürüp Asena Hatun'un emrini söyledi. İleriye çıkan bin yiğit ikiye ayrıldı. Asena'nın sağından ve solundan hızla atlarını sürmeye başladılar. Asena harekete geçerken Ejder Kral tepeliği dönmek üzereydi. Asena'nın ve birliğinin yanında atını yavaş ilerletmişti. Dikkat çekmek istemiyordu. Altındaki Ejder Ah, yeryüzünün gördüğü en hızlı efsanevi atlardan biriydi. Birliğinde de bu atlardan vardı. Ejder Çocukları tepeliğin girişine vardıklarında, daha önceden orada pusuya yatmış olan, Ejder Çocukları ile aynı giyinmiş yüzlerce Şu eri Ejder Kral'ın yanında yerini aldı. Ejder Kral, "Dikkat çekmeyin. O kadar hızlı olun ki ne olduğunu bile anlamasınlar. Ellişerli iki grup, tepeliklere çıkacak. Asena'nın erlerini çarpışma başladığında yok edin. Yüz Ejder Çocuğu, soldaki mağaralara yerleşin. Biz de bu çıkışı tutacağız. Anlaşıldı mı?"

Ejder Çocukları yayvan, ince kılıçlarının kabzalarını sert kuyaglarına sertçe, aynı anda vurdular. Ejder Kral'ın el işaretiyle harekete geçtiler. Gözlerini kısan Ejder Kral, "Gel bakalım Asena. Artık karşında korkak Gonk yok. Seni bu taşların altına gömeyim de, yurdumdan salma almanın ne demek olduğunu tüm Kurt Diyarı öğrensin!" dedi.

Uyguri erleri tepeliklere tırmanırken, Asena, birliğiyle birlikte atını yavaşça yarığm girişine doğru sürmeye başladı. Bir süre ilerledikten sonra zirveye varan erlerinin işaretini bekledi. Ejder Çocukları ise atların sesi çıkmasın diye tepeliğin dışında büyük bir kayanın dibindeki cılız ağaçlara hayvanlarını bağlayıp yavaş adımlarla ilerlemeye başladılar. Yüz kişilik grup ise toprak olan zeminde bir at kadar hızlı koşarak tepeden görünmeyecek şekilde kayaların dibinden ilerliyorlardı.

Tepedeki erler kısa bir süre yarığın iç tarafını inceledikten sonra pusatlarını sallayarak işaret verdiler. Asena, pusatını çekip "Kurt Diyarı'nın cesur savaşçıları! İleri!" diye seslendi. Pusatını iyice kavrayıp hızlanan atının üzerine doğru eğildi. Tepedeki erler kısa yaylarını çıkarıp ilk okları yayalara gerdiklerinde, Ejder Çocukları'nın her biri bir kayanın ardına gizlendi.

Asena Hatun'un "İleri!" emriyle, ardındaki yüzlerce kadın savaşçı ve bin er harekete geçti. Erler, Almila'nın emrettiği gibi sağlı sollu dip dibe ustalıkla atlannı sürerken, elli er, Asena'nın önünde yerlerini aldılar. Atlarını çatlatırcasına koşturan on er ise birlikle arayı açarak yarığa doğru ilerlemeye başladı. Düzlükte bir süre böyle ilerledikten sonra Asena ve birliği yarığa girdi. Atlarmı yavaşlatıp kanatlardaki erler oklarını çektiler. Önden giden on er, yarığın ortasında duruyor, çevreyi süzüyor, sessizliği dinliyorlardı.

Asena Hatun, yarığın diğer girişindeki Ejder Kral ve birliğine doğru baktı. Uzakta olsalar da, yanında dikilen birliği, kendinden ayırılırken ona katılanlardı. Tüm birliği yarığın içine girdiğinde başını göğe doğru kaldırdı. Erleri hazır, oklarını germiş, yarığı dikkatle izliyorlardı. Bir süre böyle ilerledikten sonra öncü on erine doğru yaklaşüğı sırada, mağaralardan fırlayan oklarla ilerideki on eri yere düştü.

"Almila! Boruyu çal! At in! Ok çek!"

Erlerin hepsi atlarından inip birer adam boşluk bıraktıkları iki at arasına girerken, boruların sesi yarıkta yankılanmaya başladı. Borunun çalmasıyla birlikte Ejder Kral, "Savunma düzeni alın! Ejder Çocukları öne!" diye bağı-

rıp atının üzerinde, pusatını çekip saldırının başlamasını bekledi. Asena, boru çaldığı hâlde hareketlenmeyen Ejder Kral'ı izliyordu.

Bu sırada tepeliklere saldıran Ejder Çocukları inanılmaz bir hızla koşarken, bellerindeki ucu kancalı, iki tarafı keskin pusatlarını çektiler. Kızıl renkteki, kara boyayla şekillendirilmiş korkunç maskelerinin altındaki canavarlar, boru sesiyle uyanmış gibiydi. Erlerin hepsi yarığa odaklandığı için bir anda yanı başlarına gelen düşmanlarını geç fark ettiler. Bir Ejder Çocuğu, pusatını sallayıp karşısındakini kestiğinde, ölen beden daha yere düşmeden diğerine geçiyordu. Yukarıdaki katliamların sesi aşağıya gelirken, Ejder Kral, "Ok tak! Yay ger!" diye bağırdı. Asena, dişlerini sıkarak çevresine baktı.

"Bu bir tuzak! Geri çekilin! Birlik geri çekil!"

Erler geri çekilmeye çalışırken, yarığa girdikleri yerde beliren yüz atlı Ejder Çocuğunu fark ettiler. Girişte gruplara ayrılarak bir çember oluşturmuşlardı. Geriye yaklaşırken sonu olmayan bir ok yağmuru oluşturuyorlardı. Yirmili ok yağmuru sonrası hareketli çember dönüyor, daha adıma tamamlanmadan diğer yirmili ok yağmuru geliyordu. Uyguri erleri arka arkaya yere serilirken, sayı üstünlüğünü kullanarak çıkışı açmak için ölen arkadaşlarının cesetlerini kendilerine siper eden erler harekete geçtiğinde Ejder Kral, "Bırak!" diye bağırdı.

Ejder Çocukları yüz oku bu sefer önden gönderirken, Asena gelmeden mağaralara saklanmış ve öncü on eri yere seren elli Ejder Çocuğu bir anda gizlendikleri yerden fırladılar. Ön sıradaki erler düşmeye başlayınca, koşarak Asena Hatun'un saflarına doğru saldırdılar. Ejder Kral, "Kale

muhafızları! Saldır!" diye bağırdığında, iki yüz kişilik birlik de yarığa hücum etti. Ejder Çocuklarının arkasından destek kuvvet olarak geliyorlardı. Asena, önüne çıkan bir Ejder Çocuğu'nun savurduğu pusattan eğilerek kurtulduktan sonra hamle yaptı.

Ejder Çocuğu, ucu kanca gibi olan iki kılıcını tutup, Asena'nm hamlesini karşıladı. Kollarını iki yana açıp tuttuğu pusatları birbirine kilitleyince Asena Hatun'un pusatı sanki demirden iki tırnağın arasında kalmış gibi hareketsiz kaldı. Asena Hatun pusatına asılıyor ama kancadan kurtaramıyordu. Tam o esnada sağdan yaklaşan Ejder Çocuğu'nun tekmesiyle, bir anda soluna doğru yuvarlandı. Yere düştüğü anda yarığın iki tarafının tam ortasında uzanan göğün büyüleyici mavisine takılı kaldı. Tepeliklerdeki Ejder Çocukları, öldürdükleri Uyguri erlerinin cesetlerini aşağıya atmaya başlamışlardı. Gökten kendi erlerinin cesetleri yağıyordu.

Almila'nın sarsmasıyla bir anda kendine gelen Asena, tam arkadan saldıran Ejder Çocuğu'nu fark etti. Almila'nın elindeki pusatı tutup çekti ve Almila'yı kenara itti. Kılıcını indirmek üzere olan Ejder Çocuğu'na doğru bir anda ayağa kalkarak pusatını göğsüne soktu. Maskenin altında nasıl bir savaşçı olduğunu merak ediyordu. Kısa bir süre sallandıktan sonra iki pusatını da yere düşüren Ejder Çocuğu'nun maskesinin göz ve ağız deliklerinden katran karası bir sıvı akmaya başladı. Almila Hatun olduğu yerden kalkıp Asena'nm yanma geldi.

Ejder Çocuğu olduğu yere düşüp, parıldayan kıvılcımlarla yok oldu. Kuyagın içindeki beden sanki buharlanıp yok olmuştu. Ortada sadece boş kuyag vardı. Ejder

Çocukları'nın birkaçı böyle öldürülünce daha şiddetli saldırmaya başladılar. Yukarıdan ceset fırlatan düşmanlar, bu sefer kayalıklardan aşağı inmeye başladılar.

"Burada böyle kalırsak yok olacağız! Mağaraya! Büyük mağaraya!"

Asena'nın emriyle arta kalan üç yüz er ve yüz hatun, koşarak, Ejder Kral'ın planladığı gibi büyük mağaraya girdiler. Ejder Kral, "Sonunda istediğim deliğe girdin Asena! Bir daha asla çıkamayacağın deliğe!" dedi. Asena ve birliği mağaranın girişine doğru oklarını doğrultup beklerken, bir anda sessizlik çöktü. Mağaranın girişine doğru tek ok atışı bile yoktu. Sadece kayaların üzerinde gezen ayak sesleri vardı. Başka giriş var mı diye etrafa bakan Asena, büyük bir gürültüyle asıl planın ne olduğunu anladı.

Ejder Çocukları, tepelerindeki büyük kayaları mağaranın girişine itiyorlardı. Biri girişe düştüğünde Asena, "Girişi kapatıyorlar! Cenk ederek ya uçmağa varırız ya da kurtuluruz! Hadi!" diye bağırıp atıldığında dev bir kaya, diğerinin üzerine düştü. Kalkan toz ortalığı sararken, az miktarda ışığın içeriye girdiğini gören Asena, erlerine yüklenmeleri için emir verdi. Kayayı oynatmaya çalışırken, arka arkaya kayalar düştü ve gün ışığı görünmez oldu. Karanlığın içinde birliğiyle kalan Asena, nefes nefese ne yapacağını düşünüyordu. Ejder Kral, atını sürerek Asena'nın kapatıldığı mağaranın önüne geldi. Gülümseyerek atından inip kayalara elini dokundu.

"Demek sonun kenara sıkışmış bir sıçan olmakmış Asena? Şu topraklarının korktuğu kadar değilmişsin. Keşke seni nasıl yok ettiğimi herkes görebilseydi. Yoksa daha fazla Ejder Çocuğu'nu feda edip kelleni alana kadar tüm

mağaraları mı kapatsaydım? Hımm... Bu pek de zevkli olmazdı."

"Köpek! Buradan çıkıp seni de o yanındaki şeytan tohumlarını da kızıl tamunun dibine göndereceğim!"

Kayaların arkasmdan hâlâ vahşi bir kurt gibi öfkeyle bağıran düşmanını dinleyen Ejder Kral, bileğinden çıkardığı deri torbanın ağzını açtı. Tepesinde uçan kuşlara bakıp "Senin tinsel gözlerin dışarıyı görecektir Asena! Erlerin ve kadın savaşçıların ise asla göremeyecekler. Hem nereden çıkacağı belli olmayan baş belası Agartalılar'dan yardım almaman için gözlerini kapatmak lazım. Kartalının gözünden bakamaymca, bu karanlığa ne kadar dayanacaksın bakalım?"

Torbasındaki yeşil renkli tozu mağaranın girişine serperken, içeride Asena, kartalıyla bağlantı kurabilmek için gözlerini kapattı ama olmuyordu. Bu düşman, her şeye karşı önlem almıştı.

"Merak etme Asena! Bir süre sonra açlıktan birbirinizi yemeye başlayacaksınız! Susuzluk baş gösterdiğinde birbirinizin kanını içmek isteyeceksiniz. Hepiniz geberdiğinde, bu mağarayı tekrar açacağım. Senin kelleni cesedinden koparıp kulelerimden birinin tepesine asacağım. Belki şu yanındaki komutanın... Adı neydi? Hah! Almila! Onunkini de diğerine asarım! Gitmeden şunu da söyleyeyim. Bu zamanlarda kızılyandaki gibi buraya yağmurlar yağmaz. En yakın yağmurlar aylar sonra gelecek. Ölümle olan savaşında sana başarılar Asena! Onurlu bir savaşçı gibi cenk alanında değil de, vahşi bir hayvan gibi birbirinizi parçalayarak gebermenin zevkine varın!"

Ejder Kral, eliyle tüm birliğine toplanma emri verip

atını yarıktan dışarı çıkardı. Obadan hareket ettiği muhafız birliğinden bir erini yanma çağırdı.

"Kurt Diyarı'na geri döneceksin. Kurdun otağında Kara Kutay oturuyorsa ona Asena'nm bir mağarada çürüyeceğini söyleyeceksin. Buradan asla bahsetme. Neresi olduğunu bilmediğini söyle. Eğer tahtta başkası oturuyorsa sadece ortalığı kolaçan et ve geri dön."

"Emredersiniz Kral'ım!"

"Üzerindeki muhafız zırhlarından kurtul. Bir kasabalı gibi giyin. Bir gün uzakta dağ kasabaları var. Orada istediğin her şeyi bulursun."

"Emredersiniz Kral'ım!"

Ejder Kral, aldığı zaferle mutlu bir şekilde kendi topraklarına giderken, Asena, mağaradan nasıl çıkacağını düşünüyordu. Şimdilik sorunları yoktu. Erlerin ve savaşçı kadınlarının şu an güçleri yerindeydi ama birkaç gün sonra ne olacaktı? Bunları düşündükçe, bu yiğit savaşçıların gözleri önünde öleceklerini düşününce, daha da tedirgin oluyordu.

Kutay Han

Kağanlığını dört bir yana duyurmak için ulaklar gönderen Kutay Han, tahtta oturmuş, kendini destekleyen on üç beyi ile yeni kararlar alıyordu. Durumun farkında olan diğer beyler, öldürülen beylerin ordularının er ya da geç buraya geleceğini ve büyük bir çengin çıkacağının farkındaydılar. En çok korktukları ise, ortalıkta görünmeyen küçük kağanların kızılyan beyleriyle saldırıya geçmesiydi. Kutay Han, beylerini dinledikten sonra elini kaldırdı. Yeğeni Bargan hemen yanı başındaydı.

"Bizi bekleyen, kendi içimizdeki cengi tabii ki görürüm. Merak etmeyin. Ejder Kral da ordusuyla birlikte yanımızda olacak. Hem sayıca üstün olacağız, hem de alacağımız ilk zaferle bize karşı yürüyenlerden tarafımıza geçenler olacaktır. Budundaki huzursuzluğu ve arada yükselen sesleri ben de duyarım. Ben de bu obadayım. Kafeste Börü Han'ın kardaşını ve oğlunun evdeşini tutarız. Bu işi halledeceğim. Onlar ortalıktan yok olunca budunun ateşi de sönecektir."

Beylerden biri meraklı bir şekilde, "Bunu nasıl yapacaksın Kutay Han?" diye sordu.

"Şu an burada olan on beyle obalarımıza döneceğiz. Ordularımızı toplayıp buraya geri geleceğiz. Cenk için hazırlıklı olmalıyız. Sizler de, üçünüz obanıza dönüp, ordularınızı toplayıp hemen yeğenim Bargan'm yanına; buraya

döneceksiniz. Böylece biz gelene kadar yine tek yumruk hâlinde olacak, yeğenimin komutanlığında gelen her saldırıyı püskürteceksiniz. Döndüğümde Bangu Bey'i ve Ceren Hatun'u bu topraklardan süreceğim. Karayanda kimsenin bilmediği topraklara bıraktıracağım. Onlar o topraklarda yok olurken, budun onları elbet unutacaktır. Kral Raji ile dostluk kurduğumuzda Alpagut Han'ı alıp obada herkese göstereceğiz. Kellesini aldığımda, artık budun bir Börükan'dan umut kesecektir. Şu an her şey çok yeni, biraz zaman gereklidir. Bu zamanı da ordularımızı toplamada kullanacağız."

"Ya Asena?"

"Asena muhtemelen şimdiye kadar çoktan uçmağa varmıştır."

"Nasıl?"

"Ejder Kral o işi halledecek sizler merak etmeyin. Geleceği düşünün beylerim. Kızılyan ve gündoğusunun birleştiği, altınlarla ve varlıklarla dolu geleceği! Hemen harekete geçin. Özellikle siz üçünüz, günbatısında da yalnız kalacaksınız. Bir an önce ordularınızı toplayıp buraya gelin."

"Ya obadaki budunlarımız?"

"Bir göç için zaman yoktur. Küçük kağanlar ya da günbatısı beyleri saldırıya geçseler bile bir başlarına kalmış oba budunlarına saldırmazlar. Hepsini yok ettiğimizde sizlerin buyruğuna girmekten başka çareleri kalmayacaktır. "

Kutay Han, beylerine emirlerini sıraladıktan sonra otağdaki görüşmeyi bitirdi. On üç bey yola çıkmak için hazırlıklara başlarken, Bargan, amcasıyla oturuyordu.

"Çok dikkatli ol Bargan. Bu budunda ses çıkaran birileri olursa, sessizce, işi gösterişe dökmeden halledesin."

"Ya şu elleri bağlı tuttuğumuz erler?"

"Onları geldiğimde halledeceğiz. Hepsini ordularımızın önünde oklattığımızda erlerimizin bize olan inancı da artacaktır. Gözcü sayısını arttır. Gözünü hep açık tut."

"Merak etme amca. Üç günbatısı beyiyle geldiğinde seni aynı şekilde karşılayacağız."

"Bir saldırı olursa da sakın öfkene yenilme. Küçük kağanlar cenk konusunda çok iyidirler."

"Onları cenk meydanına gömdüğümde ne bildikleri kimsenin umurunda olmayacak amca merak etme."

Kutay Han ve yeğeni bir süre daha sohbet ettikten sonra ayrıldılar. Otağ Bargan'a kalırken Kutay Han yola çıkmak için hazırlıkları kontrol etmeye gitti. Birkaç saat sonra üç günbatısı beyi yola çıkarken, aynı günün gecesinde on bey ile Kutay Han harekete geçti.

Kurt Diyarı, kardaşı kardaşa kırdıracak olan cenk için koşan atlılara şahit olurken Borüler, Kurt Otağı'na gittikçe yaklaşıyorlardı. Yol üzerinde, ticaretin her zaman yoğun olduğu ama son olaylardan sonra tenhalaşan bir pazar yerine yaklaştılar. Temir Tonka, "Kurt Diyarı'nda ne dönüyorsa bu pazarda muhakkak konuşulmuştur, haber yayılmıştır Demirdağlı. Ne dersin? Girelim mi?" diye sordu.

"Hep birlikte girersek kendi kanımızdan olan muhafızlarla cenk etmek zorunda kalırız. Fazla dikkat çekeriz. Buralarda tanınan bir tarkansın. Yanımızda üç borüyle ikimiz girelim. Diğerleri ağaçlıklarda dinlensinler. Hava bulutlu. Gece zifiri karanlıktır. Rahat dinlenirler."

"Siz üçünüz, bizimle geliyorsunuz. Diğer Borüler, ilerideki ağaçlıklarda dinlenin!"

Temir Tonka'nın emriyle borüler ağaçlıklara giderken

beşi pazar yerine doğru atlarını sürdüler. Apraş ve yanındaki üstatları da börülerle birlikte dinlenmek için onları takip etti. Pazar yeri, tezgâhlarını geç toplayan tüccarlar dışında tenhaydı. Hemen ileride büyük bir ateşin başında kadehlerini tokuşturan birkaç adamın kahkahaları yükseliyordu. Demirdağlı ve yanındakiler, adamların yanından hızla geçip hemen arkalarındaki büyük çadıra girdiler. Çadırın içinde oturmuş, içkilerini yudumlayıp aşlarını yiyen adamları süzdükten sonra yer sofralarından birine oturdular. Demirdağlı'mn yüzündeki demir kurt maskesi herkesin dikkatini çekmişti. Aralarındaki konuşmalar uğultuyla yükselirken hancı koşarak yanlarına geldi.

"Temir Tonka! Yurdun en namlı tarkanlarından Temir Tonka! Şeref verdin! Kaç yıl oldu buralara gelmeyeli?"

"Çok uzun oldu hancı! Var olasın."

"Ne getireyim yiğitlerimle sana. Taze, yeni pişmiş keçi etim var. Ateşin harı sanki üzerindedir. Derisi öyle kızarıktır!"

"Otur hele şöyle. Etinin tadına sonra bakarız."

Hancı tedirgin bir hâlde Temir Tonka'nın yanına oturdu.

"Kulağına en çok gelen söylentilerden bahsedesin."

"Herkesin bildiği şeylerdir beyim."

"Ben herkesin bildiklerini bilmiyorum."

Tek eliyle pusatını tutan Temir Tonka kaim dudaklarıyla gülümseyip diğer eliyle hilal bıyıklarını düzeltti. Hancı korkmuş bir hâlde başını sallayarak yanında çalışan genç çocuklardan birine içki getirmesini söyledi.

"Her şeyi anlatacağım beyim. Neden geldiğinizi sanırım anladım."

Kadehlere kımran doldurmuş olan çocuk uzaklaştıktan sonra Temir Tonka bir yudum aldı.

"Anlat!"

"Burada en çok konuşulan şey, yeni kağandır. Diğer şeyler gereksiz ticaret konuşmalarıdır."

Demirdağlı ile Temir Tonka göz göze geldiler. Demirdağlı, öfkeli bir sesle, "Ne kağanı? Açık konuş!" dedi.

"Yiğidim, son kurultaydan sonra Kurt Obası karıştı derler. Ortalıkta bir sürü söylenti dolanır. Hepsi, yeni kağanın Kutay Han olduğunu, bundan sonra Kurt Diyarı'nın tek hâkimi olduğunu söyler."

Temir Tonka kaşlarını çatarak "Ya Börükanlar? Bangu Bey ve Ceren Hatun? Alpagut Han'ın yerinde onlar vardı. Cerdukay Kağan'ın oğulları neredeler? Başka bir şey duymadın mı?"

"Beyim, küçük kağanların ortalıkta olmadığını duydum. Kutay Han, belli ki Börükanlara bir isyan yaptı. Büyük savaşın yakında olduğu söylenir. Bangu Bey ve Ceren Hatun, elinde esirmiş."

Demirdağlı'nın göğsü hırsla inip kalmaya başlamıştı.

"Ya beyler? Kurt Diyarı beyleri? Buna karşı çıkmadılar mı? Törelerini çiğnediler mi?"

"Günbatısı beylerinden üçü Kutay Han'ı desteklerler. Bu pazar yerinin de beyi olan Sungur Bey onlardan biri. Diğer ikisi de hemen Kurt Diyarı'nın dibindeki iki büyük obanın beyleri; Doğan ve Gümüş Beyler. Diğerleri hakkında bir şey duymadım beyim."

Demirdağlı aniden ayağa kalktı.

"Gidiyoruz borüler!"

Temir Tonka kalkmadan önce hancıya eğildi.

"Sen ne düşünürsün hancı? Seni yıllardır tanırım."

"Ben güçsüz bir adamım beyim. Fakat senin gibi bir yiğit olsam, Börükanlara başkaldıranların hepsinin başını gövdesinden ayırırdım!"

"Onlardan biri olduğumu bilsen de yine böyle mi derdin?"

"Yurt, candan önce gelir! Yurt olmazsa hayatta nasıl kalırız? Kim bilir kimin köpeği oluruz? Bilirim korkak bir adamımdır ama iş yurdumsa, tek kılıç darbesi atmayı bile beceremesem de denerim! Canım pahasına denerim!"

"Seni hiç unutmayacağım hancı. Hatırladığım gün de hayatının en büyük mutluluğunu yaşayacaksın. Hayatta kal. Kal ki sözümü tutabileyim!"

Temir Tonka ayağa kalktığında hancı da kalktı.

"Tanrı yanınızda olsun Temir Tonka!"

Temir Tonka hızlı adımlarla Demirdağlı'ya yetişti. Ağaçlık alana ilerlerken, "Ne yapmayı düşünürsün Demirdağlı?" diye sordu.

"Önce o üç bey! Bir cenkten ve hazırlıktan bahsetti. O üç bey Kurt Obası'ndan çıkacaklar. Çıktıkları zaman da gerekeni yapacağız. Sonra da Kurt Obası'na gireceğiz. O taht, köpeklerin olmayacak Temir Tonka!"

Demirdağlı ve ardındaki börüleri üç batı beyinin izine ulaşmak için harekete geçti. Kurt Diyarı'ndan çıktıktan sonra geçecekleri iki yol vardı. Birine Temir Tonka ve elli börüyü gönderirken, diğerine kendisi kalan börülerle ve Agarta üstatlarıyla gitti. Demirdağlı'nın yüreğinde her geçen gün biriken öfke, aklında ise her geçen gün artan yağı adları dolanıyordu.

Demirdağlı, hainlerin üzerine doğru harekete geçti-

ği gecenin ertesi gününde Asena, karanlık mağarada, bir kayanın dibinde oturmuş, kara kara ne yapacağını düşünüyordu. Almila, erlerin ve kadın savaşçılarının yanından kalkıp andasının yanma geldi. Okçularının yanlarına aldığı bir miktar yağ ve meşale sayesinde mağaranın içi aydınlanmıştı. Almila, o anda Asena'nın gözlerindeki umutsuzluğu gördü.

"Buradan çıkacağız hanımım, kesinlikle bir yolunu bulacağız."

Asena, umutsuzca başım salladı.

"Ejder Kral güzel pusu hazırlamış Almila. Bu bir açık alan cengi değildi. Ormanlık alanda yapılan tuzaklı bir saldırı da değildi. Daha önce bizden olan hiç kimsenin düşmediği bir pusuydu. Dar alanda yapılan böylesi savaşlara alışık değiliz. Açığımızı çok iyi biliyordu. Buradan çıkış yok Almila. Bir süre sonra susayacağız. Açlıktan bitkin düşmeye başlayacağız. Yağımız da bitecek. Sonrası sadece karanlık ve açlık iniltileri olacak."

"Sen böyle konuşursan biz ne yapalım hanımım? Asena pes mi etti?"

"Etmek istemiyorum ama elimden bir şey gelmiyor Almila! Anlıyor musun beni, gelmiyor!"

Asena'nın yükselen sesine dönüp bakan savaşçılara Almila, eliyle önlerine dönmelerini işaret etti.

"Seninle andan olarak konuşacağım Asena! Bir yolunu bulacağız. Bulmak zorundayız! Obadan bizi bir oyunla çıkardı. Obaya da Kara Kutayla gelmişti. Unuttun mu? Bu ne anlama geliyor biliyor musun?"

Asena sessizdi. Başmı sallayarak "Olamaz! Bu kadarını yapamazlar!"

"Yaparlar Asena! Küçük kağanlar yoktu. Hanımız başka bir yurtta, yağının elinde. Birlikler karayandalar. Diğer beyler az sayıda savaşçıyla gelmişler. Binlerce erle gelen sadece Kara Kutay'dı. Şimdi iki bin er ve kadın savaşçılarla birlikte bizi de ortadan kaldırmış oldu. Ona kim dur diyecek? Az sayıdaki bey muhafızları mı? Yoksa obadaki iki yüz kadar gözcü mü? Ordularımız obada bile değillerdi Asena, anlamıyor musun? Baban gibi, annen ve Ulu Bangu da tehlikede!"

Asena, yumruğunu sıkarak başını ardındaki kayaya yasladı.

"Bir yolunu bulacağım Almila... Bulmalıyım!"

Aslanın Ateşi

Çoga'nın geniş ve verimli topraklara sahip Kurt Obası'na gelişi, budunda heyecan yaratmıştı. Gözcüler, Çoğa ve ardındaki kalabalık orduyu fark edince obaya girmesi için yol gösterdiler. Çoğa, bin kadar budunun ve iki yüz gözcü erin koruduğu obanın kilim hanelerinin başladığı büyük alanda atını durdurup indi. Çevresine göz gezdirdi. Erlerin başı olan çabış, hemen yanma gelip "Hoş geldin Komutan Çoğa. Beyimiz Kurt Obası'na, büyük kurultaya gitmiştir. Henüz dönmedi. Beyimizin yerine gözcü birliklerin komutam bakmaktadır. İki güne bir uğrar buraya. Obamıza gelmeni neye borçluyuz yiğit komutan?" diye sordu.

"Yurtsuz avındayım. Pazar yerinde biraz dolaşıp budunla konuşacağım. Sen işine bakabilirsin çabış."

"Dilerseniz pazar yerinde birlikte dol..."

"Ben dolaşırım dedim sana çabış! Bir sorun mu vardır?"

Çabış, yutkunarak başını salladı.

"Yoktur Komutan Çoğa."

"İşine bak çabış!"

Çabış isteksizce Çoga'nın yanından ayrılırken, herkesin hayranlıkla baktığı namlı komutan ağır adımlarla pazar yerine yaklaşü. Gözüne bir demirhanede oturan ihtiyarı kestirdi. Oturduğu yerden, ayakta demir döven genç

adama bir şeyler söylüyordu. Adımlarını hızlandırıp demirhaneye girdi. Genç adam ve ihtiyar, kafasında iki kılıç dövmesi olan kişinin Çoğa olduğunu hemen anladılar. Gösterişli, önünde kükreyen aslan olan kuyagma bakarak ayağa kalkıp selam verdiler. İhtiyar, "Hoş geldin Komutan Çoğa! Demirhanemize şeref verdin!" dedi. Çoğa, başını sallayarak gülümsedi. Genç adam da başıyla selam verip aynı şeyleri söyleyince Çoğa, dövülen demire baktı.

"İşin acele midir yiğidim?"

"Değildir Komutan Çoğa."

"Beni bu ihtiyarla biraz yalnız bırak."

"Hemen... Size hemen taze keçi sütü getireyim... Ya da kımız?"

"Bir şey istemez. İşim kısadır."

Genç adam demirhaneden çıkınca, Çoğa, köşede duran tahta tabureyi alıp ihtiyarın karşısına koydu. Ardından gelen beş erine eliyle demirhanenin etrafında beklemelerini işaret etti. İhtiyar adam tedirgin bir hâlde, "Bir sorun mu vardır Komutan Çoğa?" diye sordu.

"Her zamanki Yurtsuz söylentileri işte ihtiyar, ava devam ediyoruz. Buralarda yabancı birlikler gördün mü? Bilirsin, Börü uçmağa vardı. Buralann birlikleri ona bağlıydı. Son zamanlarda belki birliklerde bir gevşeme olmuştur."

Çoğa, ihtiyarın ağzından hiçbir şey olmamış gibi laf almaya çalışıyordu. İhtiyar ise gülümseyerek "Duydum beyim. İnanın çok üzüldüm. Ulu Tanrı onun gibi bir yiğidi en güzel bahçelerine alsın. Ona dedesinin adını verdiler, büyük cenkler kazansın, kağanlık daha da genişlesin diye ama yaşı dedesine çekmiş. O da genç yaşta göçtü. Bu aralar hiç kimseden böyle birlikleri olduğuna dair haberler duy-

madım. Zaten biliyorsunuzdur; Kutay Han tahta oturunca, birliklerde doğal olarak ona bağlanmıştır," dedi. Çoğa, öfkesine hâkim olmaya çalışıyordu. İhtiyara bir süre baktı.

"Yoksa bilmiyor musunuz Komutan Çoğa? Size hanlık haberi gelmedi mi?"

"Geldi ihtiyar, bilirim. Ben de zaten karayana gitmeden önce Kutay Han'a diz vurmaya gideceğim."

"Çok sevindim Komutan Çoğa. Onun gibi güçlü bir beyin tahta oturması iyi oldu. Alpagut Han ortalıkta yoktur. Şu dalgalar çekildikten sonra da tek ilerleme yapmamıştı. Kutay Han ile ticaret de canlanacaktır. Onu bilirim."

Çoğa kaşlarını kaldırarak "Ya budun? Tahtın sahibi değişince, kabullenmeyenler olmadı mı?" diye sordu.

"Birkaç oğuş başkaldırır gibi oldu ama çabış onları obadan sürdü. Bu gördüğün oba büyümeye ve güçlenmeye açtır Komutan Çoğa. Bak hele şu düzlüğe. Hemen karayanda gürül gürül akan koca bir ırmak vardır, burası, bu topraklardaki en verimli yerlerden biri. Kutay Han burayı ayrıca değerlendirip yeni acunun ticaret merkezi yapacaktır. Şu demir döven çocuk benim torunumdur. Babası Yurtsuzlarla girdiği cenkte uçmağa vardı. Budunun cenge değil, ücarete ihtiyacı vardır."

"Kaç yaşındasın ihtiyar?"

"Bir süre sonra saymayı bıraktım ama sanırım yetmiş. Belki birkaç yıl aşağı ya da yukarı olabilir. Torunumdan kendi yaşımı bulurum. O saydıkça üzerine koyarım."

"Yani sen Cerdukay Kağan'ın Di savaşını, Börü Han'ın Mısır zaferini gördün öyle mi?"

"Tabii gördüm. Ben demirciydim. O zaman ustamın yanında, erlere geceler boyunca pusatlar dövdük. O ordu

öyle güçlü ve inançlıydı ki! Börü Han korkusuz, genç bir kurttu. Cerdukay Kağan ise herkese güven veren namlı bir beydi. Şimdiki hanımız Kutay Han'ın beyliği nasıl aldığını, her şeyi hatırlarım."

"Yani o korkusuz savaşçıların ne için can verdiğini, Gazap Birliği'nin asıl yok olduğunu hatırlıyorsun."

"Evet beyim, tabii hatırlarım."

Çoğa birden ayağa kalktı. İhtiyar şaşkın gözlerle komutana bakıyordu. Hâlâ oturmakta olan ihtiyarın omzuna elini atıp sertçe bastırmaya başladı.

"Bizlere Börü Han'ı anlattılar ihtiyar. Senin gördüğün Börü Han, Mısır[7]ın altınlarını önüne dizmek yerine, kellelerden tepeler yaptı. Cerdukay Kağan'ın oğullan tahta hiç ihanet etmediler. Aslan, Cerdukay Kağan'dan sonra kurtların önünde diz vurdu. Şimdi, seninle kandaş mıyız?"

"Bunları neden anlatırsın Komutan Çoğa? Tabii ki kandaşız."

"Değiliz ihtiyar... Hatta bu obadaki budunun hiçbiriyle değiliz! Kanına ihanet karışan budun, kurt sürüsüne ihanet eden çakal sürüsünden başka bir şey değildir. Kurt olmayı beceremezsen, çakallar gibi inleyerek geberirsin!"

Çoğa, bir anda ihtiyarın boynunu tutuverdi ve etrafına bakındı. Erleri, komutanlarının ihtiyarı öldürmek üzere olduğunu görünce, ellerini pusatlarma attılar. İhtiyar adam şaşkın bir hâlde Çoga'ya bakarken gözlerine kan oturmuştu. Gittikçe morarmaya başlayan suratına tüküren Çoğa, "Tamuya vardığında harların için adımı haykır ihtiyar! Haykır ki, senin gibi geberttiğim tüm adamların tinleri beni orada bile hatırlasınlar!" dedi ve boynu iyice kavrayıp daha güçlü sıktı. İhtiyarın ayakları biraz yerinden kalktık-

tan sonra öylece oturduğu yerde son nefesini verdi. Çoğa doğrulup, demirhaneden çıktı. Kendi çabışının yanına gelip etrafı süzdü.

"Obada iki yüz er ancak vardır. Pusatlarını bıraktırın. Tüm budunu oba meydanında toplayın. Obayı çevreleyin. On beş yaşından küçük her balayı obadan çıkarıp yüz erle aslanın obasına gönderin. Büyüklere erlik için götürüldükleri söylensin. Daha küçükler ise obadaki oğuşlara dağıtılsın. Hainlik çamuru onlara da sıçramadan, yurt sevgisiyle büyüsünler."

"Emredersiniz komutanım."

Çoğa, çabışının yanından ayrılırken, pusatını kınından çıkarıp sağa sola sallayarak ağır adımlarla yürümeye başladı. Çabışm, erlere verdiği emirle beş bin kişilik ordu bir anda etrafa dağıldı. Çoğa, erlerinden birine, "Bana otağın önünde asılı olan sancakları getirin. Sadece kurt başlı yeşil sancak kalsın. Bana, kımız yudumlayıp oturacak bir yer ayarlayın. Tam buraya istiyorum," dedi. Erlerin bini obanın etrafını sararken, beş yüzü daha dışında daha geniş aralıklarla çember yaptılar. Bin er, hareketlilik sonrası birleşen iki yüz kişilik gözcü birliğinin etrafında çember oluştururken, diğer erler çadırlara girip on beş yaş altı tüm çocukları toplamaya başladılar. Herkese oba meydanmda toplanması emredilirken Çabış, koşarak Çoga'ya doğru ilerlediği sırada, etten bir duvar ören muhafız birliğine takıldı. Bağırışları Çoga'ya kadar ulaşmıştı.

"Gönderin!"

Çabış koşarak, nefes nefese, "Bu da nedir Komutan Çoğa? Yağı gibi muamele edip obayı başımıza mı yıkacaksın? Bu da ne demektir? Erlerim, ordunun ortasında ne ya-

pacağım bilmez bir hâlde bekler. Çocukları alır, budunu burada toplarsın."

"Nedenini bilmiyor musun çabış?"

Çabış başıyla "Hayır," işareti yaptığında bir er, otağın önünde sallanan iki bey sancağını getirdi. Çoğa, üzerinde kartal işli mavi sancaklara baktı. Yere atıp üzerine bastı.

"Artık böyle bir oba ve bey yok çabış."

"Neden?"

"Siz ki hain sürüsü, güçlü olanın ardında saklanmaya alışmış olanlarsınız. Tahta ihanet eden beyinize alkış tutan hainlersiniz. Gözümde Yurtsuzlar'dan farkınız yoktur. Şimdi de o ihanetin bedelini ödeyeceksiniz."

Çabış, öfkeyle belindeki pusata elini attığında, erlerden ikisi kollarından tuttular. Çoğa, kendisi için koyulan tahta oturak ve masaya doğru gidip erinin doldurduğu kımızı tek dikişte bitirdikten sonra, "Şunun pusatlarını alıp budunun yanma gönderin. Erlerinden pusat çeken olursa oracıkta öldürün," dedi. Kaçmaya çalışanlar çevreyi sarmış erler tarafından yakalanıp obanın ortasına getirildikçe kalabalık iyice artmaya başladı. Çoğa, birkaç kez daha kımız yudumladıktan sonra çabışının geldiğini gördü. Baş selamı veren çabış, "Hepsi buradalar komutanım. Emrettiğiniz gibi çocukları obanın atlarına bindirip yüz erimizle gönderdik," dedi. Çoğa, başını sallayıp ayağa kalktı. Ellerini deri bel kayışına koyup budunun korkulu gözlerle bakışını izledi. Çevrelerinde oklarını germiş yüzlerce er yüzünden budundan kimse toplandıkları alandan hareket edemiyordı. Adım atmaya kalkan birkaç kişi olsa da, tam diplerine atılan caydırıcı oklarla geri çekilmişlerdi.

"Sözlerimi iyi dinleyin!"

Çoga'nm sesi alanda yankılandığında budun bir anda susuverdi.

"Bu yurtta rahat yaşayıp dalgalar yükseldiğinde bile Alpagut Han'ın verdiği aşla hayatlarınızı kurtardınız. Dalgalar çekildiğinde, hayvanlarınızla düzlüklere inip rahat hayatlarınıza devam ettiniz. Bir gün, bizim bile fark edemediğimiz kara bulutlar kağanlığımız üzerinde dolanır oldu. Sizleri koruyan, kamınızı doyuran, adaletli davranan Alpagut Han saldırıya uğradı. Oğlu öldürüldü. Küçük kağanlardan biri de şimdi aynı yağının elinde. Sizler ne yaptınız? Tahta ihanet ettiniz. Beyiniz ihanete ortak olduğunda belli ki hemen kabullenip karşı çıkanları obadan gönderdiniz! Kurt Töresi'ne göre ihanetin kıyını nedir çabış?"

Budunun en önünde dikilen obanın çabışı cevap vermiyordu. Çoğa gülümseyerek başını salladı.

"Tabii konuşmazsın. İhanet sana hayatta kalmak için yapılacak küçük bir taraf değiştirme gibi gelir olmuştur. Yurtsuzlar'da bunu çok gördüm. Börü Han ve Cerdukay Kağan'm ardında bu yurt için cenk eden atalarınızı unuttunuz. O zaman istediğini beceremeyen yağı, sizler gibi kanı uyuşmaya başlamış torunlarda, oğullarda bunu başardı. Onların bıraktığı adalet tahtına yürüyen beyinizin peşine takıldınız. Ata tinleriniz uçmağa vardığınızda sizden hesap soracaklar! Kurt Diyarı'nda töreyi çiğnemenin kıyını ölümdür! Oğullarınızı ve kızlarınızı merak ediyorsunuz. Oğuşundan ayrılan balalar... Çok acımazsızca geliyor sizlere! Merak etmeyin! Onlar, hepinizi unutacaklar. Hain bir obanın budunu tarafından kaçırıldıklarını ve birer hain olarak yetiştirilecekken, bizim tarafımızdan tekrar

kurtarıldıklarını öğrenecekler. Yurduna sadık birer savaşçı olarak yetişecekler. Çabış!"

Komutan Çoğa, arkasını dönüp tekrar yerine oturdu. Elindeki kımızı yudumlarken çabışı, "Erler! Ok ger!" diye bağırdı. Çoğa, gözlerini bile kırpmadan, donuk bakışlarıyla alanı izliyordu. Çabış eli havada, Çoga'ya baktı. Komutan Çoğa, başıyla işaret verdikten sonra çabış elini indirip "Bırak!" diye bağırdı. Yüzlerce ok havayı yaran ıslık sesleriyle budunun üzerine yağdığında, hainler tek tek yere düşmeye başladı. İlk ok sırasının ardındaki yüzlerce er, yaylarını gerip diğerlerinin yerine geçtiler ve ilk oklamada kurtulanları yere düşürdüler. Budunda ayakta kalan hiç kimse yoktu. Yaralanıp düşen, acılar içinde kıvranan budunun sesi göğe yükseliyordu. Ölülerin arasında kurtulmak için çaresizce etrafa bakıyorlardı. Çoğa, kımızından son yudumu aldıktan sonra, çabışa gelmesini işaret etti. Koşarak gelen çabış, komutanının emrini bekliyordu.

"Bir kez daha oklayın. Sonra da obanın çevresini, çadırlardan çıkacak yağlarla çevirip ateşe verin."

"Emredersiniz!"

Çabış, arkasını dönüp on beş adım uzağa gitti. Karşısındaki erlere hızlı hızlı emirler veriyordu. Komutan Çoğa ise birkaç sıra arkasında bekletilen atma baktı. Er koşarak atını getirdiğinde çevik bir hareketle bindi. Ortada kıvranan az sayıdaki buduna tiksinir gözlerle baktıktan sonra, "At bin!" diye bağırdı. Çabışm emrindeki yüzlerce er otağa ve çadırlara yağ dökerken, bir kısmı da çevresini yağlayarak çember oluşturuyorlardı. Komutan Çoğa ve birliği obadan çıktıktan sonra önce ufak bir duman yükseliverdi göğe. Ardından çabış ve ardındaki erler gelip Çoga'ya

emri uyguladıklarını bildirdiler. Kısa süre sonra tüm oba bir alev topuna dönmüştü.

"Bu oba artık yoktur. Bu obanın bağlı olduğu bir bey ve ona verilen sancak da yoktur. O sancağı aklınıza iyi kazıyın. Taşıyan bir birlik görüldüğünde yok edilecektir!"

Komutan Çoğa, son emrinden sonra birliğiyle tekrar Kurt Otağı'na doğru yola çıktı. Çoğa, tüm öfkesiyle hedefine doğru ilerlerken, Kurt Otağı'nm tahtındaki Bargan, çevredeki gözcülerden gelen aralıksız haberlerle tedirgin bir hâlde bekliyordu. Henüz üzerine gelen kimse yoktu ama ilk cenk için karşısına kimin çıkacağını merak ediyordu.

Börülerin Gecesi

Çoğa, Kurt Otağı'na doğru kızılyandan ilerlerken, Demirdağlı ve Temir Tonka, börülerle günbatısımn iki yolunu tutmuşlardı. Bozkıra gece çökmüş, açık gökyüzünde yıldızlar parıldıyordu. Hafif esen rüzgâr ve sessizlik, Demirdağlı'nın, Agarta üstatları ve börülerle beklediği yere, büyük bir birliğin belirmesiyle bozuluverdi. Gizlendikleri kayalıkların gerisinden, en önde sallanan iki sancağı fark ettiler. Handayken ihanet ettiğini öğrendikleri beyin sancağıydı. Diğeri ise onunla aynı yolda ilerleyen diğer beyliğin sancağıydı. Demirdağlı, yanı başında diz çökmüş olan Apraş'a döndü.

"İki bey de burada Apraş. Belli ki obalarına gidip cenk hazırlığı yapacaklar. Onları birkaç gün sonra bekliyordum. Bu kadar aceleci olmalarının başka bir nedeni olamaz."

"Tahta oturan gelecek saldırıya karşı da önlem almak ister. Aceleci davranmaları normaldir."

"Bunlar Kurt Obası'na yakın beylerdir. Az sakçıyla yola çıkmışlar. Benim gördüğüm iki yüz kadar sakçıları var. Tabii arkalarında başka birlikler yoksa."

"Ben de o kadar görürüm Demirdağlı. Planın nedir?"

Bu sırada tekerlekli çadırlar durdurulup, sakçılar çevresinde dizildiler. Çadırlardan çıkıp dışarı bakan iki beyden biri kahkaha atıp diğerini çadırına davet etti. Erlere bir süre dinlenecekleri emrini verip birbirlerinin omzuna

dostça vurduktan sonra atlı çadırlardan birine girdiler. Emri veren beyin sesi, gecenin sessizliğinde yankılanmıştı. Erlerden bazıları büyük bir çember oluşturup nöbet tutmaya başlarken, bir kısmı atları çalılıklara bağlıyorlardı. En genç erler ateş yakmak için hazırlanırken, açık gökyüzünde parıldayan ay ışığı, olan biteni çok net görmelerini sağlıyordu. Demirdağlı başını sallayarak "Bu aptallar bırak bir beyi korumayı, keçi sürüsüne bile sahip çıkamazlar. Şunlara bir bak Apraş; cenk yakın, etraf saldırganlarla dolu olabilir ama onlar karınlarının derdine düşmüşler. Beyleri de şimdiden her şeyi kazandıklarını sanarlar. Böyle bir birliği Borüler paramparça ederler," dedi.

"Onlarla ilk saldırın olacak Demirdağlı. Dikkatli olmalısın."

"Onlar, Altın Deniz'in tarkanları Apraş. Onlarca Yurtsuz'un arasına girip hepsini parçalayıp çıkan savaşçılar. Sakçı birliğine bir bak. Olgun savaşçı sayısı çok az. Geneli nöbet tutmak için yetiştirilmiş genç erler."

"Ne yapacağız?"

"Hiçbir şey! Sadece saldıracağız. Etrafları açık. Düzlükteler. Saklanarak ilerleyecek bir yer yok. Yıldızlar parlar, Ay ise her tarafı aydınlatır. Ani ve hızlı bir saldırıyla onları şaşırtmaktan başka yolumuz yok."

"Sayıca fazlalar Demirdağlı."

"Cenk zamanı yağıyı sadece korkaklar sayar Apraş! Kurt Diyarı'nda karşısındaki orduyu sayan er bulamazsın."

Arpaş, hemen arkalarındaki kayalığa çömelmiş yardımcı üstatlarına baktı.

"Saldırıda yanındayız."

"Yardımcılarına cenk konusunda güvenmiyorsan, burada bekleyebilirsiniz."

Apraş hafifçe güldü.

"Demek cenk konusunda güvenmemek ha! Sen daha Agartalılar'ı tanımıyorsun!"

"Göreceğiz o zaman Apraş."

İkili bir süre daha aşağıdaki hazırlıklara baküktan sonra Demirdağlı, sağ arkasında bekleyen börülerinden birini çağırdı.

"Börülere söyle, bir gölge gibi geri çekiliyoruz. Tepeliğin ardında bıraktığımız atları alacağız. Çevrelerini sarmadan saldıracağız. Dağınık hâlde ama tek taraftan saldıracağız. Borüler beşerli gruplara ayrılacaklar. On küçük birlik şeklinde, güçlü yaylarımızla saldıracağız. Agartalılar benim yanımda olacaklar. Gerisini saldırıdan önce anlatacağım."

Demirdağlı'nm sözünden sonra diğer börülerin arasında emir hızla yayılmaya başladı. Ağır adımlarla geri çekilen borüler, tepeliğin ardına geçtiklerinde hızla koşmaya başladılar. Atlarını bağladıkları yerden çözüp pusatlarını çektiler. Demirdağlı ne yapacaklarını anlatırken, büyük çadırda oturan iki bey kahkahalar eşliğinde tahtın nasıl düştüğünü konuşuyorlardı. Börükanların bittiğinden, Atahanlarm korktuğundan, kurultaya bile gelmediklerinden bahsediyorlardı. Orta yaşlardaki bey, daha genç olana doğru kımızını kaldırıp "Asena'dan da kurtulduğumuzun haberini aldığımız güne!" dedikten sonra güldü.

"Sadece o değil, Bangu Bey'in kıyınının kesildiğini izleyeceğimiz güne!"

İkili sert bir tokuşturmadan sonra kımızları tepelerine

dikerken, bir anda dışarıdan gelen seslerle oldukları yerde öylece kaldılar. Çabışlar saldırıyı haber verirken, iki bey pusatlarına davrandılar. Yaşı büyük olan, "Kim olabilir? Buraya yakın ve hâlâ Börükanlara sadık olan pusatlı kimler var?" dedi. Diğeri şaşkın bir hâldeydi.

Dışarıda ise Demirdağlı ve borüler, parçalara bölünmüş hâlde kurt siniriyle güçlendirilmiş güçlü yaylarını, at üzerinde ustalıkla kullanarak inanılmaz bir hızla fırlattıkları oklarla düşmanlarını yere seriyorlardı. Çabışlar ilk saldırının şokunu atlattıktan sonra saldırının dağınık gelmesinden dolayı savunma pozisyonu almalarını emretti. İlk saldırıda kırk kadar sakçı yere serilirken, küçük kalkanlarını kaldırıp birleşen sakçılar, Demirdağlı ve üstatların bir anda arabalı çadırlara ok yağdırması üzerine savunma pozisyonunu bozmak zorunda kaldılar. Çevreleri açıktı ve sağlam kalmaları imkânsızdı. Saldırı emrini verdiklerinde Demirdağlı'nm istediğini olmuştu.

Atlarını bile çözmeye fırsat kalmadan yaya saldırıya geçtiklerinde Demirdağlı, iki tarafındaki küçük birliğe yaklaşmalarını emretti. Borüler, diyarın en iyi tarkanlarından oluştuğu için kayıpları sadece iki kişiydi. O da ummadıkları yandan gelen oklar yüzünden yere kapaklanmış, üzerlerine saldıran muhafızların kılıçları altında can vermişlerdi.

Demirdağlı, yanına yaklaşan on börü ve Agartalılarla, atlarının soluna doğru eğilirken, en dışta kalanlar da aynı hareketi sağına doğru yaptı. Sakçılar ne yapacaklarını bilmez hâlde oklarına davrandıklarında, üzerlerine kum taneleri gibi dağılan on borünün arka arkaya fırlattıkları bıçaklarla yere serilmeye başladılar. Demirdağlı bu hare-

ketiyle zayıflamış ikinci çemberden de geçip on börüsü ve üstatlarla çadırın yanı başında bitiverdi. Hep birlikte atlarından güç alarak geriye doğru zıpladılar. Yerde yuvarlanıp ayağa kalküklarında yirmi sakçı karşılarındaydı. Demirdağlı, Kızagan Tengri'nin pusatını sağa sola savurup "Borüler! Parçalayın!" diye bağırdı.

Yanındaki on börüden kimi koca baltasıyla, kimi ucu kısa bıçaklı kırbacıyla, kimiyse çift pusatıyla sakçılara doğru atıldı. Agartalılar ise ince uzun, fakat çok hızlı kullandıkları "Tamunun Dikeni" adındaki pusatlarını çektiler. Demirdağlı, üzerine gelen iki sakçınm kılıçlarını havada kesip adamları ileri doğru ittirdikten sonra iri yarı olan sakçınm göğsüne kılıcını sapladı. Zayıf olan, birkaç adım daha geri gittiği için sağ ayağından güç alıp ileri doğru sıçradı ve kılıcını onun da boğazına soktu. Kurt maskesine fışkıran yağı kanını gören borüler, çıldırmışçasına saldırıyorlardı. Demirdağlı'nın gerisinde sadece börülerin parçaladığı sakçıların can çekişleri ve gırtlaklarına kadar dolan kandan ötürü, boğuk nefesleri geliyordu.

Agartalılar ise inanılmaz çeviklikte ve hızda, ortak hareket ederek inceliğinden sanki yokmuş gibi görünen tamu dikenlerini erlerin bedenlerine sokup geri çekiyorlardı. Ne olduğunu anlayamayan muhafızlar, tek hamlelik hareketten sonra vücutlarından sızan kanm sıcaklığından ve duydukları acıdan yaralandıklarını anlıyorlardı. Çok geçmeden arka arkaya yere devriliyor, düşen her sakçınm ensesine ve boğazına, Agartalılar tarafından son darbe vuruluyordu.

Güçlü borüler, erleri tek hamlede yıkamazlarsa, ustalıkla kullandıkları dövüş teknikleriyle düşmanlarını ha-

vaya kaldırıp yere vuruyor, daha sonra pusatlarını saplıyorlardı. Kurt Boğuşu adını verdikleri teknikle, düşmanlarının kafasını sertçe yere çarpıp yıllarca pusat sallamış koca elleriyle boğazlarına bir kurdun avına çöküşü gibi biniveriyorlardı. O kadar sert sıkıyorlardı ki, Demirdağlı, yanı başında öldürülen bir sakçınm boyun kemiklerinden gelen çıtırtıyı duymuştu. İri cüsseli börüye bir anda bakışları kayan Demirdağlı, sakçınm soluk borusunu parmaklarıyla bir pençe gibi kavradıktan sonra tüm gücüyle ezip bir koyun gibi köşeye fırlatmasına şahit olmuştu.

Borüler, komutanları Demirdağlı'nın çenginden ve zekâsından artık eminlerdi. Temir Tonka, onları hiçbir zaman yanıltmamış, hak ettikleri bir komutanın emrinde, birer efsane olmalarının önünü açmışü. Demirdağlı, önünde art arta yere düşen sakçıları izledikten sonra yavaş adımlarla tekerlekli arabaya doğru yürümeye başladı. Borüler, ona doğru pusat sallanmasına bile aman vermiyorlardı.

Çadırın içindeki iki bey ise dışarıdan gelen pusat seslerinin ve ok vızıltılarının kesildiğini duyunca, korkuyla beklemeye başladı. Bir zafer haykırışı yoktu. Ya da kendi sakçılanndan çadırın girişini aralayan da yoktu. Dışarıdaki ateşin, çadırlarının girişindeki yansımasında bir gölge belirdi.

"Ben Demirdağlı! Kurt Diyarı'nın hain beyleri, Borüler kıyınınızı yerine getirmek için geldiler. İster savaşın, ister teslim olun, asla af yok! Kıyınınız değişmeyecektir!"

İki bey, ellerindeki pusatları daha sıkı kavradıktan sonra çadırın en dibine kadar gitti. Gözleri fal taşı gibi açılmış, cellatlarının gelişini bekliyorlardı. Çadırın girişinde beliren, pusatından kan damlayan, gösterişli postunu

omuzlarına atmış savaşçı, kanlı kuyagmın içerideki ateşle parıldamasıyla ilk adımını attı. Yüzünde demirden bir kurt maskesi, bileğinde ise kurt başlı bilekliği olan savaşçı, maskenin ardında bakan, öç ateşiyle dolu gözlerini üzerlerine dikti.

"Neye sattınız? Onurunuzu, kandaşlarınızı, adaleti neye sattınız?"

Beylerden biri, sesi titrer bir hâlde, "Biz bir şeyimizi satmadık! Hem sen kimsin de bize hesap sorarsın?" diye bağırdı.

"Ben, Börüler'in lideri Demirdağlı. İhanetin kıyınını yerine getirecek olanım! Ne az geldi? Altın mı? Adalet mi? Huzur mu? Sizleri, tüm budunla birlikte dalgalar yükseldiğinde koruyan, aş veren Han'a neden ihanet ettiniz?"

Yaşı genç olan bey kılıcını Demirdağlı'ya doğrultup, titreyen diğer elini de sakin olması için havaya kaldırdı.

"Bak, sen her şeyi yanlış anlamışsın Demirdağlı. Biz ihanet etmedik. Han'ın kurtulması için daha güçlü birinin başa geçmesini istedik. Her şeyi budun ve Kurt Diyarı için yaptık. Bir düşün; daha zengin bir budun, daha güçlü bir ordu. Etrafımızda yağılar yerine dostlarımız olacak. Erler sürekli cenk etmekten kurtulacaklar. Analar gencecik oğullarını ve kızlarını cenk meydanlarından gelen acı haberlerle beklemeyecekler."

"Yağının emrinde, biraz altınla süslenmiş vaatler. Budunun savaşmayıp adaleti dost gibi görünen yağılarına vereceksin öyle mi? Sonra ne olacak? Bir gece ansızın obalarda baskınlar, kaçırılan kadınlar, katledilen erler... Söyleyin, buna kaç sandık altın için göz yumacaksınız? Atalarınızın tinleri ıstırap içinde sizleri izlerken, kaç altına geçmişi unutacaksınız?"

Demirdağlı yavaş adımlarla üzerlerine doğru geldi. Arlarında üç adımlık mesafe kalmıştı.

"Sizler, tinleri kirli, yürekleri korkak, akılları kötülük dolu hainlerden başka bir şey değilsiniz. Birer sayrılık gibisiniz. Hainliği bir sayrılık gibi parlak vaatlerle bu topraklara yaymadan, kıyınınız yerine getirilmeli!"

Demirdağlı, "Borüler!" diye bağırdı. Çadırın etrafındaki borüler, bir anda hep bir ağızdan "Hah! Hah! Hah!..." diye bağırmaya başladıklarında Demirdağlı, pusatım iyice kavrayıp saldırı için tek ayağını geriye doğru çekti.

"Ey Ulu Tengri! Biz gökte doğanlara ihanet edenleri kızıl tamunun en dibine gönder! Karanlık, acı ve har, onlarla olsun! Borüler, adaletin keskin kılıcını bu iki hainin boynuna indirecekler!"

Bu sırada börülerin bağırışları hızlanmıştı. Beylerden büyük olan dayanamayıp çareyi saldırmakta buldu. Demirdağlı, üzerine gelen pusattan, sağa doğru hızla çekilerek ustaca kurtulduktan sonra, eliyle, düşmanının ensesine sert bir yumruk indirdi. İleriye doğru aldığı darbeyle tökezleyip düşen bey, elindeki pusatını da düşürdü. Yerinden kalkıp pusatına uzanmaya çalıştığı sırada Demirdağlı hemen tepesinde belirip eline bastı. Diğer genç bey korkudan olduğu yerde sinmiş, çevresinden gelen yüksek ritimli bağrışların etkisiyle usunu kaçırmış gibi çadırın içinde sağa sola bakıyordu. Demirdağlı, "İhanete uzanan ellerin, bu toprakların demircileri tarafından dövülüp, kamlarının üflediği pusatlara dokunmaya layık değildir!" dedi ve diğer ayağıyla kafasına sert bir tekme attı. Adam sersemleyince ayağını bastığı elden çekip kılıcını yıldırım gibi bileğine indirdi. Acı bir bağırışla kopan eline ve arabalı çadırının tahta zeminine boşalan kanına bakan bey, yerde bir böcek gibi kıvranmaya başladı.

Kolunu tutarak yan dönmüş bir hâlde bacaklarını içe çekmiş, acıyla bağırıyordu. Demirdağlı bir tekme daha attı. Sırtına gelen ve tüm darbeyi ciğerlerinde hisseden eli kesik bey yüzüstü düştüğünde, Demirdağlı, kılıcını hızla boynuna indirdi. Tahtanın üzerinde kellesi kopan beyin titreyerek can verdiğini gören diğer bey, elindeki pusatı atıp "Dur! Sana yalvarırım dur! Ne istersen yaparım! Ordularımı emrine veririm!" diye bağırdı.

Acıyla titreyen bedenin tahtada çıkardığı gümbürtü ve fışkıran kanın sesi, Demirdağlı'nm sert sözüne karıştı;

"Onurlu bir adam asla ihanet etmez! Onurunu kaybetmiş bir adam da asla sadık bir adama dönüşemez!"

Demirdağlı, diz çöküp yalvarmaya başlayan beye tiksinerek baktı. Yüzündeki kurt maskesini alttan hafifçe kaldırıp beye gösterdi.

"Sen... Sen!"

"Bir ölüm haberi, bazen yeniden doğuşun habercisidir. Bir kara haber, bazen ölenin daha da güçlenip yurduna dönüşü demektir!"

Pusatını, hain bey tekrar konuşmadan hızla boynuna doğru savurdu. Yere düşen kellesini ve kum torbası gibi tahtaya vuran bedenini izleyen Demirdağlı, "Kıyının cezası verilmiştir! Ulu Tengri Börüleri korusun!" diye bağırdığında hep bir ağızdan bağıran borüler sustular. Hepsi, oldukları yerde diz çöküp, pusatlarını dik bir hâlde durdukları yerin zeminine dik tuttular. Ulu Tanrı'ya algış edip Kızagan Tengri'ye, hainlerin sonu gelene kadar durmayacaklarına ant içtiler. Demirdağlı dışarı çıktığında iki böriye eliyle gelmelerini işaret etti.

"İçerideki hainlerin kellelerini bir torbaya koyun. Çadırlar ve sakçı cesetleri olduğu gibi kalsın. Beylerin öldüğü çadıra Börüler'den bir mesaj yazacaksınız. Muhtemelen bir iki güne onları bulurlar."

"Ne emredersin komutan?"

"Şöyle yazın... Sizlere, adaletin kılıcı yanındaki kalkanlar olasınız diye beylik verildi! Bunu yapmak yerine köpek sürüsüne katılıp salya akıtanların kıyını anında verildi! BORÜLER!"

İki börü başlarını "Tamam" şeklinde sallayıp çadıra girerken, Apraş, gülümseyerek yanına yaklaştı.

"Yağılar, senin gibi bir belanın üzerlerine geldiğini bilseler, bu geceden sonra uyuyamazlar. Var olasın Demirdağlı! Varsıl olasın!"

"Bu daha bir şey değildir Apraş. Börülerimle başak tepeleri biçer gibi orduların kellelerini aldığımda, ata tinlerim gökle birlikte üzerimizde gürleyecek. Kaç kaybımız vardır?"

"İki kaybımız var."

"İlk saldırıda daha fazlasını bekliyordum."

"Bu tarkanlar birlik olmayı daha iyi öğrendiklerinde hiç kaybın olmadan saldırılardan çıkacaksın Demirdağlı."

Demirdağlı ve Apraş konuşmayı bitirdiğinde, börülere, uçmağa varan iki börüyü gömmelerini ve atlarını bulup, kuyruklarını keserek gömdükleri yerin başına dikmelerini emretti. O gece iki beyin kellesi alınmış olsa da, iki kayıp börülerde derin bir acı yaratmıştı.

***

Borüler o gece ilk utkularını alırken, Asena ve birliği

oldukça zor anlar yaşıyorlardı. Birliğinde ölümler başlamış, aydınlanmalarını sağlayan yağlar neredeyse bitmişti. Almila'nın bile artık gözlerinde umut ışığı kalmamıştı. Asena, bir süredir açlıklarını dindirmek için su içiyordu. Ellerinde sadece iki kap su kalmıştı. Herkesin birden toplu ölümü yakın görünüyordu. Tepelerinde uçuşan ve ölümün kokusunu alan akbabaların çığlıklarını duyan Asena, "Ulu Tengri! Bana yardım et. Ata mirasımı avuçlarımla tinimde hissedeyim! Bu son nefes, son umuttur..." diye mırıldandıktan sonra belindeki Yada Taşı'nı çıkardı. Daha önce de denemiş fakat bir türlü istediğini yapamamıştı.

Avucundaki yumurta büyüklüğündeki Yada Taşı'nm kızıl yazılarına baktı. Derin bir nefes aldı. Dışarıdaki kartalı ile de iletişim kuramıyordu. Şu Kralı, büyülü bir tozla tinsel yolculuğunu ortadan kaldıracak bir sınır çizdirmişti. Asena, gözlerini kapattı. Mağaradaki inlemeler, sızlanmalar ve erler arasındaki tartışmalar bir anda kulaklarından silinmişti. Saçlarının diplerindeki karıncalanma ve sırtından ensesine kadar yürüyen sıcaklık, nefesini hızlandırmıştı. Yada Taşı'nı iki eliyle sıkıca kavrayıp avuçlarına aldı. Başı hafifçe titremeye başladığında, gırtlaktan gelen uzun sesler Almila'nın dikkatini çekmişti. Koşarak yanına geldi. Avuçlarındaki parıltıyı ve Asena'mn kendinden geçmiş hâlini gördüğünde geriye çekildi. Andası, kurtulmak için tüm gücünü harcıyordu. Geriye çekildi ve ayakta beklemeye başladı.

Asena, ileri geri sallanmaya başladığında bir anda gözlerini açtı. Avuçlarından sızan kızıl ışıklar yüzünü ve kaybolmuş göz bebekleriyle, tamamen ak hâldeki gözlerini ortaya çıkardı. Tüm kadın savaşçılar ve erler, şaşkınlıkla

olanları izlerken, yerin hafifçe sarsıldığını hissettiler. Asena, bir anda kulakları çınlatan bir çığlık attığında, elindeki ışıltı, bir alev gibi parladı. Gözlerin bakamayacağı ışıltıdan Almila ve diğerleri ellerini gözlerine siper ederek koruduklarında, kayaların gümbürtüsü ve çatırtıları duyuldu.

Mağaranın önündeki koca kayalar, çıldırmışçasma çakan dev bir buluttan yere doğru inen, huni şeklindeki bir hortumla sağa sola savruldular. Göğsü titreten gök gürültüsü ortalığı gün gibi aydınlatırken Asena ayağa kalktı ve hiçbir şey söylemeden yavaş adımlarla açılan mağaradan dışarı çıktı. Elindeki taş parıldıyor, Asena kollarını açmış göğe bakıyordu. Her öfkeyle çığlık atışında sanki gök çatırdıyor, şimşekler birer yılan gibi koca bulutun içinde dolaşıyordu. Almila dâhil hepsi, mağara açıldığı hâlde dışarı çıkmakta tereddüt ediyorlardı. Ne olduğunu bile çözemiyor, Asena'mn böylesi bir şeyi nasıl yaptığının şaşkınlığını yaşıyorlardı. Kurtulmanın sevinci, nefeslerini kesen bir olayla anlatılamayacak bir hisse dönüşmüştü. Asena, yüzünü mağaraya doğru döndüğünde, göz bebekleri yerine gelmiş bir hâldeydi.

"Ben Börü Han'ın soyundan, Savaşın Efendisi, Göğün Gazabı'mn kanından Asena! Gök şahidim olsun! Toprağı ıslatan her yağmur damlası şahidim olsun! Gökten su içen toprak şahidim olsun! Parçalanıp topraklar gibi ufalanan koca kayalar ve tüm canlılar şahidim olsun! Asena, göğün elidir! Asena, göklerin konçuyudur!"

Derin bir nefes aldıktan sonra ortalıktaki kuvvetli rüzgâr kesilip huni gibi aşağıya inen hortum hızla göğe doğru etkisini kaybederek yükseldi. Bulutun gürültüsü etkisini kaybederken, şimşeklerden sonra ortalık tekrar karardı.

Asena, "Gelin, Kurt Diyarı'nın cesur savaşçıları!" dedikten sonra Almila koşarak Asena'nın yanına gitti. Diğerleri yavaş adımlarla çıkarken andasına bakıp heyecanla Asena'yı süzdü.

"Bunu nasıl yaptın anda?"

"Yada Taşı'yla. Atam Börü Han'ın bir parçasını yüzüğünde taşıdığı taşla yaptım Almila. Ulu atalarımdan kalan miras şimdi ellerimde. Bizi buraya kapatan o köpeğin başına göğü geçireceğim! Önce biraz yiyecek ve yolculuk için yeni atlar bulmalıyız. Bana durumu iyi olan savaşçıları bul. Benimle beraber avlanabilecek, kaybolan atlarımızın peşine düşebilecek savaşçılar getir."

"Emredersiniz hanımım!"

Almila harekete geçeceği sırada, "Bekle!" dedikten sonra dibine yaklaştı.

"Kaç kaybımız var Almila?"

Almila ardındaki kalabalığa baktı. Üzgün bir hâlde, "Bilmiyorum hanımım ama çok fazla. Bir avuç kaldık," dedi.

"Kaç kişi kaldığımızı say Almila. Durumu çok kötü olanları da say."

Almila, Asena'nın emrinden sonra kalabalığın yanma gitti. Asena elindeki Yada Taşı'na bakıp kuyagmm bel bölümüne dikkatle soktuktan sonra savaşçı kadınların omuzlarına dokunarak ilerlemeye başladı. Açlıktan kendini kaybetmeye başlayan erleri ve mide kramplarıyla acı içerisine kıvranan savaşçılarını izledi. Almila, bu sırada koşarak yanına geldi.

"Hanımım, sadece yetmiş erimiz ve yirmi kadın savaşçımız var. Erlerden yirmisi kötü dürümdalar. Bazıları

mağaraya çekildiğimizde küçük yaralar almışlar ama yaraları bakımsızlıktan kötüleşmiş. On kadın savaşçıyla ava çıkabiliriz. On kişi de temiz su getirebilir. Etrafımız pusat kaynıyor."

"Burada, erlerimizin cansız bedenleri arasında bekleyemeyiz. Yarığın tepesine çıkmalıyız."

Almila, biraz gücü kalmış savaşçıları durumdan haberdar ettikten sonra arta kalanları Asena ile yarığın tepesine gönderdi. Asena, her adımında başlarına gelen bu pusunun her anını tekrar tekrar yaşıyordu. Öfkeliydi ama içinden de her adımında mağaradan çıkabildikleri için Ulu Tengri'ye algışlar ediyordu. Artık bir umutları vardı... Geri dönebilmek ve her cesur savaşçının öcünü alabilmek!

Kayıp Ejder

Yeni doğan günün ilk ışıklarında obadaki sessizliğe kulak kabartmış bir hâlde dikilen Bargan, üç eriyle birlikte tahta kafesin bulunduğu çadıra gitti. Bangu Bey'in elleri ve gözleri bağlı bir hâlde kafesin bir köşesinde uyuduğunu gören Bargan, Ceren Hatun'un diğer köşede yerde oturduğunu gördü. Onun da elleri bağlıydı ve yüzü oldukça solgun görünüyordu. Bargan daha ses çıkarmadan Ceren Hatun gözlerini araladı.

"Yurdumda son kez dolan köpek, yakında kurtlar seni parçalamaya gelecekler!"

"Ben gelen tek bir ordu bile duymadım Ceren Hatun. Bence Alpagut da umudunu kesmiştir. Börükanlar için artık kimse kılını bile kıpırdatmıyor. Bunu anla artık!"

Konuşmayı duyup uyanan Bangu Bey, hafifçe kıpırdadı.

"Bizi burada ne kadar tutabileceğini sanıyorsun? Amcan, seni gelecek olan kurt sürüsüne yem olarak bıraktı. Bunu daha anlayamadm mı?"

Bargan öfkeyle, "Şimdi ikiniz de sesinizi kesin ve beni dinleyin! Sizin saçma tehditlerinizi dinlemeye gelmedim! Size tek sorum var: Karayanda kaç birlik ve kaç er bulunuyor?" diye sordu.

Ceren Hatun gülümseyerek başını salladı.

"Daha ordu gelmeden içini korku kaplamış Bargan."

"Ceren Hatun! Amcam geldiğinde zaten ikiniz de gebereceksiniz. Boş sözler yerine, soruma cevap verin."

Bangu Bey kahkaha atmaya başlayınca Bargan, dibine kadar gidip tahta kafese vurduktan sonra eğildi.

"Sen neye gülüyorsun ha?"

"Neye mi? Söyleyeyim Bargan! Seni paramparça edebilecek büyüklükteki ordu, Komutan Göktuğ'un emrinde karayanda Yurtsuz avında. Aptal amcan Kara Kutay, ortalığa kendini Kutay Han olarak duyurdu. Bu, Komutan Göktuğ'un kulağına kadar gidecek. Bilirsin, Kurt Diyarı'nda haber çabuk yayılır. Küçük kağanlar da bunu duyacaklar. Kurultaya gelmemelerinde kesinlikle büyük bir nedenleri vardır. Ortalık senin gibi köpeklerle kaynıyor. Çok yakında kızılyandan ve karayandan, sizleri paramparça etmek için gelecek olan orduların ortasında kalacaksın. Sen tahtı ele geçirdiğini zannediyorsun ya. Hani? Ordular neredeler? Kimleri yendin de tahtı ele geçirdin? Öldürdüğünüz beylerin erleri daha buraya gelmedi. Kardeşleri, oğulları daha buraya gelmediler. Seni bir köpek gibi inleterek geberttiklerini görür gibiyim. Ona gülerim!"

Bargan, "Senin kelleni zamanı geldiğinde ben alacağım Bangu Bey!" dedi ve hızla çadırdan çıktı. Bangu Bey'in söylediklerini düşünürken, böylesi bir saldırı altında asla hayatta kalamayacağını biliyordu. Amcası onu bir yem olarak bırakmazdı. Ona bunu yapmazdı.

Bargan, düşüncelere dalmış bir hâlde erleriyle otağa doğru yürümeye devam etti. Gelecek olan orduların hesabını yaparken, Komutan Çoğa, Kurt Obası'na bir günlük mesafedeydi. Erleri, ertesi gün karşılarına dikilecekleri yağılar için pusatlarını bileyip kuyaglarını kontrol ederken,

bir kısmı da atların zırhlarını giydiriyordu. Gözcü birliklerinden biri, yanlarında bir adamla birlikte kamp alanına girdiğinde herkes, getirilen kişinin kim olduğunu merak ediyordu. Komutan Çoğa, tepesine gerdirdiği beyaz bir güneşliğin altında, yumuşak postlara dayanmış bir hâlde, gelenleri süzüyordu. On erden oluşan gözcü birliği atlarını yirmi adım kadar ileride durdurduktan sonra başlarındaki onbaşı atından atlayıp sakçılarm oluşturduğu etten koridordan geçti.

Çoga'ya baş selamı verdikten sonra, "Komutan Çoğa, bir adam geldi. Etrafta diğer gözcü birilerini ararken, adam bizi buldu. Kuyaglarımızaki tamgaları görünce, sizi görmek istedi."

"Kimmiş?"

"Şu Prensi Lu olduğunu söylüyor."

"Kral Gonk'un aradığı yeğenlerden biri, adını duymuştum. Gönder bakalım, bu topraklarda ne işi varmış."

Onbaşı eliyle ileriye doğru işaret yapınca önce Lu'nun üzeri arandı. Sonra onbaşının yanma kadar hızlı adımlarla geldi. Zayıf, üstü başı yırtık, omuzlarına inen uzun saçları dağınık, dudakları kurumuş bir hâlde olan adamda prense benzer bir hâl yoktu. Orta boylardaki Lu, ellerini birleştirip eğilerek "Komutan Çoğa, beni kabul ettiğiniz için minnettarım. Size çok önemli haberler getirdim," dedi. Komutan Çoga'nın dikkatini, tırnaklarının uçlarına oturmuş kan ve dirseklerindeki sıyrıklar çekti.

"Gel Prens Lu. Otur karşıma. Bu hâlin nedir? Ne haberinden bahsedersin?"

Prens Lu gülümseyerek karşısına oturduğunda, Komutan Çoğa, erlerine yemek ve içki getirmelerini emretti.

"Şu Kralı Gonk, senin amcan değil mi? Duyduğuma göre en son seni ve ağabeyin Rulin'i arıyordu. Ondan mı kaçıyorsun?"

"Hayır komutan. Gonk öldü."

Komutan Çoğa, ileri doğru kendini düzeltti. Bu sırada hemen kurutulmuş et, kuş etinden çorba ve kımız getirildi.

"Kral Gonk öldü mü? Sen mi öldürdün?"

"Hayır, ağabeyim Rulin öldürdü. Sana her şeyi anlatacağım. Seni ve ordunu bekleyen büyük tehlikeyi anlatacağım."

"Ye hadi! Zor zamanlar geçirdiğin bellidir."

Komutan Çoga'nın sözüyle Lu, günlerdir ağzına lokma değmemişliğin verdiği iştahla çorbaya yumuldu. Bir yandan kımızdan içiyor, kurutulmuş eti ısırıyor, bir yandan da çorbayı yudumluyordu. Çoğa, çabışını yanma çağırıp "Şular'ın hanedanlık izleri hangi bileğinde olurdu?" diye fısıldadı.

"Sol bileğinde komutanım, çift başlı ejder."

Çoğa, adamın bileğine baktığında, çabışının dediği gibi hanedanlık dövmesi vardı. Fakat bunu bir oyun yapmak isteyen herkes yaptırabilirdi. Çabışma doğru tekrar eğildi.

"Onu daha önce gördün mü?"

"Hayır komutanım."

"Onu tanıyabilecek birileri var mı orduda?"

"Onu getiren gözcü birliğindeki üç er tanıyormuş."

"Nerede görmüşler?"

"Gonk tahta çıkmadan önce Alpagut Han, babasını obasına davet etmiş. Tendübay Kağanımız da o davetteymiş. Erler o zaman ağabeyini ve bu adamı görmüşler."

Komutan Çoğa başını sallayarak çabışa gitmesini işaret etti. Lu'nun yemeği bittiğinde ağzını, yanına konulan bez parçasıyla silip derin bir nefes aldı.

"Komutan Çoğa, adını çok duydum. Ne yiğitlikler yaptığını, namını iyi bilirim. Şu topraklarında kaçışan her Yurtsuz'un adını duyduğunda titrediğini gördüm. Güçlüsün, ordun da sana inanıyor ama sizi bekleyen çok büyük bir tehlike var."

"Nedir prens, anlat hadi."

"Ağabeyim Rulin ve ben, amcamın gazabına uğramamak için kaçıyorduk. O, asil kandan kimseyi canlı bırakmayıp tahtını sağlama almak istiyordu. Bir gün, bakir bir ormana girdik. Karşımıza ummadığımız bir yerde kadının biri çıktı. Amcamın birliklerinin çok uzağımızda olmadığını biliyorduk. Aç ve yorgun bir hâldeydik. Büyüleyici güzellikte bir kadındı. Ormanın ortasında öylece karşımıza dikilmiş bize bakıyordu. Yardım edeceğini söyleyince başka çaremiz olmadığı için onu takip ettik. Bizi tepeliklere çıkardı. Ağaç bitmeyen, gri taşlardan toprağı sertleşmiş bir alanda ilerledik. Sonra bir mağaraya girdik. Kadın bizi doyurdu ve su verdi. Orada, onun gibi birinin olması çok saçma geliyordu. Biz sormadan kendisi, bir büyücü olduğunu söyledi."

"Büyücüleri çok gördüm prens, emin ol ordularıma hiçbir şey yapamadılar."

"O değil, onun uyandırdıkları yapacak. Dinle komutan. Bir süre sonra, bu kadının, yüzlerce insanı lanetleyip kendine vahşi bir ordu kurduğunu gördüm. Elinde bir flüt var. Onu çaldığında, kendini kaybetmiş yüzlerce vahşi bir anda etrafa doluşuyor. Ben gitmek istedikçe, ağabe-

yim, onun taht vaatlerine kanıp kalmak istedi. Sonunda yanlarından kaçtım. Onları uzaktan izledim. Ağabeyimin bana çok öfkeli olduğu her hâlinden belli oluyordu. Kadim mağaralardan biri, dalgalar çekildiğinde ortaya çıkü. Bir gölden, Ejder Çocuklarını uyandırdılar. Kral Gonk da oraya girdi. Fakat sadece ağabeyim ve büyücü çıktı. Öğrendiğime göre ağabeyim, kendine "Ejder Kral" diyormuş. Şu tahtında arük o oturuyor. Emrinde ise, atlar kadar hızlı koşabilen, rüzgâr gibi pusat savuran kadim bir ordu var."

Çoğa gülümseyerek "Ölüyorlar mı?" diye sordu.

"Ölümsüz değiller komutan."

"O zaman sorun yok prens. Ölüyorlarsa, bunu en iyi biz yaparız."

"Anlamıyorsun. Zor olan onları öldürmek Komutan Çoğa."

"Bu kadim sırlardan ve olaylardan anlamam prens. Kurt Obası'na giderim. Bir cenge doğru atımı sürerim. Kara Kutay, tahtı ele geçirmiş. Tanrılarına yalvar ki, Bangu Bey hayatta olsun. Senin dilinden ancak o anlar. Sana yatacak yer ve iyi bir at verilecek. Bizimle birlikte geleceksin. Cenk bittiğinde, hayatta kim kalırsa, ona bu tehlikeden bahsedersin."

Prens Lu, "Nasıl olur? Kara Kutay böyle bir şeye nasıl kalkışır?" diye şaşkın bir hâlde bakakaldı.

"Diyarda neler olup bittiği hakkında bir fikrin yok prens. Kurt sürüsü her yandan hançerlendi. Şimdi, ayağa kalkmak için ilk kanı akıtacağım. Şimdilik, köşede dur ve çengin sonunu bekle. Dinlen, oldukça yorgun görünüyorsun. Benim kampıma kimse saldıramaz. Burada güvendesin."

Prens Lu başını sallayarak "Minnettarım Komutan Çoğa!" dedikten sonra kalktı. Erlerden biri yanma gelip komutanına ne yapacaklarını sordu. Misafirleri olduğunu söyleyince yorgun ve bitik hâldeki Lu'yu dinlenmesi için bir çadıra götürdüler. Komutan Çoğa, geriye doğru belini kütletip yaslandıktan sonra gülümsedi.

"Ejder Çocukları ha! Ulu Tengri yanımızda olsun!"

Komutan Çoğa, iki saat daha kamp alanında kaldıktan sonra birliğiyle tekrar yola çıktı. Gün batımına yakın Kurt Obası'na gelen iki haber vardı. Bargan tahta kurulmuş bir hâlde, karşısında selam veren Şu muhafızının sözlerini merakla bekliyordu.

"Ejder Kral'ın, dostu Kutay Han'a selamı vardır. Asena, artık yok."

Bargan sevinçle ayağa kalktı. Gözlerini açarak sakçının omzunu tuttu.

"Ne dedin sen? Ejder Kral başardı mı? Asena öldü mü?"

"Evet, Bargan Bey. Kral'ım onları koca taşların altında bırakarak öldürdü. Börükanlar'dan biri daha artık yok."

"Güzel! Kralına, Kutay Han'ın burada olmadığını, beyleriyle birlikte obasına dönüp ordu topladığını söyle. Ordularını topladıktan sonra buraya dönecek. Savaşmamız gereken ordular var. Börükanlara sadık olanlarla yapılacak cenkte, kralın yanımızda olmalı. Ne kadar güçlü olursak, bu işi o kadar kolay başarırız."

"Kralıma ileteceğim Bargan Bey. Başka bir sözünüz var mıdır?"

"Yoktur. Gidebilirsin."

Şu eri dışarı çıktığında gözcü birliklerinden gelen bir

er, otağa girdi. Tedirgin bir hâldeydi. Bargan, "Neyin var? Anlat hadi!" diye gürledi.

"Beyim... O geliyor."

"Kim geliyor? Açık açık konuş be adam!"

"Komutan Çoğa... O geliyor. Ardında kalabalık bir birlik var."

"Nerede görülmüş?"

"Bir gün sonra burada olur. Uzak gözcüler kuşlarla haber saldılar."

"Kaç kişiler?"

"Dört ya da beş bin beyim."

Bargan dişlerini sıkarak sağa sola hızlı hızlı yürümeye başladı.

"Karayan gözcülerine haber gönder. Gözlerini dört açsınlar. Kızılyandaki gözcülerin hepsi geri çekilsin. Obanm ilerisindeki düzlükte cenk için bekleyeceğiz."

"Emredersiniz beyim."

Er dışarı çıktığında Bargan, "Çabış! Bana çabışı getirin!" diye bağırınca sakçılar koşturarak çabışı bulmaya gittiler. Bargan, içeride hızlı adımlarla otağı boydan boya mekik dokuyor, çenesini sıvazlayıp hep beklediği o günün gelmesinin heyecanı ve tedirginliğini aynı anda yaşıyordu. Her zaman Çoga'dan daha iyi olduğunu iddia ederken, şimdi tam karşısına çıkmak üzereydi. Onu burada yenmek, tüm diyarın adıyla sallanması demekti. Eğer tahtı ellerinde tutabilirlerse, amcasından sonra kendisinin kağan olacağı kesindi. Çabış otağdan içeri hızla girip baş kesti.

"Emredin beyim!"

"Çoğa geliyor! Orduyu hazırla ve obanın ilerisindeki düzlüğe çıkar. Obada gözcüler bırakmayı sakın unutma.

Buranın budunu ayaklanıp esirleri kurtarmaya kalkmasınlar."

"Emredersiniz beyim."

Çabış, çıkmak için geri adım attığında, Bargan, "Çabış!" diye bir kere daha seslendi. Olduğu yerde kalan er, beyine bakıyordu.

"Bu, doğduğundan beri gördüğün en kanlı cenk olacak. Bu, Yurtsuz avı ya da Di artığı kovalamaya benzemeyecek. Dikkatli ol çabış. Çok dikkatli ol! O ordu, emirlerimi eksiksiz yerine getirmezse, cenk meydanında karşı ordudan birinin kellesinden önce şeninkini alırım, bilesin!"

"Emredersiniz beyim!"

Çabış dışarı çıktığında, gözleri fal taşı gibi açılmış bir hâlde koşturarak uzaklaştı. Bir cenk olacağı belliydi ama bunun bu kadar hızlı gelmesini beklemiyorlardı. Bargan, planlarını Komutan Göktuğ'a göre yapmıştı. Fakat beklediğinden çok daha fenası karşısına çıkmak üzereydi. Yurtsuzların anışıyla; Kurt Sürüsünün Celladı Çoğa!

Bir Kara At, Bir Taht

Bir gün sonra, şafakla beraber Komutan Çoğa, obanın ilerisindeki düzlükte ardındaki beş bine yakın erle belirdi. Bargan, iki bin eri amcasının olmak üzere, toplamda üç bin kişiyle bekliyordu. Amcası giderken, Asena Hatun ile gelen gündoğusu ordusunu da yanında götürmüş, günbatısı orduları da yeğenine katılınca, sayının yeterli olacağını düşünmüştü. Yol üzerindeki olası bir saldırıya karşı güçlü on bin kişilik bir ordu ve beyleriyle birlikte geri dönmüşlerdi. Başına geçirdiği üzeri balta işlemeli miğferinden süzülen birkaç damla ter, tedirginliğinin göstergesiydi. Erlerinden beş yüzünü obada bırakmış, budunun ayaklanmasına ve esirlerin kaçırılmasına engel olmaları için görevlendirmişti.

Bargan, karşısında öylece dikilen, savaş davulu bile çalmayan düşmanlarını izliyordu. Yanına yaklaşan çabışı, "Emriniz nedir beyim?" diye sordu.

"Saldırmalarını bekleyin. Sayıca bizden fazlalar. Atlı okçular hazırda beklesinler. Onlarla başlayacağız."

"Emredersiniz beyim!"

Komutan Çoğa ise kara atından indi. O atından ininince, diğer erlerin hepsi atlarından inip bir elleriyle yol arkadaşlarının kayışlarını tutarak diz çöktüler. Diğer elleriyle pusatlarını çekip dik şekilde yere batırdılar ve sıkıca tuttular. Okçular, yaylarını toprağa koyup, ellerini üzerine

koydular. Komutan Çoğa, öfkeyle bakan gözlerini toprağa indirip diz çöktü. Kaç kelleyi uçurduğunu artık kendisinin bile saymadığı kalın, yayvan pusatmı toprağa soktu. Tepede toplayıp sırtına kadar inen örülü saçları güneş ışığında parlıyordu. Kafasının iki yanındaki kılıç dövmeleri, dişlerini sıktıkça, çenesindeki kemiklerin ahenkli gerilişiyle kımıldıyordu. Komutan Çoğa, hançer bıyıklarını titreterek, gür sesiyle, "Gökte Doğanlar!" diye bağırdı. Herkes sessizdi.

"Acunun en dibinde, karanlıkta dövülen demirler gibiyiz! Harın altında adalet çekiciyle işlenen pusatlar gibiyiz! Aslanın otağındaki mızrak, kurdun otağındaki ok gibiyiz! Yağı göğsüne fırlatılmak için mızraklar olmaya hazırız! Yağı yüreğini parçalamak için gerilmiş ok olmaya hazırız! Ey Ulu Tengri, bizi yağı kanıyla yıka. Ey Kızagan Tengri, ant içtik adına; Köpek sürüsünün kanını kızıl tamuya oluk oluk akıtmaya!"

Komutan Çoğa dâhil hepsi bir kere pusatlarını kaldırıp yere vurduktan sonra ayağa kalktılar. Çoğa, "Ah getir çabış!" diye seslendi. Tüm ordu atlarına tekrar binerken, Bargan gülümseyerek başını salladı.

"Bakalım Kızagan Tengri, hangimizin pusatına çengin gücünü verdi Çoğa! Erler! Hazır olun!"

Bargan'm emriyle hepsi pusatlarını aynı anda çekince, kılıçların şakırtısı cenk alanına yayıldı. Obada ise budun, Çoga'mn geldiğini duyup, azalan yağı erlerine karşı harekete geçti. Kadın, erkek hatta on yaşlarındaki çocuklar bile yağı erlerine doğru saldırıya geçtiler. Agarta üstadı, bir anda obada patlak veren bu direnişle birlikte kafese doğru yöneldi. Kargaşanın ortasmdan geçmesi gerekiyordu. Bar-

gan'm erleri buduna pusatlarını acımasızca savururken, genç üstadın aklına öldürülen beylerin erleri geldi. Obanın gerisindeki boşlukta tutuluyorlardı.

O yönü koruyan on erin olduğunu görünce, tek başına geçemeyeceğini anladı. Ardındaki kalabalık, dalga dalga artarken, Bargan'm erleri geri çekilip budunu oklamak için hazırlanıyorlardı. Genç Üstat, "Esir yiğitlere! Esir Yiğitlere!" diye bağırınca kalabalık bir ok gibi tek yöne doğru harekete geçti. Dağılmış hâldeki gücü tek noktaya yönelten üstat, belindeki ince kılıcı çekip önüne gelen yağı erini yere sermeye başladı. Atikliği ve hızı, onun en büyük silahıydı. Şimdi yapması gereken, budun esir erleri kurtarırken, kafese gidip Bangu Bey ve Ceren Hatun'u, başlarına bir şey gelmeden kurtarmaktı.

Cenk alanında ise Çoğa, çabışmın yanma getirdiği kara atın kafasmı sevdikten sonra, kalçasına sert bir şaplak attı. Kara at, parlak yelelerini sallayarak hain ordusuna doğru koşarken, Bargan, öfkeyle, "Oklaym şu atı!" diye bağırdı. Okçular yaylarım gerdiklerinde, Komutan Çoğa, ellerini iki yana açtı.

"Erlik Han gelsin cenk meydanına, vurulsun pusatlar! Devrilsin hain yağılar! Hain tinleriyle dolsun tamudaki çukurlar!"

Ardındaki erleri bağırarak Çoga'nın sözlerinden sonra cenk için sabırsızlandıklarını gösterirken, Komutan Çoğa, "Uzun kalkanlı yayalar, mızrak!" dedi. Çabış ardındaki üç davulcuya emri söyledikten sonra davullar tek ve aralıklı ritimlerle çalmaya başladı. Bu arada Bargan'm erlerinin okları göğe yükselip cenk meydanı ortasındaki atın üzerine yağmur gibi yağdı ve hayvanı yere serdi.

Davulların çalmasıyla bin yaya, tek ve sert adımlarla, normalde taşıdıkları yuvarlak küçük kalkanlar yerine uzun, yerden gözlerine kadar uzanan, üzeri aslan işlemeli kalkanlarla ilerlemeye başladılar. Onarlı sıralar hâlinde ilerlerken, öne doğru er sayısı azalıyor; en önde yer alan dört er, gidecekleri yönü belirliyordu. Çabış, yaya birliği cenk meydanma doğru ilerlerken, "Süvariler?" diye sordu.

"Onları kanatlara gönder. Aynı diyarın savaşçıları karşılaşıyorlarsa, alışılagelmiş şekilde savaşamazsm çabış. Bunu sakın unutma. Bak, atlı okçuları kanatlara koymuş. Ana ordu ardında bekliyor. Bu kadar uzun kalkanları sadece bizim yayalarımız kullanır. Eminim o ahmak Bargan şimdi okçu atlıları ileri göndermeyi düşünüyordur."

Bargan ise kendilerine doğru gelen yaya birliğini izliyordu. Okçu atlılara hazır olmaları emrini verdikten sonra, en öndeki okçular yaylarını gerdiler. Bu sırada obada kan gövdeyi götürüyordu. Yağı erleri ağır kayıplar verseler de direniyorlardı. Budunun kanı oluk gibi akıyordu. Esirler için sakçı duvarını delmek üzereydiler. Obanın dört bir yanı, yurdu için uçmağa varmış budunun bedenleriyle doluydu. Agarta üstadı, kafesin olduğu çadırın önüne geldiğinde, pusatlarını çekmiş bekleyen beş er geri çekilmesini söylediler. Üstad ince kılıcını saldırı için kaldırdığında ardında bir anda beliren budundan onlarca kişi, sakçılara doğru saldırdılar. Muhafızlardan biri hemen çadıra girince, üstad, karşısındaki adamla çarpışan muhafızm kılıcının altından eğilerek geçip çadırın içine doğru atıldı. Dışarısı daha da karışmış, sesler artmışken, içerideki er belindeki pusatını çıkarmış, kafesteki iki Börükan'ın kanını akıtmak için hazırlanıyordu. Toz toprak içinde kalmış üstadın aya-

ğa kalkışını izleyip uzun kara sakallarını titreterek "Hiç şansın yok zavallı!" dedi.

"Denemeden bilemezsin hain!"

Er, dişlerini sıkıp üstada hamle yaptı ama pire gibi hareket eden genç üstat, gülümseyerek sağma doğru kaçtı. Er elindeki pusatını döndürerek tekrar saldırmak için beklerken Ceren Hatun, tedirgin bir hâlde ne olacağını izliyordu. Bangu Bey, gözleri kapalı olduğu için yardım edemiyordu. Sadece, "Üstat! Sen misin?" diye seslendi.

"Evet Bangu Bey! Köpekler son gününü yaşıyorlar!"

Er bu sefer pusatını dik hâlde üstada doğru uzatınca, ince kılıcıyla sert bir hamle yapıp saldırıyı savuşturdu.

"Kendi kanma ihanet etmek nasıl bir duygu Kurt Diyarı'nın eri?"

"İhanet mi? Belli ki Agartalısm. Üstat demesinden, Bangu Bey ile bu kadar iyi dost olmandan belli. Söylesene; siz Agartalılar, ihanetten ya da yurt sevgisinden ne anlarsınız ha?"

"İhanet her yerde aynıdır. Diz çöküp, boyun eğdiklerinin arkasından iş çevirmek acunun her yerinde ihanettir."

Er tekrar pusatını kaldırıp arka arkaya hamleler yaparken üstat, hepsini engelleyen karşılıklar verdi. Pusatlar havada birkaç kere çarpışırken, üstat, ince kılıcını fark edilemeyecek hızda sallayarak erin kamına birkaç kere soktu ve çekti. Er, kamından kanlar akarak üstada saldırıp tekrar yapacağı hamleyi bu sefer kestikten sonra, sert bir yumruk atıp dengesini bozdu. Kılıcını yere düşüren üstat hamle yaptığında, er, koca kılıcını güçlü kollarıyla inanılmaz bir hızda fırlatıp üstadın göğsüne sapladı. Olduğu yerde kalan üstat, ağzı açık bir hâlde adama bakarken, Ce-

ren Hatun lanetler yağdırıyordu. Kamından akan kanlarla sendeleyerek gelen er, üstadın bedeninden kılıcını çekerek kafese doğru yöneldi. Kapıyı açacağı sırada, çadırın girişinden gelen bir bıçağın, boynuna saplanmasıyla yere serildi. İçeri giren kurtarılmış esir erlerden biri, "Hanımım iyi misiniz?" diye sordu. Ceren Hatun başını salladıktan sonra üstada baktı.

"Ona bak! O iyi mi?"

Er, üstada baktıktan sonra başını sallayarak "Uçmağa varmış hanımım," dedi.

"Bizim için kendini feda etti! Çöz bizi!"

Er koşarak kafesin girişindeki kaim ipi elindeki pusatla kestikten sonra içeri girdi. Önce Ceren Hatun'u sonra da Bangu Bey'i çözdü. Kafesten çıkan, günlerdir esir kalmanın hiddetini içlerinde taşıyan Börükanlar, öfkeyle soluyorlardı. Bangu Bey, üstada doğru eğilip başını eliyle tuttu. Gözlerini kapatıp "Ağartalı dostum... Bu yurt için kanını akıttın. Canını verdin. Unutulmayacaksın. Öcün de unutulmayacak!" dedi ve ayağa kalktı. İçerideki ere son durumu sordu.

"Komutan Çoğa gelmiş Beyim. Bargan köpeği ile ilerideki düzlükte cenk edecekmiş. Bizi kurtaran budun söyledi. Onun geldiğini duyunca ayaklanıp erlere saldırmışlar. Budundan çok kayıp vardır ama hepimizi kurtardılar."

Ceren Hatun, "Atların olduğu yere gideceğiz. Pusatlanın! Bu ölen köpeklerin pusatlarını alın gerekirse. Çoğa, cenk meydanında kelle alırken, onu yalnız bırakmamalıyız!" dedi.

Cenk meydanında ise, tam ortada duran büyük kalkanlı birliği izleyen Bargan, iki elini birden havaya kaldır-

dığında bir boru iki kez uzun uzun öttü. İki yandan, yüzer atlı okçu harekete geçtiğinde Komutan Çoğa gülümseyerek "Bak Presn Lu. Orada ne var bilir misin?" dedi. Çoga'nm rahatlığı onu şaşırtıyordu.

"Ne var komutan?"

"Kaybetmek için ilk hamlesini yapan bir ahmak!"

"Anlamadım."

"Ne kadar güçlü ya da gaddar olduğun cenk meydanında önemli değildir. Acunun en güçlü ordusuna sahip olabilirsin ama aklını kullanmazsan, kaybetmeye mahkûmsundur! O bir aptal... Bir taklitçi! Amcasından görebildiği şeyleri taklit eden, büyük cenkler görmemiş bir savaşçı. Şimdi, onun nasıl yok olduğuna şahit olacaksın."

Diğer yanındaki çabışma dönen Çoğa, "Hayvanlar hazır mı?" diye sordu.

"Emrettiğiniz gibi beyim. Hepsi hazırlar."

"Sen benimle sola doğru atını süreceksin prens. Biz saldırıya geçince de yanında on erim kalacak. Seni korumak zorundayız. Orada bekleyeceksin."

"Ben Kurt Diyarı'ndaki dostlarım için savaşmayı seçerim komutan!"

"Bu senin savaşın değil! Seninki henüz başlamadı. Senin savaşın, Bangu Bey'e anlatacaklarından sonra başlayacak. Seni ona canlı götürmeliyim ki savaşabilesin."

"Peki Çoğa. Dediğin gibi olacak."

Karşı ordunun atlı okçuları cenk meydanının ortasındaki yüksek kalkanlı erlere ok yağdırmaya başladığı sırada, bir anda kalkanlar yarım adım açıldı ve aradan, üzerlerine ok yağmaya başladı. Kalkanları tutan erlerden düşenler olunca hemen yeri kapanıyor, arada gizlenen okçular

düşünce hemen ara kapatılıyordu. Bargan şaşkın bir hâlde, bir kaplumbağa kabuğuna gizlenmiş gibi görünen birliğin, atlı okçuları yere serişini izliyordu. On adım ileri çıkan karşı ordunun tek sıra yaya okçuları, manevra yapmaya çalışan atlılarını birer birer indiriyorlardı. Bargan, tüm hırsıyla, "Tüm birlikler hazırlansın!" diye bağırdığında Çoğa, çabışma başıyla işaret verdi.

"O köpeği bana doğru sürün çabış!"

"Emredersiniz beyim!"

Arka taraftan yükselen davul sesleriyle ordu bir anda iki yana ayrılırken Bargan hücum emri verdi. Bir anda tam karşılarında yüzlerce atlı savaşçının peyda olduğunu gören Bargan, bir anda afalladı. Ortadaki büyük kalkanları bir anda yere atıp kendilerine ulaşmak üzere olan düşmanlara saldıran erleri fark etti.

Çoğa atıyla hızla sola kaydıktan sonra hücuma geçen erlerinin arasında atından inip kalçasına sert bir şaplak aüp arkalarından gönderdi. Yüzlerce aün arkasından giden süvariler, tozu dumana katarken, Çoğa, kırlık bir âlânda gezer gibi yürüyerek cenk meydanına ilerliyordu. Yanında atını yavaş adımlarla süren bir er, elinde bir mızrak tutuyordu. Lu, onun çıldırmış olduğunu düşünüyordu. Bu adam ne yapıyordu böyle?

Onun şaşkın bakışlarına gülen yanındaki on sakçıdan biri, "Olacakları izle. Onun gibi bir komutana az denk gelirsin," dedi. Atlar, karşı ordunun üzerine dörtnala ilerlerken hayvan sürüsünün arasından çıkmaya çalışan yağı ordusu, hemen ardından gelen, binlerce erden oluşan süvarilerin demirden bir yumruk gibi sert çarpışıyla kana bulandılar. Uzun, uçları yayvan kılıçları arka arkaya hain

kandaşlarına sallayan süvariler arasından çabış, Bargan'a doğru baktı.

Bargan'ın şaşkın bir hâlde olduğu ve ordusunun tahmin ettiğinden çok daha kısa bir sürede yok olmaya başladığı ortadaydı. Çevresindeki er sayısı da gitgide azalıyordu. Çabış, aralarında yirmi adım kala, "Bargan köpeği! Komutanım seni bekler!" deyip pusatıyla gerisini gösterdi. Çabışın sesinden sonra önünde açılan boşluğa bakan Bargan atını sürmeye başladı. Kimse ona kılıç savurmuyor, o yokmuş gibi davranıyordu.

Bu sırada arkalarından gelen bağırış seslerinin arttığını fark etti. Atını bir anda durdurup gerisine baktı. Esir erlerin ve budunun, atlar üzerinde, kendi ordusuna doğru hızla saldırıya geçtiğini gördü. Çoga'yı öldürmekten ve sonrasında kaçmaktan başka çaresi kalmamıştı. Arkasından gelen kemik çatırtıları ve yere düşen erlerinin acı feryatlan, atma bir anda hız vermesine neden oldu. Arkasında, kılıçlardan oluşan bir ölüm tüneli var gibiydi.

Çoğa üzerine doğru gelen Bargan'ı görünce, yere doğru eğilip parmaklarını toprağa sürttü. Elini uzatıp erinin verdiği mızrağı kavradı. Diğer eliyle pusatının kabzasını iyice parmaklarına oturttu.

"Geldim yine bir kurak toprağa...

Köpek kanını akıtmak için!"

Mızrağı iyice kavradıktan sonra mümkün olduğunca gerildi ve belinden güç alarak ileri doğru fırlattı. Bargan, son hız koşan atının göğsüne saplanan mızrakla bir anda havaya fırlayıp yere düştü. Toz toprak içinde yuvarlanırken, Çoga'nm yanındaki er, komutanının yanından ayrıldı.

"Burnumda yine kan kokusu...

Cenk meydanında öçle dolmuş bir canavar usu!"

Çoğa, yerden kalkmaya çalışan Bargan'ın üzerine doğru adımlarını hızlandırdı.

"Bitmez mi sanar köpek, kurdun uykusu...

Hatırlamaz ki, kurt, köpeklere hep kan kusturdu!"

Bargan, ayağa kalkıp yüzündeki toprağı hızla avucuyla dağıtmaya çalıştıktan sonra bağırarak Çoga'ya doğru koşmaya başladı.

"Bilmezler ki yok edilir her pusu...

İçimde bir boranın uğultusu!"

Bargan dibine kadar gelip pusatını savurduğunda Çoğa karşılık verdi ve pusatlar havada çarpıştı.

"Şimdi kurak topraktan uzanır ata tinleri...

Hazırdır onun hardan çukuru!

Yak Çoğa... Yak!

Yok et buduna yayılan sayrılıklı usu!"

Bargan ve Çoğa karşı karşıya dururken, Ceren Hatun, "Gebertin hain köpekleri! Hadi yiğitler!" diye bağırarak cenk meydanını sesiyle inletti. İki arada kalan Bargan'ın erleri, bu cenkten canlı çıkamayacaklarını anlayınca kaçmak için harekete geçtiler. Yere serilmiş binlerce cesedin arasından kurtulmaya çalışanları gören Çoga'nın çabışı, "Kimse kaçmayacak! Tek er dahi olsa buradan çıkamayacak! Okçular!" diye bağırdı. Erlerin hepsi, çevreye dağılmaya başlayan kaçakların peşinden koşarken, atlı okçular koca bir yay oluşturmak için harekete geçtiler. Alanı daraltıp tek hainin bile canlı kurtulmaması için atlarını tüm güçleriyle sürmeye başladılar.

Bargan ise karşısında dikilen Çoga'ya, "Yanlış taraftasın Çoğa! Senin gibi bir adam neden kızılyanın küçük ka-

ğanlarından biri olmasın? Yeni kral Raji'nin kaçırdığı iki adam yüzünden tüm ordu neden ölüme yürüsün?" dedi.

"Senin iki adam dediğin kurdun ve aslanın liderleridir. Bize bir kağanlık verildi. Kanla, cesaretle ve zor yollar aşılarak kurulmuş bir kağanlık. Şimdi dersin ki; Ata emanetlerini görmezden gel. Ben sana sorarım BarganÇ Baban onurlu bir adamdı. Yurdu ve kağanlık için gözünü kırpmadan baltalarını göğe kaldırırdı. Ya sen? Uçmağa vardığında, ardında ne bırakacaksın? Kızılyandaki o köpeğin soyundan gelecek olan iblislerin, budunumuzdan zorla alacağı kadınlarla eğlendiği geceler mi? Ya da canı sıkıldığında, mızrak uçlarına takılan balalar mı? Altın için el ovuşturan, kanı uyuşmuş bir budun mu?"

"Anlamıyorsun!"

"Evet, asla da anlamayacağım! Onur ise, senin anlamadığın Bargan! İhanet ve baş eğme de benim anlamadığım!"

Çoğa pusatına davranıp Bargan'a doğru bir hamle yaptı. Bargan, hamleyi kendi kılıcıyla kesip diğer eliyle yumruk atacağı sırada, Çoğa, dibine girip burnunun üzerine sert bir kafa attı. Burnundan gelen çatırtı sesi ve boşalan kanlarla, geriye doğru eğilerek birkaç adım atan Bargan'a doğru koşan Çoğa, eğik hâldeki düşmanının kafasına sert bir tekme attı. Ağzından gelen çatırtıyla birlikte dudakları arasından birkaç diş fırlayıverdi. Gözleri geriye kayarken kendini yere bıraktı. Düştükten sonra ağzına dolan kanı sağa doğru tükürüp yüzü kan içinde sendeleyerek ayağa kalktı.

ikilinin pusatları arka arkaya havada çarpışmaya başladığı sırada Ceren Hatun ve Bangu Bey, yanlarında, elli

kadar erle atlarını Çoga'ya doğru sürmeye başladılar. Cenk alanında kaçmaya çalışanların acımadan kelleleri uçuruluyor, dört bir yandan fışkıran kanlar, budunun öfke ateşine serpilen sular gibi içlerini rahatlatıyordu.

Çoğa, beline doğru savrulan kılıcı, bileğini aşağıya çevirip düz bir şekilde kendi pusatıyla karşıladıktan sonra bir adım atıp havaya doğru bir jilet gibi çekti. Bargan'ın göğsüne derin bir yarık açan hamleden sonra üzerine gidip pusatının kabzasıyla ağzına sert bir darbe daha indirdi. Kanlar içinde sırt üstü yere devrilen Bargan, göğsünü tutarak yana doğru bir böcek gibi kıvrıldı. Çoğa, başına gelip pusatını kaldırdığında kendine doğru gelen Ceren Hatun'un sesini duydu. "Dur Çoğa!"

Komutan Çoga'nın, pusatı, havada öylece kaldı. Gelen Ceren Hatun'u görünce pusatını yavaşça indirip bekledi. Ceren Hatun ve Bangu Bey atlarıyla diplerine kadar gelince, baş kesip selam verdi.

"Hanımım, iyi misiniz?"

"Yiğit Çoğa, tam zamanında geldin."

Çoğa gülümseyerek elini göğsüne sertçe vurdu.

"Tanrı yanımızdaydı hanımım. Size ve Bangu Bey'e bir şey olmasından çok korktum. Neyse ki tam zamanında gelebildim."

Bangu Bey, Çoga'mn omzuna dokundu.

"Var olasın yiğit Çoğa!"

"Sizler var olun beyim."

Ceren Hatun, tiksinerek yerde kıvranan Bargan'a baktı.

"Bunu nasıl yaptın ha? Babana beylik veren Cerdukay Kağan'ın otağına bir yılan gibi süzülüp, nasıl ihanet et-

tin? Buradaki demircilerin pusatlarıyla erlik gösterdin. Bir kurt, sürüsüne nasıl ihanet eder?"

Bargan, ağzından gelen bir avuç kanı yere doğru tükürdü. Bangu Bey, iki ere, "Şunu kaldırın!" dedi. İki er, Bargan'ı yerden kaldırıp dizleri üzerine oturttular. Başı yere doğru düşüyordu. Bir er de koşarak hemen arkasına geçip saçlarından öfkeyle tuttu ve başını Ceren Hatun'a kaldırdı.

"Doğru dersin Ceren Hatun. Affet beni! Ejder Kral'm sözlerine aldandık. Şu kral... Bize altın gönderen kralın sözlerine aldandık."

Bangu Bey, Ceren Hatun'a baktı.

"Ejder Kral mı? Şular'ın yeni kralı mı? Bize karşı bir saldırı mı düşünür?"

"Evet hanımım. Çok güçlü bir ordusunun olduğunu söylüyor. Hatta..."

Bargan öksürmeye başlayıp bir parça daha kan tükürdü. Çoğa dayanamayıp çenesinden öfkeyle tuttu.

"Konuş köpek! Hatta ne?"

"Hatta Kral Gonk'u bile o öldürmüş. Asena Hatun'u da o pusuya götürdü."

Ceren Hatun gözlerini kocaman açarak, "Olamaz! Bunu yapmış olamaz! Demek o er, gelen haberci, Yurtsuz saldırısı hepsi yalandı," diye söylendi. Çoğa, şaşkın bir hâlde ne olduğunu anlamaya çalışıyordu. Bangu Bey, bir anda sesini yükseltti.

"Asena nerede? Onu nereye götürdü?"

"Artık çok geç. Onu bir mağaraya kapattı. Mağara nerede bilmiyorum. Tüm ordusuyla onu bir mağaraya kapattığının ve orada hepsinin çürüyeceğinin haberini göndermişti."

Ceren Hatun bir anda sendeledi. Yanındaki Bangu Bey kolundan tutup, "Merak etme! Asena kurtulacak! Oradan kurtulacaktır! Hâlâ yaşıyordur," dedi. Ceren Hatun, gözleri nemlenmiş, dudakları titrer bir hâlde, elindeki kılıcı kavradı. Yüzü kireç gibiydi. Gözleri donuk bakıyordu. Derin nefes alarak Bargan'a yaklaştı.

"Hanımım, beni bağışlayın! Kanım üzerine size ant içerim!"

Bu sırada Bargan'ın başını tutan er, yavaşça saçlarını bırakıp geri çekildi. Ceren Hatun'un kulaklarında sanki ölümün çığlıkları vardı. Gözlerini kısarak çevresindeki hiçbir şeyi duymaz bir hâlde pusatını kaldırıp kafasına geçirdi. Başının tam ortasına inen pusatla, gözleri yukarı doğru kayıp gırtlağından inler gibi sesler çıkaran Bargan, iki erin kollarını bırakmasıyla, havaya fışkıran kanlarla yüzüstü düştü. Kılıcını indirdiğinde yüzüne sıçrayan kan, şimdi ayaklarının dibinde, çizmelerine doğru akıyordu. Öylece dikilen Ceren Hatun'a bakan Çoğa, "Hanımım! Merak etmeyin! Asena Hatun'u bulacağız!" dedi.

Ceren Hatun, başını sallayarak ok gibi gerilen kaşlarını daha da çattı.

"Bir Börükan'm daha kanı akarsa Çoğa, tüm diyarı canlı canlı yak!"

Komutan Çoğa, dişlerini sıkarak "Emredersiniz hanımım!" dedi.

Budun ve Çoga'nın erleri zafer naraları atarken, Ceren Hatun, Bangu Bey ve Komutan Çoğa atlarına bindiler.

"Sizi görmek isteyen biri var beyim."

"Kimdir Çoğa?"

"Şu Prensi Lu. Sanırım şu hainin anlattığı şeylerle ala-

kalı. Ağabeyi ve bizi bekleyen tehlikeli bir ordudan bahsetti."

"Obaya dönelim. Gelsin Çoğa, bakalım ne anlatacak."

Çoğa, eliyle erlerine Lu'yu da getirmelerini işaret ettikten sonra Kurt Otağı'na doğru gittiler. Hainlerin cesetlerini atlarının nalları altında zevkle çiğneyerek ilerlediler. Budun ise zafer haykırışlarından sonra obaya döndüğünde, içlerini kaplayan sızıyla, gerçeklerle yüzleşti. Çok kayıpları vardı. Her yer, yurdu için can vermiş oba insanıyla kaynıyordu. Ceren Hatun hemen otacılara yaralılarla ilgilenmelerini emretti. Bangu Bey, esaretten kurtulan, sadık beylerinin birliklerinin çabışlarmı da çağırtıp otağa geçti. Budun bir yandan yaralılarla ilgilenirken, çevredeki koşuşturma ve seslerin eşliğinde Ceren Hatun, "Tendübay Kağan ve Buga Kağan nerededirler Komutan Çoğa? Neden kurultaya gelmediler?" diye sordu. Tahtın tam karşısına geçen Komutan Çoga'nm gözlerini, bir anda öfke bürüdü.

"O köpek, Alpagut Han'ımızı kaçıran kral, obamıza geldi. O gece kağanım yola çıkü. Yolda pusu kurmuş. Tendübay Kağan da elindedir. Buga Kağan ise kızılyan ordulannı toplamak için otağma döndü. Eğer Tendübay Kağan'ım buraya gelebilseydi, bize haber gönderecekti. Orduyu sizin buyruğunuza göre harekete geçirecektik."

"Aslanın ve kurdun başı elinde. Bundan daha iyi zaman olamazdı. Kara Kutay da anlaşabileceği, yıllardır taht-ta gözü olan bir adamdı. Kızılyan yerle bir edilmeli! Omuz üstünde baş kalmamalı."

"Bizden bir şey istedi hanımım. Hatta otağa geldiğinde istediği şeyin ne olduğunun Bangu Bey tarafından iyi bilindiğini söyledi."

"Nedir?"

Bangu Bey dikkatle Çoga'ya bakıyordu.

"Kızagan Tengri'nin Kılıcı."

Bangu Bey dudaklarını sıkıp "Şimdi anladım. Mabede neden gittiğini, yeğenimi niye kaçırdığını şimdi anladım. Hain bir Ağartalı, ona sırları fısıldıyor. O da kadim zamanlardaki tüm silahları ele geçirmeye çalışıyor."

"Böyle bir kılıç var mıdır beyim?"

"Vardır Çoğa. Vardır ama neredедir bilinmez. En son mabette diye biliyordum. Belli ki ele geçirememiş. Onu istemesinde bir neden olmalı. O kılıçla önden gidip acunu ele geçirecek bir ordusu olduğunu sanmıyorum. Bizim gibi bir ordusu olsa bunu düşünebilir fakat özgür savaşçılar dağınıktır. Bizim kadar kalabalık değillerdir. Başka bir nedeni olmalı. Gözüne çarpan bir farklılık var mıydı? Giyimleri ya da pusatları farklı savaşçılar veya ne bileyim, kuyaglar?.. Farklı olabilecek her şey!"

"Vardı beyim. Açık tenli, bedenlerinde bir sürü iz olan..."

"Şimşekler gibi mi?"

"Evet!"

"Tamam Çoğa. Neden peşinde olduğu şimdi anlaşıldı. Onlar TanrTnın Zincirlenmiş Savaşçıları. Yaradılışın isyankârlarından. Çakay Han tarafından yıldırımlarla dövülüp hapsedildiler. Onları çözmüş ve başlarına geçmiş. Onları yok edecek olan şeyi istiyor."

Ceren Hatun, "O zaman neredeyse bulalım ve onları yok edelim Bangu Bey," dedi.

"Nerede olduğunu şimdi Tanrı bilir. Mabetten taşınmış anlaşılan. Nerede olursa olsun, bize gelecektir. O bize ait; adalet ordularına, gökte doğanlara ait!"

"Ya Asena, Bangu Bey? Bu köpek doğru mu konuşuyordu? Kızım nerededir?"

"Arama birlikleri çıkaracağız. Bozkırın altını üstüne getirecekler. Korktuklarından pusat kullanmadan, bir yerlere kapatarak pusu kurmuşlar. Asena'nm tinsel gücünü bilirim. Hem..."

"Hem ne Bangu Bey?"

"Ona verdiğim bir şey vardı. Hatırlar mısın Ceren Hatun?"

"Evet, bir taş!"

"Yada Taşı yanmdayken, oradan çıkacaktır."

"Ama kullanamadığını bana defalarca söyledi."

"Kullanacağı zaman, taşın üzerindeki yazılar ona ışıldar. Tini hazır olduğunda taş onun bir parçası gibi olur. Göğün eli, gözlerinin emriyle yere vurur!"

Ceren Hatun'un içi, Bangu Bey'in sözleriyle biraz rahatlamış olsa da, yine de tedirgindi. Bangu Bey, karşısındaki on çabışa baktı.

"Çabışlar, beylerinizin tini kut bulsun. Onlar, tahta sadık kalan onurlu adamlardı. Hepsinin oğulları, kardeşleri vardır, bilirim. Şimdi obalarınıza dönüp, bu haberi vermenizi, beylerin yerine geçici olarak oğullarının ya da kardeşlerinin geçmelerini söyleyin. Tüm ordularını toplayıp Kurt Otağı'nda, Kara Kutay ve Ejder Kral ile cenk etmek için hazırda bulunsunlar. Hemen yola çıkın. Zaman artık en büyük düşmanımızdır!"

Çabışların onu da ayağa kalkıp baş selamı verdikten sonra otağdan çıktılar. Bakışları Lu'ya dönen Bangu Bey, "Anlat Prens Lu. Ağabeyin ne yaptı? Gonk nasıl öldü?" diye sordu. Prens Lu söze girince Bangu Bey onu dikkatle

dinlemeye başladı. Karşılarındaki düşmanın elindeki gücü tam olarak anlamaya çalışıyordu. Kurt Otağı, bir yandan hainler, bir yandan da kaçırılan başlar için karar almaya çalışıyordu.

Kurt Otağı'nda bunlar olurken, Buga Kağan, günler sonra gözlerini açtı. Komutanı Torumtay, sabah aldığı haberi henüz kimseye söylememişti. Otacılar sevinçle, "Kağanım!" haykırışları atarken, sakçılardan biri, Torumtay'a haber verdi.

Torumtay, sakçınm haberinden sonra sevinçle göğe baktı.

"Ulu Tengri! Algışlarımı duydun Ulu Tengri'm!"

Sakçıyla birlikte koşarak otacıların olduğu çadıra gitti. Obada, kağanın gözlerini açtığı haberi dalga dalga yayılırken, yüzü asık budun umutla gülümsemeye başladı. Torumtay, nefes nefese çadıra girdiğinde otacılar gülümseyerek geri çekildiler. Buga, dev cüssesi yatağa serilmiş bir hâlde yatıyordu. Kurumuş dudaklarıyla gülümseyerek, çökmüş gözaltlarına oturan bir mutlulukla, "Merak etme Torumtay, bir cenkte birlikte uçmağa varacağız diye söz verdik," dedi. Torumtay hemen yanına gelip eğildi.

"Hele bir şuradan kalk da kağanım."

"O da olacak merak etme Torumtay. Otacılar, siz dışarı çıkın."

Otacılar hızla çadırı terk ederken, Buga, göz bandını eliyle düzeltti. Derin bir nefes alıp tek gözünü Torumtay'a çevirdi.

"Bana söylemen gereken şeyler var mıdır Torumtay? Ağabeyimin obasından ya da Kurt Obası'ndan haber var mıdır?"

Torumtay, küçük kara gözlerini yere çevirdi. Yutkunduğunu gören Buga, kötü bir şey olduğunu anlamıştı.

"Bak Torumtay, otacıları benimle anda gibi konuşman için çıkardım. Belli ki kötü bir haber vardır. Bana pusu kuran köpekler, belli ki her yerdedirler. Anlat!"

"Bak anda, yaraların daha iyileşmedi. Çok kan kaybet..."

"Sana anlat dedim! İlk kez yaralanmıyorum Torumtay!"

"Aslanın otağından haber geldi. Çoğa, beş binlik bir orduyla Kurt Obası'na harekete geçmiş. Ağabeyin Tendübay Kağan, kurultaya giderken pusuya düşmüş."

Buga'mn yüzü bir anda gerildi.

"Yanındaki sakçılar öldürülmüş. Ağabeyin, Alpagut Han gibi Kral Raji'nin elinde esir edilmiş. Çoğa, Kurt Diyarı'ndan bir türlü gelmeyen ordu için harekete geçmiş."

Buga Kağan öylece susmuş bakıyordu. Tepki vermemesi Torumtay'ı tedirgin etmişti.

"Anda! Anda!"

"Düşünüyorum Torumtay!"

"Ne yapacağız? Nasıl hareket etmeliyiz?"

"Kayra Hatun orduyu bekler. Ordumuzdan bin eri burada bırak, obanın güvenliği için. Tüm beyleri ve orduları alıp ağabeyimin otağına gidin. Zaman kaybetmeden yola çıkın. Çoğa Kurt Otağı'na gittiyse yakında haber gönderir. Gelen habere göre harekete geçersin. Buyruk, ben gelene kadar Kayra Hahın'dadır."

"Ya sen anda? Diyelim ki büyük ordu geldi ve hep beraber kızılyana yürüdük. Yağı bundan yararlanıp seni burada yalnız bulup tekrar saldıracaktır."

"Burada kalmayacağım. Birkaç gün dinlendikten son-

ra onları yerle bir edecek bir birlikle sizin izinizden geleceğim."

"Yoksa... Cerdukay Kağan'ın kurduğu şu birlik mi?"

"Evet, sadece dört kişinin bildiği birlik; Sen, ben, ağabeyim ve Çoga'mn gördüğü birlik. O kızılyan sıçanlarını yerle bir edeceğim!"

"O ânı sabırsızlıkla bekliyorum anda!"

"Şimdi git. Beylere haber ver ve bu gece yola çıkın."

Torumtay ayağa kalktığında Buga gülümseyerek "Ben gelmeden de uçmağa varma!" dedi.

"Yaralı olan sensin. Yaralı aslanın etrafında çok çakal olur."

"Yaralıyım ama pençelerimle dişlerim yerindedir anda! Tanrı yanında olsun Torumtay!"

"Tanrı yanımızda olsun anda!"

Torumtay çadırdan çıkıp Buga Kağan'ın emrini beylere iletmek için koşmaya başladı. Çevresine doluşan çabışların hepsine emirler yağdırarak ilerlerken, obanm kamı, Torumtay'ı izliyordu. Kafasında uçuşan kartal tüylerine dokunup birini çekti. Sarıya çalan göz akında oynayan iki parlak göz bebeği tüye odaklandı.

"Sen ki bu diyarın bürkütü, Buga'nın andasısın! Ulu Tengri seni korusun Torumtay! Bir cenk... Öyle bir cenk ki, hem adınla inleyecek, hem ağıda dönüşecek! Torumtay, yolun açık olsun."

Elindeki kartal tüyünü avuçlarının arasına koyduktan sonra gözlerini kapadı. Ardından esen ve uzun saçlarını uçuşturan rüzgârla ellerini açtı. Kartal tüyü havada süzülerek ilerideki yanan ateşin içine düşüp, anlık bir parlamayla yandı. Kam, uzun sopasını yere vurup başını sallayarak bir şeyler söylendi ve çadırına doğru yürüdü.

Bir Börü Yırtar Geceyi...

Ceren Hatun, hainlerden tahtı geri aldığı günün gecesinde, Bangu Bey ve Çoğa ile nasıl hareket edeceklerini konuşurken, parçalı bulutlu gökyüzünden sızan ay ışığının altında ilerleyen bir birlik vardı. Borüler!

Demirdağlı, ihanet eden üç günbatısı beyinden sonuncusunun obasını gören bir tepelikten yanan ateşleri izliyordu. Apraş, üstatlar ve Temir Tonka ile obayı gözlerken, borüler etrafı kolaçan ediyorlardı. Temir Tonka, "Eğer çevredeki obalardan tüm erleri çağırdıysa, binlerce er vardır. Gizlice girmenin bir yolunu bulmalıyız," dedi. Demirdağlı, andasınm söylediğine katılıyordu ama kafasında daha farklı bir plan vardı.

"Gizlenmeyeceğiz anda. Tam tersine, kendimizi göstere göstere gireceğiz."

Temir Tonka, küçük ela gözlerini kıstı. Kaim dudaklarına oturan büzülmeyle, "Sen ne dersin anda? Bu nasıl olacak? Biz geldik, beyinizin kellesini alıp gideceğiz mi diyeceğiz?" dedi.

"Kalabalık gitmeyeceğiz. Üstatlar burada kalacaklar. Sizi gördüklerinde Ağartalı olduğunuzu anlarlar. Agarta, her zaman Börü Han'ın soyundan olanların yanındadır. Oraya sen, ben ve on börü gideceğiz. Bir gözcü birliği gibi obaya yaklaşıp beyle görüşmek istediğimizi söyleyeceğiz."

"İyi de, o obadaki herkes beni tanır. Senin andan ol-

duğumu da bilirler. Altın Deniz'in tarkanı olduğumu tüm diyar bilir."

"Bu daha iyi Temir Tonka. Birkaç tarkan, Kutay Han'ın tarafında, başkaldıranların peşinde diye anılmak, hoşlarına gidecektir."

"Ya sonra?"

"Sonrası daha eğlenceli olacak Temir Tonka. İki bey benim elime düştü. Bu şenindir."

"Oh! Sonunda be anda! Anlat hadi!"

Demirdağlı planını anlatırken, hepsi büyük bir dikkatle dinlediler. Sonrasında Temir Tonka, on börüyü de yanına alıp Demirdağlı'mn önderliğinde obaya doğru atlarını sürmeye başladılar.

Obada ise hain bey, bir yandan kımran yudumlarken, bir yandan da yanı başında duran altınlara avucunu sokmuş, şıkırtısını dinliyordu. Hatunu ve on yaşlarındaki oğlu, onu tanıyamaz gözlerle bakıyorlardı. Durumdan rahatsız oldukları belliydi. Bey, sakalını sıvazlayıp "Hadi! Neden yüzünüz asıktır? Bakın hele şunlara, artık bizler de Kutay Han sayesinde zenginlik içinde yaşayacağız. Sürekli cenk etmekten kurtulduk. Bundan sonra ticaret ve dostlukla işimizi götüreceğiz," dedi.

Hatunu, tiksinir gözlerle evdeşine bakıyordu.

"Bu kağanlığı kuran Börü Han ve Cerdukay Kağan'm kanının değeri bu kadar mıdır bey? Avuçlayıp bakmaya doyamadığın altınlar kadar mıdır?"

Bey, bir anda öfkeyle gözlerini hatununa dikti.

"Sakın bir daha böyle konuşmayasın! Seni ormanlık alanda yayla boğdurup kurda kuşa yem ederim! Bu oğlanın da aklını çelmeyesin. O, benim yerime geçince, budununu varlık ve güçle yönetecek."

Evdeşi oturduğu yerden kalkıp oğlunun omzuna dokundu.

"Ben kilim haneye uğrayayım. Hatunlar işleri yetiştirdiler mi bakayım."

"Hah! Altın diyorum, güç diyorum, sen kilim hane diyorsun. Öğreneceksin ama hatun, öğreneceksin. Hadi git tüylerin uçuştuğu kilim hanene! Zaten konuşmaların canımı sıkar."

Hatunu, oğluyla birlikte otağından çıktıktan sonra bir süre yürüdüler. Sakçılardan uzaklaştıklarında hatun, oğluna doğru döndü.

"Bak oğul, benim ne kadar nefes alacağım belli değildir. Babanı görürsün."

"Ana..."

"Sus! Sadece beni dinle! On beşine geldiğinde erlik edip kendini kanıtlaman gerekecek. Pusatın, bileğin demir gibi olsun. Her şeyden önce, şuran; yüreğin yurt sevdasıyla dolu olsun ki, toprağa geri döndüğünde, arkandaki budun, senin için algış etsin. Baban, işte o yüreğindeki sevdayı, o parlak şeylere sattı oğul. Sadece onu değil, bu yurdun değerlerini de yerle bir etti. Şu erlere bir bak oğul, nasıllardır?"

"İsteksizler ana."

"Neden bilir misin?"

Çocuk, başını olumsuz şekilde salladı.

"İstemedikleri bir cenkte, istemedikleri taraftalar. Baban yakında yalnız kalacak. Bu erlerin hepsi, şimdi baban için pusat kuşansalar da, tahtın gerçek sahibinden buyruk geldiğinde, bu otağdan kanlar taşacak. Bunu bilesin! Hem kendine, hem de yüreğindeki o sevdaya dikkat edesin."

Bu sırada ateşlerin yansıyan ışığından kendilerine doğru gelen kalabalık atlı grubu gören hatun, oğlunu da alıp kilim haneye doğru uzaklaştı. Gelen atlı sakçı birliğinin onbaşısı atından inip erlerden birinin kulağına sessizce bir şeyler söyledi. Sakçı zaman kaybetmeden hemen otağa girip baş selamı verdikten sonra, "Beyim, obanın girişinde on iki atlı var. Sizi görmek isterler. Başkaldıranları avladıklarını söylerler. Kutay Han'dan buyruk almışlar," dedi.

"Kimdir bunlar tanır mısın?"

"Gelenlerden biri diyarın namlı tarkanı Temir Tonka'dır."

"Ya diğerleri?"

"Altın Deniz'in tarkanları. Biri, demirden kurt maskesi takıyor."

Bey kısa bir süre düşündü.

"Temir Tonka, ölen Börü'nün andasıydı. Şimdi neden Kutay Han'ın tarafında olsun ki? Neyse gönderin. Etrafta kuş uçurtmayın. Dikkatli olun."

"Emredersiniz beyim!"

Sakçı çıktıktan sonra onbaşıya beyin kararmı söylediğinde, atlılar tekrar obanın girişine doğru hareketlendiler. Temir Tonka ve Demirdağlı ise on borüyle kendilerini süzen erlere bakıyorlardı. Uzaktan gelen atlıları fark eden Temir Tonka, her ihtimale karşı çevresindeki er sayısını anlamaya çalıştı. Okçuları süzdü. On beş kadar okçu vardı. Belindeki ve ardındaki tarkanların bellerindeki fırlatma bıçaklarını düşününce yeterdi. Pusatlı olanlar çok yakınındaydı. Bıçaklara davranmadan, üzerlerine geleceklerdi. En iyisi onları gebertip kendilerine kalkan olarak kullanmak en akıllıca olandı. Temir Tonka etrafı süzerken onbaşı,

"Yolu açın!" diye bağırdı. Temir Tonka'mn karşısına gelip atını durdurdu.

"Beyim sizi bekler. Beni takip edin."

Onbaşının peşinden, çevrelerindeki onlarca erin arasında Demirdağlı, orduların henüz gelmediğini açıkça anlayabiliyordu. Bu kadar fazla ateş, beyin korkusundan dolayıydı. Sanki yanması, büyük bir ordu obadaymış görüntüsü veriyordu. Atları otağın önünde durduklarında Temir Tonka atından indi. Onbaşı, "Sizler burada kalacaksınız. Sadece Temir Tonka girecek," dedi.

Namlı tarkan atından inip kendisine yaklaşan sakçı daha söylemeden üzerindeki pusatları çıkardı. Gülümseyerek "Bu pusatlar yanımdaki yiğitlerde kalacak sakçı. Sen, bir tarkanın pusatına el sürecek kadar orunlanmadın henüz!" dedi. Er bir anda durdu. Dediği doğruydu. Başını sallayarak arkadaşlarına pusatlarını verişini izledi. Sonra, otağın girişindeki dört sakçınm yanına geldi. Kollarını kaldırıp kendini aramalarına izin verdi. El işaretiyle girmesi istenince, adımını otağa attı.

Oldukça geniş olan otağın ortasında közü kalmış aş ateşinin kızarıklığında kaynayan bitkili su vardı. Bey, tahtına tüm rahatlığıyla kurulmuş, gelen tarkanı süzüyordu. O içeri girince, iki muhafız da peşinden geldiler. Akasında iki köşede yerlerini aldılar. Temir Tonka dişlerini sıkarak diz çöktü ve boyun kesti. Midesi bulanıyor, öfkesi kabarıyordu. Bir hainin önünde diz çökmek... Ne kadar da zordu. Bir planın parçası da olsa ağırına gidiyordu. Bey, gülümseyerek "Hoş geldin Temir Tonka," dedi.

"Hoş gördük beyim."

"Nedir seni ta Altın Deniz'in sıcak kıyısından buraya sürükleyen?"

"Börü... Andamdı bilirsiniz."

Bu sırada sakçılarm ellerinin pusatlarına gittiğini, arkasından gelen tahta zemindeki hafif gıcırtıdan anladı.

"Ona son görevimi yapmak istedim. Törene yetişemedim ama sonrasında algış ettim. Tahtta Kutay Han vardı. Bana gelecekten bahsetti, büyük ve güçlü bir gelecekten."

"Börü senin andandı. Onu öldüren yağıyla, Kutay Han'ın anlaşmasına nasıl razı oldun?"

"Börü, akılsız davranan babası Alpagut Han yüzünden öldü. Kendilerini yüksekte gören ve sürekli budunu cenge sokan Han yüzünden öldü. Az sayıda sakçıyla, bile bile kendilerini tehlikeye attılar. Andam... Babasının hatası yüzünden öldü. Yağı her zaman olacaktır. Birilerinin düşüncesizliği yüzünden yaşanan ölümler, yağılardan önce, buna neden olanlardan sorulmalı. Duydum, şimdi Kral Raji'nin elindeymiş. Ne dememi beklersin beyim? Hadi kalkın, başka borüler de ölsün mü demeliyim? Bundan artık çok sıkıldım."

Temir Tonka'nın sözleri beye çok akıllıca gelmişti. Karşısındaki tarkanın gözlerine baktı. Dimdik yüzüne bakıyordu. Doğru söylüyor olmalıydı. Hareketlerinde hiç tedirginlik, sesinde tek titreme yoktu.

"Demek sen de doğru yolu buldun Temir Tonka. Buna hem şaşırdım hem de mutlu oldum. Otur hele."

Ardındaki sakçılara bakıp gözlerini yavaşça kapatıp açtı. Her şeyin yolunda olduğunu bildiren bir hareketti bu.

"Temir Tonka'ya ve yiğitlerine aş verin."

Erlerden biri dışarı çıktığında, Temir Tonka'nın beklediği an gelmişti. Çadırda iki kişi olması, yapacağı saldırı için çok daha uygun bir ortamdı. Temir Tonka, bağdaş kur-

duğu yerden bir anda beye doğru atıldı. Bey ne olduğunu anlamadan, namlı tarkan, sert bir yumruk indirip kendini sağa doğru attı ve beyin boynunu tuttu. Erin dışarıya çıkma ânı diğerleri için aslında bir işaretti. Bileklerine sakladıkları bıçakları hızla karşılarındaki sakçılara fırlattıktan sonra beş börü atlarından indiler ve koşarak otağa girdiler. Demirdağlı ve beş börü ise yaylarına oklarını takıp ortalığın karışacağı o anı beklemeye başladılar.

Bu sırada obanın diğer ucundan bir bağrışma geldi. Herkes dikkatini oraya vermişti. Emrindeki yirmi börü, oba girişindeki erlere oklarını fırlatıp atlarını var güçleriyle sürmeye başlamışlardı. Temir Tonka ise içeride boynunu kavrağı beyin kulağma eğildi.

"Seni kimlerin tamuya göndereceğini merek ediyorsan, bizim adımız Borüler!"

"Kimin ermindesiniz?"

Temir Tonka gülümseyerek "Gökte Doğanların! Adaletin ve acunun son gününe kadar Börü Han'ın soyunun!" dedi ve içeriye giren börülerden birinin uzattığı bıçağı aldı. Börülerden ikisi çadırm giriş kısmına çöküp oklarını gererken, diğer ikisi ani bir saldırıya hazır şekilde pusatlarını çekti.

Dışarıda ise Demirdağlı, "Hadi anda... Hadi!" diye söyleniyordu. Temir Tonka ise bıçağı aldığı gibi beyin boğazına sapladı. Var gücüyle tek seferde çekip haini yere serdi. Bey, boğazından gelen ölüm hırıltısı ve kanla yoğrulan son nefesini öğürerek verirken, gözüne beyin elindeki büyük, mavi taştan yapılma yüzük takıldı.

"Balta!"

Börülerden biri sırtındaki baltayı hemen Temir Tonka'ya verip yerine geçti.

"Senden o kadar tiksiniyorum ki köpek, o hainlikle dolu kelleni almak bile istemiyorum. Pis kanma el değmek bile istemiyorum!"

Kendine verilen bıçağı belindeki kayışa sıkıştırıp baltayı hızla yerdeki beyin bileğine indirdi. Kopan yüzüklü eli alıp "İşimiz bitti. Çıkıyoruz!" dedikten sonra deriye yazılmış notu beyin sırüna koydu.

Bu sırada dışarıdan bir er, otağda yere serilmiş sakçıları fark edip çevresindekileri uyarınca Demirdağlı ve beş börü oklarını arka arkaya yağdırmaya başladılar. Otağdan rüzgâr gibi çıkan Temir Tonka, hemen atına atladı. Atının heybesine konulmuş pusatını, okunu ve sadağını aldıktan sonra eli göstererek "Tamamdır anda!" dedi gülümseyerek.

"O da ne? Sana başını getir dedim Temir Tonka!"

"Çok çirkindi anda!"

Çevresindeki borüler gülmemek için kendilerini zor tutarken, Demirdağlı maskesinin altından sırıtarak "Hadi! Bu taraftan!" diye bağırdı. Otağın sol tarafından hareketa geçip çadırların arasına girdiklerinde peşlerine düşen erlerin seslerini duyuyorlardı. Atlarmı çatlamasına, daha önceden planladıkları, elli borünün beklediği kayalık alana doğru sürmeye başladılar. Ok mesafesinde olmadıkları için henüz obanın erleri yaylarma davranmamışlardı ama o mesafe içine girmeleri an meselesiydi. Demirdağlı, "Apraş! Hazır ol!" diye bağırdı. Apraş ise, elli borünün daha ilerisinde bir kayanın üzerine çıkmış, deri bir torbadan yardımcı üstatlarından birinin döktüğü kar beyazı kumu avuçlarının arasına almıştı. Demirdağlı'nm seslenişinden sonra gözlerini kapadı. Bilinmeyen bir dilde sözler söy-

lerken, arkalarındakilerin daha da yaklaştığını, başının hemen üzerinden geçen okla anlayan Temir Tonka, iyice atının üzerine eğildi.

Elli borünün yerlerini aldığı alana girdiklerinde, hızla tepeliğe doğru hareket ederken, yüzlerce er, börülerin gizlendikleri yere ulaştığında nereden geldiğini anlamadıkları oklarla yere serilmeye başladılar. Atlarının hızıyla bu ok yağmurundan kurtulanlar ise beylerini öldürenleri takip ediyordu. Önlerinden geçip giden ve sayısı oldukça azalan yağı birliği kendilerinden uzaklaşmca elli börü, atlarına doğru koşmaya başladı. Apraş'ın ardında bekleyen diğer börülere katılmak için tüm hızlarıyla gizledikleri atların olduğu yere yöneldiler.

Demirdağlı başını geriye çevirdiğinde, peşlerindeki birliğin, ağır kayıplar verseler de, daha öfkeli yaklaştığını fark etti. Deliler gibi bağırarak ilerliyorlardı.

"Apraş! Şimdi!"

Apraş, haber gelmesine rağmen hâlâ gözleri kapalı bir hâlde bekliyordu. Ardındaki borüler, Agartalı'yı tedirgin bir hâlde izliyordu. Temir Tonka, "Neden yapmıyor? Yaklaştılar. Atları durdurup çarpışalım!" dedi.

"Hayır! Şimdi çarpışırsak ardı da gelecektir. Binlerce erin ortasında hain bir bey kellesi almak için yola çıkmadık anda!"

Atını sürerken dişlerini sıkarak "Hadi be ihtiyar!" diye bağırdı. Apraş, bir anda ellerini açıp toza üfledi. Arkadaki erler, börülerden birini omzundan vurdular. Tarkan sallansa da atından düşmedi. Oklar yağmur gibi üzerlerinden geçiyordu. Koşuyu zikzak yaparak devam ettirdikleri anda, Demirdağlı öfkeyle homurdandı.

"Sanırım başka şansımız kalmadı anda!"

Temir Tonka başıyla "Tamam" işareti yaptıktan sonra Demirdağlı, belinden pusatını çekti.

"Emrimle dönüp çarpışıyoruz!"

Borüler pusatlarını çekmiş, emri beklerken, Demirdağlı'nm "Şimdi!" dediği duyuldu. Atlarını kişneterek yan durdurup arkalarına atlayan borüler, üzerlerine gelen birliğe doğru koşacakları sırada sert bir rüzgâr esiverdi arkalarından. Demirdağlı ardına baktığında, bembeyaz bir bulutun hızla geldiğini gördü.

"Yere yatın!"

Hep birlikte yere kapaklanınca, bir duvar gibi ilerleyen bulut, onları etrafa savurup gelen birliğe demir bir el gibi vurdu. Başını kaldıran Demirdağlı, "Atlara! Atlara!" diye bağırarak kendi atma doğru koştu. Hepsi atlarına bindiklerinde, ileride bulutun içinden gelen kişnemeleri duydular.

Demirdağlı, ardmdakilerle hızla Apraş'm olduğu kayalığa geldiğinde, elli börü de iki taraftan oraya akıyordu.

"Neden geciktin ihtiyar?"

"Kadim sözler bazen geç harekete geçer!"

"Bir avuç köpeğe yem olacaktık!"

Apraş kaşlarını kaldırıp "Bak, gün doğana kadar o bulutun içinden çıkmaya çalışacaklar. Bir türlü yönlerini bulamayacaklar. Ne planladıysak o Demirdağlı."

Demirdağlı başını sallayarak "Peki Apraş, ama bundan sonra biraz daha hızlı ol. Mesela bir borüm omzundan yaralanmadan önce yap yapacağını. Hadi! Borüler atlara! Kurt Obası'na gidiyoruz!" dedi.

Kurtlar Birleşiyor

Torumtay, Demirdağlı'nm hain üçüncü batı beyinin canını aldığı gecede, atının üzerinde, ordunun en önünde, kağan otağının önünde dikiliyordu. Otağdan çıkan beyler, erlerinin getirdiği atlarına bindikten sonra Torumtay'm önünde yerlerini aldılar. Buga'dan yolculuk için yetki alan yaşlı beyin hareket emriyle yirmi bine yakın dev ordu harekete geçti. Tendübay Kağan'ın obasına doğru, gelecek olan hücum buyruğunu beklemek için atlarını sürmeye başladılar.

Kurt Otağı'nda ise Çoğa, Bangu Bey ile obanın içerisinde dolaşıyordu. Yaralıları kontrol ettikten sonra yurtları için can vermiş olan budunun, kamlar tarafından gömülüşünü izlediler. Ertesi gün, hepsi için toplu bir tören düzenlenecekti. Bangu Bey, üzgün bakışlarla, "Birkaç köpek yüzünden kurdu kurda kırdırdılar Çoğa. Ne kadar acı değil mi?" dedi.

"Onlar artık adsız kahramanlar beyim. Tinleri kut bulsun. Bunu yapanlardan öcümüzü elbet alacağız."

"Öç alınır Çoğa. Kutay karşımızda duramaz. Bunun için yeğeninin söylediği gibi Ejder Kral ile işbirliği yapmış. Korkuyor, kaybetme ihtimali eminim ki onu delirtiyor. Bunca şey elbet atlatılır. İhanet, hanımızı ve Tendübay'ı oradan kurtarmak ya da bir yerleri ezip geçmek... Bunların hepsi, böylesi yurduna bağlı budunla atlatılır. Aklıma takılan başka bir şey vardır."

"Nedir beyim?"

Bangu Bey, ellerini arakadan bağlayarak yavaş adımlarla yürümeye başladı. Çoğa ise hemen yanında, onun ileriye doğru dalmış bakışlarını izliyordu.

"Agarta'da çok şey öğrendim. Kadim atalarımızın ne kadar güçlü olduklarını, kurdukları o muhteşem şehirleri ve kendi içlerindeki teşkilatları öğrendim. O zamanlar Büyük Uyguri İmparatorluğu, şu an bize pusat bileyen iki yağının topraklarının da içinde olduğu sınırlardaydı. Doğu Denizi'nden, Altın Deniz'e kadar. Karayandan, kızılyanın özgür savaşçılarının gemilerini bağladığı sonsuz sulara kadar bizimdi. Üzerimize çöken kara bulutlar, saldırılar... Bunlar bir şeyin habercisidir Çoğa."

"Neyin beyim?"

"Kadim sınırlarımızın habercisidir. Bir imparatorluğun ayak sesidir. Kurt İmparatorluğu'nun!"

Çoğa, durup bakışlarını kendine çeviren Bangu Bey'in gözlerindeki parıltıya baktı.

"İmparatorluklar, büyük fedakârlıklarla kurulur. Bu, sadece kaybettiğin er sayısı ya da yok edebildiğin yağı birlikleriyle alakalı değildir. Asil kandan kaçının toprağa damladığıyla da alakalıdır. Büyük sınırlar, daha büyük fedakârlıklar getirir. İki yağı yenilse bile vereceğimiz cenkler vardır. Uzak diyarlardaki kandaşlarımıza yardıma gitmemiz gerekli. Bize sırt dönen Hatti Kralı'na kim olduğumuzu hatırlatmamamız gerekli."

"Yani beyim?"

"İmparatorluğun ayak sesleri yaklaşır ama beni düşündüren, bunun için kaçımızın kanı toprağa karışacak? Ağır acılar yaşayacak olan budun, bunu nasıl kaldıracak?"

Çoga, Bangu Bey'i dinlerken obaya doğru gelen orduyu fark etti.

"Beyim, bir ordu yaklaşıyor."

Bangu Bey, obanın girişindeki gözcülerin salladığı mavi bayrağı görünce, "Sakin ol. Gelen Komutan Göktuğ'dur."

Çoğa ve Bangu, otağa doğru yürürken, Komutan Göktuğ, önünde kocaman bir kurt kafası kabartması olan kuyagıyla, dev cüssesiyle atının üzerinde ilerliyordu. Kulağına taktığı kurt dişi, atın hareketiyle sallanıyor, uzun kara saçlarının arasında dans ediyordu. Arkasındaki on bin er ve iki bin hatundan oluşan koca ordu obaya girdiğinde şaşkın gözlerle etrafa bakıyorlardı. Komutan Göktuğ, geç kalmanın verdiği üzüntüyle, etrafta koşuşturan insanları, yaralıların inleyişlerini ve yanmış çadırların kalıntılarını izliyordu.

Otağın önüne vardığında Bangu Bey ve Komutan Çoga'yı fark etti. Atını bile tam durdurmadan inip telaşlı bir hâlde diz çöküp, boyun kesti. Otuzlarındaki komutan, üzgün bir hâlde, "Yetişemedim beyim! Haber geç geldi, affedin!" dedi.

"Kalk Göktuğ! Hainin hamlesi beklenmedik anda, ansızın oldu. Senin bir suçun yoktur yiğidim."

Komutan Göktuğ ayağa kalkıp "Bu olanlar inanılmaz beyim. Bu... Bu nasıl olur? Buna nasıl cesaret ederler?" dedi.

"Gel, içeride konuşalım."

Bangu Bey arkasını döndüğünde Komutan Çoga'yla sertçe ellerini birbirlerine vurup sonrasında sarıldılar. İki güçlü komutanın bu görüntüsü, buduna yaşadığı acılardan sonra bir nebze güven veriyordu.

"Tam zamanında gelmişsin Çoğa."

"Kimin geldiği önemli değildir Göktuğ. Hainin oyunu bu otağda bozuldu ya, gerisi önemli değildir."

Göktuğ başmı sallayarak Çoga'nın omzuna vurdu. Beraber Bangu Bey'in ardından otağa girdiler. Ceren Hatun'un önünde diz çöküp boyun kesen Göktuğ, söze girecekken Ceren Hatun, "Otur hele Göktuğ. Hainin oyunu ustacaydı. Bundan sonrası önemlidir," dedi. Herkes oturunca, Ceren Hatun ellerini dizlerine dayadı. Gözlerini kısıp avına kenetlenmiş dişi kartal gibi tek bir noktaya odaklandı.

"Bangu Bey bu sabah bana güzel bir haber verdi. Kızım Asena Hatun yaşıyor. Kara Kutay ve yanında olan beyler bir yana, Şu Kralı da ordusuyla karşımıza çıkacaktır. Uçmağa varan beylerin orduları obaya geldiklerinde harekete geçeceğiz. Alpagut Han ve Tendübay Kağan'ın da kurtarılması gerekir, bu yüzden ordu ikiye bölünmek zorunda. Yağı bizi parçalayıp yok edemedi ama gücümüzü ikiye bölmeyi başardı."

Komutan Göktuğ şaşkın bir hâlde Çoga'ya baktı.

"Bu nasıl oldu Çoğa? Kim bunu yapan?"

"Kral Raji adında, yanında yedi şeytan tohumu gezdiren bir köpek. Di arüğı Yurtsuzları da emrinde toplamış."

Ceren Hatun, "Bu yüzden ordu ikiye bölünecek. Buga Kağan kaç erle o köpeğin karşısına çıkabilir Komutan Çoğa?" diye sordu.

"Yirmi bine yakın erle gelmesini bekleriz. Ayrıca doğumuzdan bize kaülacak dağınık Yurtsuz avlayan çok sayıda birliğim var. Toplamda otuz bini geçeriz."

"Kara Kutay'm işini bitirdiğimizde, kurdun ordusu da

aslamnkine katılacak. Bir ihtimal daha var tabii ki. Bunu hiçbirimiz düşünmüyoruz."

"Nedir Hanımım?"

"Kaybetmek Çoğa! İki taraftan biri kaybederse, Kurt Diyarı'nda bir cenk daha olacak. Bu da sadece var olabilmek için yapılacak. Her ne olursa olsun, iki taraftan biri kaybettiğinde, dibimizdeki yağılar daha da saldıracaklar. Herkes çok dikkatli olmalı."

Bangu Bey, Komutan Göktuğ'a bakıp "Gölge nerede?" diye sordu.

"Karşı tepeliklerde beyim. Karayanda bize yol gösterdi. Birçok tehlikeyi onun sayesinde kayıpsız atlattık."

Ceren Hatun, "Ne düşünürsün Bangu Bey?" diye sordu.

"Kral Raji denilen adam yedi yenilmezle dolaşıyor, Ejder Kral ise Ejder Çocuklarıyla. Kadim yazıtlarda, o yedi savaşçının soyu, kurtlara binen atalarca katledildiler. Gölge, o iblisler için cesaret kırıcı olabilir."

"O zaman Gölge, kızılyana, Komutan Çoğa ile gidecek."

"Asena da yakında bize katılır Ceren Hatun. Obaya doğru hareket ettiğini gördüm. Puslu ve karanlık bir yolda ak bir at sürerdi. Kartalı hayatta. Yol bulması da kolay olacak."

Komutan Çoğa, konuşulanlardan sonra, "O kurdu nasıl yönlendireceğimizi bilmiyorum Bangu Bey," dedi.

"Merak etme. O gereken her şeyi yapar."

Otağdaki konuşmalar Prens Lu'nun da otağa çağrılmasıyla cenkte nasıl hareket edileceği üzerine devam ederken, Kara Kutay, beylerinin obasına gelmesini bekliyordu.

Ulağına Ejder Kral ve ordusunu getirmesi için mesaj götürmesini emrettikten sonra, ummadığı bir haber, otağında kurduğu yenilmezlik hayallerini yerle bir etmişti. Kurt Obası'ndan ona haber gönderen bir casusu, kuşun ayağında, yeğeni Bargan'm ölüm haberini bildiriyordu. Öfkeden çıldırmış gibi otağdaki eşyalara tekme atan Kara Kutay, içeriye bir anda giren iki sakçıyı fark etti. Sakçılardan biri, hırsla soluyan yeni Ham'nın bakışlarından gözlerini kaçırıp "Bir sorun olduğunu düşündük Han'ım!" dedi ve başını eğdi.

"Çıkın dışarı! Otağın etrafındaki sakçı sayısını arttırın. Çabışlara söyleyin, gözcü sayısını üç katma çıkarsınlar! Kurt Otağı ordusunu toplayıp kapımıza dayanacak!"

Sakçılar hızla dışarıya çıktıklarında Kara Kutay, nefes nefese köşesine çöktü.

"Demek anlatılanlar, söylenenler doğruydu... Kurdun gücü tek yerde değildir. Kurdun gücü zaten Kurt Diyan'nın kendisidir. Gel bakalım Ceren Hatun. Anlaşılan senin de, ordunun da canını almadan hanlık benim için sorundan başka bir şey olmayacak!"

Borüler Diz Vuruyor

Ertesi günün sabahında Kurt Otağı'na doğru atlarını sürmek için hazırlanan Asena ve ardındakiler, dinlendikleri yerdeki ırmaktan su içip yüzerini yıkıyorlardı. Asena, pusudan kurtulduktan sonra da yaralıların bazılarının kurtulamayışından, kiminin açlıktan bayılıp son nefesini vermesinden, kiminin de hastalanıp güçsüz düşerek yolda ölmesinden sonra bir avuç kalan birliğine baktı. Almila ve on beş savaşçı kadın, on erle yola devam ediyordu.

Almila, Asena'nm yanına çöküp, "İlerideki obalardan birine erlerden birini gönderip son haberleri alabiliriz," dedi.

"Kimseye güvenemeyiz Almila. Belli ki oyun büyüktür. Beni ortadan kaldırmak istediklerine göre tahta yürümüş olabilirler. Kurt Otağı'na gideceğiz. Önce uzaktan izleyeceğiz. Her şey yolundaysa obaya gireceğiz. Obalardan birine erlerden birini gönderirsek ve fark edilirse, peşimize düşenler olabilir. Az sayıdayız ve yorgunuz."

"Doğru dersin hanımım. Yolumuz az kaldı."

"Hele anamı tahtta görelim de Almila, babamı da kurtaracağız, bu hainlerin kellesini de alacağız."

Asena ayağa kalkınca, "At bin!" diye seslendi.

Asena ve ardındakiler Kurt Otağı'na doğru yola çıkarken, obaya onlardan önce varan birileri vardı; Borüler. Obanın girişinden yükselen haberle yeni güne başlayan bu-

dunda, atlattıkları olaylar sonrası biraz tedirginlik hâkim olsa da, obadaki Göktuğ ve Çoğa, herkese güven veriyordu. Sakçılardan biri, Bangu Bey'in çadırına girip gelenlerin olduğunu haber verdi. Bangu Bey, çadırından çıktığında, namlı iki komutanın çadırının önünde olduklarmı fark etti.

"Gelenler kimdir Göktuğ?"

"Bilmiyorum beyim. Bir sancakları yok. Akıncılarımızın bu kadar erken buraya varmaları imkânsız."

Bu sırada Borüler, obanın girişine on adım kala durdular. Nöbetçi birlikten bir onbaşı ve beş er ileriye doğru çıkıp "Kimsiniz?" diye bağırdı. Temir Tonka, atını Demirdağlı'nın yanma getirdi.

"Ben Temir Tonka. Ardımdakilerin hepsi Altın Deniz'in tarkanlarıdır. Börüleriz! Demirdağlı'nm emrinde obanıza geldik. Ağartalı Apraş da yanımızdadır."

Onbaşı, Temir Tonka'nın adını duyunca ardındaki erlere işaret verdi. Tahtadan iki kulenin ortasındaki erler çekilip yolu açtılar. Demirdağlı en önde atını sürerek obaya girdiğinde, ana yurduna varmanın verdiği huzurla ilerliyordu.

Bangu Bey, gelenleri, iki yanında dikilen Çoğa ve Göktuğ ile izlerken, en önde gelen demirden kurt maskeli savaşçının kim olduğunu anlamaya çalışıyordu. Obanın içerisindeki durumu fark eden Demirdağlı, taht için ne kadar fazla kan döküldüğünü anlıyordu. Hırslanmış, öfkelenmişti ama şimdilik dingin kalmalıydı. Atını, ileride kendilerini bekleyen Ulu Bangu'ya yirmi adım kala durdurup indi. Onunla birlikte Apraş ve Temir Tonka da atlarından inip yanında geldiler. Komutan Göktuğ gülümseyerek "Temir Tonka! Hoş geldin kardaşım!" dedi. Bangu Bey ise Apraş'a gülümsüyordu.

Komutan Çoğa, Demirdağlı'yı baştan sona süzerken, az ileriden alaca bir av köpeği, budundan biri tarafından bağlanmaya götürürken heyecanlı heyecanlı havlıyordu. İleri atılıyor, adam onu zor zapt ediyordu. Bangu Bey köpeğin çıkardığı yüksek sesleri duymazdan gelip "Hoş geldiniz yiğitler!" dedi.

Demir dağlı ve Temir Tonka baş selamı verip ellerini göğüslerine sertçe vurdular. Apraş ise, gülümseyerek başını salladı.

"Seni tanırım Temir Tonka ama bu yiğit kimdir?"

Demirdağlı, "Börüler'in komutanıyım Bangu Bey'im. Adım Demirdağlı," dedi. Bangu şaşkın bir hâlde ardında bekleyen tarkanlara baktı. Onlar ele avuca sığmaz, bir birliğin asla parçası olmayacak adamlardı. Bunu Barslar'dan biliyordu. Onları oluşturmak ve düzene sokmak için çok çaba sarf edilmişti.

"Börüler demek. Ya sen Temir Tonka? Sen de mi bu birliktensin?"

"Evet beyim."

"Tarkanlar neden bir birlik kurdular. Demirdağlı'yı hiç duymadım."

"Size nedenini göstereyim beyim."

Bangu Bey, Temir Tonka'nın işaretiyle iki borünün getirdiği sandığa bakü. Sandık tam önüne konuldu. Kapağı açıldığında, Komutan Çoğa ve Komutan Göktuğ, Demirdağlı'ya kilitlendiler. Bangu Bey kaşlarını kaldırıp "Bunlar... Bunlar hain beylerin... İkisinin kellesi, diğerinin de eli... Bu yüzüğü ona ben vermiştim. Sadakati için," dedi. Demirdağlı, üzerindeki bakışların farkındaydı.

"Uç beyin ihanet ettiğini öğrenince biz de gerekeni yaptık beyim."

"Yüzünü göster de, bunca yiğitliği yapan birliğin komutanı kimmiş görelim Demirdağlı!"

"Ailem Yurtsuzlar tarafından öldürüldüler. Ateşler içinde kaldık. Yüzüm... Yüzüm tanınmayacak hâldedir beyim. Bu yüzden bu maskeyi takarım."

"Demek öyle. Tinleri kut bulsun. O zaman borüler dinlensinler. Sizler de Ceren Hatun'un huzuruna çıkın. Bu sandığı, buyruğun sahibine sunun."

Bangu Bey içeri girerken, arkasından yürümeye başladılar. Komutanlar böylesi bir yiğitliği yapan birliği inceledikten sonra arkalarından onlara katıldılar. Otağa girdiğinde Demirdağlı'nın kalbi yerinden çıkacakmış gibi çarpıyordu. İşte karşısındaydı. Anası, kurt maskesinin ardında olduğunu bilmeden, onu tanımadığı bir tarkanmış gibi süzüyordu. Karşısına dikilip öylece kalakaldı. İki yanında yerlerini alan komutanları, Bangu Bey'i ve Prens Lu'yu görmüyordu. Onun için sanki zaman durmuştu. Bu sırada hemen ardından, yanma gelen Temir Tonka, omzuna hafifçe omuz değdirerek kendisine gelmesini sağladı.

Apraş, Demirdağlı ve Temir Tona diz çöküp, dizlerini sertçe yere vurup baş kestiler. Ellerini göğüslerine vurduktan sonra Demirdağlı, "Ben Demirdağlı! Ben ve Temir Tonka dâhil yüz börü emrinizdeyiz!" dedi. Bu sırada çadırın sakçılarma verilen sandık, Ceren Hatun'un önüne getirilip açıldı. Anasının solgun yüzüne oturmuş, öç ateşiyle yanan bakışlarını fark eden Demirdağlı, o an, anasının ölüm haberini aldığında ne duruma geldiğini düşünmeye başladı. Bu otağda neler yaşadı, diye akimdan geçirdi. Anasının, "Kalkın yiğitler!" sözüyle ayağa kalktılar.

"Ayaklarınızı bastığınız bu otağın tahtalarının arası-

na kan sızdı. Sadık beylerin kanı! Bunu yapan on üç beyin üçünün bir parçasını getirmişsiniz. Var olun yiğitler! Varsıl olun! Oturun hele!"

Üçü de tam karşısına oturdular. Ceren Hatun, Temir Tonka'ya bakıp "Sen benim oğlum gibiydin. Tini kut bulsun... Börü'm ve sen, daha çocukken bu obada koşturur, Cerdukay Kağan'a, tahtadan kılıçlarınızla maharetlerinizi göstermeye çalışırdınız. Sen namlı bir tarkan oldun. O ise güçlü bir kağan olamadan uçmağa vardı."

İnsanın kendi ölümünü anasının ağzından duyması ne kadar garipti. Boğazı düğümlenen, nefesi hızlanan Demirdağlı, herkesle beraber kendi tinine kut diledi.

"Seni tanırım. Apraş'ı da bilirim. Bu topraklar için çok şey yaptınız fakat seni tanımıyorum Demirdağlı. Borüler adında tarkanlardan bir birlik kurup en zor anda kurdun otağına üç hainin geberdiği haberini getirdin. Kimsin sen?"

"Hanımım, oğlunuz Börü'nün andalarmdan biriydim."

"Senden bize hiç bahsetmemişti."

Bu sırada Temir Tonka, bir Yurtsuz saldırısında ölen andalarmdan birini hatırladı.

"Hanımım. Demirdağlı söyleyemez ama ben aslında kim olduğunu söyleyeyim."

Birden Apraş ve Demirdağlı, Temir Tonka'ya baktılar. Bangu Bey, her hareketlerini dikkatle izliyordu.

"O aslında uçmağa vardı olarak bilinir. Sizin tanıyacağınız adıyla; Başkara."

Ceren Hatun, şaşkın bir hâlde Demirdağlı'ya bakıyordu.

"Başkara? Neden maske takar, ad değiştirirsin? Uç-

mağa varışının haberini aldığımızda nasıl üzüldüğümüzü, ciğerimizin nasıl yandığını bilemezsin."

Demirdağlı, andasının sözünden sonra derin bir nefes aldı. Başkara, kendisi ve Temir Tonka, bu diyarda andalıkları sarsılmayacak, gelecekte diyarın en namlıları olacak diye anılan üç gençti.

"Yüzüm tanınmayacak hâldedir hanımım. Ailem ve herkes uçmağa vardılar. Bunu sadece bu otağın içindekiler bilirler."

Ceren Hatun ayağa kalkıp "Gel sana sarılayım oğlum! Yiğidim benim," dedikten sonra Demirdağlı bir ok gibi fırladı. Anasının elini bu sefer Başkara olarak öpüp sarıldı. O an bütün bedeni resmen titriyordu. Gözleri nemlenmiş olan anasına sarıldıktan sonra geri geri gitti ve yerine oturdu. Herkes sevinçle Demirdağlı'ya bakarken, sadece Çoğa ve Bangu Bey, sorgular gözlerle onu izliyorlardı. Komutan Çoğa, Başkara'yı tanırdı. Onun nasıl cenk ettiğini kılıç talimlerinden bilirdi. Her zaman pusatı sağında asılı olurdu. Solak olduğu için karşı tarafta bazen bunu kullanarak dengeyi bozardı. Fakat bu savaşçının kılıcı soldaydı. Omuzları sanki daha geniş gibiydi.

Bangu Bey ise çok kısa zamandır gördüğü savaşçıyı aklında bir yere oturtmaya çalışıyordu. Bu nasıl biriydi de onca tarkan emrinde bir birlik olmuştu? Başkara bunu yapabilecek kadar namlı mıydı? Hayır! Ama Temir Tonka yapabilirdi. Daha namlı ve zekiydi. Fakat Temir Tonka bu adamın emrine girmişti.

Otağda konuşmalar iki yağıya karşı cenk üzerinden devam etti. Karşılarında nasıl iblisler olduğu, kimlerin birlik olduğu görüşüldü. Ordular toplanana kadar kimin ne tarafa gideceği, hangi orduda olacağı kararlaştırılacaktı.

Güneş tepeye varana kadar görüşme devam ettikten sonra Demirdağlı ve Temir Tonka dışarıya çıktılar. O gün, can veren yüzlerce insanın bedenlerinin kamlar tarafından gömülüşünü izlediler. Demirdağlı'nm dikkatini çeken daha ilerideki mezardı. Yanında duran erlerden birine, "Şu mezar... O kimindir?" diye sordu.

"Uçmağa varan Börü Bey'indir."

Demirdağlı bir anda kendi mezarıyla karşı karşıya kaldı. Demek onun için temsili olarak bu mezarda ağıtlar yakıldı. Anası kim bilir ayakta nasıl durmuştu. Ne acı! Herkes dağılmaya başladığında Temir Tonka ile kendi mezarının başına gitti.

"Görür müsün anda, kendi mezarımızı görmek de varmış bu hayatta."

Temir Tonka birden kaşlarını çattı. Hilal bıyıklarını tek eliyle düzeltip çevresini kolaçan etti.

"Çok açık veriyorsun anda! Hislerine hâkim olmalısın. Özellikle de Ceren Hatun'un karşısına çıktığında çok dikkatli olmalısın."

"Neden böyle dersin?"

"Heyecanlanıyorsun. Sesindeki titreme ya da hareketlerin Bangu Bey tarafından anlaşılabilir. Bunu sakın unutma. Madem bir yola girdin, yolun sonuna kadar hata yapma."

"Doğru dersin ama anama her bakışımda yüreğim patlar gibi olur anda. Ne kadar zor günler yaşadığını gördüm yüzünde. Bunları kaldırmak, hareketlerimi kontrol edebilmek kolay değildir."

"Anlıyorum fakat sen de bilirsin ki eminim bu obada bile o köpeklerin çaşıtları vardır. Bunu düşün. Börükanlar

bir kere yok olacaklardı. Bak baban ellerinde. Anan ve Bangu Bey, Çoğa geç kalsa öldürüleceklerdi. Kardaşm Asena pusuya düşürülmüş. Aklını kullan anda!"

Demirdağlı ve Temir Tonka hararetli konuşmalarına devam ederken, tepeye doğru bakan Bangu Bey, İkiliyi izliyordu. Gözlerini kapatacağı sırada, "Sakın!" diye bir sesle durdu. Apraş yanındaydı. Agarta'dan beri dostu olan adamı baktı.

"Benden ne gizliyorsun Apraş?"

"Bir şey gizlediğimi nereden çıkardın?"

"Ben de Agarta'da büyüdüm, unutma. Hadi, seni dinliyorum."

"Sırlar sır kalmalı Bangu Bey. Bilirsin, her şeyin bir zamanı vardır."

"Cenk zamanında sır saklamak da nedir?"

"Sır zaten cenk zamanı bitene kadar Bangu Bey."

Bangu Bey, İkiliye kısa bir süre daha baktıktan sonra çadırına doğru yürümeye başladı. Apraş gülümseyerek "Bana kılıcı sormadın. Neden?" dedi.

"Onu bulduğunu tahmin ettim. Tendübay Kağan'a gidip kılıç için havlayan köpeği duyduğumda, kılıcın sende olabileceğini anladım. Başka üstat mı kaldı diyarda Apraş?"

"O da doğru."

"Ben sırların neresindeyim Apraş?"

"Tam ortasındasm. Sen her zamanki Bangu Bey olduğun sürece, bir sorun yok."

"Yani fazla eşeleme dersin."

"Sen koca bir beysin, bunu nasıl derim?"

Apraş gülümsüyordu. Bangu Bey bir anda durup dostuna döndü.

"Benden ne istiyorsun? Açıkça söyle."

"Her zamanki Bangu olmanı. Bir de kurdunu."

"Gölge'yi mi? Neden?"

"Ağabeyin Börü Han, seni kurda emanet etti. Henüz çocuktun ve Agarta'ya öyle geldin. Sen bir savaşçı olarak, kurt tarafından seçilmedin Bangu. Bunu sen de biliyorsun. Sen savaşçı değil, bilgesin. Bilge olduğun için Ejder Çarkı sende. Kurt ise savaşçıda olmalı."

"Peki, kurt kime ait?"

"Bunu o biliyor. Bir Demirdağ Kurdu, beş insan ömrü kadar yaşar derler. Kadim yazıtlarda da öyledir. O, son kurt. Kendi savaşçısını kendi seçecek. Bunun için tabii ki önce, senin onun tinine fısıldaman gerekli. Emanet artık güvende demelisin. Savaşçını seç demelisin."

Bangu Bey, cevap vermiyordu. Apraş, hızlanıp önüne geçti.

"Tanrı'nın Zincirlenmiş Savaşçılarını biliyorsun. Tüm ırklarını katleden gök ordunun kurtlara bindiğini de. O son kurt. Karşımızda son yedi savaşçı var. Bunun onlar için caydırıcı bir güç olduğunu biliyorsun. Emanetine sahip çıkmaya çalışanı bırak da, savaşçısıyla kızılyanda yağı parçalasın!"

Bangu Bey bir süre düşündü.

"Gün batımmdan sonra kurdumun tepesine kendini layık görenler oba meydanında beklesinler."

Bangu Bey başka bir şey söylemeden hızlı adımlarla uzaklaştı. Apraş gülümseyerek "Boşuna bilge değilsin dostum. Duygularını bile hapsedecek kadar bilgesin," dedi. Apraş bu sözden sonra Demirdağlı ve Temir Tonka'nın yanında doğru, bu haberi vermek için gitti.

Bangu Bey, çadırına doğru giderken, Gölge'nin dolaştığı tepeliğe doğru baktı. İçinde hüzünle karışık, ağabeyi Börü Han'ın onu kurdun tepesine ilk bindirdiği an vardı. O karlarla kaplı, düşmandan kaçtıkları ormanlıkta nasıl korktuğu akima geldi. Sonrasını hatırlayamıyordu. Bir obada kendine gelmiş, sonrasında o muhteşem kurdun üzerinde seyahat etmişti. Ağabeyini son gördüğü o an ve kurdunun herkesin öldüğünü hissedip ulumasıyla Agarta'yı inlettiği ses kulağında çınlayıverdi. Apraş doğru söylüyordu. Kalbi sanki ortadan iki ayrılacak gibi olsa da bunu yapmalıydı.

Apraş ise Demirdağlı ve Temir Tonka'nın yanma gelip "Sîzlere bir haberim var," dedi. İki anda üstadın haberinin Asena hakkında olduğunu düşünüp bir an heyecanlandılar. Temir Tonka, Asena'ya çocukluğundan beri âşık olan ama bir türlü dile getiremeyen bir yiğitti. Demirdağlı ise kardeşinden iyi bir haber gelmesini umup heyecanla, "Nedir üstat? Hadi anlat!" dedi.

"Bangu Bey akşam aşından sonra obanın meydanına son Demirdağ Kurdunu getirecek."

"Neden?"

"Nedeni belli Demirdağlı. Kendi savaşçısını seçmesi için."

"İyi de o zaten Ulu Bangu'nun."

"Değil Demirdağlı. O kurt, deden Börü Han tarafından ona verildi. Kurdun görevi küçük bir çocuk olan Bangu'yu korumaktı. Artık onu korumasına gerek yok. Kurt artık kendi savaşçısını seçip kan akıtmalı."

"Bir cenk öncesi neden kurdunu versin ki? Onu, hainlerin kafalarını koparmada neden kullanmaz?"

"Savaşçısını seçmeli ve onun dediğini yapmalı. Eğer kurt tekrar Ulu Bangu'yu seçerse, ki sanmam, onda kalır. Bangu Bey bir savaşçı değil, bilgedir. Bu yüzden oba meydanında olmayı unutmayın. Tüm börüleri de getirin."

Temir Tonka, "Ya ummadığımız birini seçerse. Belki bir demirciyi seçecek, olamaz mı?" diye sordu.

"Olabilir. Bu da o demircinin bir daha demir dövmek yerine, dövdüklerini kullanması gerektiğini gösterir. Seçileceksiniz diye kesin bir şey yok. Kurt gözlerinize bakacak. Kimin aklında konuşursa, onun en sadık dostu, yol arkadaşı olacak."

Üçlünün konuşması bitip obaya döndüklerinde, etrafa yayılan haberi duyan gençlerin, erlerin heyecanını açıkça görüyorlardı. Herkes, bir Börü Han olabilme hevesi içerisinde, en önemlisi de, orduların önünde kurtla pusat sallayacak bir komutan olma hevesindeydi. Son Demirdağ Kurduna binen, unutulmaz bir savaşçı olabilmenin hayalleriyle gün batımmı bekliyorlardı.

Hava kararıp aşlar yenildiğinde oba meydanı savaşçılarla dolmaya başladı. Komutan Göktuğ, yanında dikilen Komutan Çoga'ya, "Sen neden onların arasına karışmıyorsun?" diye sordu. Çoğa gülümseyerek Göktuğ'a baktı.

"Bir de kurdum olsa ırmaklar kan akar herhâlde Göktuğ. Bana kara atlar yeter."

Göktuğ gülümseyerek, Çoga'nın omzuna vurdu. Ceren Hatun ve Bangu Bey, otağdan çıktıklarında iki komutanın kalabalığın olduğu tarafa geçmediklerini fark ettiler. Bangu Bey, "Siz neden geçmediniz?" diye sordu. İkili, istemediklerini ifade etseler de Bangu Bey gergin bir hâlde sıranın başına geçmelerini emretti. İki komutan emre uyarak

otağın önünden, obanın girişine kadar iki yandan uzanmış sıranın başına karşılıklı geçtiler. Yanlarında Temir Tonka ve Demirdağlı vardı. Çoğa, yanındaki Temir Tonka'yı seçeceğini tahmin ediyordu. Kalabalıktaki heyecan uğultusu Bangu Bey'in sesiyle kesildi. Yanı başında duran Apraş ve üstatları, Ulu Bangu'nun bu zor anını dikkatle izliyorlardı.

"Yiğitler! Korkusuz Hatunlar! Birazdan Gölge'yi çağıracağım. Obanın girişinden hızla yanıma gelecek. Ona savaşçısını seçmesini isteyeceğim. Arka sıralarda olmanız önemli değildir. O savaşçısını bulur. O aranızda yürürken yol verin yeter! Son Demirdağ Kurduna binecek olan savaşçı her kimse şimdiden kutlu olsun!"

Kalabalıktaki savaşçılar haykırırken, Bangu Bey gözlerini kapattı ve bir süre bekledikten sonra açtı. Açık gökyüzünden vuran ay ışığı ve yanan meşalelerin aydınlattığı yola doğru dikkat kesildi. Göğsü titreten bir uluma sesiyle herkesin tüyleri diken diken oldu. Nefesler tutulmuş hâlde bu muhteşem kurt bekleniyordu. Demirdağlı, ulumayı duyduğu anda sırtından itibaren ensesine kadar bir titreme hissetti.

Kısa bir süre sonra uzaklardan yaklaşan bir çift kızıl göz belirdi. Nefes alış verişi yaklaştıkça duyulmaya başlamıştı. Birden obanın girişinde görüldüğünde, güçlü bedeni ve katran karası tüyleriyle kalabalığın ortasından koşmaya başladı. Dev kurt, ateşin ışıklarında parlayan koca dişleri ve iç titreten solumasıyla Bangu Bey'in önünde durdu. Hırıltılı nefes alışı herkesin kalbini patlatacak gibi attırıyordu. Bu muhteşemlik ve güç inanılmazdı. Bangu Bey, kızıl gözlerini kendine dikmiş olan kurdun başına elini koydu ve gözlerini kapattı.

"Gölge! Sürünle konuşan kutlu savaşçı... Büyük Kağan Börü Han'ın sana verdiği görev bitti! Ben Bangu, sırtında Agarta'ya taşıyıp koruduğun küçük çocuktan bu günlere gelen Ulu Bangu! Artık savaşçını seçebilirsin."

O anda Bangu Bey gözlerini kocaman açtı. Gözünün önüne bir anda ağabeyinin zamanları gelmişti. Sanki başka bir âlemdeydi. Kurdun derinden gelen sesini duydu. O anda ağabeyi Börü Han'ı ve Cerdukay Kağan'ı görüyordu. O son an gözlerindeydi.

"Savaşçı seçilecek! Gölge, savaşçısını seçecek!"

Sonra bir anda her şey kayboluverdi. Elini, o yumuşak, parlayan tüylerin arasından çekti. Kızıl gözleriyle ona son kez baktıktan sonra kurt, yönünü savaşçılara doğru çevirdi. Ağır adımlarla savaşçıların arasında yürümeye başladı. Kimi korkup geri çekiliyor, kimi göz göze gelince nefesini toplayamıyordu. Demirdağlı'nm umudu kırılmıştı. Önünden öylece geçip gitmiş, ona bakmamıştı bile. Sonra bir anda durdu. Yönünü tekrar otağa doğru çevirip yürüdü.

Önce Temir Tonka ve yanındaki Komutan Çoga'ya baktı. Sonra Komutan Göktuğ'a döndü. Uzunca bir süre durunca Göktuğ bir anlığına sevindi. Kendisinin seçildiğini sandı. Uzun zamandır onunla karayanda Yurtsuz avlamıştı. Ondan başka kimi seçebilirdi ki?

Fakat sonra demirden kurt maskesi olan savaşçıya bakü. Hırlamaya başlayıp dişlerini gösterdi. Apraş hafifçe gülümsüyordu. Bangu Bey, Apraş'a doğru bakıp, bu gülümsemesinin ardında ne olduğunu anlamaya çalışıyordu. Gerçekten bu kurt maskeli savaşçı kimdi?

Demirdağlı sadece yutkundu. Nefesini yüzünde hissettiği dev kurdun gözlerine odaklanmıştı. Başını hafifçe

eğdiğinde Göktuğ, "Elini kaldır Demirdağlı!" diye fısıldadı. Demirdağlı elini kaldırdığında, başını yasladı. O an dedesinin yüzünü gördü. Börü Han'ın parlak, beyaz bir kurdun üzerindeki hâlini izledi.

"Savaşçı sensin! Gölge, bundan sonra senin yoldaşındır. Artık beraberiz savaşçı! Artık atan gibi güçlüsün ve cesursun."

Aklında duyduğu seslere, iç sesiyle yanıt verebiliyordu.

"Ben Demirdağlı. Börü Han'ın torunuyum. Bundan sonra yoldaşız Gölge."

Herkes kurt ve Demirdağlı'yı izliyordu. Bangu Bey ve Ceren Hatun, borüler gibi bir birlikle tahta diz vuran bu savaşçının, artık Gölge ile birlikte daha da güçlü olacağı için mutluydular. Tarkanlardan oluşan bir birlik ve bir Demirdağ kurdu... Yenilmesi imkânsız görünen bir güçtü.

Demirdağlı elini kurttan çektiğinde Bangu Bey'e baktı.

"Üzerine bin Demirdağlı!"

Bangu Bey'in seslenişiyle, kurdun sağına doğru yürüdü. İçinde hâlâ bir tedirginlik vardı. Kurt bakışlarıyla onu takip ediyordu. Hafifçe eğildi. Demirdağlı bir anda üzerine doğru zıpladı. Gölge tekrar dikilince, obayı inleten bir sesle ulumaya başladığında budun ve tüm savaşçılar, "Demirdağlı! Demirdağlı!" diye bağırmaya başladılar. Temir Tonka, yumruklarını sıkmış, andasına gülümseyerek bakıyordu. Çoğa ise her zamanki gibi soğukkanlı bir hâlde onu inceliyordu. Göktuğ, hayal kırıklığına uğrasa da mutluydu. Onu alkışlıyor, adını söylüyordu.

Kurt, sola doğru dönüp Bangu Bey'e yürürken muhteşem tüylerinin arasına ellerini soktu ve sıkıca tuttu. Bangu

Bey, önünde, yıllardır kendine ait olan kurdun tepesindeki Demirdağlı'ya, "Kutlu olsun yiğidim. Bundan sonra börülerinle ve Gölge'yle, nice yağı kanı akıtmanı dilerim. Onunla nasıl hareket edeceğini Gölge sana öğretecek. Şimdi, dağların, kayalıkların ve tepeliklerin efendisi olmayı göreceksin. Onunla birlikteyken artık yenilmez bir kurt olmayı, sürüden uzak görünsen de, aslında sürünün en büyük gücü olduğunu göreceksin," dedi.

"Var olun Bangu Bey'im. Gölge artık sadece benim değil, tüm börülerin yoldaşıdır. Son Demirdağ Kurdu, börülerin ayrılmaz parçasıdır."

"Git hadi yiğidim. Bu gece, nasıl uzakların efendisi olunacağını öğren."

Demirdağlı, kurdu döndürmek için atında yaptığı gibi kendini biraz yana yatırmak istediğinde bir ses duydu, "Sadece düşün ve hisset!"

Gölge ona seslenmişti. Dediğini yaptığında Gölge sola doğru dönüp kalabalığın arasından adı haykırılarak geçti. Sonrası ise bir rüya gibiydi. Altında soluyan, engel tanımadan her yerden aşan güçlü kurdun, ona yaşattığı inanılmaz hızdı. Taşlar, kayalar sanki altında parçalanarak un ufak oluyor, aşılmaz denen yükseklikler, kurdun sıçrayışıyla basit birer çıkıntıya dönüşüyordu. Gecenin içerisinde, yüzüne vuran bozkır rüzgârıyla sanki tüm doğanın efendisiymiş gibi hissediyordu.

Gölge ve Demirdağlı...

Artık yağı için yenilmez birer yoldaştılar.

Çengin Ayak Sesleri

Demirdağlı'mn, Gölge tarafından yeni savaşçı seçilmesinin iki gün sonrasında oba, bir mutluluk daha yaşadı. Güneşin tepede olduğu yakıcı bir bozkır günüde, obanın üzerinde öten kartalın sesi, Bangu Bey'i ve Ceren Hatun'u heyecanlandırmıştı. Otağdan heyecanla çıktıklarında, budunun, dönüşünü büyük bir mutlulukla karşıladığı Asena'nın geldiğini gördüler. Ceren Hatun, gözleri dolmuş bir hâlde, "Kızım! Asena'm! Tanrı seni bana bağışladı." diye söylendi. Bangu Bey derin bir nefes alırken, komutanlar ve Temir Tonka, Asena'nın gelişini, tüm asilliğiyle atını sürüşünü izliyorlardı. Temir Tonka ve Komutan Göktuğ, vahşi bir dişi kurt gibi olan Asena'ya hayranlıkla bakıyorlardı, ikisinin de yüreği, onun aşkıyla atarken, Demirdağlı, maskesinin altından kardeşinin bahsedilen pusudan canlı kurtulmasının sevincindeydi. Akimda devamlı andasınm sözleri vardı. Dikkatli davranmalı, kendini belli etmemeliydi.

Almila Hatun ise her zamanki gibi yanında, arkalarında kalan bir avuç savaşçının önündeydi. Asena, atını durdurup bir anda atladı ve koşarak anasına gitti. Ana kız birbirlerine hasretle sarıldıklarında, sanki tüm yaşananları o an unutmuş gibiydiler. Asena, Ulu Bangu'ya da sarıldıktan sonra, "Taş... Bizi taş kurtardı Ulu Bangu," dedi.

"Eğer taş avuçlarında parıldadıysa, sen artık göğün elisin. Hoş geldin Asena'm!"

Üçlü otağa geçtiğinde Almila Hatun'un bakışları Demirdağlı'ya takıldı. Atından inip "Dinlenin!" diye emir verdiğinde otacılar ve diğer erler, pusudan kurtulmuş olan savaşçılarla ilgilenmek için harekete geçtiler. Almila, başak sarısı saçlarını rüzgârda savurarak Temir Tonka'nm yanına geldi.

"Altın Deniz'in Yurtsuzunu kuruttun, şimdi hain avına mı geldin dağların demir kaplanı?"

Temir Tonka gülümseyerek Almila'ya sarılıp dostça sırtına vurdu.

"Duydum ki ortalık hain kaynarmış."

"Doğru Temir Tonka. Tahmin ettiğinden çok daha fazlalar. Başımızdaki onca derde bir de bunlar eklendiler."

"Demek ki canları kızıl tamu çeker Almila. Biz de onlara istediklerini vereceğiz."

Almila gök rengi gözlerini Demirdağlı'ya çevirdi. Temir Tonka, "Bu Demirdağlı. Benle beraber doksan sekiz tarkanın da olduğu Börüler'in komutanı, Gölge'nin yeni savaşçısı," dedi. Almila elini uzatıp başıyla selam verdi.

"Ben Asena Hatun'un komutanı Almila. Demek Barslar gibi bir birlik kuruldu. Seni hiç duymamıştım Demirdağlı."

Maskenin altından, sanki bir kuyudan çıkan ses gibi boğuk gelen bir sesle, "Geçmiş benim için sadece acı ve ölümle dolu. Bu yüzden sadece Demirdağlı'yım Almila Hatun."dedi.

"Gölge, Bangu Bey'in kurdu... Nasıl olur da şimdi seninle olur?"

"Bangu Bey, kurdunu yeni bir savaşçı seçmesi için gönderdi. O da beni seçti."

Almila Hatun, sohbetine devam ederken, bir anda bu kadar tarkanı toplayabilen savaşçıyı merak ediyordu. Son Demirdağ Kurdu'na binen yiğit kimdi acaba?

Otağın muhafızlarına gelen emirle birlikte, komutanlar, Almila, Demirdağlı ve Temir Tonka otağa çağrıldılar. Olan her şey, tüm ihanet ve yaşananlar, Börü Han'ın canını verdiği, Cerdukay Kağan'ın kurduğu tahtın önünde anlatıldı. Tüm yağılar ve yapılacaklar kararlaştırıldığında ilk emir Ceren Hatun'un dudaklarından döküldü.

"Komutan Çoğa ve Demirdağlı, sizler kızılyana gidecek ve buyruğumu Buga Kağan'a söyleyeceksiniz. Kızılyan beylerinin erlerinden kurulu büyük bir orduyla o köpeğin sarayını titretin! Cerdukay Kağan sayesinde bu günlere korumamızda gelmiş olan o hain köpeklere, kime ihanet ettiklerini gösterin! Bangu Bey ile de görüştüm. Agartalılar da sizlerle gelecekler. Komutan Çoğa!"

"Emredin hanımım!"

"Kara Kutay ile cenk ne kadar sürer bilinmez. Böylesi bir hain ordusu geride bırakılıp tek yağıya da gidilmez. Alpagut Han ve Tendübay Kağan, burunları bile kanamdan o saraydan kurtarılacak! Buradaki hainlerin kellesini aldıktan sonra kurdun ordusu da kızılyana inecek."

"Bundan şüpheniz olmasın hanımım."

Ceren Hatun, Demirdağlı'ya döndü.

"Sen son Demirdağ Kurduna binen savaşçısın. Börülerinle üç beyin canını aldın. Barslarla beraber, Komutan Çoga'yla yenilmez bir güç olacağınıza eminim."

Çoğa, göz ucuyla Demirdağlı'ya bakıyordu.

"Kurt Diyarı'nın Hanı'nı kaçırma ahmaklığına düşen soysuzları, kurdunun dişleri arasında parçala! Börülerinin pusatları, gecelerini de, günlerini de kana bulasın!"

"Emredersiniz hanımım!"

"Asena, Prens Lu, Bangu Bey ve Komutan Göktuğ, Kara Kutay'm karşısına çıkacaksınız. Ejder Kral'ın güvendiği o birliği, hainlerle birlikte yok edip Prens Lu'yıı tahta oturtacağız. Bize sadık olmayan herkesin kellesi alınacak. Ordular yakında obada olurlar. Tanrı yardımcımız olsun. Kurt ve aslan, bu iki yağıyı yok etmek zorundadır! Hata yapmak, düşüncesiz davranmak, tüm Kurt Diyarı'nın geleceğini tehlikeye atar. Bunu sakın unutmayın."

Ceren Hatun ayağa kalktığında, hepsi bir anda yerlerinden kalktılar.

"Zaman kaybetmeden yola çıkın Çoğa."

"Emredersiniz Hanımım!"

"Ulu Tengri, yanınızda olsun."

Komutan Çoğa, Demirdağlı ve Temir Tonka baş selamlarım verdikten sonra dışarıya çıkmak üzereyken, iki andamn bakışları Asena'ya takıldı. Biri, âşık olduğu kadını, diğeri ise kardeşini bir daha görememe ihtimalini düşünüyordu. Otağdan çıktıklarında Komutan Çoğa, çabışı- • m çağırırken, Demirdağlı, "Borüler!" diye seslendi. Çabış, Çoga'dan hazırlanma emri aldıktan sonra koşarak erlerinin yanma gitti. Borüler ise kısa sürede Demirdağlı'nm önünde sıraya geçtiler.

"Borüler! Yolumuz kızılyandır. Komutan Çoğa ve yiğitleriyle birlikte gidiyoruz. Hazırlanın!"

Borüler emri aldıktan sonra göğüslerine sertçe vurup dağıldılar. Komutan Çoğa gülümseyerek "Üç beyin ölüm haberini sandığındaki getirmemiş olsan, seni gösteriş yapan, işe yaramaz biri sanırdım Demirdağlı," dedi.

"Başlarda Barslar da öyle sanılıyordu Komutan Çoğa."

Kaşlannı çatıp Demirdağlı'ya bakan Çoğa, "Neden böyle dedin?" diye sordu.

"Barslar da emrinle sıraya geçer, hatta cenk etmeden önce diz çöküp ant içerler. Mor dağlan Yurtsuzların yanmış cesetlerinin kokusuyla doldurmasan, ben seni gösteriş meraklısı bir işe yaramaz sanırdım."

"Seni sevdim Demirdağlı. Barslar ve Borüler, birlikte çok iyi şeyler yapacaklar."

"Bundan sonrası yağıların sorunu Komutan Çoğa. Üzerlerine gelen ölüm rüzgârını yakında çaşıtları efendilerine iletirler."

Komutan Çoğa gülümseyerek başını salladı. İkili birbirlerinden ayrılırken, birlikleri kısa sürede hazırlandı. Borüler ve Komutan Çoga'nın ordusu gün batmadan kızılyana doğru harekete geçtiler. Onlar buyruğu kızılyana götürmek için atlarını sürerken, Torumtay, ardındaki dev orduyla Tendübay Kağan'm otağına vardı. Kayra Hatun'a olanları anlatan Torumtay, Komutan Çoga'dan gelecek haberi sabırsız bir şekilde beklemeye başladı.

Kurt Diyarı'nın dört bir yanma salınan cenk haberi, akıncıları, tarkanları, beylerin ordularını ve obalarda eli pusat tutan her er ve kadını harekete geçirdi. Kurdun Otağı, günler birbirini kovalarken, hainleri tamuya göndermek için pusat bilemiş cesur savaşçılarla dolmaya başladı. Asena Hatun, Almila ve Göktuğ, gelen erlerin düzeniyle ilgilenirken, demircilerin gece gündüz yükselen çekiç sesleri, Ceren Hatun'un yüreğindeki öfkeyi daha da ateşliyordu.

Zaman, öç zamanıydı!

Zaman, kurdun kadim atalarının sınırlarına; Doğu Denizi'nden, Altın Deniz'e, kızılyan denizinden karayana uzanma zamanıydı!

Zaman, bir imparatorluğun doğuşundaki, son sancılı anın, kanlı yükseliş zamanıydı!

***

Kara Kutay ise otağına toplanan doğu beyleri ve Ejder Kralla, yaklaşan büyük savaşı konuşuyordu. Her birinin gözlerindeki tedirginlik ve erlerdeki isteksizlik gözüne çarpıyordu. Ejder Kral'm getirdiği büyük orduya güvenmeyen erler, pusatlarını bilerken bile yüzleri asık hâlde işlerini yapıyorlardı. Kara Kutay, ulu kamının yanma, kara bulutlarla kaplı bir günde gitti. Beraber yüksek bir tepeliğe çıkıp, kamının, "Görüyor musun?" sorusuyla ordusuna baktı.

"Neyi ulu kam?"

"Bu savaştan çok daha ötesi olacak."

"Peki, gücün en tepesindeki kişi olacak mıyım?"

"Bunu Ulu Tanrı bilir ama burada sadece birbirini parçalayan iki kurt sürüsü olacak. Köpekler yine gülecekler. Akbabalar uzaktan izleyip deviremedikleri düşmanlarındı etlerini koparmaya gelecekler."

"Bu cenk büyük bir yanlış mı yani? Bunu mu demek istersin?"

"Cenk olacak! Artık geri dönüşü yok. İki taraf birbirinin kanının tadına baktı. Sürü bozuldu... Dağıldı! Sen; diyarın güngörmüş kurdu, acunu titretmek isteyen genç, acımasız kurtlarına karşı savaşacaksın. Buna hazırsan, onlar da hazır olur. Gözlerinde utkunun parıltısı yoksa, pusatların da göğün ışıltısını göremezler. Dilinde, diyarı yumruğuyla sarsacak gücün cümleleri yoksa, o tarafa doğru başlarını yerden kaldıramazlar!"

Ulu kam, batıyı işaret eden elini indirdi. Püsküllü başlığının altından bakan küçük kara gözleri, Kara Kutay'a kilitlendi.

"Eğer sen, kurtların başına geçeceksen, onların usundaki soruya cevap vermelisin!"

"Ne düşünürler?"

"Kara Kutay, cengi kazansak bile, kurdu ejdere mi boğduracak?"

Kara Kutay'm gözleri bir anda açıldı. Başını sağa sola sallayıp ellerini iki yana açü.

"Bunu nasıl düşünürler? Onlar bizimle aynı tarafta savaşıyorlar. Şular bizim emrimizdeki bir krallık."

"En büyük düşman ikiye bölünüp birbiriyle savaşırsa, birinden taraf görünmek çengin kanununda vardır. Bakarsın, kurt sürüsü birbirinin kanını akıtırken, ejder arkanızdan hepinizi çevirivermiş. Ne oldu diyene kadar, sîzleri çoktan yutmuş. Onlara, bunu hissettir. Büyük olduğunu, ejderin senin emrinde olduğunu hissettir. Yoksa bu cenk, senin istediğin gibi bitmeyecek Kara Kutay."

Ulu kam, asasına dayanarak yavaş adımlarla tepelikten inmeye başladı. Kara Kutay ise duyduğu sözlerin etkisiyle öylece bakıyordu. Demek ordusu, cenk için bu kadar inançsızdı. Kara Kutay, bir süre o tepelikte oturdu. Toprağı avuçlayıp düşmanla karışılacakları düzlüğe baktı. Bu sessizlik, o gün ya onun ya da Börükanlann yok oluş çığlıklarıyla sona erecekti. O an, Cerdukay Kağan'ın yıllar önce kendisine verdiği beylik orununu düşündü. Ne kadar da heyecanlıydı. Tek derdi diyarı yağıdan korumak, şimdi beraber aynı tarafta cenk edeceği Şular'ın bir başkaldırı yapmaması için uğraşmaktı. Kara Kutay o tepelikte tüm

hayatını sorguladı. Sonra ayağa kalkıp "Ne sizler Börü Han'sınız, ne de ben Cerdukay Kağan'ım. Kurtlar birbirini kıracaksa, bu bile dillere destan olmalı. Gelin bakalım! Börükanlar, Atahanlar... Gelin!" dedi ve ufka doğru daldı.

Aslanlar Yürüyor

Torumtay, kızılyan beylerinin ordusuyla Aslan Otağı'na bir gün öncesinde varmıştı. Dev ordu, Kurt Otağı'ndan çıkacak olan buyruğu bekliyordu. Kayra Hatun, Buga Kağan'ın başına gelenleri Torumtay'm ağzından dinlemiş, cenk için sabırsız bir hâlde bekliyordu. Beklenen buyruk, ufukta göründüğünde tüm beyler otağın önünde toplanmaya başladılar. Kayra Hatun da Barsla/m arasından yürüyüp, beylerin önüne geçti. Budun meraklı bir hâlde haberi beklerken, Çoğa ve ordusu yaklaştıkça, yanlarında dev kurdun üzerinde gelen kurt maskeli savaşçıyı gördüler. Ardında bir birlik vardı. Beyler birbirlerine bakıp Demirdağ Kurdu'na binen savaşçıyı konuşurken, birlik obaya girdi.

Kurdun hırıltılı nefes alışı ve ürkütücü kızıl gözleri budunu korkutmuş olmalı ki herkes bir anda açılıverdi. Komutan Çoğa atından indiğinde, Demirdağlı da kurdundan atladı. Barslar bir anda ellerini pusatlarına atıp ileriye hareket edecekleri anda Çoğa, "Barslar! Durun!" diye emir verdi. Kayra Hatun'un önüne gelen ikili, boyun kestiler. Kayra Hatun, dev kurda bakıyordu.

"Hoş geldiniz. Kimdir bu yiğit Çoğa? Bu kurt... Bangu Bey'in kurduna benzer."

"Hoş bulduk hanımım. Doğrudur, onun kurduydu.

Artık Borüler'in komutanı Demirdağlı'nın kurdudur. Kurt Otağı'nda hainler tahta yürümüşler."

Budun, şaşkınlığını belirten uğultular çıkarıyordu.

"Hainler; Kara Kutay ve ona destek veren on üç beydi. Üçünün kellesini işte bu yiğit Borüler almışlar. Ben de, Kurt Otağı'nda, amcası yerine tahta bakan Bargan'ı devirip Börükanlar'ı kurtardım. Kara Kutay, kağanımızı ve Alpagut Han'ı kaçıran Kral Raji'den destek alırmış. Şu'nun yeni lideri Ejder Kral da onun yanında. Diyar, iki tarafla birden cenk edecek. Ceren Hatun'un buyruğudur; Aslanlar, Tendübay Kağan'ı ve Alpagut Han'ı kurtaracaklar. Onlar da hain Kara Kutay ve ordusunu yok edecekler. Utku onları olsun. Hainler yok edildiğinde kızılyana inecekler."

Beyler şaşkındı. Diyar üzerinde oynanan oyunun bu kadar büyük olduğunu tahmin bile etmemişlerdi. Kayra Hatun'un kaşları yay gibi gerildi.

"Ne durursunuz beyler? Hadi! Orduları hazırlayın! Yeni günün ilk ışıklarıyla ordu yola çıkacak!"

Herkes bir tarafa dağılırken, Kayra Hatun, "Siz'de içeri gelin. Neler olduğunu otağda dinlemek istiyorum," dedi. İkisi de başlarıyla hanımı onayladıklarında Demirdağlı, hırlayarak etrafa bakan kurduna yaklaştı.

"Sakin ol. Onlar dostumuz Gölge!"

Komutan Çoğa, Torumtay'la selâmlaşıyordu. İkisi Demirdağlı'ya doğru yürüdüler. Çoğa, "Börülerin için en iyi aşlar hazırlanacak. En iyi yataklarda yatırılacaklar," dedi. Demirdağlı, başıyla kurdunu gösterip gülümsedi.

"Ona da bir keçi Komutan Çoğa."

Çoğa, başını sallayarak çabışmı çağırdı. Kurda korkar gözlerle bakan çabış bir yandan da komutanını dinliyordu.

Demirdağlı, "Onu ilerideki tepeliklere göndereceğim. Bu oba ona alışık değil. Keçiyi tepeliğe yakın bir yerde bıraksınlar," dedi. Çabış, söylenen her şeyi dinleyip uzaklaşırken, Demirdağlı, kurdunun başına elini koyup, gözlerini kapattı. Bir süre sonra kurt arkasını döndüğü gibi koşmaya başladı. Kızılyandaki tepeliğe doğru hareket ediyordu. Komutan Çoğa, omzuna vurup "Hadi," diyerek otağa yöneldi.

Temir Tonka ve borüler ise, kendilerine yer göstermeye gelen erlerle uzaklaştılar. Torumtay da yanlarındaydı. Barslar'ın arasından geçecekleri sırada bir barsın yaklaştığını gören Çoğa, "Demirdağlı aranmayacak," dedi. Uç komutan, aslanın otağına girdiğinde, obadaki çaşıtlar, Kral Raji'ye haber göndermek için harekete geçtiler.

Aslanın ordusu ertesi sabah harekete geçerken, Kurdun ordusu, Ceren Hatun'un buyruğuyla atlarını sürmeye başlamışlardı. Başlarında Ulu Bangu, Asena ve Komutan Göktuğ, bozkırda, kendi kanından olanların ihanetinin verdiği öfkeyle ilerliyorlardı.

Kurtların Savaşı

Toprağı döven on binlerce at...

Kara bulutların kapladığı bir gökyüzü ve cesur savaşçıların saçlarını savuran sert bir rüzgâr...

Her adımda şakırtısı yükselen pusat sesleri...

Nefeste öfke, bakışlarda ölüm...

Büyük bir utku ya da hezimet... Bunlardan hiçbiri uslarda kesinleşen bir şey değil.

Savaşçıların uslarında kesinleşen tek şey, geri dönemeyeceklerini bilerek cenge koşmak!

Demir başlı kurt kafaları göğe doğru kaldırılıp, alevli toplar gerilmek için hazırlandı.

Deri kayışların gıcırtısı etraftaki sessizliğin içinde süzülüyor.

Asena... Diyarın vahşi dişi kurdu, yüzü kapalı bir tolganın ardından, karşısındaki ejderha figürlü altın tahta bakıyordu.

Ejder Kral, on kölesinin taşıdığı dev tahtın üzerinde, çevresindeki Ejder Çocuklarıyla kibirli bakışlar atıyordu.

Kara Kutay, gösterişli atının üzerinde, yanındaki beylerle henüz kana bulanmamış toprağın kokusunu içine çekiyordu.

Kırk bin kişilik dev bir ordu; Börükanlar, demirden bir kurt sürüsü gibi dalgalanıyorlardı.

Kara Kutay, beylerin ordularıyla birlikte yirmi bini

bulan ordusunun üzerinde göz gezdirdi. Ejder Kral'm getirdiği on bin kişilik orduyla otuz bin olsalar da, karşılarındaki Börükanlar'dan sayıları daha azdı. Diğer beyler, bu cengi duyan herkesin Börükanlar'm tarafına geçmesinden tedirgin görünüyorlardı. Hepsinin sancakları, ordunun içerisinde sallanıyordu. Bangu Bey, yanı başında duran Komutan Göktuğ'a, "Komuta sende Göktuğ. Konuştuğumuz gibi, Asena daha sonra cenge tam anlamıyla katılacak. O savaşçılara dikkat edin," dedi.

"Emredersiniz Bangu Bey'im. Ejder Çocuklarına dikkat edeceğiz."

Prens Lu ise, kölelerin taşıdığı tahtta kasılarak oturan ağabeyini izliyordu. Ejder Kral, büyücüyü kaybetmenin öfkesi ve moral bozukluğunun yanında birden gözleri karşıdaki orduya takıldı. Ejder Kral gözlerini kısıp dişlerini sıktı.

"Demek buradasın kardeşim. Demek her zamanki gibi karşı taraftasın!"

Kara Kutay'ın yanındaki beylerden biri, "Bak Kutay Han'ım, aslanlar yok," dedi.

"Kurultay'da da yoklardı ama onlara tahtı geri veren Çoga'ymış. Belli ki aslanlar Alpagut'u kurtarmak için gittiler. Bu, tam kurtların savaşı olacak."

Alanda patlamak üzere olan çengin sessizliğini ilk bozan Bangu Bey oldu. İleriye doğru atını sürüp "Karşımızda, kendi kanına pusat çeken erler, çabışlar, komutanlar! Otağda kan akıtıp tahta geçtiğini sanan bir ahmağın tarafında olan beylerden üçünün canı çoktan alındı. Şimdi o beylerin erleri nerededir bilir misiniz? Burada!" dedi ve eliyle ardındaki dev orduyu gösterdi.

"Kandaşlarına pusat çekenler! Hain beylerinizin ve onların baş eğdiği bir ahmağın, hayalleri uğruna burada ihanetin pis kanını kuyaglarmızdan akıtacaksınız! Sizler; Börü Han ve Cerdukay Kağan'ın kurduğu bu kağanlığın ilk hainleri olarak hiç unutulmayacak, her zaman anlatılacaksınız. Bugün, Cerdukay Kağan'ın ağzından dinlediğimiz o adı unuttunuz mu? Di İmparatorluğu'na kandaşlarını satan hain Togan'ı balalarınız bile bilirler!"

Erler, birbirlerine bakmaya başladılar. Bangu Bey doğru söylüyordu. Hain Togan'm hikâyesini herkes bilirdi.

"Onursuz, gururu olmayan, korkak adamlar! İşte bu size yeter! Birazdan hepinizin kellesi bu toprağa düşecek. Dilerseniz kaçabilirsiniz. Fakat sizi bulup, sıçan deliğine bile saklansanız yine öldüreceğim! Ya sen Şu Kralı?"

Ejder Kral, kaşlarını çatarak tahtından ileriye doğruldu.

"Cerdukay Kağan, atalarını yok olmaktan kurtardı. Sîzlere bir yurt verdi. Bize salma ödeyen topraklar, neyine güvenip de başkaldırır? Anladık, sen bir hainsin... Peki, önünde düzen almış Şu erleri, sizler ne için cenk edeceksiniz? Orduda aldığınız altınların koruması bizim erlerimiz sayesinde sağlanırken, siz kime pusat çekmeye kalkarsınız? Oturduğu taht gösterişli Rulin! Elbisen, yanındaki muhafızlar... Babana dost olarak baktık hep ama sana nasıl bakıyorum biliyor musun?"

Sessizlik devam ediyordu. Ejder Kral, tahtının kolçaklarını eliyle sıkıyordu.

"Sana, aşı fazla kaçmış bir köpek olarak bakıyorum! Azmış, kudurmuş, sahibine hırlar olmuş bir köpek! Şimdi sahibin seni cezalandıracak Rulin!"

Ejder Kral bir anda ayağa kalktı. Kara Kutay'a doğru bakıp göz göze geldi. Kara Kutay, öfkeyle saldırıya geçmesinden korkuyordu. Eğer saçma bir saldırıya kalkışırsa düzen bozulacak, zaten sayıca daha az olan orduları, kolayca parçalanacak bir hâle gelecekti. Kara Kutay, eliyle beklemesini işaret etti ve ardındaki on beyle ordunun arasından ilerlemeye başladı. Ordunun en önüne geldiğinde beylere beklemelerini emredip kır atını ileri sürdü. Rüzgârda uçuşan omuzlarındaki kara ayı postu ve kara kuyagmdaki balta tamgasıyla dimdik duruyordu. Kendine güvendiği ve cengi kazanacağını düşündüğü, her hâlinden belliydi. Ardındaki tüm beylerin erlerine üzeri balta tamgalı kuyaglar giydirmiş, Hanlık orununa kendini fazlasıyla alıştırmıştı.

"Ben Kutay Han! Demirhanlarm başı, Kurt Diyarı'nın yeni Han'ı! Kardaşım yıllar boyunca sizlere, Börükanlara'a sadık kaldı. Sonunda Yurtsuzlarla cenkte yakalandığı bir sayrılık yüzünden obasına dönemeden can verdi. Onun oğlu Bargan, sizin pusatlarınız altında can verdi. Börükanlar benden iki kan aldılar. Ben de, onlardan iki kan alacağım! Bangu Bey, bunun ilki sen olacaksın! İkincisi de Ceren Hatun olacak! Şu orduya bir bak... Savaşçı bile olmayan bir adamın ardında, sadece Börü Han'ın kardeşi olduğun için pusat kuşandılar. Yazık... Nice yiğitler düşecek bu toprağa! Senin cenk edeceğin topraklar burası değildir Bangu Bey! Senin ait olduğun yer; Agarta'dır! Şimdi pusatlar konuşacak. Bu cenk, öç ve öfke üzerine kurulu bir cenktir. Günler sürmeyecek! İki kurt sürüsü, yılmadan, yorulmadan karşı tarafı yok etmek için çarpışacak. Ben de, ilk iş olarak senin kelleni alacağım! Buradan canlı çıkamayacaksın Bangu Bey! Çıkamayacaksın!"

Kara Kutay, atını döndürüp ordusuna dönerken Bangu Bey, öfkeyle Komutan Göktuğ'un yanma geldi. Asena, bir sıra arkada, kadın savaşçılarıyla yüzlerini kapatan tolgalar takmışlardı. Onun yaşadığını bilmeyen karşı tarafın erlerine ani bir sürpriz yapıp morallerini bozmayı planlıyorlardı. Bangu Bey, "Kurt Gazabı!" dedi. Komutan Göktuğ, yanındaki bayrakçılara emri verince dört er, birer bayrak kaldırıp ileri geri salladılar.

Ordu bu emirden sonra iki yana, on at aralığı kadar açıldığında, başlıkları demirden, tek arabada yirmi tane takılı, büyük okları arka arkaya fırlatan Kurt Gazabı adındaki silahlar erler tarafından ilerletilmeye başlandı. Komutan Göktuğ, en önde tek sıra hâlinde bekleyen okçulara hazır olmaları emrini verdiğinde, Kara Kutay, "Kalkanlar!" diye bağırdı. Beylerle birlikte ordunun gerisine doğru beylerle geçtiğinde, yeğeninin ölüm haberinden sonra ordunun en yüksek orundaki komutanı yaptığı Sarman yanı başındaydı. Arkadan beline kadar örülü, başak rengi uzun saçları ve donuk buz mavisi gözleriyle, Kutay Han'ın emrini bekliyordu.

"Kurt Gazabından sonra kalkanlar iner inmez konuştuğumuz gibi yapacaksın."

"Emredersiniz Han'ım!"

"Sana güveniyorum Sarman! Gündoğusunun en namlı komutanlarından birisin. Bu cenk sonunda aldığımız utkunun şarkısını söylerken, beylik orunu alacaksın. Senin gibi savaşçı bir beye her zaman ihtiyacım olacaktır. Bakarsın, şu geberen Asena'nm yerinde sen olursun."

Komutan Sarman, ince dudaklarını aralayıp köse suratıyla gülümsedi.

"Merak etmeyin Han'ım, bu diyar bizim olacak!"

Sarman, atını dehleyip ordunun önüne doğru atını sürerken, otuz Kurt Gazabı, yan yana dizilmiş hâlde bekliyordu. Her birinin ardındaki üç er, okları yaylara koyup, kalın tahtadan borulara yerleştirdiler. Her okun küçük yayı, en arkada daha büyük bir çekme yayına bağlıydı. Bu hem hızını hem de etkisini arttırıyordu. Asena, yanındaki Almila'ya başıyla Ejder Kral'ı işaret etti.

"O köpek buradan sağ çıkmayacak Almila! Ne olursa olsun çıkmayacak! Utku bizi beklemiyor olsa bile... O gebermeli!"

Almila, yayvan çift pusatını biraz kaldırıp "Bunlardan kurtulan köpek gördünüz mü hanımım?" dedi. Prens Lu ise ikilinin konuşmalarını dinliyordu. Kalbi patlayacak gibiydi. Ağabeyiyle karşı karşıya, birazdan kopacak olan cenk öncesi, belki de ona son kez canlı kanlı bakıyordu.

Komutan Göktuğ, çabışlara işaret verdiğinde köpürgeler vurmaya başladı. Bu sırada hemen arka sıralarındaki erlerin tuttuğu büyük borular üflendi. Komutan Göktuğ, "İşte üflendi... Gelen ölümün sesini dinleyin köpekler!" diye söylendi. Bu sırada Kara Kutay'ın ordusundaki erlerin içini saran tedirginlik bakışlarından belli oluyordu. Bu boru, acuna nam salmış bir ordunun, yok etmeden bitirmeyecekleri bir savaşın habercisiydi. Onlar da bir zamanlar bu borularla saldırıya geçerlerdi... İhanet etmeden önce! Komutan Sarman, erlerin tedirginliğini borular çaldıktan sonra sallanmaya, kıpırdamaya başlayan sıralardan anlamış olacaktı ki pusatını havaya kaldırdı.

"Kutay Han'ın ordusu! Demirhanların kara kurtları! Parçalayın! Bu gece, onların kanıyla sulanmış topraklarda

çamçaklarımzı dolduracaksınız! Kara kurt sürüsü hazır mı?"

Ordu bir anda cana gelmiş gibi tek bir ağızdan, "Hah!" diye bağırdı.

"Parçalamaya hazır mı?"

"Hah!"

"Demirden dişlerini geçirmeye hazır mı?"

"Hah!"

"Güçlü tinleri, kanla ulumaya hazır mı?"

"Hah!"

Sarman kaşlarını çatarak "O zaman onların kanıyla yıkanın kara kurtlar!" diye bağırdı. Birden şevke gelen ordu, saldırı için heyecanla beklemeye başladı. Köpürgeler daha hızlı vurmaya başlayınca iki bayrak havaya kalkıp ileriye doğru indi. Bu hareketle, Kurt Gazaplarının başında olan erler büyük yayı gererek bir anda bırakıverdiler. Demirden, ağızları açık şekilde yapılmış kurt başları, ölüm kusar gibi açık ağızlarından okları bıraktılar. Altı yüz ok inanılmaz bir hızda karşı orduya doğru yağmaya başladığında, üç er zaman kaybetmeden tekrar ok yuvalarını doldurmaya başladılar.

Kara Kutay'm ordusu ise kalkanlarını kaldırıp bu saldırıdan kurtulmak için yere çökerken, Komutan Göktuğ'un emriyle atlı okçular yerlerinden fırladılar. Ordunun tam ortasından bir ok gibi harekete geçen bin atlı okçu, cenk meydanın ortasına rüzgâr gibi, kısa bacaklı atlarıyla hareket ettiler. Gelen ilk ok yağmuruyla düşmeye başlayan erler, kalkanlarını indirdiklerinde, atlı okçuların saldırısıyla neye uğradıklarını şaşırdılar.

Üzerlerine gelen ok yağmuruyla, tekrar kalkan kaldır-

maya çalışırken ön taraftan çok fazla kayıp vermeye başlayan Kara Kutay'ın ordusu, atlı okçuların ikiye ayrılıp tekrar yerlerine dönerken, bu sefer tekrar doldurulmuş olan Kurt Gazaplarının saldırısına bir kez daha maruz kaldılar. Sarman öfkeyle durmadan devam edeceğe benzeyen bu taktiği yok etmek için, "Taşçılar!" diye bağırdı.

Atlı okçular tekrar ok atmak için manevra yaptıklarında, dev cüsseli yüzlerce er, zincirlere bağladıkları koca taşlarla öne doğru çıktılar. Atlı okçular üzerlerine geliyor, Kurt Gazapları tekrar dolduruluyordu. Emirle kendi etraflarında dönmeye başlayan taş atıcıları, Sarman'ın, "Fırlat!" emriyle taşları bırakınca* kalabalık bir süvari birliği de yerinden fırlayıverdi.

Atlı okçular daha yaylarını geremeden üzerlerine yağan koca taşlardan kurtulmak için sağa sola kaçmaya çalışırken, birçoğu bu taşların etkisiyle atlarından, kimi de atlarıyla birlikte yere yuvalandılar. Süvari birliği ise uzun kargılarla, yere düşenleri bir tavşan gibi kolayca avlarken Kurt Gazapları tekrar okları bıraktığında, süvari birliği içerisinden üç yüz kadarı doğrudan üzerlerine sürmeye başladı. Okları tekrar doldurmak için harekete geçtiklerinde, Göktuğ, "Kendilerini feda edecekler! Okçular! Okçular!" diye bağırdı.

Süvariler son hız Kurt Gazaplarına saldırırken, arkadaki ordudan okçular, yaylarını gerip bıraktılar ama bu güçlü ok arabalarını kullanan erlerin büyük kısmı katledilmişti. Gelen süvariler oklarla yere serilirken, ayakta kalan azı, ileri hareket eden yayalar tarafından öldürüldü. Sarman, "Baltacılar!" diye bağırdığında, çift balta taşıyan iki bin kişilik yaya birliği hücuma geçti.

Komutan Göktuğ ise üzerlerine doğru harekete geçen baltalı savaşçıları fark ettiğinde, "Mızrakçılar! İleri!" diye bağırdı. Karşıdan gelen baltacılardan daha kalabalık, uzun mızraklı erler, ordudan bir anda fırlayıverdiler. Koşarken, yan yana otuzlu sıra yaparak ilerledikleri sırada bu sefer tek bayrak üç kere havada sallanınca, sırtlarında koca savaş balyozları taşıyan seçkin, cüsseli erler harekete geçtiler.

Mızrakçılar cenk alanının ortasına yaklaştıklarında, mızraklarını gelen yağılara doğru kaldırıp bacaklarını yerdeki kuma iyice gömdüler. İlk çarpışma geldiğinde çift baltalı erlerin en önünde gelenler kazıklara saplanır gibi mızraklara asılı kalırken, arkalarından gelenler mızraklarını daha ölü bedenlerden çıkaramayanlara doğru baltalarını indirmeye başladılar.

İlk sıradakilerin başlarına indirdikleri baltalarla kan hattı oluşturan baltacılar, mızrakçılar hamle yaparken bile durmadan ilerlemeye çalışıyordu. Mızrakçıların çabışı en önlerdeki hattın bozulmaya başladığını fark edince, "Birleş!" diye bağırdı. Mızrakçılar yan yana gelip hep birlikte pusatlarını ileri ve geri hareket ettirerek baltacıları püskürtürken, savaş balyozları taşıyan erler, mızrakçıların iki kanadından ilerlemeye başladılar.

Baltacılar, önden yaklaşamadıkları mızrakçıları etraflarından çevirmek isterken, sıratlarından koca pusatlarını çıkaran Börükan erleriyle karşı karşıya kaldılar. Savaş balyozları Demirhan erlerinin başlarına inip kafalarını patlatarak yere sererken, mızrakçılar bir anda dip dibe yuvarlak pozisyon aldılar. Çevresinde mızraklarıyla dönen, ucu bıçaklı bir yıldız gibiydiler. Balyozlara yaklaşmadan mızraklara takılanların sayısı artarken, dıştan dolanıp, saldın

taktikleri tamamen dağılmış olan baltacıların, göğüslerine inen balyozların etkisiyle çıkan kemik sesleri ve bağırışlar Sarman'ı çıldırtmaya başlamıştı

Sarman, baltacıların kaybetmek üzere olduğunu fark edince, kısa bacaklı atlar kullanan, daha zayıf ve küçük bedenli süvari birliğine seslendi, "Hançerler!"

Kısa atların üzerinde, çığlıklar atarak pusatlarını havada döndüren kalabalık süvari birliği harekete geçince, Komutan Göktuğ, Asena'ya baktı. Asena başıyla, "Tamam" işareti verdiğinde, Almila gülümseyerek "Sonunda!" dedi.

"Bürkütler!"

Asena, hemen yanında Almila ile ardındaki binlerce Bürkütle cenk alanına adım attı. Binlerce kadın savaşçı, toprağı etkileyici görüntüleriyle titreterek var güçleriyle koşuyorlardı. Bu sırada Sarman'm gönderdiği süvari birliği Hançerler, iki yana ayrılıp, savaş balyozlarıyla baltacıları yere serenlere inanılmaz atik hareketlerle mızraklarını saplıyorlardı. Dev cüsseli savaşçılar, ağır pusatlarını her indirmeye kalktıklarında, boyunlarından ve enselerinden giren mızraklarla yere seriliyorlardı. Baltacılar, dev balyozları kullanan erler seyrekleştikçe ortadaki mızrakçıların üzerine daha güçlü yüklenmeye başladılar. Yuvarlak şekilde duran mızrakçıların hatları kolları kopan, omuzlarından göğüslerine kadar ayrılan bedenleriyle yere düşerken, ortadaki çabış telaşla ne yapacağını düşündüğü sırada, arkalarından gelen Bürkütler'i fark etti. Avazı çıkana kadar, "Ağaç düzeni!" diye bağırmaya başladığında, erlerin hepsi, ortada üç sıra mızrakçıyı düz bırakıp, onarlı sıralar hâlinde yayvan şekilde ileri yerleşmeye başladılar. Hançerler, savaş balyozu kullanan ağır erleri yok ettikle-

rinde ortadaki mızrakçılara yöneldiler ama bu sırada Bürkütler, iki kola ayrıldılar.

Asena sağa, Almila ise sola doğru koşup, bir anda eğilen mızrakçıların tepesine zıpladılar. Baltacılar ânın şokunu yaşarken, en arkadan yana açık hâlde gelen Bürkütler'den birer grup, bu saldırıyı yapabilmek için, mızrakçıları koruyarak fırlatma bıçaklarını savurmaya başladı. Asena ve Almila, üçlü mızrakçı grubunun sırtında ileri doğru savaşçılarıyla koşup, dışa yayvan şekilde ayrılan kollara yöneldiler ve tüm güçleriyle zıpladılar. Hançerler, ne olduğunu bile anlamadıkları bu taktikte, Asena'mn ve Almila'nın pusatları ağızlarından girip enselerinden çıktığında, yere serilmeye başladılar. Üzerlerinden geçen yüz hatundan sonra bir anda diz çöküp, mızraklarını kaldıran erler, baltacıları sıkıştıkları alanda yere serdiler.

Asena, öldürdüğü ilk süvarinden sonra kendine doğru yaklaşan kargılı süvariye baktı. Yerde yatan, ölmüş bir baltacınm pusatını alıp hızla fırlattı. Bu sırada arkasından gelen baltacının hamlesini eğilerek atlattıktan sonra kılıcını karnına sokup çıkardı. Süvarinin geldiği yere baktığında, balta atın tam kafasının ortasına saplanmıştı. Süvari yerden kalkmış, koşarak kendine doğru geliyordu. Pusatını iyice kavrayıp gerildiğinde, üzerine gelen yağı, bir anda kafasına yandan saplanan baltayla kanlar içinde yere savruldu.

Bakışlarını baltanın geldiği yöne çevirdiğinde Almila'yı gördü. İkili birbirine doğru gülüsmerken, Almila, solundan koşarak yaklaşan yağıya baktı. Kafasına doğru pusatını savuran erin hamlesini karşıladıktan sonra diz kapağına sert bir tekme attı. Kılıcını yukarıdan aşağıya sert-

çe indirip şah damarını kestiği adamın kanlan boşalırken arkasını döndü. Bürkütler, ölüm rüzgârı estirmeye devam ediyorlardı. Sarman, tüm hamleleri boşa çıkınca, diğer planını devreye sokma kararı aldı. Ejder Kral'a doğru bakıp el kaldırdı.

Ejder Kral, beklediği işaret gelince, Şu yayalarına hareket için emir verdi. Emirle birlikte beş bin Şu eri saldırıya geçti. Kara ejderli yeşil kuyaglarıyla bir dalga şeklinde gelirken, Sarman, "Yayalar! Gündoğusundan ileri!" diye bağırdı. İki taraftan, iki yağının yayaları dev bir saldırı yaparken, Komutan Göktuğ, çabışlarma yeni emrini söyledi.

"Süvariler! Saldırın!"

Börükan süvarileri saldırıya geçtiğinde, Ejder Kral ayağa kalkıp ellerini ovuşturdu.

"İşte beklediğim buydu! Ejder Çocukları, yok edin!"

Börükan Ordusu'nun ana vurucu birliği, uzun bacaklı atlar süren akıncı birlikleriydi. Onlar yok edildiğinde, Börükan Ordusu bir hiç olarak kalacaktı. Beş yüz Ejder Çocuğu, bir anda koşmaya başladı. Asena gözleriyle, gelen şeytan soyu bu birliği takip ediyordu. Ejder Çocukları, öyle hızlı ilerliyorlardı ki, koşmakta olan yayaların arasından hızla geçip tozu dumana katarak yeni saldırıya kalkmış olan süvarilerin üzerine hücum ettiler. Koşarken bir anda zıplayıp iki tarafı keskin, kanca gibi pusatlarıyla süvarileri yere seren birlik, kıyım yaratmıştı. Bangu Bey, gözlerini açıp katledilen erlerine bakakaldı. Asena, arkasına dönüp, "Ulu Bangu!" diye bağırdı.

Bangu Bey, Asena Hatun'un seslenişinden sonra şoktan çıkmış gibi kesik ve derin bir nefes alıp kendine geldi. O an gelmişti. Kana kan, dişe diş cenk zamanıydı.

"Tüm ordu! Hücum!"

Komutan Göktuğ, ardındaki koca orduyla hareke-te geçerken, Kara Kutay, "Bu Hanlık benimdir! Hücum!" diye bağırdı. Komutan Sarman, en önde, ardındaki orduy-la Komutan Göktuğ'a doğru ilerlerken, Asena, arkasındaki Bürkütler'iyle Ejder Çocukları'na saldırıya geçti.

Cenk meydanında, kulakları sağır eden kılıç sesleri ve dinmek bilmeyen ölüm haykırışları yükselirken, Ejder Kral'a doğru hareket etmek için fırsat kollayan Prens Lu, Asena'mn birliğiyle birlikte Ejder Çocukları'na doğru sal-dırıya geçti. Ejder Çocukları inanılmaz bir hızda savaşıp karşı taraftan gelen erlerin kollarını ve bacaklarını kopara-rak ilerlerken, Asena, başındaki kuyagı çıkarıp ölmüş olan bir atın üzerine basıp düşmana doğru bağırarak saldırdı.

Delirmiş bir dişi kurt gibi Ejder Çocukları'yla savaşır-ken, Kara Kutay, "Ölmemiş... Ejder Kral!" diye bağırdı. Cenk etmek için harekete geçmek üzere olan Ejder Kral, Kara Kutay'a baktığında, kılıçla gösterilen noktaya baktı. Asena oradaydı.

"Gebert artık şunu!"

Ejder Kral yanındaki muhafız birliğiyle saldırıya ge-çerken, Kara Kutay ve beyleri, en iyilerden kurulmuş iki yüz erle cenk alanına doğru atlarını sürdüler. Asena ve Al-mila, sırt sırta vermiş, gelen hamleleri önlemeye çalışırken, Ejder Çocukları'nın arasına karışan yağı yaya birlikleriyle ortalık ölüm karmaşasına dönüşmüştü. Bu sırada Komu-tan Göktuğ ile Sarman pusatlarını ilk kez havada çarpış-tırmışlardı.

Sarman, atından atlayıp Göktüğ'un tepesine zıpladı ve onu atından indirdi. İkili yerde yuvarlanırken, Göktuğ sert

bir yumruk atıp rakibini sırtüstü düşürdü. Sarman tekrar ayağa kalkıp ağzından akan kanı sildikten sonra öfkeden kan oturmuş buz rengi gözlerini usunu kaybetmiş gibi açıp bağırarak tekrar saldırdı. Göktuğ, gelen ilk hamleyi savuştururken, arka arkaya kılıçlar birbirlerine vurmaya başladı. İkili ara vermeden soluksuz bir hâlde birbirlerine hamleler yaparken Sarman, arkasını dönüp, bileğini kıvırarak oval hareketlerle pusatını savurduğu anda Göktuğ hamleyi karşılayamadı ve bacağını sıyıran kılıcın etkisiyle bir anda diz çöktü. Acıyla bağırıp kafasının tam ortasına inmek üzere olan hamleyi kesip Sarman'a doğru bütün gücüyle ayağa kalktı. İkili çarpışmaya devam ederken gittikçe azalan Börükan Ordusu gözle fark edilir olmuştu.

Ejder Çocukları tek tük yere serilmeye başlasalar da hâlen çok fazlaydı. Almila, "Şu taşı kullanın hanımım! Yoksa buradan çıkamayacağız!" dediği sırada üzerine gelen Ejder Çocuğu'nun hamlesini kesip kılıcını ağzına soktu. Meskenin ağız kısmından giren kılıcını çektiğinde, yine parıltıyla yok olan şeytani savaşçıyı gören Asena, elini beline attı.

"Doğru dersin! Umarım yapabilirim Almila. Hatunlar! Beni koruyun!"

Savaşçı kadınlar dev bir çember yapıp tek bir çizgide dönerek pusat çarpıştırırken Asena, Yada Taşı'nı çıkardı. Gözlerini kapatıp tekrar onu hissetmek için uğraşsa da, yazılar parıldıyor fakat yapamıyordu.

"Ne oldu? "

"Yapamıyorum Almila! Yapamıyorum!"

"Odaklan! Yapabilirsin! Hadi!"

Bangu Bey ise erleriyle birlikte Kara Kutay ve birliğine

karşı pusatını çarpıştırırken, gerisindeki bu şeytani savaşçıları yok etmek için Ejder Çarkı'nı çıkardı. Kullanmak için an kolluyordu fakat çevresi çok kalabalıktı. Önüne gelen erin kellesine pusatını indirerek ilerlerken, çevresindeki sakçıları da birer birer atlarından düşmeye başladı. Dikkatini tamamen Ejder Çocuklarına veren Bangu Bey, yanı başına kadar sokulmuş yılanın başını bile fark edememişti. Atı çılgınca kişniyor, durmadan pusatını kendine yaklaşanlara indiriyordu. Sol elinde tuttuğu çarkı, biraz geriye çekilip kullanmak istediği anda, nasıl geldiğini bile anlamadığı Kara Kutay, pusatını tam bileğine indirdi. Kopan eliyle birlikte Ejder Çarkı da, cenk meydanında kandan çamurlaşmış yere düşüp gözden kaybolurken, kolundan boşalan kanlarla, Kara Kutay'a pusatını savuracağı sırada hain beylerden biri, mızrağını tam göğsüne fırlattı.

Atının üzerinde, göğsüne yediği mızrakla öylece kalan Bangu Bey'e kahkahalar atarak pusatını savuran Kara Kutay, kellesini uçurdu. Kopan kelleden sonra fışkıran kanlarla atından düştüğünü gören erler, "Ulu Bangu düştü! Ulu Bangu düştü!" diye bağırmaya başladılar. Haber dalga dalga cenk meydanında yayılırken, Göktuğ, duyduğu haberle zıvanadan çıkmış bir hâlde Sarman'a arka arkaya pusatmı savurmaya başladı. Delirmiş bir kurt gibi üzerine gelen ve yorulmak bilmeden kılıç sallayan Göktuğ'un hamlelerini kesmekte zorlanan Sarman, kamına yediği sert tekmeyle yere serildi. Göktuğ zaman kaybetmeden pusatını boynuna indireceği sırada Sarman, yine kendi kılıcıyla hamleyi kesti.

"Tamuya gitmen fazlasıyla gecikti Sarman!"

"Oraya gidecek olan sensin Göktuğ!"

Komutan Göktuğ, pusatını tüm gücüyle bastırtırken, ani bir hareketle belindeki bıçağı çekti. Sarman, geriye attığını zannettiği Göktuğ'a karşı daha toparlanamadan, göğsüne hınçla inen bıçak darbelerinin etkisiyle yerinden kalkamadı. Ağzından kanlar boşalırken, Göktuğ, daha hırsını alamamış olmalı ki bıçağını defalarca sokup çıkardı. Yırtılan etin hışırtısı ve çıkan kanın cıvık sesi, onu daha da kendinden geçirmişti. Yerde yatan Sarman'ı gören Kara Kutay, "Hayır!" diye bağırdı. Yanındakilere ileriyi gösterip Göktuğ'a doğru atını sürerken, Asena, Bangu'nun ölüm haberiyle çılgına dönmüş bir hâlde Almila'nın yanından ayrıldı. Cenk alanında Bürkütler'in arasından geçip deli gibi koşmaya başladı.

Prens Lu ise, Uyguri erlerinin arasında Ejder Kral'a doğru ilerlerken, "Buradayım!" diye bağırdı. Ejder Kral, cenk alanında dört bir yanda aradığı kardeşini görünce, öfkeden bir anda kendini kaybedip muhafız birliğinden sıyrıldı. Kendine doğru koşan kardeşine doğru, atından inip koşmaya başladı. İki kardeş pusatlarmı çarpıştırırken, Göktuğ, üzerine gelmekte olan Kara Kutay'ı ve yanındaki beyleri fark etti.

Göktuğ, iki adım yanındaki mızrağı görünce, hemen koşup sol eliyle aldı.

"Ulu Bangu'yu öldüren köpekler! Yüreklerinizi paramparça edeceğim!"

Mızrağı, bacağındaki yaraya rağmen kendini zorlayarak fırlattı. Kara Kutay, üzerine gelen mızrağı son anda fark edip kendini atının sağma doğru yatırınca ardındaki beyin sağ gözüne giren mızrak, kafasını parçaladı. Kara Kutay, Göktuğ'u göstererek "O yaşamayacak!" diye bağırdı.

Ejder Kral ve Lu ise pusatlarını çarpıştırıyor, birbirlerinin açıklarını arıyorlardı. Rulin her zaman kardeşi Lu'dan daha iyi pusat kullanırdı. Bu da cenk meydanında belli olmaya başlamıştı. Ejder Kral gülümseyerek hamlelerini yaparken, ikilinin kılıçları birbirine yapışık hâlde kaldı. İkisi de birbirlerini itmeye çalışıyordu. Ejder Kral öfkeyle bağırıp tüm gücüyle yüklenince Lu, birkaç adım geri çekildi. Ejder Kral, pusatını iyice kavrayıp kardeşinin kellesini alacağı sırada Lu, bir anda elindeki kılıcını yere aüp ellerini iki yana açtı. Ejder Kral, "Cengi kaybedeceğini anlayınca seni öldürmem için teslim mi oluyorsun kardeşim?" dedi. Lu öylece bakıyordu. Ağzından tek kelime bile çıkmıyordu.

"Benim korkak kardeşim. O büyücüyle beni yalnız başıma bırakan, korkudan nereye kaçacağını şaşıran aptal kardeşim Lu! Geberme zamanın geldi! Tahtta sadece ben olacağım. Bundan sonra yerime geçebilecek aynı kanı taşıdığım kimse kalmayacak!"

Ejder Kral, kardeşine doğu kılıcını kaldırıp harekete geçti. Tam önünde, parlak ve gösterişli pusatını kardeşinin başına geçireceği sırada Lu bir anda, inanılmaz bir hızda ağabeyinin dibinde bitip kafasını tuttu. Ejder Kral, öylece olduğu yerde kaldı. Çevresindeki zaman sanki yavaşlamış gibiydi. Kardeşinin gözlerine baktığında, göz aklarının kaybolup, tamamen duman rengine büründüğünü fark etti.

"Nesin sen?"

"Ben korkmadım ağabey ama sen korktun! Bir büyücüden yardım isteyecek kadar korktun. Onun hedefi Di'yi ayağa kaldırmaktı ama fark edemedin."

"O öldü! Vahşi ordusu da öldü! Lu! Sana ne oldu?"

"Dokuz bakır kazanın kuyusuna düştüm. Karanlıktaki gölgelerle konuştum. Her birine ayrı ayrı konulup hapsoldum. Geceler boyu parmaklarımla kadim yazıtları okudum. Sen Rulin! Şimdiki adınla Ejder Kral! İsyankârlarla hareket ettin. Ben Lu. Gölgelerdeki adımla Ruh Zincirleyen! Ateşten kazanlar seni bekliyor!"

Lu, Rulin'in kafasını parçalayacak gibi sıkıyordu. Ejder Kral'ın ağzı bir anda açıldı. Dişlerinin arasını saran kara kan, dudaklarından dökülmeye başladığında çığlıklar atarak dizlerinin üzerine çöktü. Titreyerek sırtüstü yere düşüp, gözlerini göğe dikti. Lu, tam karşısında can veren ağabeyine karşı öylece bakarken, girdiği o boyuttan çıktı. Çevresine bakınıp neler olduğunu, nereye hareket etmesi gerektiğini çözmeye çalıştığı sırada Kara Kutay'ın, atının tepesinde Göktuğ ile cenk ettiğini gördü.

Göktuğ, atın tepesinde kılıcını kendine savuran Kutay'm hamlelerinden kaçarken, yanındaki hain beyin kendine doğru hızla indirdiği mızraktan kaçıp ucundan tuttu. Sert bir hareketle aşağıya çektiğinde Kara Kutay'ın kılıcı, yanlışlıkla önüne düşen beyinin ensesine indi. Kendi beyinin kanları üzerine fışkırırken Kara Kutay'a doğru Göktuğ, Sarman'ı öldürdüğü bıçağı fırlattı. Kamına gelen bıçakla atından düşen Kara Kutay'ın etrafı muhafızlarıyla bir anda doluverdi. Asena olanları görüyor, tüm gücüyle koşuyor, yolda pusat çarpıştırtarak ilerliyordu. Bu yüzden ilerlerken zaman kaybediyordu. Göktuğ'un yanındaki erler gittikçe azalıyordu. Öfkeyle saldırdığı için bunu göremiyordu. Asena, bir kıskaçta kalmaması için yetişmeye çalışıyordu.

Sakçı birliği hep birlikte Göktuğ'a saldırdığında, çev-

resindeki Uyguri erleriyle karşı koymaya başladılar. Göktuğ ve erleri ortada, kalabalık yağı erleri çevrelerindeydi. Bir ölüm halkası gittikçe küçülüyordu. İki sakçısı ise Kara Kutay'ı omuzlayarak başka bir ata götürüyordu. Komutan Göktuğ, onu kaçırmamak için daha hızlı çarpışırken, aceleci davranarak bir anda savunma şeklini bozdu ve ilerledi. Gittikçe kalabalıklaşan karşısındaki yağı birliği tarafından, pusatların şakırtı ve karmaşası arasında göğsüne sokulan iki kılıçla yere serildi. Asena, gözleri yaşlı bir hâlde ona doğru koşuyordu.

Kara Kutay, atma bindirilip kendini koruyan erlerinin de geriye doğru çekilmesiyle, daha güvenli bir noktaya hareket etmeye başladı. Asena nefes nefese, cesetlerin arasmdan düşe kalka koşup, Göktuğ'un başına geldi. O durumdayken bile öfkeyle, yan yatar bir hâlde, uzaklaşan Kara Kutay'a bakıyordu. Göktuğ'un yüzünü kendine doğru çeviren Asena, "Göktuğ! Göktuğ! Bunu sakın yapma! Bırakma kendini! Ulu Tanrı'm!" diye söylenirken Göktuğ dalgın bir hâlde hırıltılar çıkardıktan sonra Asena'ya doğru bakışları kilitlendi.

"Sanki bir uçurumun kenarındayım... Burnumda keskin bir kan kokusu, aklımda yine sen, Asena! Ensemde soğukluğunu hissettiğim bu ölüm, dipsiz kuyular gibi görünen gözlerin kadar karanlık mıdır? Ya son nefes... Sana bakınca duran zaman kadar uzun mudur Asena?"

Asena'nın gözyaşları çağlayan olup yanaklarından akarken, Göktuğ, ağzından boşalan bir avuç kanla son nefesini verdi. Asena, Göktuğ'un başı ellerinin arasında, kafasını göğe kaldırıp boynundaki damarlar patlayacakmış gibi bağırmaya başladı. Başını Göktuğ'un cansız bakışları-

na indirdikten sonra derin derin nefesler alarak cenk alanına baktı. Ölen erlere, bir türlü yok edemedikleri Ejder Çocuklarına gözleri takıldı. Soluna dönüp, uzaklaşan Kara Kutay ve hain beyleri gördü.

"Böyle bitemez! Böyle olmamalı... Uçmağa vardığımda atam Börü Han'ın yüzüne bakamam! Kağanlığı koruyamadım diyemem! Öç için acunun ırmaklarını kandan akıtan atama öcüm kaldı diyemem!

Birden gözlerini kapattı. Yada Taşı'nı çıkarıp ayağa kalktı. Almila, gittikçe azalan kadın savaşçılarıyla ayakta kalmaya çalışıyordu. Her yanını kan kaplamış, gök rengi gözleri, artık umutsuz bir hâlde etrafa bakmaya başlamıştı.

Asena, elindeki taşı göğe kaldırdı. Tepelerinde toplanmaya başlayan kara bulutları fark eden Ejder Çocukları, kadim zamanlardan bunun ne olduğunu bildikleri için korkak köpek gibi kaçmaya başladılar. Almila şaşkın bir hâlde arkalanna bile bakmadan kaçan şeytani savaşçıları izlerken, yorgunluktan dizlerinin bağı çözüldü. Kandan çamurlaşmış zemine batan dizlerinin üzerinde derin bir nefes alıp başını göğe kaldırdı. Tepelerinde dönen koca kara bulutları fark edince, gözleri Asena'yı aradı.

Kara Kutay'm erleri de kaçmaya başladığında, peşlerinden giden erlere, "Gitmeyin! Bekleyin!" diye bağırdı. Emrin yayılması için tüm kadın savaşçılar çevreye bağırırken, Asena, elinde ışıldayan taşa baktı. Kara Kutay, kanlar içinde zor nefes alır bir hâlde durduğu yerden bu olayı izliyordu.

"Asena... Hepimizi öldürecek! Gündoğusuna, hadi!"

Asena tek eliyle taşı tutarken, diğerini de kaldırıp elini açtı. Kaçan orduya doğru dönüp, yürekleri titreten koca

kara bulut, şimşeklerle daha da coşarken, elini aşağı indirdi. Bulut, sanki onun eliymiş gibi koca, kara bir sis şeklinde üzerlerine indi. Gök sanki tepelerine vurmuş gibi, sisin inmesiyle yer sallandı ve dengelerini kaybedip hepsi yere kapaklandılar. Asena, avucunu sıktığında, gökten sayısız yıldırım yere düşmeye başladı.

Ejder Çocukları'nın arka arkaya öldükleri sisin içerisindeki parıltılardan belli olurken, parçalanan erlerin etleri etrafa saçılıyor, yanık bedenler arka arkaya düşüyordu. Asena elini tekrar açıp bir çığlık attığında, insan kafası boyutundaki dolu taneleri ok gibi üzerlerine yağmaya başladı. Kara sisin içerisinde yollarını bile bulmakta zorlanan erler, üzerlerine inen bu koca buz taneleriyle yere seriliyorlardı. Kırılan kemik sesleri ve patlayan kafataslarının çatırtısı ortalığı sararken, Kara Kutay'm atmın kamına gelen dolu tanesi, hayvanı yere serdi. Kara Kutay, öylece göğe bakakalırken, tam suratına doğru inen dolu tanesiyle, kafası ikiye ayrıldı.

Asena, "Ben göğün eliyim! Börü Han soyundan Asena; Göğün Gazabıdır!" diye bağırdı. Sis, kuvvetli bir rüzgârla dağılmaya başladığında, Börükan ordusundan arta kalan yirmi beş bin kişi, karşılarındaki inanılmaz görüntüye ağızları açık hâlde bakıyordu.

Kan, kemik ve parçalanmış etlerle birlikte, yanık bedenler bir aradaydı. Sanki binlerce insan artığı bir yere toplanmış gibiydi. Asena, taşı indirdiğinde, kara bulut da çakmayı durdurdu. Çevresinde dönmeyi bırakıp yavaş yavaş göğe yayılmaya başladı. Asena, hızlı adımlarla cesetlerle dolu, toprağı bile olduğu gibi kıpkırmızı olmuş alana yürürken, Almila ve ardındaki ordu onu izliyorlardı. Et par-

çalarım çizmelerinin altında zevkle ezerek ilerledi. Bir süre böyle dolandıktan sonra durdu. Kara Kutay'm kafasının ikiye ayrıldığı yerdeydi.

İhaneti başlatan yılanın başı, göğün gazabıyla ezilmişti. Etrafına bakındı. Yüzlerce balta ve kılıçtan birini alıp hızla ölmüş olan Kara Kutay'm boynuna indirdi. Saçlarından tutup, kendine bakan orduya doğru kaldırdı. İkiye ayrılmış kafadan, beyni yavaşça toprağa doğru akmaya başladı. Almila ve ardmdakiler, pusatlarını kaldırıp "Asena! Asena! Asena!" diye bağırmaya başladı.

Cengi Börükanlar kazandı ama Kurt Diyarı'nın dev ordusu, telafisi zor kayıplar verdi. Bu cenk kazanılsa da, asıl cenk onları kızılyanda bekliyordu. Altın ve güçle, kurdu kurda kırdıran asıl şeytanla çarpışma vardı. Asena, on kişilik bir birlik ayarlayıp Kurt Otağı'na, Anası Ceren Hatun'a bir mesaj gönderdi;

"Kurt Otağı'ndaki tahtın sahibine Asena Börükan'dan...

Hain ordusu yerle bir edilmiş, başlarındaki Kara Kutay, Ejder Kral ve tüm beyler öldürülmüştür. Ordularının tamamı yok edilmiştir. Utku Börükanlar'mdır! Cenkte ağır kayıplar verdik. On binlerce savaşçımız, Komutan Göktuğ ve Ulu Bangu, cesurca savaşarak bu topraklar için uçmağa vardılar. Tinleri kut bulsun. Bizimle aynı tarafta cenk eden Prens Lu, Şu topraklarına kral olarak gönderildi. Şimdi, ardımdaki yirmi beş bin kişilik ordumla kızılyana, aslanlara katılmaya gidiyorum. Babam Alpagut Han ve Tendübay Kağan'ı kurtarmak için, yeni bir utku için gidiyorum. Bangu Bey'e emanet edilen kadim çark bendedir. Babam Alpagut Han, o köpeklerden kurtarıldığında, ona teslim edilecektir. Ulu Tengri yanımızda olsun!"

Umut

Aslanın dev ordusu kızılyana doğru ilerlerken, yağıyla karşılaşmaya çok az zaman kalmıştı. Gecenin karanlığında birkaç saatliğine dinlenmek için durduklarında, Demirdağlı, büyük bir taşın üzerinde oturmuş, göğe bakıyordu. Yanmda oturan dev kurdu Gölge'nin kara tüylerini okşadıktan sonra kendilerine yaklaşan Apraş'ı fark etti.

"Ne yaparsın burada Demirdağlı?"

"Göğü izlerim üstat."

"Neden?"

"Bunca sıkıntıyı bir anlığına unutmama yardımcı oluyor."

Apraş, Demirdağlı'nın yanma oturdu. Gölge'ye bakıp "Ne kadar muhteşem değil mi?" dedi.

"Evet."

Demirdağlı, kurdunun başına dokunup, "Hadi avlan Gölge!" diye emri verdi. Gölge, ayağa kalkıp kızıl gözlerini bir süre karanlığa diktikten sonra hızla koşarak uzaklaştı.

"Neden sıkkınsın?"

"Sıkkın değilim Apraş. Sadece merak ettiğim bir şey var."

"Şu yenilmezlerle ilgili mi?"

"Hayır, benim merak ettiğim budunumdur Apraş."

"Nasıl yani?"

"Bize anlatıldığı kadarıyla dedem Börü Han, hatta

onun babası Taragay, canlı canlı gördüğümüz Cerdukay Kağan ve Aysera Hatun, her zaman bir şeylerle mücadele ettiler. Bu budun, hiçbir zaman rahat bir hayat yaşayamayacak mı Apraş? Sürekli cenk etmememiz gereken yağılar mı olacak? Kızılyanı yaktık, babamı ve Tendübay Kağan'ı kurtardık diyelim. Sonra uzak diyarlardaki kandaşlarımız için Hatti topraklarından geçeceğiz. Bu da yeni bir savaş demek. Her şey bitiğinde, benim soyumdan gelenler, yine mi yağılarla çevrilecek? Bunun bir sonu yok mu?"

Apraş gülümseyerek Demirdağlı'ya baktı. Kafasını sallayarak "Doğru dersin. Düşününce, sanki tüm acun, bu diyarın budununa karşı gibi geliyor değil mi?" dedi.

"Evet."

"Bak Demirdağlı, bu hep böyle olacak. Çünkü bu budun kendine Gökte Doğanlar der. Adalet, bu pusatlann ucunda ilerler. Eğer adaleti götürensen, yağı her zaman olacak demektir. Diğerleri gibi anlaşmalar ya da görmezden gelmeler yapabilir misiniz? Hayır! Neden bilir misin?"

"Bilmiyorum Apraş."

"Kurt, hiçbir zaman sürüsüne köpek almaz. Diyelim ki aldı. Koca bir kaya ardında elbet onu parçalar. Kurt, hiçbir zaman baş da eğmez. Diyelim ki eğmiş gibi göründü. En uygun zamanda, ona baş eğdirmek isteyeni parçalar. Kurt hiçbir zaman kuzuya âşık olmaz. Diyelim ki olmuş gibi davrandı. En kuytuda paramparça eder onu. Nefesinde kanın kokusu varsa, gözlerinde sadece ölümün parıltısı vardır Demirdağlı! Bunu da tüm acun gayet iyi bilir. Önemli olan yağının çokluğu değildir. Savaşçı doğan bir budun için önemli olan, çok daha farklı bir şeydir."

"Nedir Apraş?"

"Sayısız cenge girersin. Tüm bedenin kana bulanır. Kemiklerin kırılma sesi, bağırışlar kulaklarında çınlar. Geceleri öldürdüğün yağılarla hülyalarında bir kez daha savaşırsın. Tükenir gibi olur bedenin. Kazanır ya da kaybedersin. Her şey, genzini yakan ceset kokusunun üzerinde uçuşan akbabalarla son bulur. Kazandıysan, ellerini birer pençe gibi açarsın göğe ve avazının çıktığı kadar bağırırsın. Geri çekiliyorsan, atını sürdüğün her an için cızlar. Her şey bittiğinde, bedenin soğuk bir kayaya yaslanıp gevşer. O an her şey yok olur usundan. İşte o an, dudaklarından dökülen tek soru, 'Hangi dostum yanımdaydı?' olur. Önemli olan budur! Kurtlar bir olursa, yağının kaç kişi olduğu önemli değildir Demirdağlı!"

Demirdağlı ve Apraş, bir süre daha konuştuktan sonra, aslanın ordusuyla yola çıktılar. Demirdağlı'nın içinde, aslan ve kurdun başını nasıl canlı kurtarabileceği sorusu varken, kızılyanda, ihtiyar lider, kendine gelen bir haberle komutanını çağırdı. Dışarıdaki er çadırlarından birinde oturan ihtiyar, komutan içeri girip selamını verdikten sonra oturmasını söyledi.

"Burada olduğumu kimse bilmiyor. Burada buluşmak zorundaydık. Her yerde çaşıtlar olabilir."

"Emredin efendim!"

"Aslanın ordusu geliyor. Yakında burada olurlar."

"Cenk için hazırız efendim."

"Biz cenk etmeden önce çok tehlikeli bir oyun oynayacağız. Bu oyun, büyük ihtimalle canımıza mal olacak. Var mısın?"

"Sizin için her şeyi yaparım efendim. Siz, benim liderimsiniz."

"En güvendiğin on adamı ayarlamalısın. Sana söyleyeceklerimden birini eksik ya da zamansız yaparsan, tüm kabile erleriyle birlikte yok oluruz."

"Dinliyorum efendim."

İhtiyar kabile lideri, korkusuz komutanma planladıklarını anlatırken, Kral Raji, Kuzgunla beraber taht salonundaydı. Öfkeli kral, "Neden gelmiyorlar Kuzgun? Ne kılıç ne de bir ordu var ortalıkta! Yoksa bu ikisini gözden mi çıkardı Kurt Diyarı?" diye sordu.

"Bu imkânsız. Biri Börü Han'ın, diğeri Cerdukay Kağan'ın oğlu. Merak etme, tanıdığın zamanın bitmesine daha var. Aceleci olma ki hata yapmayalım."

"Ya şu Kara Kutay? Hanlık tamamen onda mıdır artık?"

"Yakında çaşıtlar haber gönderir. Ordumuz hazır. Yenilmezler emrimizde. Sen, gücün tadını çıkar Kral Raji. Zindanlarında bu toprakların en güçlü iki adamı var. Bırak gerisini onlar düşünsün."

Kral Raji, Kuzgun'un rahatlatıcı sözlerinden sonra Sarayın balkonuna çıkıp cenk için hazırlanmış koca orduya baktı.

"Doğru söylersin Kuzgun! Bundan sonrasını onlar düşünsün. Bakalım Kurt Diyarı nasıl bir hamle yapacak?"

Gece, kızılyanda yerini gün ışıklarına bırakırken, zindana dolan güneş ışığı, Tendübay için karanlıktan farksızdı. Oturduğu yerden, sıkkın bir ses tonuyla, başını arkasındaki duvara yaslayıp "Halen umudun var mı Han'ım?" diye seslendi. Zindana dolan derin bir iç çekiş sesinden sonra Alpagut Han cevap verdi.

"Umut her zaman vardır Tendübay! Babalarımız za-

manında da vardı, öncesinde de. Bu budunu ayakta tutan sadece pusatları mı sanırsın? O umut olmasa, pusatları kaldıracak gücü nereden bulurduk? O inanç olmasa, toprağı titreten adımları nasıl atardık?"

"Ya bu şeytanın söyledikleri Han'ım? Ya dediği gibi Kurt Diyarı paramparça olduysa, taht ele geçirildiyse? Baksanıza, ne haber var ne de ordu. O köpek bile artık zindana inmiyor."

"Merak etme Tendübay, her şeyin bir zamanı vardır. Sana söylediği zaman daha dolmadı. O zamanın dolmasını bekliyordun"

Bu sırada, köpürgelerin sesi yankılandı. Zindanın penceresinden içeri doldu... İşte onlar! Kurt Diyan'mn cesur savaşçıları gelmişti. Kral Raji, taht salonunda bu sesi duyunca pencereden baktı. Karşısındaki tepeliğin bittiği yer savaşçı kaynıyordu. Kızılyan orduları bir anda heyecanla gelenleri izlerken, bir yandan komutanların emirleriyle ordu düzeni almaya çalışıyorlardı. Yedi yenilmez ve Kuzgunla, sarayın suruna çıkan Kral Raji, köpürgeleri tüm güçleriyle vuran orduya baktı.

Aslanın ordusunun en önünde ise Komutan Çoğa ve Torumtay dikiliyordu. Namlı iki komutan, karşılarındaki orduyu süzerek tartmaya çalışıyorlardı. Bu sırada köpürgeler bir anda durdu. Kral Raji ve ardmdakiler ne olacağını merakla izliyordu. Ordu, bir anda ikiye ayrıldı. Koca bir . kara kurdun üzerinde gelen demir kurt maskeli savaşçı, ordunun en önüne kadar, ardındaki börüleriyle ilerledi. Kurdundan inen Demirdağlı, Komutan Çoğa ve Komutan Torumtay'ın yanına geldi.

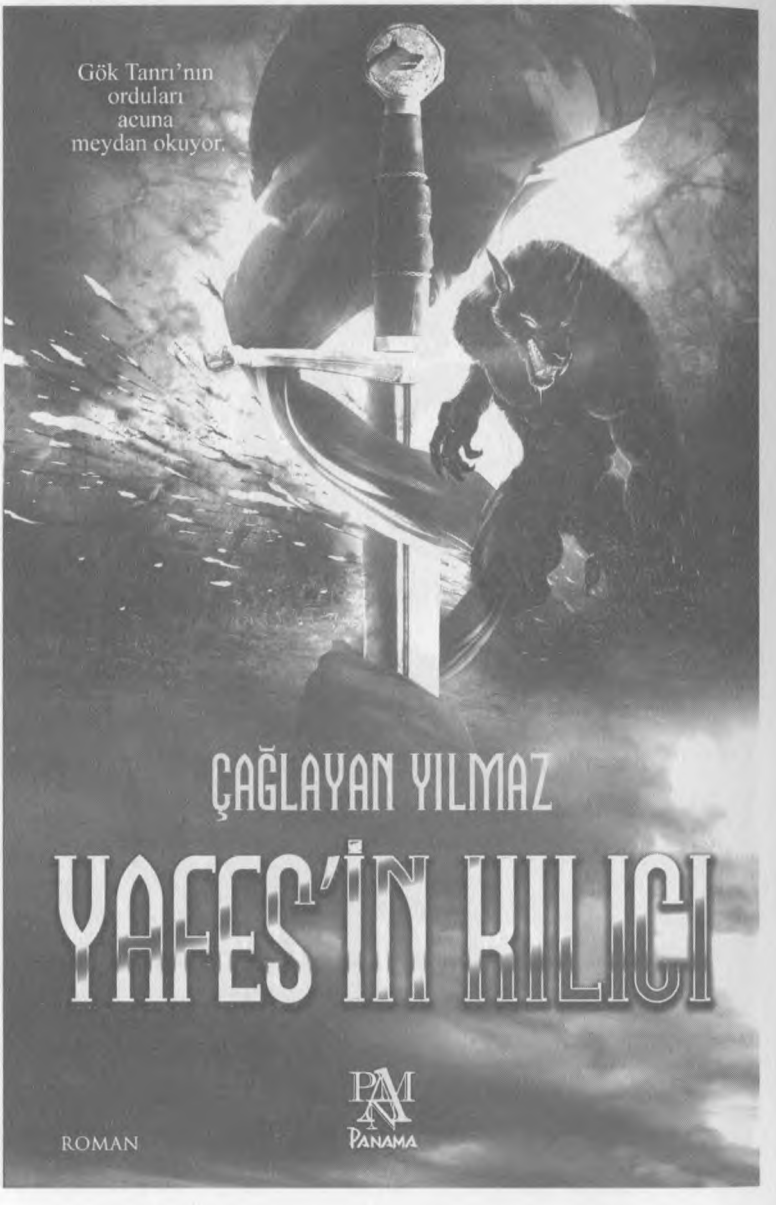
Kara Kurt, kızıl gözlerini yağı ordusuna dikerek dişle-

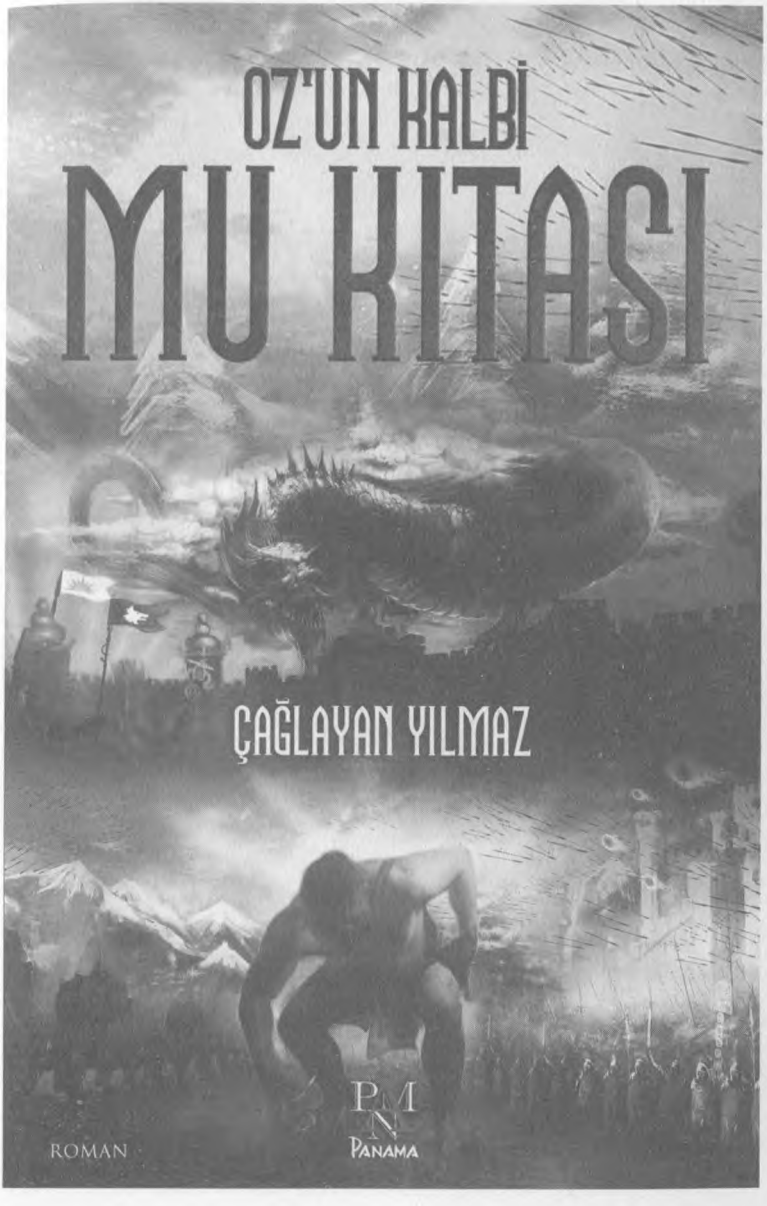
rini gösterdi. Sonrasında başını yukarı kaldırıp ürkütücü, derinden gelen ulumasını göğe doğru bıraktı. Kurt uludukça, yenilmezler birbirlerine bakıyordu. Kurt uludukça, kızılyan savaşçıları, içlerine dolan korkuyla olanları izliyorlardı.

Kurt uzun uzun son kez uluduğunda, parmaklıkların dibine gelen Tendübay Kağan ve Alpagut Han, gülümseyerek birbirlerine baktılar. Alpagut Han, başını sallayarak "Umut... O bizim için; Gökte Doğanlar için hiç bitmez Tendübay! O biterse, biz de biteriz!"

SON

BÖRÜ
YENİDEN DİRİLİŞİN VE İNTİKAMIN KİTABI
ÇAĞLAYAN YILMAZ
ROMAN
PM
Panama

Gök Tanrı'nın
orduları
acuna
meydan okuyor.
ÇAĞLAYAN YILMAZ
YAFES'İN KILICI
ROMAN
PANAMA

OZ'UN KALBİ
MU KITAŞI
ÇAĞLAYAN YILMAZ
ROMAN
PANAMA

"Ey benim demirden dağlarım!

Yağı külleri savurduğum kadim ormanlarım!

Demirdağm tinleri geldi bu gece ateşimize!

Ey Borüler!

Uluyun...

Parçalayın...

Haykırın!

Borüler ant içtiler yağı kanı akıtmaya!

Ey Ulu Tengri, güç ver gökte doğan oğullarına!

Ey Toprak Ana, yol göster bize ulu kayın ağaçlarınla!

Ey Çakay Han, aydınlat önümüzü,
göğü aydınlatan gazap kırbaçlarınla!

Ey Kızagan Tengri, ant içtik adına!

Salınsın kara atlar, çıksın Erlik Han cenk meydanına!"

"Börü, arasına başka savaşçı sokmaz! Börü, karşısındaki ordunun sayısına bakmaz! Börü, dağların efendisi, karanlığın öfkesidir! Börü, her cenge sağ çıkmayacağını bilerek girer! İmkânsızı başarır, yağının kâbusu olur! Börü olmak için hazır mısınız?"

Ağzında kan tadı varsa, bakışlarında sadece
ölümün parıltısı vardır.

ISBN 978-605-2221-41-9

O / panamayayinevi

0'r--~:y'y|ndlik

©/ panamayayincilik

www.panamayayincilik.conn

9 7 8 6 0 5 2 2 2 1 4 1 9 " £27.00